

Hạnh Phúc Quả Táo Chín

Contents

Hạnh Phúc Quả Táo Chín	1
1. Chương 1: Quan Thực Di Là Quả Táo Rục	2
2. Chương 2: Anh Trai Cách Vách Là Người Bán Than	5
3. Chương 3: Sơn Ný Ný Và Tiểu Phương Phương	10
4. Chương 4: Canh Xương Dê Hầm Củ Cải	15
5. Chương 5: Chủ Nhật Là Ngày Giặt Quần Áo	19
6. Chương 6: Giá Trị Của Tần Tri	23
7. Chương 7: Nồi Xấu Hổ Của Quan Thực Di	28
8. Chương 8: Nhà Họ Đậu Có Hôn Sự	33
9. Chương 9: Thành Cây Dong (đa) Tiểu Thư Đũa	38
10. Chương 10: Ba Tháng	42
11. Chương 11: Tiểu Thư Táo	47
12. Chương 12: Tình Huống Gì Đây?	52
13. Chương 13: Ba Người Rác Rưởi	56
14. Chương 14: Đồng Bào Toàn Thế Giới Phải Chống Đỡ	61
15. Chương 15: Khoảng Cách Kỳ Lạ	66
16. Chương 16: Đàm Hôn Luận Gã	71
17. Chương 17: Muốn Đi Bắc Kinh Mua Áo Cưới	76
18. Chương 18: Sổ Thu Chi Ngày Thứ Nhất Ở Bắc Kinh	81
19. Chương 19: Vương Thuý Hoa, Cô Muốn Tới Thôn Của Tôi Không?	86
20. Chương 20: Bọ Chết	91
21. Chương 21: Ông Chồng Nhà Tôi	96
22. Chương 22: Hoàng A Mã Đột Kích	102
23. Chương 23: Mọi Người Cùng Về Quê	108
24. Chương 24: Nhớ Lại Những Kỷ Niệm Thơ Bé	113
25. Chương 25: Những Phiền Nào Trước Hôn Lễ	118
26. Chương 26	123
27. Chương 27	126
28. Chương 28: Thái Độ Đối Xử Với Con Rẻ Mới	131
29. Chương 29: Tiến Hành Hôn Lễ	136
30. Chương 30: Qua Rồi, Vẫn Còn Lại	144
31. Chương 31	150
32. Chương 32: Chuyện Bên Cạnh Mình	156
33. Chương 33: Người Mới Làm Khó	166
34. Chương 34: Cha Mẹ Không Chịu Nổi	171
35. Chương 35: Khi Ba Trở Về, Con Ở Nhà	182

Hạnh Phúc Quả Táo Chín

Giới thiệu

Loli hết đất? Hay là quá đất? No, no! Quan Thục Di là một con heo tròn trắng trẻo, bốn mùa là xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-qua-tao-chin>

1. Chương 1: Quan Thục Di Là Quả Táo Rục

Chuyển ngữ: Hoài Phạm

Bề ngoài của Quan Thục Di 26 tuổi có thể coi là một con heo ngọc, dáng người hơi béo cộng thêm chiều cao hơn 1m68 nếu kể cả cái đầu, da dẻ cũng gọi là như nước trong veo, trắng noãn nộn; mắt hai mí cộng thêm trông đen to tròn, rất tương xứng với những thứ đặc sắc còn lại người nhà đã đóng trên mặt nàng – mũi to, mồm rộng. Đầu để mái, tổng thể nhìn qua, nhan sắc có thể xếp vào khoảng trung bình khá, tuổi còn trẻ, hơi béo, rất Trung Hoa, rất bình thường, công tác tại công ty lớn nhất, làm việc nhiều nhất lấy tiền ít nhất, mỗi năm bốn mối tình đầu, một “thiếu nữ” hoài xuân đích thực.

Cô “thiếu nữ” này ngoại trừ lòng tốt không chút nào che giấu, chẳng còn cái gì đặc sắc hơn.

Đương nhiên, theo như nàng thấy, nàng còn một khả năng vô địch không giống người thường. Tuy rằng mẹ nàng, Lương Tú Yến đối với loại khả năng này của nàng vô cùng chán ghét, nhưng Quan Thục Di lại cho rằng đây là loại năng lực đặc sắc duy nhất chỉ mình nàng có. Vì thế nàng chỉ tự nhủ với lòng, vì thế mà yên lặng kiêu ngạo, vì thế cũng khiêm tốn không khoe ra ngoài.

“Người bình thường không bao giờ có thể hiểu được những suy nghĩ của người vĩ đại”.

Ít nhất thì bản thân nàng tự cho là vậy.

Về cái gọi là “năng lực không giống người thường”, có liên quan đến hoa quả.

Thiếu nữ Quan Thục Di mang mùi vị của một quả táo (chín) rục không hơn không kém.

Chữ “rục” này, ở xã hội đương thời đứng cao hơn một bậc so với hai chữ si mê. Còn Quan Thục Di – niềm si mê đối với táo đã đạt tới cảnh giới mất khống chế.

Quan Thục Di đối với táo, dùng từ ngữ đơn giản mộc mạc để hình dung, thì là hai chữ – “thích ăn”, nếu cần tăng cấp bậc, sẽ là “điên cuồng thích ăn”!

Ở thời điểm Quan Thục Di bảy tuổi, nàng oanh liệt sáng tạo nên truyền thuyết một ngày ăn mười lăm quả táo bự, sau đó quang vinh được đưa vào bệnh viện. Sau ba ngày ép buộc, bác sĩ mới kéo được hồn nàng nhập về với xác, hồi phục thành công một cái mạng nhỏ. Từ đó về sau, táo được coi như thuốc lá của Quan ba ba, loại thuốc độc thứ hai có thể dẫn đến bệnh u ác tính nguy hiểm chết người, tuyệt đối không thể có mặt ở nhà họ Quan.

Nếu hỏi, vì sao Quan Thục Di yêu táo?

Có lẽ nàng sẽ không thể nào giải thích, ấn tượng duy nhất chính là: Bắt đầu từ lúc nàng được bảy tuổi, có một người bạn tốt nói với nàng: Công chúa – hoàng tử – táo, ba thứ này không thể xóa nhòa quan hệ. Đương nhiên, đây là cách nói bắt nguồn từ câu chuyện cổ tích đáng yêu, nhưng nếu thật sự ngược dòng lịch

sử về quả táo, thì táo với quá trình sinh ra và phát triển của con người vốn không thể tách rời, còn khảo chứng (tham khảo và dẫn chứng) từ đâu thì.....

Theo truyền thuyết:

Trên vườn địa đàng, Adam và Eva dựng một túp lều tranh, bên cạnh có một gốc táo, trên cây kết 5 quả táo, tượng trưng cho 5 giác quan.

Niu Tôn bị táo rơi trúng đầu mới phát hiện ra lực hấp dẫn.

Trong truyền thuyết Hy Lạp, Aphrodite và Paris vì quả táo mà đắc tội với Hera và Athena.

Vân vân và mây mây...

Tóm lại.....Từ quả táo có thể dẫn ra rất nhiều chuyện cổ và thần thoại.

Quan Thục Di điên cuồng yêu táo, yêu đúng lý hợp tình, yêu từ nguồn gốc mà theo.

Một ngày nào đó, thời tiết thật sáng sủa. Đương nhiên, chi tiết này vô nghĩa.

Quan Thục Di đầu tóc rối bù mò vào toilet, chặn cổ Quan ba đang hút thuốc trộm, cầu xin cho ra ngoài. Sau khi đánh răng rửa mặt, vệ sinh sạch sẽ, chạy đến tắm gương liếc ngang dòm dọc, thực hiện hành động khát tình đáng xấu hổ mọi ngày vẫn làm.

Ngay lúc nàng đang chăm chú, Quan mẹ như gió từ nhà dưới thổi lên, quăng cho nàng nửa cái bánh quẩy.

“Ngày hôm qua thế nào?” Quan mẹ mang theo ánh mắt chờ mong nhìn nàng. Con gái không còn nhỏ nữa, đến lúc phải gả đi rồi. Cả năm nay, nhà họ Quan chỉ quay quanh vấn đề lập gia đình của Quan Thục Di mà tiến hành mọi hoạt động PR từ trong nhà ra ngoài phố.

“Tạm được. Thằng thán, thành khẩn, tướng cao, răng trắng, lăm điều.” Quan Thục Di cắn bánh quẩy, vào đứng trông tâm.

“Di Hai nói, điều kiện nhà thằng đó không tệ, ba nó làm trưởng phòng cục nhân sự, nhà có cỡ, con có lưu số điện thoại của nó không?” Quan mẹ dính theo con gái vừa cạp bánh quẩy vừa càn quét căn phòng nhỏ hẹp.

“Không thấy anh ta hỏi số con..... Mẹ, cho con mượn đôi tất?” Quan Thục Di sau một hồi bối mớc ngần kéo, nhan sắc so với tất chân cũng một chín một mười.

Quan mẹ kinh hãi!

Vì sao? Con gái nhà mình coi ra cũng xinh xắn – hoạt bát – đáng yêu – mướt mát lồ lộ thế này, thằng kia dựa vào cái gì mà « chướng mắt » con bà!

Quan mẹ chụp ngăn kéo, móc ra mười đồng tiền và năm đôi tất quăng cho con gái, than thở: “Mặc tất hay ăn tất vậy? Không nói với nó con có một căn hộ sao?”

Quan Thục Di thở dài bất đắc dĩ. Lại là căn hộ.

Quan Thục Di hiện đang ở trong một chung cư mặt tiền đường lớn, diện tích sàn 4000 đến 6000 m². Thời điểm trước đây, đất khắp khu này đều của ông nội nàng.

Về chuyện của Quan gia gia, hôm nay chưa vội nói rõ, còn nói một cách đơn giản thì như sau: Muốn qua mặt cửa ải cấp thôn ủy để cuối năm kiếm miếng đất, Quan gia gia trăm đắng ngàn cay ôm con khổ sai chạy vật một năm, cuối cùng đơn vị không cấp tiền công. Bí thư chỉ bộ chất phác cảm thấy có lỗi với Quan gia gia, chia cho ông một nền nhà bự ở thôn bên cạnh thay cho tiền công. Không còn cách nào khác, Quan gia gia đành phải xây một bức tường to vây cái nền lại, đánh dấu chủ quyền. Tường vừa bao xong, Quan gia gia qua đời, vừa lúc thành phố bắt đầu thực hiện quy hoạch mở rộng.

Cứ như vậy, không biết ông thánh nào thiêng vẽ ra một vòng may mắn luẩn quẩn. Quan gia thành một nhà có hộ khẩu ngoại thành thành phố. Sau khi cơn bão giá quét qua, tường bao bị sụp, chỗ ở cũng mất, nhưng mất theo kiểu Tái ông thất mã: Miếng đất nằm ở trung tâm một chung cư mới xây dựng. Quan gia

gia được đền bù bốn căn chung cư nhỏ, mỗi hộ rộng 130 m². Quan gia gia chỉ có một đứa con, đứa con chỉ có hai đứa con. Cho nên Quan gia bốn nhân khẩu mỗi người được chia một căn hộ.

Nhà cửa là niềm kiêu hãnh của người nhà họ Quan, cho nên nhà này mỗi khi cùng người khác nói chuyện phiếm, đều vô tình mà cố ý đưa đề tài dẫn tới nhà cửa, mỗi khi thành công, sau khi vênh mặt nghe người ta hâm mộ, họ liền “khiêm tốn” oán thán: Đúng là bị công ty khai thác bất động sản lừa gạt thảm thương, năm đó đất rộng như vậy, ít nhất phải đền bù mười phòng.

“Nói rồi. Vừa gặp con đã nói, con có chung cư, nhưng tên đó nói nhà hắn cũng có, Ngụy Cẩm nói con khờ, hơi chút đã khoe.....” Quan Thục Di còn chưa dứt lời, Quan mẹ nhặt dép lê lên bắt đầu đuổi nài chạy.

Vừa phi dép lê, vừa hung hăng mắng.

“Mày lại nhắc Ngụy Cẩm! Mày không biết người ta đẹp hơn mày, biết ăn nói hơn mày, so với mày..... Con gái của tao mà sao lại ngu như vậy? Mày rời Ngụy Cẩm mày không thể sống hay sao?.....” Quan mẹ oán hận dâng trào, lời nói như nước Hoàng Hà triền miên không dứt, «đăng nhập» lỗ tai toàn thể dân cư ngụ trong chung cư.

Đồng cư dân lâu năm sinh sống trong chung cư, trăm người như một, lập tức chui khỏi ổ chăn, bắt đầu một ngày mới trong cuộc sống chán ngắt.

Quan Thục Di co căng một mạch chạy xuống lầu, nài tựa vào cửa tiệm tạp hóa – trái cây dưới lầu thờ hổ hển, trong tay còn cầm đôi tất ngắn.

Quan mẹ đúng là dữ như beo. Ngụy Cẩm là người bạn thân nhất, từ lúc học cấp III đã đối xử tốt với nài, cái gì cũng thẳng thắn, rõ ràng, cô ấy nói suy nghĩ của nài quá đơn thuần, tay chân cũng chậm chạp. Thì đó không phải là sự thật sao? Còn về đàn ông, nếu có thể thoát khỏi sự mê hoặc của sắc đẹp Ngụy Cẩm, đó mới là người thật lòng yêu thương nài.

Tin tưởng vào lời nói của Ngụy Cẩm, nài chắc chắn sẽ gặp được một người chồng tốt. Quan Thục Di khẳng định.

Thở phì phò một lúc, Quan Thục Di ngồi bệt xuống ghế đá đi tất. Mặc xong, nài bắt đắc dĩ nhìn xuống chân thờ dài. Thật sự là một buổi sáng thê lương mà, quên mang giày cao gót rồi.

“Mẹ ơi!!!!” Quan Thục Di giơ cổ họng lên lầu 3, gào.

Không bao lâu sau, từ trên lầu, một túi nilon thư thái nhảy dù xuống đất. Quan Thục Di mở túi, lấy ra giày cao gót. Nài xách đôi dép lê bằng vải lên, lén lút nhìn lên lầu một hồi, rồi đi đến quầy trái cây: “Tần bà nội, hai quả táo, mua chịu!”

Tần Tri mơ màng ngủ trên ghế trúc. Bị công ty lớn cho nghỉ việc sau đợt thanh soát, anh trở về quê. Ba mươi hai tuổi, nếu Tần Tri phải có thêm suy nghĩ nào mới, thì đó là quyết tâm sắt đá: Nội trong 5 năm tới anh sẽ không thêm làm quái gì nữa, thầy kệ vấn đề tiền đồ, anh muốn sa đọa, anh phải làm một kẻ đại sa đọa hết ăn lại nằm.

Chắc là ông trời thù ghét mấy người làm biếng, ngày đầu tiên về quê, anh lên núi thì giẫm phải đám cỏ trơn, hùng dũng trượt dài, không chùn bước (bản gốc: nghĩa vô phản cố) hạ cánh xuống cống ngầm. Cứ như vậy, anh bị đóng đinh, nẹp thêm mấy cái thanh, bó một cục thạch cao. Tần Tri nằm viện nửa tháng, quá sức gian nan mới thoát được mùi thuốc khử trong bệnh viện. Sáng nay, anh đỡ tường lết lên ghế trúc xả hơi, vừa mới xa xỉ một hồi, đã bị một tràng âm thanh quái dị hù tỉnh. Anh chặt vật quay thân, vất vả lắm mới kéo được Chu Công về, lại dính chương một tiếng gào đáng sợ: “Mẹ ơi.....” đổ hết mồ hôi lạnh. Lau mồ hôi, mơ màng xoay người ngủ tiếp, khách mua hàng ngoài cửa đã kêu bà nội í ới.

Bà nội đi mua hàng từ sớm, không ai bán hàng, cũng không thể làm mất khách của bà! Tần Tri bắt đắc dĩ giãy dụa đứng lên, chống nạng ra ngoài, trong phút chốc, anh và Quan Thục Di đều ngây người.

Sáng nay là một ngày rất đẹp trời, gió xuân ấm áp len khe qua những đám lá cây, qua một tháng nữa là mùa hạ, trên cây chim chóc liu lo hát đối, khu phố nhỏ âm vang những tiếng hót riu rít đáng yêu.

Quan Thục Di giơ một đôi dép lê vải, chìa cái miệng rộng về đồng táo cao ngắt bày trên kệ, cười ngu ngốc. Quá hay! Toàn bộ đều là táo to. Meo! Meo! Meo!

Tần Tri nhìn cô ngốc mặc trang phục công sở, ánh mắt chăm chăm thoi miên đồng táo nhà anh, tay cầm một đôi dép lê cũ hình như muốn đưa cho anh, miệng rộng chảy nước miếng, nhìn rở táo mà như đang ngắm nghĩa tình nhân trong mộng, thì thầm: “Tần bà nội, mua chịu hai quả táo, ok?”

Dép lê cũ cũng có thể đổi lấy táo sao? Bà nội đổi nghề thu đồng nát khi nào? Tần Tri kéo một cái trước đây từng là chân, nghĩ thầm : Coi bộ bữa đó ngã, nào cũng tàn phé theo rồi!

Hết chương 1

2. Chương 2: Anh Trai Cách Vách Là Người Bán Than

Dịch : Hoài Phạm

Tần Tri làm việc ở một công ty IT. Về công việc ủa dân IT, vì họ thường làm việc vào ban đêm, dân tình thường gọi nhân sĩ IT là “bọn gấu trúc” hay “đám thợ mỏ điện tử”.

Tám năm trước, Tần Tri mới là một sinh viên vừa tốt nghiệp một chuyên ngành về máy tính, sau khi tìm được công việc đầu tiên, anh vui mừng gọi điện thoại cho bà nội, nói đùa.

“Bà nội, từ nay về sau con sẽ là một gã thợ mỏ IT quang vinh.”

Tần bà nội sao biết thợ mỏ điện tử và công nhân khai thác than chính hiệu khác nhau chỗ nào, mỗi khi nói chuyện công việc của cháu trai với người ta, đều giải thích đơn giản: “Tần Tri nhà tôi tốt nghiệp đại học, được phân đến mỏ than đá làm nhân viên kỹ thuật.”

Tâm ý bà nội là muốn cho Tần Tri vài phần mặt mũi, bà cũng biết công việc của anh như vậy thì không phải cao sang gì, nhưng ít nhất làm ở mỏ than lương bổng không tệ. Bởi vì, hàng tháng Tần Tri gửi tiền về không ít.

“Làm nhân viên kỹ thuật cũng là lấy than, nói toạc cho rồi, chính là thợ móc than trong mỏ.....” Đây là lời của Quan mẹ với công việc của cháu trai hàng xóm dưới nhà, đương nhiên, không hề che giấu sự khinh thường.

Nhà họ Quan ở lầu 4. Quan Thục Di vốn sẵn tính lười, cho nên, chỉ cần là một tầng lầu, nếu có thể thì nàng lập tức giản đơn việc đi lên đi xuống theo đúng chính sách tiết kiệm sức lực là trên hết. Quầy hoa quả tạp hoá của Tần bà nội ở lầu một. Bình thường Quan Thục Di lười leo lầu, nàng chỉ việc gửi đồ ở nhà Tần bà nội. Hơn nữa, nàng thích ăn táo mới, quả táo phải ngon mắt, nhất là phải vừa chín tới.

Ăn táo mỗi ngày thành nghiện, đã đạt đến cảnh giới chai mặt ghi sổ nợ.

“Tôi biết anh, Tần Tri, đào than đá.”

Đây là ấn tượng đầu tiên Quan Thục Di tặng cho Tần Tri: Quá tùy tiện, nói không suy nghĩ, đáng đáp bình thường. Tổ chất..... Cũng bình thường.

Tần Tri từng bước lê tới, vuốt ve mấy quả táo, thỉnh thoảng lại lấy ra một trái đưa lên mũi hít.

Quan Thục Di lần đầu tiên nhìn thấy cách chọn táo như vậy, nàng tò mò nhìn cái giò bó thạch cao của « què ca ca ». Trong lòng thầm đánh giá: Quả là đáng tiếc, chắc là cả năm làm việc ở đáy mỏ than không thấy mặt trời, da mặt trắng trẻo, hao hao chúa cứu thế. Bề ngoài thật sự đẹp trai khó cưỡng, mái tóc đen ngắn, thẳng, rất mềm mại, lông mi dài cong, mắt không lớn nhưng rất đẹp, còn..... Miệng..... hơi nhỏ, môi hơi bạc. Mẹ nàng nói, đàn ông môi bạc không phải người chung tình.

Phì! Tự phỉ nhỏ chính mình, miệng anh ta với nàng có quan hệ quái gì.

Người này cầm quả táo nghĩ cái gì vậy? Cứ như vậy mà chọn táo sao? Có tin được không hả trời? Quan Thục Di thấy người này..... Ừ, hơi biến thái.

Trên thế giới này có trăm ngàn thứ nghề, kỹ sư hóa chất, dược sĩ, kỹ sư sinh vật học, công an, kỹ sư địa chất, bác sỹ y khoa; Nghề làm vườn, bảo vệ thực vật, trà học, lâm học, lâm viên, thiết kế thời trang, nông nghiệp tài nguyên, thủy sản học, hải dương ngư nghiệp học, vân vân mây mây

Nói về nghề nghiệp, dợt chút, Tần Tri cũng không phải giỏi giang, anh là một người có bệnh, nói rõ hơn, người này bị bệnh mù màu, hơn nữa mù màu rất nghiêm trọng.

Bởi vì anh mắc bệnh mù màu, nên từ nhỏ đã hơi khác người. Anh không nhận biết được màu sắc, cũng chẳng bao giờ cảm thấy vui vẻ, điều này hơi bất thường. Trước năm sáu tuổi, Tần Tri không được gọi là Tần Tri, còn gọi là gì anh đã quên. Nhưng anh nhớ rõ mình thích trốn ở một góc phòng chơi một mình, tính tình cũng rất cáu bẳn, rất nhát gan..... Những khi có người tiếp cận, anh phản ứng rất dữ dội, thường là cắn luôn người đó.

Có một ngày, một người phụ nữ gọi là mẹ mang anh đến trạm xe lửa, Tần Tri rất hào hứng, nhưng không biết cách biểu lộ ra ngoài. Sau đó..... Anh đã bị đưa đến nhà Tần nãi nãi, ngôi nhà ấy trước đây đã bừa bộn những sọt trái cây.

Một đứa trẻ năm sáu tuổi, trí nhớ còn mơ hồ, mặc kệ chuyện đó với Tần Tri có thương tổn nhiều thế nào, nhưng ít ra anh thấy quá trình anh trưởng thành không tệ, vận may cũng rất tốt, bởi vì với Tần bà nội, tài sản quý giá nhất chính là anh. Cho nên, Tần Tri quên mọi chuyện rất nhanh, chỉ nhớ rõ một điều : Anh không phải là con cái trong gia đình này.

Vốn Tần bà nội có một đứa con trai, nhưng chưa kịp trưởng thành đã bị ông trời lấy đi. Không lâu sau đó trời cao quảng Tần Tri đến nhà dì bán táo. Tần bà nội coi Tần Tri là đứa con mình vừa bị trời lấy mất, nuôi nấng anh lớn lên với mục đích rất đơn thuần: Chỉ mong sau khi hai vợ chồng qua đời, ngày lễ ngày tết có thể được cúng bái vài nén nhang, đốt cho vài xấp tiền âm phủ. Chính vì vậy, cái gì gọi là bệnh mù màu, Tần bà nội và Tần ông nội tuyệt nhiên không để ý, cũng vì Tần Tri nhận biết trái cây ngon rất giỏi, so với người bán chuyên nghiệp còn giỏi hơn vài phần.

Ông trời đóng một cánh cửa, chắc chắn sẽ mở ra một cánh cửa khác. Tần Tri không nhìn thấy màu sắc quả táo, nhưng anh có thể từ khứu giác vô cùng minh mẫn nhận ra quả táo ngon nhất giữa muôn vàn quả táo.

Quan Thục Di thương cảm nhìn con người đáng thương Tần Tri, đầu óc đầy tư tưởng kỳ quái của nàng đã nhớ lại vài câu chuyện ngày xưa ngày xưa.....

Chuyện xưa thứ nhất: Người thợ mỏ cần cù Tần Tri đang vất vả vác bao than, đột nhiên có người la to : “Lún!” Tần Tri anh dừng đẩy người thợ bên cạnh ra xa. Trong nháy mắt hàng trăm khối than nặng rơi xuống, người thợ mỏ đáng thương bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Chuyện xưa thứ hai: Nhạc nền:[Bài ca người thợ mỏ than]. Người thợ mỏ cần cù Tần Tri trong tiếng ca vui cất tiếng hô to: “Đội trưởng!!!!” Anh chạy đến trước mặt lão đội trưởng cầm tay ông nói: “Đội trưởng, tổ quốc cần than, đền đước ngàn nhà vạn cửa cần nhờ những người thợ mỏ chúng ta lao động mà có, tuy rằng tôi đã đào xong ba chuyến, nhưng vẫn dốc lòng ở tiền phương, cho tôi đăng ký thêm một chuyến nữa!! A! A!” Đội trưởng rơi lệ đầy mặt, cầm tay anh thống thiết: “Tiểu Tần, con thật sự là đứa con ngoan của Đảng!”

Tần Tri vừa xuống hầm, phát sinh sự cố sụp hầm, anh dừng đẩy người thợ bên cạnh ra xa. Trong nháy mắt hàng trăm khối than nặng rơi xuống, người thợ mỏ đáng thương bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Lão đội trưởng rơi lệ đầy mặt, ôm Tần Tri, Tần Tri run run vô lực, khẽ động hai hàng mi: “Đây là tiền công lao động cuối cùng của tôi!!! A!!”

Chuyện xưa thứ ba: Giám đốc công ty tư nhân than đá tàn ác vùng roi da: “Chát! Chát! Chát!”, chỉ vào người thợ mỏ đã ba ngày ba đêm ở đáy hầm đang ngồi ngầy ngốc, quát lên: “Tiểu tử, hôm nay là ngày ba mươi..... Người không xuống cũng phải xuống, không xong cũng phải xuống!” Cứ như vậy, Tiểu Tần đáng thương ăn giao thừa ở mỏ than, vừa mới đi xuống thì phát sinh sự cố sụp hầm, anh dừng đẩy người thợ bên cạnh ra xa. Trong nháy mắt hàng trăm khối than nặng rơi xuống, người thợ mỏ đáng thương bất tỉnh nhân sự tại chỗ.

Đột nhiên một cánh tay đưa đến, Quan Thục Di nhảy dựng, nàng “A!” một tiếng, kết thúc những tư tưởng quái dị. Cô gái nhỏ này, từ nhỏ đã vậy, thế giới tinh thần phong phú đến quá sức tưởng tượng.....

Tần Tri đã chọn xong táo, cho vào bọc cho con nhóc ngồi nghếch trước mặt, nghe tiếng la hoảng “A!”, lập tức xác định cô gái này tuy gương mặt không còn trẻ lắm, nhưng tuyệt đối không phải người thông minh, nhanh chóng quyết định dứt khoát, dự định trước nhất, nếu đứa nhỏ này đưa tiền, anh cũng không lấy của « nó », tội nghiệp!

“Cám ơn.” Quan Thục Di nhận giỏ táo, đem đôi dép lê đặt vào bàn thu ngân như thường lệ, sắc mặt đỏ lên, xoay người bước đi.

Đây là lần đầu tiên gặp mặt của Tần Tri và Quan Thục Di, hiển nhiên ấn tượng với cả hai bên đều không tốt.

Tần Tri gian nan lết lại ghế nằm, cầm gối che mặt, vừa định ngủ thêm chút nữa, Tần bà nội đã về nhà, tay còn xách theo cặp lồng cơm.

“Khuông Khuông (khuông : Sọt vuông), dậy ăn sáng.” Tần bà nội đổ cháo « bát bảo » ra chén, lấy một cái bánh bao trong lồng, mỉm cười nâng cháu dậy.

Ngày đầu tiên đến Tần gia, Tần Tri được Tần bà nội ôm ra từ sọt táo, nên bà đặt cho anh nhũ danh “Khuông Khuông” luôn.

“Để con..... Ngủ.” Tần Tri nắm chần, đói cũng không muốn ngồi dậy.

“Vậy bà nội chờ con, tỉnh ngủ thì ăn.” Tần bà nội không gọi anh nữa, bà ngồi bên cạnh Tần Tri, phe phẩy cây đuổi ruồi, thi thoảng lẩm bẩm mấy chuyện linh tinh.

“Quả Quả tới rồi sao..... Lại đi sai giày nữa..... Luật sư đó nói thế nào nhỉ, chân cháu, đồng cỏ có thể đền tiền sao? Quả Quả lại để dép lên bàn nữa rồi..... Lão già kia một ván cờ cũng không biết đánh mà..... Lát ông ấy về con nói với ông đi...”

Trên cây, ve sầu bắt đầu những tiếng râm ran gọi hè sớm.....

Không khí đặt trưng của tiệm tạp hoá làm nỗi bất an của Tần Tri nhanh chóng tiêu tan. Về nhà quả thật là tốt, cứ an tâm ngủ ngon trong nhà, mọi thứ sẽ sớm đi vào quên lãng.

Theo thời gian.....

Tần Tri thoải mái ngủ thẳng giấc đến 11 giờ rưỡi. Sau đó, anh uể oải đứng lên, chống nạng đi đánh răng, rửa mặt, tắm tãp, anh thích sạch sẽ.

Tần bà nội đã bưng cơm trưa lên bàn, nhắc đi nhắc lại: “Điểm tâm, cơm trưa ăn với nhà, nhịn luôn không tốt cho sức khỏe. Ở bên ngoài không ai chăm sóc nên lưỡi biếng ăn uống, về nhà cũng vậy, tuổi trẻ nên sống không có điều độ gì hết.....”

Bà lão lải nhải thì anh không thoát nỗi số phận bị câu nhàu, bà càng lớn tuổi, càng nói nhiều. Tần Tri mỉm cười, đặt lồng cơm buổi sáng qua một bên, ngồi xuống ăn cơm.

“Giữa trưa mà vẫn điện thoại. Con xem là ai?” Tần bà nội đưa di động cho anh, quay ra cửa nói chuyện nhà cửa với mấy bà bạn già. Âm thanh chuyện trò của mấy bà lão mơ hồ truyền đến, chuyện Tần Tri bị thương ở chân, đã lan truyền khắp con phố nhỏ.

“Ai..... Thật là tội nghiệp, nằm trong hồ tới ba giờ mới được phát hiện.....” Tiếng suýt xoa của Tần bà nội vọng vào.

Trong lòng Tần Tri bất giác ấm lên, anh cầm điện thoại nhẩn vai nút.

Hơn một trăm hai mươi cuộc gọi bị nhỡ, đa số đều từ Lang Ngưng và Chương Nam Chính, và vô số tin nhắn, bộ nhớ điện thoại sắp đầy.

Tần Tri buông đũa, mở hộp thư đọc một tin. Lang Ngưng, bạn gái cũ của anh,

“Em rất thất vọng! Anh cứ vậy lẳng lặng bỏ đi mà không nói với em một tiếng? Chúng ta không còn yêu nhau nữa, nhưng tốt xấu thế nào cũng từng có một đoạn tình cảm, sao anh có thể hẹp hòi đến vậy? Chuyện gì anh không thể khai? Em không thể tin anh lại nói với người ta như vậy? Hy vọng anh có thể giải thích.”

Tần Tri mỉm cười. Việc anh bị vợ Lang Ngưng làm trò, đứng tên không mấy chục căn chung cư, bây giờ cô vẫn chưa biết, nhưng không sớm thì muộn, thế nào cô cũng biết, anh giải thích nhiều cũng vô dụng. Hơn nữa, nhìn cô và Chương Nam Chính anh em em, đi ra đi vào trước mặt, anh không thể như không có chuyện gì. Anh không phải thánh nhân.

Tin nhắn của Chương Nam Chính thì đại thể là tỏ vẻ có lỗi vì sự việc thành ra như vậy, là người bạn tốt nhất của Tần Tri, anh ta thấy ngại với Tần Tri. Tần Tri có thể đến công ty anh ta làm việc, anh em thân thiết như xưa. Việc Tần Tri tham ô, anh ta không tin.

Nghe ra thật rộng lượng, nhưng Tần Tri cảm thấy không có gì phải tự hổ thẹn mà đi giải thích. Anh bị bệnh mù màu, ước mơ về một mái gia đình mãi mãi sẽ không thành hiện thực. Với chứng bệnh của anh và nguy cơ di truyền cho con cái, lựa chọn sống một mình có vẻ là tốt nhất, Lang Ngưng thích trẻ con, cá tính lại ngoài cỡ trong mềm, sống rất tinh tế, nếu không có con.....Rất khó để nói sau này cô có hối hận hay không. Cho nên, Tần Tri không trách cô.

Không trách được! Là anh tự làm tự chịu, ai cũng coi là bạn, bị người ta đâm một nhát ngay lưng, lúc đó mới biết mình bị đâm, không có thủ đoạn phản kháng thì đành thúc thủ. Có trách thì trách anh đúng là ngu xuẩn.

Tần Tri mở hết hộp thư, một cái tên ngoài ý muốn đập vào mắt anh.

Thi Hạo Khánh? Sao có thể là ông ta? Đối thủ của anh, công ty ông ta đấu đá với công ty anh đã nhiều năm. Tần Tri tò mò, lập tức gọi cho ông ta.

“Tần Tri?”

“Là tôi, ông khỏe không, chủ tịch Thi, đã lâu không gặp?”

“Tôi vẫn khỏe, chỉ có cậu còn bệnh dài dài, nhà họ Lang đã úp mở, ai nhận cậu thì họ sẽ đối phó với người đó. Cậu bây giờ không chồn dung thân rồi.”

“Ông nói chuyện vẫn cay nghiệt như xưa.”

“Tôi không thích khách sáo, thẳng thắn tốt hơn. Thuộc hạ làm việc nhiều năm cho tôi, dù là bảo vệ, tôi cũng không tàn nhẫn đến mức tiền lương không đưa một cắc đã đá ra ngoài. Ba mươi vạn bồi thường cho cậu cũng chưa phải là nhiều, Người ở Lang thị mất mù hết cả, nhưng tôi rất vui khi thấy cậu thê thảm như vậy.”

“Ông gọi điện thoại để giễu cợt tôi?”

“Làm sao có thể, nghe tin cậu bị đuổi việc, tôi đã nghĩ đến việc sẽ thu nhận cậu. Tần Tri, năng lực của cậu người khác không biết, cũng vì cá tính của cậu. Như vậy: Điều kiện tùy cậu chọn lựa, muốn đến thì đến, hiện tại tôi không bắt buộc. Ba tháng sau, toàn thế giới sẽ biết Tần Tri cậu đáng giá bao nhiêu tiền. Đến lúc đó hãy chính thức bước vào công ty của tôi, thế nào? Tôi chỉ cần một câu “sẽ suy nghĩ” của cậu.”

Tần Tri mỉm cười. Quả thực, chỉ cần là người ngoài, chắc chắn sẽ cho rằng anh giận dữ quá nên mới bỏ đi, sau đó không ngừng nhìn anh mà châm biếm.

“Trong thời gian này tôi không định đi làm, chủ tịch Thi.”

“Không sao, tôi có thể chờ. Tần Tri, thời điểm cậu quyết định, hãy nhớ, người đưa than cho cậu sưởi ấm trong ngày tuyết rơi là Thi Hạo Khánh, không phải Chương Nam Chính, càng không phải Lang thị.”

“Đương nhiên không phải là bọn họ.”

“Vì một người đàn bà, đáng sao? Nếu cậu muốn, cô em vợ của ta giới thiệu cho cậu, khí chất của cô ấy so với Lang Ngưng không hề thua kém, còn hơn gấp trăm lần, ít nhất sẽ không đánh bài nhu nhược, càng không làm chuyện đáng xấu hổ”

“Ông vẫn nói chuyện thẳng thừng như vậy, sợ là không tốt.”

“Kiếm được tiền của tôi thì phải chịu được cái “không tốt” của tôi, trên đời không có loại bánh nào từ trên trời tự rơi xuống.”

“Nhân viên của ông phụng sự vì tiền, trả giá bằng lao động, nhân quyền, ba thứ này bằng nhau, chủ tịch Thi.”

“Ha ha, vẫn ông cụ non!”

“Ông cũng vậy.”

“Được, đây là của sổ điện thoại riêng của tôi. Tôi biết, về những con số, cậu chỉ nhìn một lần sẽ không quên.”

“Dĩ nhiên, miếng cơm của tôi nhờ mỗi khả năng này.”

“Tôi chờ tin tức của cậu.”

“Vâng.”

Tần Tri buông điện thoại, rút pin ra, quăng vào một chiếc ghế cũ không còn sử dụng. Anh còn chưa đến mức điên, trong những ngày tháng nhàn nhã này, không tìm việc làm thì sao? Thi Hạo Khánh cho rằng anh thực sự đã cùng đường mặt lộ?

Trong TV, giọng nam diễn viên kịch nói truyền ra, sau một lúc dài dòng đẩy đưa thì đại ý nghĩa là: Quân Kim xâm phạm Giang Nam. Tống Kim đại chiến. Binh mã Tống bị quân Kim vây khốn ở núi Ngưu Đầu. Quân Kim dựa vào cảnh núi non hiểm yếu bố trí ròng rọc sắt làm cạm bẫy, ngăn chặn binh Tống lên núi. Nhạc Phi sai Cao Sùng gác đại kỳ (cờ lớn) cho quân Tống. Khi giao chiến, Cao Bằng gặp bất lợi, xông ra trợ chiến, quân Kim đại bại. Cao Sùng thừa thắng xông lên. Ngột Truật lấy ròng rọc ngăn trở. Cao Bằng quên mình, liên tục hạ mười một lượng ròng rọc, kiệt sức, bị ròng rọc thứ mười hai đè chết. Ròng rọc của Quân Kim bị phá, ngăn không được binh Tống, hốt hoảng bỏ chạy, Nhạc Phi toàn thắng, giải nguy cho núi Ngưu Đầu.

Tần Tri không phải Cao Bằng, anh chỉ có thể chọn làm ròng rọc, nhưng anh không muốn.

Khi còn trẻ tham công tiếc việc, hy vọng được khen thưởng, cũng khát vọng được khẳng định. Tần Tri cần sự khẳng định, nhưng không muốn tự tìm cái chết. Trên thế gian này, kiếm nhiều tiền không phải không thể, nhưng anh thật sự muốn lui về hậu trường, lặng lẽ sống. Anh đi nhiều năm mà không thỏa ý, bây giờ vừa đúng lúc, có sổ vốn tích góp ban đầu chưa cần lo vấn đề tiền bạc. Những ngày còn lại, sống ở vùng đất miền Nam bình yên vui vẻ này, làm thợ mỏ cũng chẳng sao.

Tần bà nội đang nói với láng giềng chuyện cháu trai trượt chân té lộn hồ gãy chân mà bên kia không bồi thường thì bên đường, một chiếc xe hơi màu đen đỗ lại, trên xe bước xuống một người đàn ông trạc bốn mươi, quần áo chỉnh tề. Bà biết người này, Khuông Khuông cháu bà nói ông ta là luật sư.

Luật sư Trần nhìn về mấy người đàn bà ngồi trước cửa nhà, mỉm cười, nghiêng người chào rồi bước lại gần.

“Luật sư đến chơi?” Tần bà nội chào lớn tiếng, tựa hồ nhà bà có luật sư đến là chuyện rất vinh dự: Tần gia có quen biết với những người làm bên tòa án, một phần cũng muốn mọi người chú ý.

“Đúng vậy, Tần bà nội. Tần tiên sinh có nhà không ạ?” Luật sư Trần lễ độ đứng ngay cửa chứ không bước vào.

“Có, thật tội nghiệp. Ở nhà mà không làm được gì, chắc còn lâu mới đi lại như bình thường được.” Tần bà nội đưa luật sư Trần vào nhà, miệng vừa than thở vừa nhiệt tình gọt trái cây, láng giềng bên cạnh cũng phụ họa không ngừng, xuýt xoa đồng tình.

Tần Tri ngồi trên sofa cũ, cười cười nhìn ông luật sư được đón tiếp nhiệt tình quá mức cần thiết.

“Ôi, anh đừng cười nữa.” Luật sư Trần buông miếng dưa hấu thứ năm, cười nhắc nhó nhìn Tần bà nội đi ra, bắt đầu từ lúc về nhà Tần Tri làm việc với anh, mỗi lần ông đến đều bị hoa quả nhà họ Tần làm cho chết khiếp.

“Ừ, bọn họ nói thế nào?” Tần Tri lật tư liệu.

Rút miếng khăn ướt trên bàn, luật sư Trần nhìn tập tài liệu, hơi do dự, sau đó vẫn đưa lên miệng lau, chậm rãi nói: “Theo ý tổng giám đốc, chỉ cần anh trở về, chuyện cũ có thể bỏ qua. Lãng thị sẽ rút đơn kiện.”

Tần Tri đặt miếng dưa lên bàn, thản nhiên lau tay, “Bọn họ muốn thì cứ việc kiện, tôi không bận tâm.”

“Ông chủ tịch muốn gặp anh.” Luật sư Trần hỏi một cách cẩn thận.

“Không muốn.” Tần Tri dựa vào sô pha, khép mắt.

“Tôi nghĩ ông ấy không tức giận đâu.” Luật sư Trần nói đùa. Nhiều năm làm việc với Tần Tri, ông hiểu anh nhiều hơn những người khác, một ông chủ, cũng là một người bạn tốt.

“Cứ để họ kiện, tài liệu tôi đều đã đưa cho anh, nhìn là có thể đoán được, chú ý một chút để chuẩn bị tốt là xong. Anh cứ việc thù tiếp bọn họ chơi đùa, cứ chơi đến khi mọi chuyện chấm dứt thì thôi. Sau này, bất kể là người Lang thị, người của Chương Nam Chính, hoặc bất cứ ai liên quan, cứ trực tiếp cự tuyệt giúp tôi. Hơn nữa, anh việc gì cũng không biết mà, đúng không?” Tần Tri mở mắt, cười tủm tỉm nhìn luật sư Trần.

Luật sư Trần cũng mỉm cười: “Đương nhiên, tôi chỉ là một luật sư nhỏ, đương nhiên cái gì cũng không biết. Nhưng còn anh, sau này có tính toán gì không? Ba tháng sau, người ở Hành Dương đến tìm, đến lúc đó giá trị của anh sẽ tăng lên ngàn lần, tôi còn phải trông cậy vào anh trong nửa đời sau.”

“Nếu tôi nói tôi vẫn chưa dự tính gì, anh có tin không?” Tần Tri cười cười.

“Tôi tin! Không còn chuyện gì nữa thì tôi đi đây. Có việc gì khác tôi sẽ liên hệ sau, đây là di động mới của anh.” Ông luật sư cầm lấy tài liệu, đặt điện thoại xuống, chuẩn bị đứng lên.

Như nghe được những tiếng nói khe khẽ đang truyền đến, tiếng nói trầm tĩnh của ông chậm rãi vang lên.

“Đây là số tiền bồi thường của người chủ sở hữu đồng cổ, tôi đã nhận giúp anh. Anh cầm lấy mà đưa cho Tần nãi nãi.”

“Bao nhiêu ?”

“Năm vạn.”

“Nhiều vậy sao?”

“Không nhiều, chỗ nguy hiểm mà họ không đặt rào an toàn, tôi còn muốn yêu cầu bồi thường năm mươi vạn.”

Trước cửa tiệm hoa quả và tạp hoá vang lên những tiếng ồn ào thềm muốn, suýt xoa về chuyện Tần Tri gặp sự cố nhưng lại nhận được “một chuyện tốt”

Tần Tri buồn chán đổi kênh TV, tiền luật sư Trần đưa là tiền của anh, chủ trại cỏ một xu cũng chưa bồi thường, người ta đã đặt một biển báo rất lớn cảnh cáo người lên núi: “Dừng ở đây, phía trước nguy hiểm.”

Nhưng Tần Tri không nhìn được biển cảnh báo, vì anh mắc bệnh mù màu.

Hết chương 2

3. Chương 3: Sơn Nỵ Nỵ Và Tiểu Phương Phương

Dịch: Hoài Phạm

Ngụy Cầm và Quan Thục Di là đôi bạn rất thân, mối quan hệ này từng bước lớn lên theo sự trưởng thành của hai người. Ngụy Cầm xinh đẹp, trước lời sau vểnh, chân dài, da rất trắng, tóc rất dài, là hình mẫu sống động mà những người đàn ông vẫn mơ ước. Cô xuất thân danh môn, trước đây, những nhân viên các sở ngành nhìn thấy bố cô phải giơ tay xin bắt, công việc của ông là chuyên tâm sai khiến người khác (ý là

lớn đó ạ). Sinh ra trong một gia đình như vậy, Ngụy Cẩm có thể nào không vĩ đại, cô biết ăn nói, kinh nghiệm xã hội phong phú, với tình bạn nhiều năm, lại thêm sự ỷ lại của Quan Thục Di, cô vẫn vì thế mà kiêu ngạo không thôi.

Quan Thục Di là người mù quáng, đương nhiên, nàng chỉ mù quáng theo Ngụy Cẩm. Từ khi cha mẹ Ngụy Cẩm ly hôn, gia đình suy sút, Quan Thục Di lấy mục tiêu giúp Ngụy Cẩm vui vẻ làm nhiệm vụ mình. Hai người ở cạnh nhau là trời long đất lở, không biết ai theo ai. Bình thường, trong tình cảm thì Quan Thục Di nghe Ngụy Cẩm, lúc làm việc Ngụy Cẩm nghe Quan Thục Di. Đại khái là có sự hỗ trợ lẫn nhau.

“Hôm qua, mình đã về nhà giúp cậu làm một bản đánh giá sơ bộ.” Ngụy Cẩm bước khỏi văn phòng chủ nhiệm, lặng lẽ đến phòng làm việc của Quan Thục Di.

Quan Thục Di làm ở tổ văn phòng, công việc của nàng kém quan trọng đến mức không còn công việc nào kém quan trọng hơn. Những công việc như chuẩn bị giấy bút, giấy vệ sinh, bố trí bàn ghế hội họp.... là việc của nàng. Ngụy Cẩm ở phòng kế toán, mỗi ngày cầm tận tay hàng bó tiền mặt, phát lương cho nhân viên. Ở công ty, phòng kế toán là nơi thú vị nhất, loại thú vị này hình thành từ nguyên nhân phòng kế toán sở hữu những bí mật về tiền bạc của đơn vị chủ quản, vì thế địa vị của phòng kế toán vô hình trung sẽ cao hơn so với tổ văn phòng.

“Thế nào?” Quan Thục Di lấy từ máy đánh chữ ra một xấp tài liệu đưa cho Ngụy Cẩm, bản báo cáo tháng này của cô đầy lỗi chính tả, nàng đã giúp cô sửa qua một lượt.

Ngụy Cẩm mỉm cười với một đồng nghiệp nam đi ngang qua, chỉ vào quần tây của anh ta: “Kiểu quần này hơn sáu trăm mới mua được một cái, anh thật là biết cách chi tiền.”

Anh trai được khen hết sức cao hứng, cố làm ra vẻ bình thản: “Thà không mặc thì thôi, đã mặc, không thể không chú ý đến đẳng cấp trang phục!”

Ngụy Cẩm vô cùng đồng ý, gật đầu tán thưởng liên tục.

Nhìn bóng dáng anh chàng đi xa dần, cô bĩu môi: “Mặc hàng giả còn chạy khắp nơi, cũng không cảm thấy xấu hổ.”

Quan Thục Di cầm tài liệu đánh “Bốp!” một cái lên đầu cô, dạy dỗ: “Càng ngày càng tệ! Biết rõ vậy mà không thêm nhắc nhở người ta.”

“Xi, nhắc nhở anh ta lại thành kẻ thù, mình còn chưa đến mức ngu đâu. Thế nào cũng sẽ có người tình nguyện làm người xấu. Đúng rồi, đánh giá của mình cậu muốn nghe không?” Ngụy Cẩm đặt một cái ghế dựa trước mặt Quan Thục Di.

Quan Thục Di nghe đến chuyện xem mặt, làm bộ bận việc, không ngẩng đầu lên, líu ríu: “Cậu nói đi.”

Ngụy Cẩm đập tay đánh bốp, một đồng nghiệp nữ cùng phòng bật cười, nhưng cô vẫn điềm nhiên dựa vào ghế một cách tao nhã, giờ xấp tài liệu bắt đầu “phân tích”:

“Hôm qua, người xem mặt với cậu cùng chúng ta ăn cơm, nói chuyện tổng cộng ba giờ bốn mươi phút. Hắn mặc sơ mi màu cứt chó (>o< ,=” pó=” tay),=” quần=” tây=” đen.=” quần=” áo=” đều=” là=” mới.=” từ=” đó=” có=” thể=” thấy,=” ngoài=” việc=” thắm=” mỹ=” quá=” bình=” thường,=” bản=” thân=” hắn=” không=” có=” nhiều=” tự=” tin.=” bình=” thường,=” đàn=” ông=” thiếu=” tự=” tin=” là=” do=” cha=” mẹ=” lắm=” điều,=” nếu=” cậu=” giả=” qua=” đó...=” vào=” nhà=” người=” ta=” chắc=” chắn=” sẽ=” phải=” chịu=” ủy=” khuất,=” trừ=” hai=” điểm.=”>

Khi anh ta trò chuyện, có nói mười lăm lần câu “ba tôi nói”, “tôi có chú làm trên thành phố”... Người này bản tính ỷ lại, dựa vào người thân quảng cáo rùm beng về mình, trừ tiếp hai điểm.

Thời điểm ăn cơm, anh ta nhìn thực đơn một lần, bảo chúng ta tùy tiện chọn món. Nhưng Quan Thục Di, chúng ta gọi bốn suất ăn, anh ta lập tức kéo ví da đếm tiền. Không phải chê anh ta keo kiệt, không có tiền thì cũng có khí phách, mình không chê bản yêu phú. Nhưng khi kết hôn, một phen tiền còn muốn xé thành hai, không thể chấp nhận, trừ 1 điểm.

Anh ta nói đang làm ở ủy ban, cha mẹ đang cố gắng chạy lên chân chính thức. Ở thành phố chúng ta, cán bộ ủy ban lúc này quá nhiều. Có muốn lên cũng không thể lên được. Mình phân tích bốn năm lần, ngoại trừ kỳ thi tuyển vào anh ta nói không rõ ràng, những chuyện còn lại không vòng vo, rất thẳng thắn. Nhưng khi anh ta viết tên, tay chân run rẩy, cho nên có thể thấy, cho dù được một chân biên chế, cả đời cũng không có cơ hội thăng tiến. Chờ cha mẹ anh ta về hưu, anh ta coi như xong, lại trừ 2 điểm.

Một điểm trừ cuối cùng, anh ta muốn lấy hóa đơn, hỏi giá từng món một, mình căm thù những kẻ như thế đến tận xương tủy..... Để mình dạy dỗ thì..., tóm lại..... A, tổng giám đốc!”

Ngụy Cẩm đứng lên, giấu tờ giấy ra sau lưng.

Tổng giám đốc công ty, một người trẻ tuổi thuộc thế hệ thần tượng, đẹp trai phong độ, tên Đậu Kiến Quốc, khoanh hai tay trước ngực, không nói một lời nhìn Ngụy Cẩm.

“Nhân rồi quá hả?”

“Không có!”

“Ngụy Cẩm! Giọng cô, mặt cô biểu cảm phong phú như vậy, để anh cho cô đổi nghề, lên sân khấu thỏa sức mà diễn!”

“Ha ha..... Anh họ, ngài không thể quân pháp bắt vị thân, em vừa mới qua đây có.....”

Ngụy Cẩm là bà con xa của Đậu Kiến Quốc. Nhà ông của Đậu Kiến Quốc năm đó nằm trong diện bị đấu tố. Ông Ngụy Cẩm đã nhận nuôi cha anh, về phương diện này mối quan hệ giữa hai nhà Ngụy – Đậu khá rắc rối, tóm lại, từ hai đời trước, nhà Đậu Kiến Quốc nợ ân tình của nhà Ngụy Cẩm, hiện tại Đậu gia hai đời còn lại vẫn chưa hoàn thành. Mẹ Ngụy Cẩm khi ấy đương không phải nhận nuôi người nhà họ Đậu, ân tình không phải là ít. Cho nên Đậu Kiến Quốc đối với người bà con xa này, không ngừng biểu lộ sự “áp bức” sâu sắc.

“Anh họ.....!” Ngụy Cẩm tỏ vẻ rất đáng thương, chớp mắt to nhìn anh trai.

Đậu Kiến Quốc chau mày, xoay người bước đi, đến nói cũng lười mở miệng.

Quan Thục Di sợ tới mức sững người, từ đầu tới cuối, nàng chưa nói bất cứ lời nào, là Ngụy Cẩm huyền thuyên, nhưng nàng cũng không dễ thoát. Vì thế, nàng tung xấp văn kiện mới in ra về phía anh trai Ngụy Cẩm đang đi xa, thở dài một hơi.

“Hại chết mình rồi, em họ!” Nàng oán giận .

Ngụy Cẩm tỏ vẻ “không có gì đáng nói”, cô dạo một vòng khắp văn phòng, gom hết mọi thứ trên bàn những người khác: Bánh bích quy, trái cây, đồ uống... Cướp xong xuôi, cô mới vịn người, chuẩn bị rời chỗ, ra tới cửa, không quên quay đầu nhìn đám nhân viên tức đến nghiến răng mà không dám nói, nheo mắt: “Nói nhỏ, tiền tăng ca tháng rồi cuối tháng mới được nhận, nhưng các cậu cứ lặng lẽ từng người tới chỗ mình lấy, bí mật nha.”

Nói xong, người nào đó thản nhiên cười, thắng lợi bỏ đi.

Trong văn phòng, nhờ món tiền thưởng “từ trên trời rơi xuống” nên không khí vô cùng nhộn nhạo. Mọi người đã quên “hành vi cướp bóc” đáng khinh của Ngụy Cẩm, lại cảm thấy nhờ mối quan hệ giữa Quan Thục Di và Ngụy Cẩm, nhân viên trong phòng mới có thể lãnh tiền, vì thế đối xử với Quan Thục Di ôn hòa gấp đôi, một tiếng Tiểu Di, hai tiếng Tiểu Quan. Còn chuyện tiền đó vốn là mồ hôi nước mắt của mình, mọi người đã sớm quên.

Quan Thục Di không thay đổi thái độ, vẫn tập trung vào công việc. Đối với Ngụy Cẩm, nàng đã sớm quen với kiểu hành xử hai mặt của cô, không thấy kỳ quái, không thấy chán ghét, thậm chí nàng còn thích. Ngụy Cẩm là dạng người tiểu nhân nhỏ mọn, nhưng chỉ cần người thật lòng đối xử tốt với cô, cô cũng dùng lòng tốt đối xử với người, còn nếu chỉ ngoài mặt không hơn, cô sẽ không thêm khách sáo. Như với người anh họ của cô, mỗi khi cô nhắc đến, đều kèm theo cử chỉ muốn phun nước bọt, lâu lâu lại tung một cước tỏ vẻ uất hận. Ngụy Cẩm đến Đậu thị làm việc, cũng phải qua sự cạnh tranh khốc liệt với mấy trăm người mới được vào, từng bước một phần đầu, dựa vào bản thân mà thăng tiến. Đôi khi Quan Thục Di cũng không lý giải

được, vì sao vị tổng giám đốc kia luôn hành động như thể Ngụy Cẩm làm việc trong công ty thì nhà anh ta phải cho không người khác một bữa cơm?

Không thể hiểu suy nghĩ của kẻ lắm tiền.

Ngụy Cẩm đi, văn phòng khôi phục lại biểu hiện nghiêm túc, người nào việc ấy. Quan Thục Di chỉ thỉnh thoảng mới ngẩng đầu trao đổi ý kiến với đồng nghiệp.

“Chị Thường, buổi chiều họp công đoàn, chữ dán phong hình như hơi nhỏ, lại hơi cách xa, nếu tăng cỡ chữ vài li có vẻ thích hợp hơn...”

“Chị Dương, em mới nhìn mấy bóng đèn trong phòng họp. Ông chủ tịch không thích đèn chiếu quá sáng. Khi ông ấy vừa xuất hiện, bật đèn sáng theo thứ tự từ sau ra trước, vào chỗ rồi phải nhanh chóng bật hết các bóng, tiết tấu khoảng ba giây một cái. Em quên nhắc họ thời gian, họ để đèn sáng quá nhanh”

“Khi họp, ly uống nước không nên dùng loại chỉ sử dụng một lần, phó tổng Vương không thích, xin anh đổi toàn bộ thành ly sứ. Thời tiết dạo này hơi khô nóng, khi chủ tịch bên kia uống trà nên có thêm vài gói đường...”

“Lăng hoa giảm một cái, dãy cửa hàng bán hoa đưa bốn lăng được rồi, bách hợp cũng thiếu một đóa, không tương xứng với lượng hoa cúc.....”

“Bóng đèn toilet lâu một hỏng rồi, phòng hành chính tổng hợp cũng chưa thay bóng đèn tiết kiệm năng lượng, kêu thợ điện đưa mười cái lại đây.....”

Quan Thục Di là phó chủ nhiệm văn phòng phụ trách, chủ nhiệm là em ruột của tổng giám đốc Đậu Kiến Quốc, Đậu Kiến Nghiệp. Vị chủ nhiệm văn phòng này ngoại trừ có mặt lúc điểm danh, cái gì cũng không quản lý, toàn bộ công việc trong văn phòng ỷ lại cho Quan Thục Di.

Xong việc buổi sáng, Quan Thục Di cầm hai quả táo đến chỗ Ngụy Cẩm, phòng kế toán vì thường xuyên bị tăng ca suốt đêm làm sổ sách, kiểm tra, nên có thêm một phòng nghỉ nho nhỏ, chìa khóa do Ngụy Cẩm giữ. Mỗi ngày vào buổi trưa, hai cô gái thường tới đó, lặng lẽ ở toilet bật lò vi sóng hâm nóng đồ ăn, đây cũng là một thứ đặc quyền.

Cơm trưa hôm nay là khoai tây đun thịt bò và cơm. Công nhân viên ngồi ở nhà ăn rất ảm ỹ, hai người không thường tới căn tin ăn.

“Sơn Ny Ny, mẹ mình nói, về sau phải cách xa cậu một chút..... Phù..... Nóng quá.” Quan Thục Di nhét một miếng thịt nóng vào miệng, hà hơi.

“Tiểu Phương Phương, mẹ cậu chắc chắn là cảm thấy mình đang cướp đàn ông của cậu. Ai, Tiểu Phương Phương, cậu thật tội tệ. Mỗi lần đều ở trước mặt dì vu khống mình, ở nhà cậu mình hoàn toàn bị mất danh dự.” Ngụy Cẩm lắc đầu bất đắc dĩ. Tất cả mọi người đều cho rằng cô khi dễ Quan Thục Di, thật ra..... Quan Thục Di là đang trốn sau lưng cô diễn kịch, người bạn này cơ bản cô không thể trêu vào.

“Sơn Ny Ny, cái tên kia cứ lắm la lắm lét, mình không thích hẳn.” Quan Thục Di gấp thịt bò lia lịa.

“Tiểu Phương Phương..... A..... Cậu không sợ nóng sao, trả mình hai miếng mau lên.....” Ngụy Cẩm gấp miếng thịt cuối cùng, Quan Thục Di lập tức nắm tay cô, hướng đầu đưa đến miệng cô, há miệng đón gọn.

“Tiểu Phương Phương, mình thấy cậu..... đúng là không biết xấu hổ..... Béo chết cậu đi!” Ngụy Cẩm đã bị chọc giận đến trợn mắt.

Quan Thục Di đứng lên, liếc về tấm gương ở toilet, nhìn một hồi rồi thở dài: “Sơn Ny Ny, cậu nói đi, tiểu thuyết vẫn viết, hoàng thái hậu chọn con dâu, trước tiên sẽ xem mộng, nếu thấy mộng nở mới chọn làm phi tử cho hoàng đế. Cậu xem mộng mình, vừa cong vừa nở, dễ sinh biết bao. Sao lại gả không được?”

Ngụy Cẩm không thèm quan tâm đến kẻ vô liêm sỉ kia, cô dọn dẹp bàn ghế, rửa nồi, rửa chén, rửa đĩa.

“Ai da, Tiểu Phương Phương, còn giận mình sao, mình chỉ mập thay cho cậu thôi mà.” Quan Thục Di ôm Ngụy Cẩm, nịnh nọt.

Hai cô gái này rất thú vị, khi Quan Thục Di gọi Ngụy Cẩm là Tiểu Phương Phương, Ngụy Cẩm sẽ gọi nàng là Sơn Ny Ny. Những biệt danh này là tên gọi bí mật của hai người, từ lúc thân thiết đã đặt cho nhau, đương nhiên chỉ xưng hô những lúc không có người ngoài.

“Sơn Ny Ny, tháng này tiền thịt cậu chưa trả mình. Không cho ở đây ăn chực nữa, mình không dư đồ ăn!” Ngụy Cẩm mở ngăn kéo dưới tủ bếp, cất đồ làm bếp, khóa lại rồi bật quạt cho bay mùi khói dầu.

Cơm nước xong, hai cô nằm trên giường, gặm táo nói nhảm.

Con gái, khi ở cùng nhau sẽ nói chuyện về ai?

Nói về đàn ông.

Nếu chưa có đàn ông?

Nói về bản thân.

Nếu chuyện bản thân đã nói đến thời quần tã?

Nói chuyện người ta.

Tóm lại dù không có chuyện thì cũng tìm chuyện để nói. Xét đến cùng, phụ nữ là như thế, hai cô nàng này càng không ngoại lệ.

“Sơn Ny Ny, quả táo này ngọt quá, so với những quả trước đây còn ngọt hơn nhiều.” Ngụy Cẩm kinh ngạc ta thán, cắn một miếng đầy mãn nguyện.

Quan Thục Di cầm táo, táp một miếng lớn bằng một phần ba quả.

Một thứ hương vị trong veo, cảm giác ngọt ngào tràn vào khoang miệng, ngay lập tức, Quan Thục Di cảm thấy thỏa mãn vô cùng, ông trời à, cuộc đời này sao lại đẹp như vậy?

“Cao thủ, cao thủ.....” Quan Thục Di thở dài hai tiếng, “đào than đá ca ca” quả thật là cao thủ lựa táo.

Cuộc họp công đoàn buổi chiều thành công trọn vẹn. Ra khỏi văn phòng, Quan Thục Di mang những thứ còn lại: Bút viết, kẹo, hạt dưa, đồ uống..... Cả những dòng chữ dán trên màn, gom vào một chỗ.

Mấy thứ này đặt ở nhà kho rồi cũng hỏng hết. Quan Thục Di gói lại thật cẩn thận, che ô, đánh dấu, sau khi nhìn thấy tất cả đã gọn gàng mới lặng lẽ rời đi. Tiện thể nàng còn nhặt những bông cúc vương vãi trên sàn, hình như do vài người quá hưng phấn rút từ lẵng hoa tung lên.

Một ngày này tốt đẹp kết thúc bằng một trận mưa to. Tần Tri ngồi xe lăn, ra ngoài mua vài thứ bị kẹt ở mái hiên của một siêu thị mi-ni. Dù từ đây đến nhà chỉ khoảng mấy trăm mét, anh cũng không thể chạy ào về như trước. Siêu thị không có lối đi cho người tàn tật, ba bậc thang ngăn ngụt, anh cũng không thể đi xuống, lại không mang nặng, đành phải tránh dưới mái hiên, bất đắc dĩ thở dài.

Quan Thục Di ghé siêu thị mua nước tương. Khi tan tầm mẹ nàng gọi điện, hôm nay nhà ăn sườn nhưng tương đã hết. Tiệm tạp hoá nhỏ dưới nhà chỉ bán loại tương cũ. Vừa xuống xe bus, nàng nhìn thấy anh trai đào than nhà hàng xóm đang ngầy ngất trong góc. Từ chỗ nàng đứng, cả người anh ta ủ rũ, trông thật đáng thương, làm người khác phải tội nghiệp. Phút chốc, cái đầu đầy sự tưởng tượng của nàng lại bắt đầu suy diễn mấy chuyện xưa.

Chuyện xưa thứ nhất: Tần bà nội run run gơ đôi chân thấp khớp rưng rưng nhìn mớ than ca ca nói: “Con ơi! Trong nhà không còn đồ ăn, bệnh cũ bà nội lại tái phát..... Làm sao đây?” Mớ than ca ca nắm chặt tay, lệ rơi đầy mặt nói hùng hồn: “Bà nội, núi cao không sợ, hiểm trở không sợ, con phải đi mua mỳ sợi.” Anh đẩy xe lăn, gian nan nhảy vào mưa rền gió dữ. Tần bà nội khắp khiêng đi tới cửa, đưa tay lên trời: “Ông trời ơi !!!”

Chuyện xưa thứ hai: Tiểu Tần gian nan đẩy xe lăn vào cửa lớn, anh muốn tìm một công việc để chứng minh mình “thân tàn mà chí không tàn”. Nhưng thật đáng giận! Bị thể lực bảo vệ cự tuyệt ngay ngoài cửa, Tiểu Tần bất đắc dĩ, ở giữa cơn mưa thống thiết gơ tay: “ Ông trời ơi !!!”

Chuyện xưa thứ ba: Đó là một ngày mưa to gió lớn, Tiểu Tần đẩy xe lăn đi mua nước tương. Nhưng than ôi! Một đám thiếu niên hư hỏng giật mất của anh hai đồng tiền duy nhất, Tiểu Tần yên lặng trong nước mắt, gơ tay lên trời phẫn nộ: “Ông trời ơi !!!”

Kết quả cuối cùng, tránh mưa ở.....

Quan Thục Di nghĩ ngợi một chút, rồi che ô đi tới trước mặt Tần Tri. Nàng đặt hoa cúc trên tay lên đùi anh, đẩy xe lăn vào nơi kín gió.

Tần Tri kinh ngạc nhìn nàng, Quan Thục Di đưa mắt đến đôi tay anh đặt trên bánh xe lăn, những ngón tay thon dài, dưới cơn mưa đã thâm tím vì lạnh. Nàng bỗng cảm thấy chua xót.

“Mưa lớn như vậy, anh làm sao ra được!” Quan Thục Di lại mở hai chiếc ô giúp anh chắn gió. May là lúc tan họp đã thu tấm khăn trải bàn, nàng vội mở bao, lấy tấm khăn nhung đỏ trùm lên người anh cho đỡ lạnh.

Một cảm giác ấm áp khó tả, không nói nên lời tràn vào lòng Tần Tri, làm dịu thân thể đang lạnh băng của anh. Anh muốn nói cảm ơn, nhưng không biết làm thế nào để mở miệng.

Quan Thục Di nhìn xuống bàn tay đang cầm hoa cúc của anh, trên người anh quàng tấm vải đỏ, vui vẻ cười một tiếng, nói: “Nhìn anh y chang liệt sĩ ở nghĩa trang. A! Phì phì! Đừng để ý, tôi chỉ nói hươu nói vượn thôi.”

Tần Tri không cảm thấy câu đùa của nàng buồn cười, anh cũng không biết màu đỏ bao bọc người làm anh thật sự giống như một vị liệt sĩ anh hùng đang được quốc kỳ chiêm ngưỡng. Nụ cười của anh dường như chẳng có lý do, có lẽ cả đời anh sẽ không hiểu được loại cảm giác này.

“Mua gì vậy?” Quan Thục Di hơi xấu hổ. Nàng cố nhớ lại những câu nói của mình. Có phải nàng nói không suy nghĩ, vô tình làm méch lòng người hàng xóm chọn táo này?

“À, mua ít giấy bút. Tôi muốn viết vài thứ. Cô cũng mua đồ?” Tần Tri chậm rãi mở miệng.

“Vâng, tôi lại đây mua tương. Anh chờ một chút nhé, đừng đẩy xe đi đâu. Ra ngoài lại bị mưa ướt.” Quan Thục Di nói xong vội chạy vào siêu thị.

Tần Tri cúi đầu, ngơ ngẩn một hồi, đột nhiên thấy vui, anh khẽ cười, nhưng nụ cười không kèm chế được cứ thể lan rộng cả gương mặt. Một cảm giác như được sưởi ấm trào dâng.

Hết chương 3

4. Chương 4: Canh Xương Dê Hầm Củ Cải

Tần Tri sốt cao sau trận mưa lớn, cơn sốt ập tới ngay đêm đó. Trong lúc này, Quan gia đang ăn sườn dê.

Quan ba ba loại sườn gì cũng không ăn, mãi mê ngồi nói chuyện, mặc kệ đĩa thịt đỏ hồng nhìn thật bắt mắt.

“Miếng này ngon, có mỡ có thịt, ông xã, ăn này.” Quan mẹ đặt một miếng sườn vào chén Quan ba ba, Quan ba ba chỉ thích ăn thịt, không thích ăn xương. Quan mẹ phụ trách ăn món sườn cho cả nhà.

“Mẹ, cho con hai trăm đồng.” Em trai Quan Thục Di, Quan Ninh Tuấn vươn bàn tay bóng nhẫy.

Quan mẹ cầm cây tăm xỉa răng, không ngẩng đầu: “Không cho, tuần trước vừa ày hai trăm rồi.”

Quan Ninh Tuấn kêu lên: “Mẹ, con học đại học, phải hoạt động xã hội!”

“Rồi sao? Mà học đại học rồi làm sao, học đại học không tốn tiền à? Mà học đại học tiền tiêu như nước, sao không nhìn người mẹ tội nghiệp của mày? Chì mày học đại học, một tuần còn chưa đến hai trăm!”

“Bạ con đi học một ngày được hai trăm!”

“Mẹ nó làm nghề in tiền, ba mày là thu đồng nát!”

Quan ba ba ho khan một tiếng, vẻ mặt nghiêm nghị nhìn Quan mẹ: “Công ty tái sinh vật tư.”

“A, đúng, ba con mở công ty, một ngày cũng chưa tới hai trăm, đúng rồi..... Ông xã, tiền đâu? Hôm nay chưa giao sổ sách!”

Quan ba ba mặt không chút thay đổi, chỉ áo khoác, Quan mẹ rửa tay, đi qua móc túi quần chồng lấy ra một nắm tiền, ngoài tiền giấy lớn còn vài tờ lẻ, lẫn thêm mấy đồng xu. Quan mẹ đếm tiền lớn một lần, quay đầu chất vấn Quan ba ba: “Thiếu hai trăm.”

“Thua!” Quan ba ba gơ tay cam chịu.

Quan mẹ gật đầu, gom tiền lẻ lại, bổ sung hai tờ tiền mệnh giá lớn vào. Ông chồng ngây ngốc bên ngoài, muốn có mặt mũi thì phải bù thêm tiền, khoản tiền này có thể chấp nhận. Bình thường Quan mẹ không cho phép xài vào, đây là trường hợp đặc biệt, nếu thua phải báo.

“Thua ai?” Quan mẹ nhẹ giọng hỏi.

Quan ba ba nhấc ly trà lên, uống một hơi rồi “hà” một cái: “Lão Tạ.”

Quan mẹ cất áo cho Quan ba ba, bắt đầu cùng con dọn dẹp, vừa dọn vừa lảm nhảm. Quan Thực Di hời hợt trả lời, cùng lúc quay sang nháy mắt với em trai.

“Ngày hôm qua mẹ đi làm tóc, có một người họ hàng đi cùng. Tiểu Di, con biết tiệm uốn tóc của ai không? Nhà A Khôn đấy.” Quan mẹ lải nhải.

Quan Thực Di lặng lẽ sờ soạng ví tiền, rút hai tờ tiền mặt đưa cho em trai. Cậu ta hôn nàng một cái, cầm quần áo, lặng lẽ lên ra cửa.

“Biết, mẹ thương anh ta nhất mà, lúc nào cũng gọi mẹ chị gái, quay sang con cũng “chị gái”. Đúng là biết cách làm loạn quan hệ.” Quan Thực Di dựa vào cửa bếp, oán hận.

Quan mẹ rửa chén tiếp tục cà kê: “Người họ hàng kia là một bà già kia quá sức kênh kiệu, mới câu đầu tiên đã cái vùng này làm sao vậy, bà ta công tác mệt mỏi cỡ nào, muốn mua sắm ở thành phố lớn mà..., tức chết..... Đây không phải là thành phố sao. con đoán coi mẹ làm thế nào cho bà ta tức chết? A Khôn nói làm vậy cho bồ tức.”

“Làm gì?”

“Đầu tiên mẹ làm bộ hâm mộ một hồi, khen bà ta thật giỏi giang. Sau đó mẹ hỏi bà ta chung cư đang ở rộng bao nhiêu!”

Quan Thực Di bắt đầu gõ nhịp lên cửa.

Quan mẹ đắc ý nhấc tạp dề, tao nhã móc lên, hai tay chống nạnh hào hứng: “Bà ta nói làm việc kiệt sức mới mua được bảy mươi mét vuông. Mẹ lập tức nói cho bà ta, nhà chúng ta không lớn, chỉ có bốn căn chung cư nhỏ, mỗi cái hơn trăm mét vuông! Trong thành phố thì sao, ở tỉnh thì sao, chẳng qua người đông hơn thôi? Ồ mà như chim trong lồng sắt.....”

Quan Thực Di nhìn xuống đất, mặt vô cảm, Quan ba ba nằm trên sofa bắt đầu dò dài, ngẩng đầu nhìn nàng nháy mắt mấy cái.

Quan mẹ cầm điện thoại bắt đầu tán nhảm: “Lão Tạ a, rảnh không? Được..... Kêu thêm vài người nữa đánh mặt chược đi, rồi, đi ngay.” Quan Thực Di cúi đầu xuống giường tìm dép lê, nàng đang đi dép của Quan ba ba, còn Quan ba ba thì đi chân đất.

“Mẹ, dép lê của con đâu?” Nàng hỏi.

“Đổi tào ăn rồi.” Quan mẹ nhếch miệng châm chọc, Quan Thực Di le lưỡi, cha nàng đang mãi nghe radio.

“Quan Thực Di, xuống lầu trả tiền cho Tần bà nội. Tần bà nội vừa phát tài, cháu bà ấy té gãy chân, được bồi thường năm vạn, năm vạn kia đấy!”

Quan mẹ cắn răng rít lên, Quan Thực Di hai mắt sáng ngời nhìn mẹ nàng thay đồ, quay đầu nhìn về phía Quan ba ba, ngọt ngào cười: “Lão Quan, tôi đi báo thù giúp ông.”

Lại quay đầu về phía con gái hét lớn: “Còn không đem dép lê về! Đôi dép đó là mẹ tự tay làm, bên ngoài không có bán đâu! Vừa rồi cho em may bao nhiêu?”

Quan Thục Di giơ hai ngón tay: “Hai trăm.”

Quan mẹ bắt đắc dĩ lắc đầu, lại lải nhải: “Cứ nói nuôi con để có người dưỡng già, cái thằng con này, từ lúc sinh ra đến giờ quá sức tốn tiền, đến trường học thì đánh nhau, tốn tiền thuốc men, thi lại thì.....”

Quan Thục Di chạy trốn chết, nhanh như chớp lẩn vào quây hoa quả dưới lầu.....

“Tần bà nội.” Quan Thục Di chào Tần bà nội đang đứng ở cửa nhìn quanh quất, Tần bà nội thấy nàng thì như thấy cứu tinh: “Tiểu Di, mẹ con rủ bà đi chơi mặt chược, đúng lúc Tần Tri phát sốt, bác sĩ nói không việc gì, nhưng bà đang chờ truyền nước...”

Bà cụ rất thích đánh mặt chược, Quan Thục Di lập tức vỗ ngực cam đoan: “Không có việc gì, giao cho con, truyền nước xong con sẽ rút kim ra cho bà.”

Tần bà nội mừng rỡ, chỉ vào đồng táo, lời xối: “Muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Quan Thục Di cũng cười sái quai hàm.

Tần Tri một tay cầm một quyển sách, tay kia cầm một cây kim. Anh sốt, gần đây hình như không gặp may, đầu tiên là té gãy chân, sau lại mắc mưa phát bệnh. Anh nghe âm thanh nói chuyện bên ngoài đầy vẻ bất đắc dĩ, Tần bà nội đang kêu ca lòng người bạc bẽo, một cái chân chỉ đổi được có năm vạn.

Trận mưa nhỏ dần rồi tạnh, lát sau lại tí tách rơi. Tần bà nội đã ra ngoài. Quan Thục Di cắn một quả táo. Âm thanh nhai rào rạo vọng vào tận buồng trong.

“Tôi tự rút kim ra được.” Tần Tri ngẩng đầu nhìn nàng.

Quan Thục Di cười, kéo ghế trông quán, trả lời: “Chờ tôi ăn đủ rồi tôi sẽ về.”

Tần Tri cúi đầu không nói nữa, anh đã hy vọng trong hôm nay sẽ xem xong cuốn sách này, trước đây quá bận rộn, anh không có thời gian thư giãn. Nhưng hiển nhiên đây không phải thời điểm đọc sách, bởi vì âm thanh bên ngoài vang lên rất khùng bố. Anh nhìn cô gái kia cầm một trái táo, một trái, lại một trái... Ăn một lúc hết năm quả táo to, lợi anh bắt đầu cảm thấy tê.

Quan Thục Di thỏa mãn gom hột táo, ngồi lên một băng ghế đối diện Tần Tri xem tốc độ nước truyền: “Chảy quá chậm.”

“Chảy nhanh quá không tốt cho tim, cô bận việc thì cứ về đi.” Tần Tri lại nhắc nàng đi.

Quan Thục Di chẳng buồn để ý, nàng đang nhận điện thoại: “A, Sơn Ny Ny, là cậu? Nửa đêm tìm chị vay tiền sao? Tiền – không có, lấy mạng..... Cũng không cho!”

Tần Tri cúi đầu bắt đầu nghe nhạc.

“Cái gì, mẹ cậu kết hôn cậu khóc cái gì, ba cậu lấy vợ bao nhiêu năm rồi? Biết..... Phì, bà nội cậu dựa vào cái gì mà đòi quần chuyện nhà cậu, năm đó bọn họ có nuôi nấng mẹ cậu bữa nào không”

Tí tách mưa, một luồng hơi lạnh tràn tới, Tần Tri buông sách, nhắm mắt thư giãn. Quan Thục Di lấy một tấm chăn trong phòng ngủ đắp lên người anh, bên tai nàng giắt tai nghe điện thoại, hai tay thoan thoắt dọn dẹp. Ban đầu là giúp bán hàng nhưng cuối cùng kiêm luôn dọn dẹp nhà cửa.

“Cái gì? Mình tối thiểu cũng thuộc dạng trung bình khá chứ, mông vừa cong vừa nở!”

Khóe miệng Tần Tri lơ đãng nhếch lên.

.....

“Mẹ Thâm à, loại băng vệ sinh này không tốt, mua loại bông tự nhiên đi, tốt hơn..... Rồi, không mang tiền để cháu ghi sổ, sổ đâu rồi? Nút chai (theo bản convert: Xuyên trụ trụ – nút chai hình trụ), sổ ghi nợ nhà anh đâu?” Quan Thục Di quay đầu hỏi Tần Tri.

Tần Tri sững sốt, Nút chai, kêu ai đây?

“A, đây rồi. Tìm được rồi, anh ngủ tiếp đi.”

Tần Tri trừng mắt, không ngừng suy nghĩ về cái tên “Nút chai”, Quan Thục Di thả điện thoại, xuống bếp, một lát sau những âm thanh lách cách vang lên, nàng bưng một chén canh đến chỗ Tần Tri, nhanh nhẹn rút kim. Tần Tri ngẩng đầu, vừa rồi không để ý, hóa ra đã truyền nước xong.

“Còn hơi nóng, bị cảm mạo trong người khó chịu, canh cải củ làm mát, anh uống đi, toát mồ hôi được mới khỏe. Nút chai, tôi phải về nhà. Tôi giúp anh kéo cửa, anh uống canh rồi ngủ đi, Tần bà nội và mẹ tôi chắc phải sáng mai mới về.”

Quan Thục Di đứng lên, dọn dẹp cửa hàng, kéo cửa, rời đi.....

Tần Tri nhìn cửa, bên ngoài lại truyền đến một tiếng “ầm”, Quan Thục Di lại vào, cầm dép lê trên bàn: “Nút chai, tôi quên lấy dép, anh uống canh đi. Nhớ nhé!”

Lại hấp tấp rời đi .

Nút chai? Rốt cuộc là gọi ai vậy? Tần Tri sững sờ suy nghĩ, vừa về quê nên ra vẻ không thèm để ý, thực ra tâm trạng tịch mịch đã tốt hơn rất nhiều. Kỳ lạ?

Di động đầu giường rung lên, màn hình cũng không ngừng nhấp nháy, Tần Tri xem số rồi nhận cuộc gọi.

“Có việc gì vậy?”

“Ừ, Lang Ngưng vừa đến, khóc một hồi rồi mới đi, cô ấy nói hai người vẫn là bạn bè, tin tưởng anh vô tội, tình nguyện đền tiền cho anh, nhưng nhà cô ấy trách mắng. Bây giờ cô ấy cảm thấy bị áp lực rất lớn.”

“Không phải cô ấy đã có người an ủi rồi sao?”

“Sợ là người kia đang bề bộn công việc. Anh cho là ai cũng giống anh, người yêu đúng chuẩn nhị thập tứ hiếu à?”

“..... Châm chọc tôi sao?”

“Không đâu. Cô ấy nhờ tôi hỏi anh, hộ chiếu xuất ngoại của cô ấy ở đâu?”

“Ngăn kéo dưới tủ quần áo trong phòng ngủ của cô ấy.”

“..... Anh chắc chắn?”

“Ừ.”

Luật sư Trần im lặng một lúc, hỏi thẳng: “Anh vẫn yêu cô ấy?”

Tần Tri nhìn bát canh cải. Ngoại trừ bà nội, đây là lần đầu tiên có người nấu canh cho anh ăn. Anh bưng chén lên uống một hơi.

Mặn quá! Nhưng cũng thật ấm áp.....

“Anh làm sao vậy?” Luật sư Trần lại hỏi.

“À, ăn canh, anh nói xem, tôi có yêu Lang Ngưng không?”

“Xin lỗi, hỏi chơi thôi.”

“Không sao! Tôi và Lang Ngưng chia tay, cũng không hoàn toàn vì cô ấy sai lầm, yêu nhau nhiều năm, đương nhiên tình cảm không phải nói hết là xong. Cô ấy là người rất mạnh mẽ, cũng không phải là người xấu, chỉ vì yếu đuối thôi.”

Luật sư Trần cười vài tiếng: “À, quen biết nhiều năm như vậy, tôi quên mất bệnh cũ của anh. Anh đương nhiên sẽ không nói xấu cô ấy. Vậy... ba mươi vạn đó phải làm sao?”

Tần Tri tựa gối, khước miệng bất giác giật nhẹ, trả lời: “Dùng tiền công tác, tuy tôi không còn liên quan nhưng cũng không thể bán đứng người khác. Dù sao làm tình báo cũng phải ngồi tù. Anh lấy tiền của tôi bù vào. Làm việc phải có đầu có đuôi.”

“Chưa thấy qua người như anh, đã để người ta đi, còn đền thêm tiền. Tần Tri, không biết anh ngu ngốc hay khờ dại nữa. Được rồi, sáng mai tôi sẽ qua giúp anh quyết toán. Cái này phải tính là vô địch tham ô.”

Tần Tri mỉm cười: “Hợp đồng kia giá trị bao nhiêu, bên ấy chắc đã tính cả rồi. Ba tháng nữa, Lang thị muốn mua lại, sẽ không còn giá ba mươi vạn. Ngu? Chưa biết là ai ngu đâu. Luật sư Trần, nếu có việc anh cứ xử lý, không có việc gì đừng gọi cho tôi.”

Luật sư Trần còn muốn nói thêm nhưng Tần Tri đã cúp điện thoại. Anh không muốn nghe. Ở Lang thị dốc hết sức bao nhiêu năm, tất cả đều vì Lang Ngưng. Đến giờ, anh vẫn không thể cảm hận người phụ nữ ấy, bởi vì cô là người đầu tiên nói với anh: “Em sẽ là đôi mắt của anh, em sẽ thay anh nhìn tất cả màu sắc trên thế giới này...”

Nhưng cũng chính cô khóc rưng rức, nhìn anh thổn thức: “Xin lỗi anh! Em biết, có nói bao nhiêu nữa thì đây cũng là sai lầm của em. Nhưng em không thể sinh một đứa trẻ chỉ có thể nhìn thấy hai màu đen trắng.”

Cô luôn lạnh nhạt, đáng yêu như vậy. Cô lúc nào cũng trong sáng, thanh thuần, kể cả khi nói những lời cay nghiệt hôm ấy. Cô đã từng là cả thế giới của anh...

Tần Tri không phải thánh nhân, anh yêu cô, anh yêu người đã mang đến cho anh sự ấm áp và tặng anh toàn bộ màu sắc trên thế gian này. Anh từng nghĩ rằng anh không thể sống mà không có Lang Ngưng, nhưng bây giờ..... Yêu cầu của anh dường như quá xa xỉ. Lang Ngưng chỉ xứng với hoàng tử, còn anh, nhiều nhất chỉ là một kẻ hèn kém.

Tần Tri ngồi trên ghế, kéo rèm cửa sổ, nhìn những ánh đèn đường. Trong mũi, mùi canh củ cải khe khẽ thoảng qua, từ cửa sổ vọng tới âm thanh dập những tấm bài mạt chược.

Đêm nay, Tần Tri biết anh không thể ngủ. Anh đau! Nỗi đau từ trái tim lan đến từng tế bào, rạn vỡ vì nỗi thống khổ không cách nào hình dung. Yêu và tổn thương đều đã trở thành những từ ngữ thô thiển. Chia tay Lang Ngưng, anh như người bị thương chảy máu đầm đìa.

Không thể chữa khỏi.....

Hết chương 4

5. Chương 5: Chủ Nhật Là Ngày Giặt Quần Áo

Ngày Chủ nhật, Quan ba ba đều bị Quan mẹ cầm rơm đến phải nhõm dậy làm việc nhà. Quan mẹ đối với thế giới này luôn tồn tại nỗi oán hận không biên giới. Nói tóm lại, cái gì cũng không thể lọt vào mắt bà.

Sáng tinh mơ, Quan mẹ ném đồng quần áo bẩn vào máy giặt, sau đó, nhào vào bếp rang hạt tiêu. Quan ba ba ưa cay, nên mỗi tuần Quan mẹ cho ông ngửi mùi cay thoải thích. Cứ như vậy, ngoài Quan mẹ, những người còn lại trong Quan gia rất đồng lòng bỏ trốn ra ngoài.

Ông nội Tần Tri đặt ghế dựa trước cửa, lệnh cho Tần Tri ra ngoài phơi nắng, còn gọi nô nê là “bổ sung canxi”. Tần bà nội gom quần áo dơ, vừa giặt vừa lẩm bẩm. Nói tóm lại, việc quan trọng nhất trong ngày Chủ nhật là người thân phải có đồ sạch để mặc. Tần Tri mang quần áo về nhà, mặc kệ là chất liệu gì, nhãn hiệu gì, bao nhiêu tiền, toàn bộ đều bị Tần bà nội coi như hàng đồng giá trong siêu thị, quăng vào máy giặt, bắt đầu quy trình xoay tròn cực kỳ tàn ác. Tần Tri mặc cái áo và quần mà Tần ông nội mua ở ngã tư, mười đồng tiền được một đồng áo chèn và mấy cái quần cộc, nói chuyện với đứa nhỏ nhà hàng xóm. Thăng bé đối với cái chân bó thạch cao của anh tỏ ra vô cùng hứng thú.

“Chú, sao chú bị thương?” Đứa nhỏ dơ dáy được phái làm đại diện cho đám con nít chạy loạn phía xa hỏi về cái chân tự nhiên cảm thấy nó hơi bị to gan.

Đối với loại vấn đề này, Tần Tri vừa về nhà đã trả lời với toàn bộ các vị cô gì chú bác xung quanh muốn tọc lười. Ngã như thế nào, được cứu như thế nào, đi bệnh viện như thế nào, bao nhiêu tiền, đánh thuốc tê

bao nhiêu tiền, có cần đưa bao thư không? Tần Tri chán nói lại, vì thế bất đắc dĩ trả lời qua loa: “Bị xe lu đè.”

“Chú nói xạo. Mẹ con nói chú móc than đá bị sập hầm!” Thằng nhóc gào lớn.

Tần Tri toát mồ hôi lạnh, nhìn kỹ đứa nhỏ, càng nhìn càng thấy thích, anh cười toét miệng, bắt đầu nói hươu nói vượn: “Đúng vậy, chú nói xạo, thật ra.....” Bọn nhỏ ngây thơ xáp lại gần, lại gần, gần thêm chút nữa cho đến khi áp sát vào anh, chăm chú lắng nghe.

Tần Tri thừa nhận anh thật rảnh rồi, đã nhàm chán đến mức không còn gì để làm nên phải bày chuyện gạ một thằng nhóc. Anh đưa mình vào một câu chuyện hào hùng và bi thảm về superman, một đám con nít há hốc miệng nghe đến nhập thần.

“Sau đó..... Khi chú tỉnh lại, địa cầu lại khôi phục hòa bình.....” Tần Tri giọng ngày càng hào hứng, khoe mắt vì nhện cười mà co rút không ngừng.

“Nút chai, anh gạ con nít!” Quan Thục Di mặc áo của Quan ba ba, mặt trước còn in một hàng chữ to “Công ty tái sinh vật tư Bay Vọt”, quần đùi của nàng vừa nhìn là biết cùng loại với quần Tần Tri đang mặc, màu hơi tối, lại còn chấm bi đen.

Mấy đứa nhỏ đương nhiên không tin, những tiếng cười nhạo bốn phía nổi lên, ngay sau đó bị Quan Thục Di đuổi đi hết. Tần Tri cười cười gựa vào ghế, hỏi đùa: “Sao biết tôi gạ người?”

“Tôi có mắt thần mà, Nút chai ca ca, anh bị nóng đến hồ đồ rồi!” Quan Thục Di kéo dép lê tới, tít mắt cười.

Tần Tri cũng cười: “Hạ sốt rồi. Hôm qua làm phiền cô, cảm ơn!”

Quan Thục Di xấu hổ đứng lên, nàng mắt tự nhiên quay mặt qua một bên, thì thầm: “Làm bộ cái rắm!”

Trong mắt nàng, người thợ mỏ than kia đang giả vờ làm phần tử trí thức – rất giả dối, không thành thật. Quan Thục Di có ưu điểm là rất thiện lương, không vờ vịt, không khoa trương, mỗi tuần chỉ có hai lần tỏ ra nhỏ nhen, một lần ở nhà, một lần ở công ty, mơ ước của nàng là nếu có người yêu thì nàng sẽ nhỏ nhen thêm một lần nữa.

Nói thầm xong, Quan Thục Di nhào vào phòng, cầm hai cái quả táo ném tới cái cân, ghi số rồi lau vào áo, một trái đưa cho Tần Tri, một trái đưa vào miệng cắn một miếng to, trong chốc lát thế giới trở nên tốt đẹp, nàng vô cùng thỏa mãn, thì thào: “Ồi, thế giới..... thật đẹp, nhờ quả táo này..... Táo anh chọn rất ngon!”

Tần Tri nhìn quả táo trên tay, để qua một bên, thắc mắc hỏi Quan Thục Di: “Có một vấn đề.”

“Nói đi.”

“Nút chai là kêu ai?”

“Anh!”

Quan Thục Di nói xong, không thèm bận tâm sàn sạch sẽ hay dơ dáy, co chân ngồi bệt xuống.

“Hình như đến giờ cô vẫn chưa hỏi xem tôi tên là gì?”

“Tôi không nhớ được, gọi Nút chai cho dễ nhớ.”

“Vì sao lại là nút chai?” Tần Tri hoang mang, giữa anh và nút chai có điểm đặc biệt nào chung ?

Quan Thục Di không để ý đến câu hỏi của Tần Tri, khi giao tiếp nàng luôn như vậy, chỉ cần thuận mắt, nàng sẽ lôi người khác vào « thôn ». « Thôn » này chỉ tồn trong thế giới tinh thần của nàng và Ngụy Cẩm, gọi là “thôn Thượng lưu”. Trong quan niệm của Quan Thục Di, đó là nơi mà những người ở phía trên muốn đến nhất. Trước mắt, dân trong thôn không ít, từ Mãn thương thương, Mãn độn độn, Nhị đản, Nhị cẩu tử.... Nàng cũng không thèm để ý người khác có thích hay không, nói chung họ không ảnh hưởng đến trò chơi của nàng.

“Anh muốn tới thôn của tôi chơi sao?” Quan Thục Di nét mặt nghiêm trang, mời mọc.

“Thôn của cô?” Tần Tri có cảm neron thần kinh của anh không đủ dùng, không theo kịp thời đại.

“Đúng vậy, thôn Thượng lưu, chỉ nhận người thượng đẳng! Tôi là trưởng thôn Tiểu Phương Phương! Quen anh thật vui.” Sau khi Quan Thục Di nói xong, răng hàm cắn chặt, mũi thở ra một hơi thật dài, một diễn cảm vô cùng «kỳ tài», người bình thường không thể làm được.

“Có tiền lương không?” Tần Tri bị chọc cười .

“Không có, nhưng có tính điểm, sau đó có thể đổi Q tệ.” Quan Thục Di nói rất lưu loát. Đối với người hàng xóm mới này, nàng thực sự quan tâm, đây cũng là cách mà những người hàng xóm ở đây đối đãi với nhau, Quan Thục Di cũng không ngoại lệ.

Quan Thục Di và Tần Tri biết nhau, không phải ở trong bối cảnh thành phố lớn xa hoa vì xã giao mà quen biết, cũng không có những con người thành đạt, địa vị xã hội vững chắc giới thiệu. Càng không phải thứ tình cảm lôi động hỏa phun nảy sinh chỉ trong vài phút. Hai người từ từ biết, quen thuộc, rồi mới bắt đầu nói chuyện phiếm.

Quan Thục Di: “Trước đây sân nhà tôi rất lớn, nơi nơi toàn là bò sữa, ba tôi nuôi mười con, nói là mở nhà máy sữa. Sữa không bán được, cả nhà chúng tôi uống sữa tới nghẹn. Buổi sáng một chén lớn, buổi tối lại một chén lớn.”

Tần Tri: “Sữa mới thì tốt.”

Quan Thục Di: “Em trai tôi sờ trâu, bị trâu đá tiểu kê kê.” (tiểu kê kê, dịch ra vừa có nghĩa là con gà con).

Tần Tri: “Có đi bệnh viện không ?”

Quan Thục Di: “Ba tôi ôm nó, hôn tiểu kê kê của nó mấy cái, cho nó vài tệ, nó nín.”

Tần Tri: “Không có việc gì là tốt rồi.”

Quan Thục Di: “Ngày hôm sau đưa đến bệnh viện khai đao.”

Tần Tri: “..... Không cần phải mổ mạnh như vậy...”

Quan Thục Di gật đầu, hưng phấn đến nỗi vô tình vứt hột hạch đào Tần nãi nãi đưa, cả chiếc chày nhỏ để đập hạt. Tần Tri mỗi ngày phải ăn hạt hạch đào, vì chân anh đang bị thương.

Quan Thục Di lượm hột đào, đập vỡ rồi đưa nhân đưa cho Tần Tri, nói: “Tôi không thích ăn loại quả vỏ cứng ít nước.”

Tần Tri cầm, nhìn Quan Thục Di một cái, cô gái này vẫn hăng say đập hạt, quả thì « chiếu cố » cho bản thân, động tác tự nhiên vô cùng, như đang chăm sóc cho người nhà. Đương nhiên, miệng cũng không nhàn rỗi.

Quan Thục Di: “Mới trước đây, toàn bộ vùng này đều là phân trâu.”

Một mình Quan Thục Di hăng say nhớ lại quá khứ trước đây của nàng, nàng lúc tiểu học, nàng khi năm nhất, nàng học sơ trung, thầy cô của nàng..... Tần Tri không chen lời vào được, chân đau không đi được, nhưng anh cũng không muốn đi, lặng lẽ mỉm cười, im lặng nghe nàng nói.

“..... Ba tôi nói... có thể gọi tôi là Quả Quả, nhưng tôi thích cái tên Tiểu Phương Phương hơn..... Đúng rồi, ngoài thượng lưu thôn còn có hạ lưu thôn, anh biết không? Chủ nhiệm, quản lý, chủ tịch của chúng tôi đều bị đưa tới đó Ha ha! Làm gì được tôi? Đúng rồi, ba tôi bảo tôi lấy dây thừng, tôi chậm chân vào phòng,..... Hư rồi, sao nhiều hạt đào hư vậy ? Đây là hạch đào năm trước hay sao ? Tần bà nội bị lừa rồi..... Anh thích ăn gì? Anh cầm tỉnh con gì?”

Tần Tri từ từ nhắm mắt, tiếng nói bên cạnh vẫn riu rít, càng lúc càng xa xăm.....

Bầy chim sẽ bị một đứa nhỏ bắn nã, xao xác bay đi, Tần Tri chậm rãi mở mắt, bàn cờ vua đối diện đã trống không, có lẽ mọi người đã về nhà ăn cơm trưa, anh nhồm đậy, xoa mái tóc hỗn độn, nhìn sang bên cạnh.

Ngoài tờ báo để lại chỉ còn xác hạch đào, ở giữa là cái chày nhỏ, những hạt hạch đào đã được đập vỡ cứng xếp ngay ngắn trong rổ.

Trong quán cà phê, tiếng đàn ghita thong thả vang lên, ngồi trên sân khấu là một cô gái mặc sườn xám cách điệu, chiếc quần bò ngắn, điệu múa lạch, chậm rãi cất tiếng hát, những câu hát như hương rượu quẩn quất, dường như toàn bộ quán cà phê chỉ có một mình cô, dường như cô gái đang cưỡi ngựa phi như bay trên vùng thảo nguyên đầy cỏ. Ánh mắt cô si mê, thỉnh thoảng nghiêng đầu đóng đưa, mang một vẻ mị hoặc khó nói nên lời.

Chương Nam Chính hạ giọng an ủi Lang Ngưng. Cô cầm ly rượu, đổ thêm sữa và Vodka nhưng không đưa lên miệng, huyết Thái Dương ần ần đau. Trong một ngày như hôm nay, cô cảm thấy mình càng lúc càng mất phương hướng. Vừa thay thế Tần Tri làm giám đốc, áp lực lập tức ào ạt ập tới.

Công việc của công ty đương nhiên phải hoàn thành, nhưng những mối quan hệ cao thấp, an bài nhân sự cho chu đáo, liên hệ với công ty đầu tư, và những đơn vị liên quan, ngày sinh nhật phụ nhân nhà ai, con nhà ai đã đầy tháng, đầy năm... Công ty có tới mấy ngàn nhân viên, tay chân Lang Ngưng lập cập, những khi cần sự phối hợp giữa các quản lý, ngoại giao với bên ngoài, phải ghi nhớ hợp đồng, thủ tục và sở thích của đối tác, lúc ấy cô chỉ mong mình có một trí nhớ phi thường, chính xác như Tần Tri.

Theo Tần Tri vào công ty làm việc, Lang Ngưng chưa bao giờ gặp sự cố nào lớn đến mức phải nhọc tâm suy nghĩ. Đầu óc Tần Tri vượt xa người thường, trừ việc không nhìn thấy màu sắc, những việc khác, chỉ cần anh muốn làm, chuyên tâm tìm hiểu, không có việc gì anh làm không tốt.

Anh luôn có vẻ thoải mái, đọc sách, luyện chữ, xem máy tính, thậm chí còn ở công ty đặt dàn âm thanh nổi, những ngày không nhiều việc thì xem vài bộ phim đen trắng của Mỹ, dáng vẻ điềm tĩnh, như một vị thiếu gia.

Hiện tại, Lang Ngưng cảm thấy rất căng thẳng. Quản lý nội bộ, quản lý công việc bên ngoài và một đồng vấn đề đang cần giải quyết. Với người làm quản lý trước, Tần Tri dù không mang laptop, nhưng ngày sinh nhật của người lao công dọn vệ sinh anh cũng nhớ rõ. Công ty lớn, kéo theo đủ loại quan hệ giữa người với người, còn thêm những mối quan hệ nhạy cảm không thể ghi rõ ràng trên giấy trắng mực đen. Cô phải làm báo cáo hàng tháng, từ kế hoạch trong công ty đến những hợp đồng thỏa thuận với đối tác, hợp đồng đưa đón con nhỏ của nhân viên, danh sách con của công nhân, hộ khẩu ở đâu, những nhân viên ở nội thành, không ở nội thành.....

Dù công việc phức tạp tới đâu, Tần Tri cũng có thể giải quyết. Chỉ cần cô hỏi, anh sẽ cho cô đáp án chính xác.

Anh giải quyết mọi chuyện quá dễ dàng, cho nên Lang Ngưng đã nghĩ đó là việc ai cũng có thể làm.

Cũng may mắn... Lang Ngưng nghĩ. Anh đi rồi, cô sẽ không phải nhìn anh để thấy xấu hổ. Mới một tháng kể từ lúc anh không còn đến, từ lộn xộn đã biến thành hỗn loạn, bảng số liệu hồ sơ bắt đầu lộn lộn, mỗi lúc gặp rắc rối chỉ có thể hỏi ý với cấp trên. Tần Tri..... Cuối cùng có phải như mọi người nói không? Những lời bàn tán: Nếp váy đàn bà, da mặt dày, không đặc sắc, ngoài việc cười thì cái gì cũng không biết, nhìn thấy phụ nữ có tiền là sáng mắt... Đến giờ phút này đã không còn lao xao nữa. Nếu có, thì phải là: Tần Tri ở Lang Thị lãnh lương 58 vạn một năm! Đó không phải là nhiều, thậm chí còn quá ít.

“Cậu ta đến, em muốn nói thế nào?” Chương Nam Chính khẽ hỏi cô.

“Anh không cần quan tâm em nói thế nào, trước khi Tần Tri quay lại, ba nói, tiền lương gấp đôi, hoa hồng gấp đôi, chuyện quá khứ bỏ qua.” Lang Ngưng nhấp rượu trong ly, hạ mắt.

“Giờ này em còn uống rượu?” Chương Nam Chính nhìn Lang Ngưng bất an. Anh ta luôn cảm thấy, nếu là Tần Tri, sẽ không thể nào chăm sóc chu đáo cho Lang Ngưng, tuy rằng anh ta và Tần Tri là bạn tốt, nhưng anh ta đã yêu cô ngay từ lần đầu tiên gặp mặt.

Chương Nam Chính xuất thân rất tốt, thừa phong độ, hài hước, năng lực làm việc rất hiệu quả. Trong con mắt của mọi người, anh là một hoàng tử hoàn mỹ không sút mẻ.

Gia đình Lang Ngưng so với Chương Nam Chính không thua kém, về tiềm lực trong thành phố nhiều mặt còn mạnh hơn gia đình Chương Nam Chính. Vì sao yêu Tần Tri, Lang Ngưng không còn nhớ. Cô chỉ nhớ, lần đầu tiên nhìn thấy Chương Nam Chính và Tần Tri, cả ba người còn đang học đại học, hai nhà Chương Lang là vốn thâm giao, Chương Nam Chính thường hẹn cô đi chơi.

Ngày đó, trời rất xanh, ở công viên, bọn họ vui vẻ chụp ảnh, đùa giỡn. Tần Tri luôn lặng lẽ đứng ở một góc ngắm hoa. Lang Ngưng tới gần, đưa máy ảnh cho anh, thẹn thùng: “Làm phiền anh một chút, giúp em chụp bông hoa tulip đỏ đằng kia.”

Tần Tri nhìn cô, vẻ mặt hơi bối rối, mỉm cười: “Xin lỗi, tôi sợ là không thể giúp. Tôi bị bệnh mù màu.”

Ánh sáng rực rỡ len vào không gian nhu hòa, khẽ lưu chuyển, làn gió vờn nhẹ, anh mặc chiếc áo màu lam nhạt, quần trắng, dáng người thư sinh hơi gầy, nụ cười của anh nhẹ nhàng, giọng nói ủa vào tai cô, trầm thấp mê hoặc.

Lang Ngưng không hiểu tại sao cô đã yêu anh ngay lúc đó. Có lẽ loại khí chất cô độc ấy vẫn là sở thích của cô, yếu ớt, đậm bạc, bản năng che chở của người phụ nữ cứ như vậy mà bị khêu dậy mạnh mẽ. Nhưng sau này, cô lại cho rằng loại khí chất đặc biệt kia cũng không ích lợi gì. Họ đến với nhau, ban đầu cũng là trời long đất lở, yêu đến điên cuồng.

Nhưng rồi một năm, hai năm, ba năm...

Bốn năm.

Năm năm.

Sáu năm.....

Thời gian là liều thuốc kịch độc với ngọn lửa hừng hực của tình yêu, nó gặm nhấm từ từ, cá tính và cá tính, cương liệt và ôn hòa, địa vị và xuất thân, tất cả dưới con mắt của người nhà họ Lang trở nên đối lập đến không thể chấp nhận. Một chàng trai phổ nổi chạy theo con gái nhà giàu, tên gốc nhà nghèo gặp vận may, cô gái nhà giàu vì tình nghĩa bảo vệ anh ta nhiều năm...

Ban đầu ý nghĩ bảo vệ chỉ thỉnh thoảng lóe lên trong đầu Lang Ngưng. Cô cảm thấy mình phải gánh chịu áp lực nặng nề, còn Tần Tri thì nhàn nhã tránh ở văn phòng, thoải mái hưởng thụ địa vị và quyền lực mà cô ban phát.

Ban đầu, Lang Ngưng phản ứng dữ dội mỗi khi nói đến vấn đề này.

Nhưng một người nói, hai người nói, ba người nói, bốn người nói.....

Chậm rãi... Cô bắt đầu cảm thấy Tần Tri càng ngày càng không vừa mắt.

Rốt cục, thời gian đã thành công khơi dậy lớp vỏ cứng rắn, hạt giống tình yêu không thể thoát khỏi số phận bị gói vào trong, bị quên lãng.

Cứ như vậy, Tần Tri bị nhà họ Lang khinh thường, thậm chí coi là kẻ thù, cuối cùng bị bức phải rời đi.

Theo ý Lang gia, Lang Ngưng và Chương Nam Chính đến với nhau.

Nhưng... vì sao?

Vẫn cảm thấy không thích hợp?

Hết chương 5

6. Chương 6: Giá Trị Của Tần Tri

Dịch : Hoài Phạm

Luật sư Trần chậm rãi ngồi xuống, mỉm cười lịch sự quan sát Chương Nam Chính đang dụi dụi mắt nhìn Lang Ngưng: “Tổng giám đốc Chương, giám đốc Lang.”

Chương Nam Chính uống một hơi: “Luật sư Trần, chúng ta làm bạn nhiều năm, cứ gọi thẳng tên là được rồi.”

Giọng vị luật sư vẫn ôn hòa như trước: “Tôi và hai người là quan hệ công việc, tôi và Tần Tri mới là bạn bè. Kêu thẳng tên hai người thì quá thất lễ.”

Lang Ngưng buông cái ly không, ngoắc tay, người phục vụ hiểu ý, khép tấm bình phong ngăn cách ba người với bên ngoài.

Luật sư Trần rút từ cặp tài liệu một tờ phiếu, chậm rãi đặt trước mặt Chương Nam Chính và Lang Ngưng: “Đây là 30 vạn, anh Tần đã ủy thác cho tôi chuyển đến hai vị. Các vị xem xong thì đưa cho tôi một biên nhận, như vậy thủ tục coi như xong xuôi.”

Lang Ngưng nắm chặt tay, khẽ lắc đầu, những lọn tóc quăn khẽ lay động, cô nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, khẽ khàng: “Anh cần phải hiểu, tôi chỉ muốn bình tĩnh nói chuyện với anh ấy, anh ấy bỏ đi không phải là chuyện lớn lao gì. Thời gian chúng tôi yêu nhau còn lâu hơn anh ấy quen anh, tôi biết anh ấy không phải là người không biết chữ tín, dù mọi tôi nói cũng chưa hẳn là hoàn toàn chính xác. Nhưng nếu anh ấy không có tâm tư riêng thì sẽ không bị nhà tôi tóm được chỗ hiểm. Lúc này cha tôi và các chú phải gặp anh ấy. Luật sư Trần, tôi biết, anh biết rõ anh ấy đang ở đâu. Những người đó đang che giấu tôi điều gì? Hiện tại, toàn bộ Lang thị đều đang tìm anh ấy. Tôi muốn cả nhà tôi nhận được một lời giải thích thỏa đáng. Làm người, làm việc, phải có đầu có đuôi, anh xem tôi nói đúng không? Luật sư Trần?”

“Đương nhiên tôi biết chỗ ở của anh ta.”

“Ở đâu?”

“Xin lỗi, tôi không thể nói.”

Chương Nam Chính nổi nóng, đập bàn: “Luật sư Trần, anh đừng quên, bao nhiêu năm qua, nể mặt Tần Tri, chúng tôi đã tặng anh bao nhiêu hợp đồng, còn cả đơn kiện, dù là công ty bên tôi, hay nhà Lang Ngưng, những gì anh kiếm được không hề ít ỏi. Con người nên có lương tâm một chút.”

Luật sư Trần lấy từ túi áo một bản hợp đồng, đẩy qua: “Đây là lương tâm của tôi.”

Ông nói xong, lại đưa ra một xấp giấy tờ, đặt trước mặt Chương Nam Chính và Lang Ngưng: “Tôi làm cố vấn pháp luật cho hai công ty trong sáu năm. Các tổ tụng, xử lý pháp luật trong thời gian này tổng cộng là ba trăm năm mươi vụ, tuy công việc đã hoàn tất hiệu quả chưa phải là cao nhất, nhưng cũng không phải xấu hổ với mức thù lao được trả, 80% vụ kiện thành công. Có một số việc tôi nghĩ chúng ta nên hiểu rõ, tôi bắt đầu làm việc với quý công ty từ bốn năm trước, hoàn toàn là quan hệ hợp tác, hai vị và tôi cũng không tồn tại quan hệ quản lý – nhân viên. Cho nên hôm nay, căn cứ vào hợp đồng trước đây, tôi gửi lại hai vị đơn hủy hợp đồng. Tôi vì tiền làm việc, nhưng cũng muốn chọn một nơi làm việc thoải mái. Thời gian này bận rộn, sợ là không thể tiếp tục hợp tác với quý công ty.”

Lang Ngưng đẩy tờ giấy lại, cười mỉa: “Luật sư Trần, làm việc chung vài năm, tôi luôn kính trọng anh, đôi khi còn gọi là anh Trần, anh đến công ty chúng tôi khi ấy mới chỉ là một luật sư nhỏ, nhưng tôi vẫn tín nhiệm anh. Như anh đã thấy, chúng ta hợp tác rất vui vẻ. Nhưng hành động giải ước của anh thật sự quá cảm tính.”

Luật sư Trần cũng bật cười, ông gọi một ly nước, uống một ngụm, sau một lúc trầm ngâm, những lời nói ra làm Chương Nam Chính và Lang Ngưng bất ngờ: “Đúng vậy, vài năm trước, tôi chỉ là một luật sư nhỏ, đến quý công ty giải quyết vài vụ án nhỏ, năm ấy thật sự rất thê thảm, vợ mang bệnh bạch cầu, con nhỏ mới hai tuổi, không người chăm sóc. Ở Thượng Hải được nhận vào một công ty lớn, tôi cũng đành từ chối. Sau đó.... Vào quý công ty, về làm việc cho anh Tần. Ngày vợ tôi mất, họ hàng bằng hữu không hề bận tâm, vẫn về nhà tính toán sổ sách, tôi không giận họ, ai mà không phải sống. Nhưng tiền hết, nhà nhỏ, chỉ vốn vụn ba bốn chục mét vuông, bán xong cũng không đủ ma chay. Khi ấy tôi nghĩ, chuyện nhà ở tính sau, tôi và con chuyển đến vùng ngoại thành thuê phòng. Nói thật, lúc ấy đã hoàn toàn tuyệt vọng, may mà Tần Tri mở cửa cho tôi sống lại, cậu ấy mang đến sáu vạn ba ngàn bốn trăm tệ. Tôi nói những lời này quả là ủy mị, nhưng Tần Tri là ân nhân của tôi, vĩnh viễn tôi không thể phản bội cậu ấy

Xoay ly vài vòng, giọng ông đều đều: “Tần Tri nói với tôi, không phải trả ngay, cậu ấy không gấp. Trả xong nợ cho người ta, cậu ấy tìm cho tôi một căn phòng trong khu tập thể cũ, ở không mất tiền. Tôi nói cả đời tôi không thể đền ơn, cậu ta trấn an: Tôi là nhân viên của công ty, đương nhiên phải giúp tôi giải

quyết cuộc sống khó khăn, công việc tôi làm rất tốt, công ty sẽ không bỏ, đó là việc công ty nên làm cho tôi, không cần báo đáp, chỉ cần chăm chỉ làm việc, công tác thật tốt là được. Nếu thiếu tiền, cứ tìm cậu ấy.

Ai cũng nói chúng ta là bằng hữu. Nhiều năm qua, cậu ấy và những nhân viên khác từng bước càng tiến càng xa, cũng duy trì một khoảng cách tuyệt đối. Cậu ấy hoàn toàn đủ tư cách để quản lý người khác làm việc, tôn trọng và hiểu những khó khăn của chúng tôi. Nhưng sau này sự nghiệp lại chậm rãi dừng bước, kinh tế cũng chật hẹp. Còn tôi, đã có công ty riêng, còn hợp tác với công ty hai vị.

Mấy năm nay, những kiện tụng pháp luật tôi đều vì cậu ấy chỉ tính công ty nửa giá để báo đáp. Làm việc cho các vị cũng không dám thờ ơ có lệ, mỗi vụ kiện đều dốc toàn lực ứng phó. Quý công ty ở thời điểm tôi cần giúp tôi một nơi trú ẩn. Tôi trả các vị sáu năm ân tình. Nhưng Tần Tri thì phải làm sao? Những oan ức của cậu ấy

Lang Ngưng mở to mắt: “Luật sư Trần, anh đang kêu oan giúp Tần Tri? Chưa có ai tổn thương gì anh ta cả. Tôi biết anh ta đến bây giờ, chưa chuyện nào tôi không theo anh ta. Riêng chuyện đó, tôi vô phương, vì tôi là phụ nữ! Đối mặt với nhiều lời đồn đãi như vậy, tôi không che chở anh ta sao? Tôi gặp nhiều áp lực, các người ai hiểu cho? Tần Tri có biết không? Với tính tình anh ta, có thể sống đến trăm năm! Bảo anh ta nói nửa câu dễ nghe anh ta cũng keo kiệt!”

Cả người Lang Ngưng không ngừng run rẩy, cuối cùng không kìm nén nổi, ôm mặt khóc òa. Chương Nam Chính ôm lấy cô, lau nước mắt an ủi.

Luật sư Trần nhìn cô, khó nhọc nhún vai: “Tôi vẫn cho rằng cô là người may mắn Được rồi, cứ kết thúc như vậy. Chúc hai vị kinh doanh thành công, đưa công ty lên tầm ới. Đây là danh thiếp công ty tôi, đưa cho hai vị đầu tiên. Nếu cần đến, xin chiếu cố nhân viên của tôi. Đương nhiên có thể tin tưởng vào chúng tôi, chúng tôi sẽ dốc hết sức. Có điều, sau này..... Tiền thù lao sẽ không giảm nữa. Cô Lang có thể xem biên lai, rồi quyết định. Đừng làm khó tôi nữa. Tôi tin, Giám đốc Lang là người làm việc có nguyên tắc, đúng không?”

Lang Ngưng giận dữ chụp tờ hợp đồng, ấn mạnh bút ký tên, sau đó tức giận nhìn chằm chằm luật sư Trần.

Luật sư Trần đứng lên, vừa định bước đi, Lang Ngưng gọi giật lại: “Ồ Lang thị, ai rời đi cũng đều có thể, vì tiền đồ của luật sư Trần, chúng tôi không cản trở ông. Nhưng riêng Tần Tri, anh ta vẫn còn chuyện phải hoàn thành. Ít nhất, ba mươi vạn này anh ta phải nói rõ ràng với cha tôi!”

Luật sư Trần cười giễu: “Tôi được cậu ấy ủy quyền hoàn toàn trong việc này, Anh Tần bây giờ không muốn tiếp xúc với nhà họ Lang. Nếu quý công ty vẫn muốn làm rõ, chúng ta có thể gặp nhau ở tòa, chúng tôi cũng sẽ xuất trình chứng cứ cho tòa. Cuối cùng Tần Tri có thật là tham ô hay không, lúc đó sẽ biết. Chỉ sợ khi chúng tôi bằng lòng ra tòa, Lang thị chưa chắc dám tiếp tục kiện tụng.

Nhận định của hai vị chỉ chỉ là nhận định cá nhân. Tôi tin tưởng anh Tần làm vậy là có lý do riêng. Anh ấy có thể sử dụng tiền công ty mà không cần xin phép. Hơn nữa, số tiền kia hiện tại đang ở đâu, sao giám đốc Lang không quay về hỏi cha cô. Tôi tin việc ông ấy sốt ruột tìm Tần tiên sinh là nguyên nhân chính. Cô hỏi tôi là hỏi sai người. Cha cô đến giờ vẫn không tin cô, tôi thật sự cảm thấy tiếc cho cô. Còn anh Tần đang làm gì, hiện tại tôi chưa thể nói, từ từ rồi cô sẽ biết. Còn nữa, thiệp cưới của hai người đừng đưa cho tôi. Chúng ta không phải là bạn bè, bây giờ không phải, sau này lại càng không.”

Chương Nam Chính ngồi bất động, không trả lời. Trên nguyên tắc, anh ta không có quyền nói thêm gì về việc này. Người yêu cũ của hôn thê... Anh ta chỉ hận không thể cả đời không phải gặp Tần Tri, nhưng vẫn phải ra giả vờ như muốn gặp. Là người kinh doanh, tình nghĩa vẫn là một thứ tiếng tốt mà ai cũng muốn có. Bản thân anh ta tự nhận đến giờ vẫn làm tốt điều đó .

Chương Nam Chính cảm thấy thiết thối. Gần đây, lúc nào anh ta cũng ở vào thế bất buộc phải làm những chuyện không muốn làm. Bây giờ thì tốt rồi, Tần Tri đã đền tiền, tốt nhất cả đời này cậu ta đừng trở về nữa.

Nhìn bóng lưng luật sư Trần vài phút, Trương Nam Chính xoa vai Lang Ngưng, an ủi: “Ngưng Ngưng, việc này coi như xong, coi như vì anh, đừng truy cứu nữa, dù gì ba người chúng ta cũng thân thiết từ khi học đại học đến giờ. Cũng chỉ vì anh và em yêu nhau, Tần Tri tức giận nên mới làm liều. Bên ngoài đồn ra, anh chiếm đoạt em, còn hại cậu ta trắng tay không còn đường sống, những lời này không nghe không hay lắm.”

Lang Ngưng không để ý đến anh ta, cô mỗi một dựa vào cửa sổ suy nghĩ, một lúc sau cầm điện thoại lên.

“Ba. Luật sư Trần.....”

Cô kể lại cuộc gặp gỡ với luật sư Trần, cả chuyện đã thu hồi 30 vạn. Chưa dứt lời, cha cô đã gầm lên giận dữ.

“Ai bảo con lập biên lai? Đồ ngu ! Ba đã nói, ba muốn gặp Tần Tri, gặp Tần Tri!”

Lang Ngưng ném điện thoại. Chiếc máy bị quật mạnh xuống nền, vỡ tan, pin cũng rơi ra. Cô ca sĩ nhìn sang, vẻ mặt kinh ngạc. Quán cà phê lặng ngắt, những ánh mắt ngơ ngác nhìn vào cô gái xinh đẹp đang trong cơn tức giận. Chương Nam Chính xấu hổ vén màn, kéo tay Lang Ngưng, bỏ đi.

Cuộc sống của Tần Tri vô cùng nhàn nhã. Sau khi luật sư Trần nói chuyện với Lang thị, anh càng thêm thoải mái .

Quan ba ba cầm trong tay một tách trà lớn đã loãng, uống một ngụm trà diệp thủy, mặt toát ra vẻ nghiêm nghị. Ông là vô địch cờ vua trong toàn chung cư. Mỗi khi uống xong, Quan ba ba lại ho khan một tiếng thật to, trên mặt càng tỏ vẻ uy nghiêm. Phía sau, Quan mẹ lập tức rời đám người lăm chuyen, nhanh nhẩu chạy đến, cầm chén chạy lên lầu thêm trà cho chồng, hai giờ lên xuống ba lượt, thái độ không chút tức giận.

Quan ba ba khi đó gương mặt càng thêm oai phong.

Cùng thời điểm đó, Quan Thục Di mang theo một túi nilon lớn, ào ào tiến vào. Nàng bước đến sạp hoa quả trước sân nhà Tần bà nội đầu tiên, Quan mẹ cầu nhàu vài câu, đại khái nói nàng chỉ biết có ăn. Quan Thục Di lấy từ túi nilon ra một cây bút đưa ẹ nàng, Quan mẹ mới hài lòng đưa mắt nhìn khắp sân, mọi người lúc này cũng sẽ khách sáo khen ngợi vài câu cho có.

“Ui, đồng chí Nút chai, nhìn không hiểu thì vọc máy tính làm gì. À, anh đã tốt nghiệp đại học rồi.” Quan Thục Di tự lê thân vào nhà lấy táo, đi ngang qua Tần Tri, thấy anh không hề để ý, gờ tay gõ vào đầu anh một cái: “Này! Đừng giả bộ thâm trầm với chị!”

Tần Tri sững sốt. Từ nhỏ tới giờ chưa ai dám đánh lên đầu anh, trong một lúc ngây người, bên kia lại vang lên một tiếng « cộc! ».

Quan mẹ giận dữ nhìn ông chồng bà: “Đừng có làm như bà đây chết rồi. Ai cho ông hút thuốc? Hút cho đen hết phổi đi!”

Nói xong, Quan mẹ nắm bao thuốc lá đặt trên bàn cờ vua, hung hăng vò lại thành một nắm, ném vào thùng rác, sau đó, trừng mắt nhìn chăm chăm vào Quan ba ba. Quan ba ba làm như không có việc gì, đưa cho bà chén trà không, Quan mẹ xoay người lặng lẽ lên lầu.

Quan Thục Di thay một cái váy dài, lê dép vui vẻ xuống lầu. Lúc này, Tần Tri đã đóng máy tính, đăm chiêu nhìn bàn cờ vua đối diện.

“Xe lẫn đâu?” Quan Thục Di bước vài vòng trong phòng khách.

Tần Tri chỉ vào phòng ngủ: “Trong đó”.

Quan Thục Di đẩy xe lăn ra ngoài, nói: “Tần bà nội nói, anh suốt ngày buồn bã trong phòng, bảo tôi đưa anh ra ngoài chơi. Vừa hay khu phố bên kia vừa phát vé xem triển lãm. Tôi lấy 2 vé, không tốn tiền đâu, đi xem cho vui.” Quan Thục Di vừa nói, vừa cố định xe lăn, tiện tay cầm khăn lau sạch những vệt bụi bẩn trên xe, chiếc khăn này Tần bà nội vừa dùng để lau hoa quả.

Giúp Tần Tri ngồi lên xe, nàng nhìn anh uy hiếp: “Bây giờ anh do tôi quản, không được nói là không muốn đi. Tần bà nội nói, đưa anh đi chơi, muốn ăn bao nhiêu táo cũng không sao.”

Lại là táo! Tần Tri bất đắc dĩ lắc đầu, thế giới này chắc chỉ có cô gái này có thể vì quả táo mà chết cũng chẳng từ, không ngại vất vả.

Tần bà nội và Quan mẹ mãi mê nói chuyện phiếm, Quan Thục Di đưa Tần Tri ngang qua cũng không phản ứng.

Hơn nửa số dân sống trong chung cư là người trong thôn cũ của Quan gia. Trước kia, nhiều thế hệ cùng nhau sinh sống trên mảnh đất này. Dù bây giờ đã đổi thành hộ khẩu thành phố, những thói quen cũ vẫn được lưu giữ. Phàm nhà ai có công có việc, mọi người sẽ sang đỡ đần, việc này mọi người đều cảm thấy bình thường.

Có lẽ khác biệt giữa người thành thị và nông thôn cơ bản ở đây. Như một nửa hộ còn lại trong chung cư phải mua nhà chứ không được nhận đền bù, họ không phải là những người vừa cởi bỏ nguồn gốc nông dân, với cách giao tiếp của nửa kia, bọn họ hoàn toàn không vừa ý, thậm chí là khinh thường. Chỉ là những người đã sống ở đây từ trước không thêm để ý, vẫn sống theo ý mình, trồng hoa, nuôi chó, vun hành, dùng chung đồ đạc với nhau.

“Anh biết không, tôi thành quỹ rồi.” Quan Thục Di vừa đẩy xe giúp Tần Tri vừa lẩm nhẩm.

“Quỹ?” Quen biết gần một tháng, Tần Tri vẫn chưa quen với kiểu tư duy quái dị của Quan Thục Di.

“Tôi không phải đã theo như ý anh rồi sao? Di Hai giới thiệu cho tôi một đối tượng.”

“À, một kế toán, mẹ cô nói loại người đó rất nhiều tiền.”

“Suy nghĩ của mẹ tôi không được bình thường. Tiền kế toán cầm là của người khác, kế toán là nghề xui xẻo nhất. Mỗi ngày cầm nhiều tiền như vậy mà không thể xài, đây là một kiểu tra tấn tâm lý kinh khủng. Cũng có loại kế toán không phải cực khổ lắm, giống như Ngụy Cẩm, nhưng Ngụy Cẩm không phải là người.”

Mấy ngày nay, từ miệng Quan Thục Di, Tần Tri đã rành rẽ nhà nàng và các mối quan hệ quanh nàng. Bằng trí nhớ siêu đẳng, anh thuộc lòng những giao tiếp giữa người với người của nàng. Cô gái tên Ngụy Cẩm kia không thuộc loại người như anh, cô và Quan Thục Di mỗi ngày bẽ lũ với nhau làm chuyện nhăng nhit. Ấn tượng sâu sắc nhất với cô là, trong một đêm ở lại làm báo cáo, hai người kia lấy từ kết sắt ra mấy chục vạn, phủ kín lên giường rồi nằm lên chụp ảnh lưu niệm.

Tám ảnh đó Quan Thục Di cũng đưa cho Tần Tri xem. Hai cô gái, không phải rất xinh đẹp tạo dáng trên đồng tiền, cử chỉ đó làm cho anh cảm thấy thật ngu xuẩn. Tuy ngoài mặt Tần Tri cố giữ vẻ bình tĩnh, nhưng dạ dày anh dường như quặn lại.

Phụ nữ là vậy, Tần Tri tự lý giải. Họ không chút nào che lấp hy vọng xa vời với tiền bạc. Nhưng..... Họ vẫn làm việc, vẫn hưởng thụ cuộc sống, có lẽ đó là cách duy nhất để họ đối diện cuộc sống mà vẫn giữ được một tia hy vọng. Để có thể thay đổi, chỉ có cách tìm một người chồng có điều kiện thật tốt. Thật đáng tiếc! Đàn ông hoàn hảo chỉ muốn tìm phụ nữ hoàn hảo, còn phụ nữ hoàn hảo thì nhìn rất cao. Như..... Lang Ngưng.

Tần Tri ngửa đầu nhìn Quan Thục Di: “Cô từ chối anh ta?”

Quan Thục Di tỏ vẻ xem thường, gương mặt khó chịu: “Ừ. Tuy điều kiện gì cũng phù hợp, nhưng tôi không thể chịu được mấy người hôi miệng, đã hôi miệng, còn thích sáp mặt lại gần mà nói. Tôi đâu phải bị điếc! Lúc ấy vừa tưởng tượng miệng tôi cùng cái mồm đang há hốc kia “cụng” nhau một cái... Lập tức ói tại chỗ.”

Tần Tri cũng rùng mình. Quan Thục Di tiếp tục thao thao: “Hôm đó tôi đã nói rõ ràng. Nhưng anh ta liên tục nhấn tin, nhấn tin vẫn chưa xong chuyện. Anh ta còn gửi hết những tin từ năm ngoái của người yêu cũ. Sau đó anh ta hỏi tôi, thú vị không? Buồn cười không? Tôi không thêm trả lời. Kết quả sáng nay anh ta lại lên dây cót tin nhấn hỏi thăm..... Hoàng Quân, em thấy được không? Nếu không, cũng nói vài lời với anh. Mẹ nó! Tôi sống đến từng này.....Thôi, không nói nữa.”

Tần Tri cầm tờ vé, híp mắt nở nụ cười.

“Tôi sống đến từng này vẫn là người Trung Hoa chân chính, trên hộ khẩu cũng ghi quốc tịch Trung Hoa, sao có thể biến thành quỹ xâm lược chứ.....”

Chú thích: Hoàng Quân là tên mà quân Nhật tự gọi mình trong quá trình đô hộ Trung Hoa những năm đầu chiến tranh thế giới II ^ _ ^

Hai người đi vào một con hẻm nhỏ, dừng lại ở một quán ăn nhỏ. Mùi đồ ăn ủa ra khắp con hẻm đầy xe cộ. Người rất đông tùm tùm thành từng nhóm nhỏ. Bọn họ đứng, ngồi, hưởng thụ hương vị món ngon sau một ngày làm việc, về phần vệ sinh ăn uống, hầu như không thuộc phạm vi lo lắng của họ.

Quan Thục Di ngừng xe, lén lút nhìn xung quanh, sau đó vén váy nhanh chóng lấy ra vài tờ tiền, lẻ làng rời đi.

Tần Tri im lặng nhìn theo bóng nàng. Cô gái này hết nói nổi rồi. Chỉ có điều..... Sự lương thiện không che giấu vào đâu được.

Không lâu sau, Quan Thục Di cầm một túi khoai lang đưa ra trước mặt anh: “Ăn cái này nhé, ngọt lắm. Giúp tôi lột vỏ.”

Tần Tri cầm túi khoai, lấy ra một củ. Nóng hổi. Mùi khoai ngọt dịu thoảng qua mũi anh. Anh bóc vỏ ngoài, đưa cho nàng.

Quan Thục Di ngồi xuống, há miệng: “Bỏ vào miệng giúp tôi, tay tôi bận rồi.”

Tần Tri bất đắc dĩ bỏ một miếng vào miệng nàng.

Mặt trời dần tắt bóng, lướt qua hai bóng người lặng lẽ, một người ngồi trên xe lăn bóc vỏ khoai, không khí trong cũng không có vẻ tịch mịch.

“Tôi thích nhất loại khoai lang tím, vừa đẹp lại vừa ngọt. Sáng mai tôi mua ăn nữa. Được không, Nút chai?”

Tay Tần Tri cầm một củ khoai. Hóa ra là khoai lang tím. Anh cắn một miếng, nuốt vào bụng. Luồng nhiệt nóng chậm rãi theo ngón tay truyền vào trong lòng anh, anh chợt nghĩ.....

Màu tím, có lẽ là màu của ấm áp.

Hết chương 6

7. Chương 7: Nỗi Xấu Hổ Của Quan Thục Di

Phần 1

Dịch: Hoài Phạm

Sinh ra, trưởng thành, lớn lên. Chúng ta làm hết mọi việc để cuối cùng nằm vào lòng đất. Con người là một thứ cỏ cây cố sức chui từ dưới đất lên, cố gắng nảy mầm, cố gắng trưởng thành, rồi lặng lẽ lụi tàn. Đó là một quá trình. Lẽ tất nhiên, vẫn có vài sự khác biệt.

Người có kỷ niệm, cỏ cây thì không.

Một người sinh ra ở thành thị, chậm rãi lớn lên. Cùng bạn bè thơ ấu chơi đùa, trưởng thành. Tiểu học, trung học, sau đó dang cánh bay ra thế giới bên ngoài.

Tần Tri từ nhỏ đã tự ti. Tính cách của anh, bởi chuyện thị lực mà khiến anh luôn tự thu mình lại. Bình thường, những khi học tập, những đứa trẻ cá tính ôn hòa luôn được thầy cô yêu thích, nhưng vì Tần Tri khác biệt, các thầy cô giáo đều đối xử với anh rất cẩn thận. Đôi khi làm anh có cảm giác họ đang đối đãi với người tàn tật.

Trong một lần tuyển hai học sinh làm cán bộ trường, một người bạn chung lớp Tần Tri viết một bài diễn văn tự đề cử với toàn thể giáo viên và bạn học, trong đó có một câu:

“Sống đoàn kết, nhiệt tình với bạn bè, yêu thương gia đình. Mỗi Chủ nhật, sau khi giúp đỡ các cụ ông sức yếu làm việc, em còn giúp đỡ bạn Tần Tri, vì bạn Tần Tri không thể tự sinh hoạt.....”

Sau đó không lâu, Tần Tri chuyển trường – ở một chỗ rất xa. Anh giấu kín căn bệnh của mình, giấu kín những cảm xúc thầm kín của bản thân. Anh không thích kết giao, không thích nói chuyện, cũng không cần ai giúp đỡ anh.

Anh không sinh ra ở thành phố, nhưng lớn lên ở thành phố. Ở quê cũ, anh không có bạn, người bạn kia có lẽ đã sớm quên anh. Tần Tri cũng hiểu, những người đó làm sao có thể nhớ được anh.

Quan Thục Di sinh ra ở bệnh viện thị trấn. Vừa ra đời, nàng đã khóc đến xé gan đứt ruột, dọa cả nhà nàng sợ chết khiếp. Nàng sinh non, bao cả chân vẫn không được hai ký rưỡi. Mẹ nàng lúc mang thai nàng đi gánh nước, bất ngờ chuyển dạ.

Rất nhiều người nói Quan Thục Di quá yếu ớt, có lẽ không sống được, nhưng nàng vẫn trưởng thành, còn sống rất tốt.

Bởi vì từ nhỏ thân thể đã không tốt, nàng được người trong nhà vô cùng quan tâm. Khi tiểu học, sân nhà nàng lớn, lại nuôi nhiều gia cầm, mỗi ngày nàng đều kết bè với đám con nít trong xóm chơi trốn tìm, đuổi gà, cưỡi trâu, tiện thể gây họa ấy con dê. Nàng không thiếu bạn.

Thành phố càng lúc càng mở rộng, nhà xây càng lúc càng cao, nhưng sự thay đổi không làm mất đi cá tính của Quan Thục Di, nàng vẫn được hoan nghênh. Tiểu học, sơ trung, trung học, sau đó là bốn năm đại học, bây giờ là ở công ty, tất cả đều là bằng hữu của nàng.

Quan Thục Di vĩnh viễn không cô quạnh. Những người quen biết nàng đều thích nàng.

Đương nhiên, ngoại trừ một người.

Ô Hồng Ngọc.

Đối thủ một mất một còn của Quan Thục Di.

Kẻ thù số một!

Quan Thục Di không còn nhớ nổi bắt đầu từ khi nào thì trở thành đối thủ của Ô Hồng Ngọc. Theo trí nhớ của nàng thì từ tiểu học đến trung học, nàng và cô ta vừa nhìn thấy nhau thì lập tức lao vào đánh đấm, nếu không cũng nguyên rửa tổ tiên tám đời của nhau. Thời điểm năm nhất trung học còn có một lần túm tóc, phun nước miếng vào nhau như mưa.

Số mệnh xui khiến. Nàng và cô ta làm việc cùng công ty, hận thù càng sôi sục.

Con người lớn lên, nếu có một ưu điểm nổi bật, thì đó là: Dù có bao nhiêu thâm thù đại hận, trước mặt nhau vẫn tay bắt mặt mừng, mỉm cười thân thiết.

Như tình huống hiện giờ, hai đạo quân vô tình chạm mặt ở hành lang, hoa lửa tung tóe trong phạm vi mười mét xung quanh, khói đen mù mịt chập rizzle bốc lên đầu cả hai phía. Âm thanh phân cao thấp bằng ánh mắt xẹt lửa trù ẻo đối phương trong khoảng mười giây, đột ngột hai nụ cười tươi như gió mùa xuân đồng loạt hé ra, trong phút chốc, trăm hoa như cùng nhau đua nở.

Xoay tròn quển luyến nha, hai người vô cùng thân thiết đứng lại gần nhau.

“Quan Thục Di, vậy cậu mua ở đâu. Thật là đẹp mắt!” Ô Hồng Ngọc ôm tài liệu, đơn đã tiến lại gần Quan Thục Di. Nàng cũng trưng vẻ mặt tươi cười khích lệ: “Đâu có. Tiểu Hồng vốn là người biết thưởng thức hơn mình mà, mình chỉ là một đứa con gái nhà quê thôi. Giày này..... Mình thấy ở đâu rồi ta..... Để nghĩ coi.....”

Quan Thục Di làm bộ ngẫm nghĩ một hồi, vỗ tay một cái: “A, nhớ ra rồi, đôi giày này giá bốn ngàn ba, mình đã nhìn thấy ở trung tâm mua sắm Uy Liêm! Ai da, Tiểu Hồng, cậu thật nhiều tiền.”

Ô Hồng Ngọc cười tươi rói, cả người rung động, cô ta quẹt đầu mũi chiếc giày đáng yêu vào sàn, như không chút để ý, không dấu vẻ tự hào: “Mình đã nói anh ấy đừng mua, mình chỉ là một nhân viên nhỏ. Mua giày đắt rồi cũng hư thôi. Chị Lục cùng phòng với mình cũng hỏi mình mua giày ở đâu, mình nói mua 50 tệ ở vỉa hè. A ha ha..... Cho nên mới nói, năng lực giỏi thì có là gì. Là phụ nữ tốt nhất là nên tìm một người nhiều tiền một chút. Ai, thật hâm mộ các cậu, không có bạn trai, muốn đi đâu cũng được. Mình thì không thể rồi, tháng sau mình đã kết hôn, một chết đi được. Biết không, áo cưới của mình là hàng ở Hongkong làm theo yêu cầu”

Quan Thục Di nhướng mày, chuẩn bị tặng Ô Hồng Ngọc một con ngựa. Khi nào thì đến lượt con nhỏ này trêu vào nàng? Không có người yêu thì sao? Không có đàn ông trời giáng sấm sét sao?

Nàng liếc nhìn hai đầu hành lang, sau đó đột nhiên túm chặt Ô Hồng Ngọc, lôi đến một góc, hung hăng ấn vào vách tường, hai tay chống tường giam cô ta lại, hạ giọng nói nhỏ một cách ẩn ý: “Hồng Ngọc, không phải mình nói đến cậu. Trong mắt mình, cậu là một cô gái giỏi giang khôn khéo. Họp lớp năm ngoái, cậu nói về việc cậu định đi nơi khác phát triển sự nghiệp, tuy mình không nghe được, nhưng có người nói với mình, thật sự rất khâm phục, có phải mấy tháng trước cậu ứng cử vào vị trí chủ quản trong công ty đó không?”

Ô Hồng Ngọc gật đầu, sắc mặt đỏ lên, bởi vì trận đó cô thảm bại nặng nề.

Quan Thục Di kéo tay cô, bắt đầu dĩ thử dài thật sâu: “Có lời này, mình muốn nói với cậu, vì tình bạn nhiều năm nay. Cho cậu biết, vị trí đó vốn là của cậu. Nhưng có người báo với tổng giám đốc nơi đó, cậu đã kết hôn, còn đang có thai. Cho nên..... Là như vậy đó. Cậu biết rồi đó, sếp của chúng mình là em trai đại Boss, cho nên”

Sắc mặt Ô Hồng Ngọc tái xanh, rồi trắng bệch, sau đó đỏ bừng..... Cô cắn răng: “Mình không có thai.”

Quan Thục Di vỗ vai cô: “Thật đáng tiếc, cậu muốn đi, sao còn dùng giày người ta mua tặng? Đi rồi, cậu muốn bao nhiêu mà chẳng có. Ai, may là mình hiểu cậu, không thì còn tưởng cậu vì tiền mà bán mình. Tuy rằng bây giờ đó không phải là chuyện đáng mất mặt cho lắm nhưng..... Ai da, mình đi trước, sếp mình đang tìm”

Ô Hồng Ngọc đứng ngậy ngốc một hồi, dùng đôi giày bốn ngàn ba hung hăng đá tường, dồn hết sức đá, hung hăng đá, liên tiếp đá.....

“Cậu lại hù dọa gì Ô Hồng Ngọc nữa rồi?” Ngụy Cẩm đột nhiên lộ ra từ góc tường đối diện, cười cười nhìn Quan Thục Di.

Nàng xoay qua, sắc mặt đã bình thường như cũ: “Cô ta châm chọc mình ế, tìm không được đàn ông, đánh người không nhìn mặt, mắng chửi người không nói đúng chỗ yếu. Đây đúng là đạo đức truyền thống của dân tộc Trung Hoa!”

Ngụy Cẩm vuốt đầu nàng: “Hơi quá đáng, nhưng cũng không thể nói ra sự thật như vậy! Tuy rằng đều đã qua hai trăm tuổi, nhưng giá cả thị trường của chúng ta không giảm đi. Nhìn ngực mình, nhìn mông cậu đi, toàn bộ đều là hàng chợ hiếm khi mới gặp!”

Quan Thục Di đang vuốt cằm vẻ lo lắng bỗng giật mình, vờ như đột ngột hiểu ra: “A, đúng vậy, mình như hoa xuân nở rộ, tuổi trẻ còn dài, bây giờ chưa tìm thấy, không có nghĩa là tương lai tìm không thấy..... A, Trang Ny Ny, cảm ơn trời, a, cảm ơn cậu, không có cậu, mình sẽ bị cuốn vào cơn lốc xoáy tình cảm! A a a! Cậu! Cậu! Cậu! Trang Ny Ny xin cậu yên tâm, từ nay về sau, Tiểu Phương Phương sẽ hăng hái vùng lên, dựa vào cái mông tròn dẽ dẽ của mình, mình sẽ đi lừa cái.....”

Cô gái đứng ở hành lang bắt đầu lên cơn động kinh, hoàn toàn không thấy được vẻ mặt bạn thân Trang Ny Ny đã hoàn toàn trắng bệch, miệng mấp máy như muốn nói gì với nàng. Cho đến khi trong cơn hưng phấn, lưng nàng đụng vào một người, Quan Thục Di quay qua, trong chớp lát mặt cháy bừng lên.

Mãi diễn tập trò chơi, nàng không thấy đại Boss đứng sau, đi cùng còn có một người đàn ông rất phong độ đang tùm tùm cười nhìn nàng và Ngụy Cẩm.

Mưa giữa trưa hè! Quan Thục Di đã bị chó cắn, máu chảy đầm đìa.

Ngụy Cẩm lướt tới, nâng Quan Thục Di đỡ như Từ Hải nhanh như chớp rời khỏi hiện trường.

Phần 2

Dịch: Hoài Phạm

Chương Nam Chính nhìn Đậu Kiến Nghiệp, phì cười: “Công ty các cậu thật thú vị.”

Đậu Kiến Nghiệp lướt tay qua tấm thiệp cưới: “Đúng vậy, mấy cô gái đơn thuần kiểu đó sắp thành động vật tuyệt chủng hết rồi. Đó là nguyên nhân mình thích nơi này. Bạn tốt, nhờ thư ký đưa là được rồi, còn tự mình qua đây gửi thiệp. Cậu an tâm, ngày cậu kết hôn mình nhất định có mặt.....”

Vượt qua một ngày khó khăn, Quan Thục Di hồn vía lên mây, không biết mình đang làm gì. Sau khi về nhà, náo loạn nửa giờ, nàng chạy qua tìm Tần Tri phát tiết.

“..... Boss của tôi sau khi quay lại, cười tủm tỉm vỗ vai tôi, động viên: Tiểu Quan, tin tưởng tôi, chỉ bằng cái móng vừa tròn vừa to của cô, có thể làm Vương phi Diana!” Quan Thục Di buồn bực thở dài.

Tần Tri rất là cẩn thận nhìn “bộ phận” kia của Quan Thục Di, anh cũng rất không phúc hậu toét miệng nở một nụ cười tươi rói.

“Nén bi thương đi.”

Nàng lại thở dài, gật đầu: “Nhưng tôi vẫn muốn chết đi cho rồi.”

“Đừng để ý, mọi người sẽ quên nhanh thôi.” Tần Tri an ủi nàng.

“Cả đời này, chỉ cần nhớ tới bi kịch ngày hôm nay, tôi sẽ xấu hổ vô cùng. Dù làm cái gì, chỉ cần nghĩ tới chuyện này, cuộc đời tôi sẽ trở nên vô cùng bất hạnh. Tôi xong rồi, Nút chai..... Làm sao bây giờ ?!” Quan Thục Di kêu thảm thiết.

“Ăn táo đi! Ăn bao nhiêu tùy ý.” Tần Tri dụ dỗ.

“Vô ích, Nút chai, táo chỉ có thể tạm thời giảm bớt nỗi đau của tôi. Nhưng kể từ giờ phút này, cuộc sống của tôi đã tràn ngập bi thương, không thể kềm chế..... Trừ khi chết đi, tôi mới có thể thoát khỏi móng vuốt nó.”

“Này! Không phải Quả Quả sao?” Theo đỉnh đỉnh của tiếng chuông, một chiếc xe đạp dừng lại bên đường, người lái xe là một cụ bà.

Quan Thục Di vội vàng đứng lên chào hỏi: “Dì Chu.”

Cùng Quan Thục Di ra ngoài, qua một con phố, tổng cộng có tám người đứng lại chào hỏi nàng. Lúc đó, Quan Thục Di sẽ báo cáo cho người ta nàng đang đi đâu, làm gì. Gặp người thân thiết, còn dừng lại nói chuyện phiếm, khi thì 10 phút, khi thì nửa giờ. Tần Tri đôi lúc nghĩ anh giống như một con chó nhỏ, mỗi khi chạng vạng, sẽ bị chủ nhân mang ra ngoài thông khí. Đương nhiên, anh và chó có khác nhau, anh không hổ chút là chạy đi tiểu. (Bố tay! >o<>)

“Quả Quả, lâu không gặp con, ba mẹ khỏe không?” Bà cụ vuốt tóc Quan Thục Di.

Hai người phụ nữ bắt đầu thăm thì nói nói một hồi, ân cần thăm hỏi thân thích người kia hồi lâu, bà cụ Chu chỉ vào Tần Tri hỏi: “Cậu này là...?”

“Cháu trai nhật được của Tần nãi nãi ạ.” Quan Thục Di quay xe lẩn. Tần Tri lập tức hợp thời hợp lễ mỉm cười.

Về mặt Dì Chu kinh ngạc, chỉ vào anh, kích động la to: “Ừa, là Khuông Khuông? Bao nhiêu năm rồi không thấy?”

Tần Tri ngơ ngác, không biết phản ứng thế nào. Hiển nhiên anh không quen bà cụ này.

“Chào dì, dì Chu.” Anh vẫn mỉm cười chào hỏi.

“Ai da, còn khách sáo nữa. Không phải lúc con cưỡi trường, dì phóng cho con một cái kim, con còn cần dì?”
A?

Đây là tình huống gì?

“Khuông Khuông, chân con làm sao vậy?”

“Trợt cỏ lột hổ.”

“Bị thương nặng không?”

“Bị gãy chân.”

“Vậy phải đóng đinh rồi? Mấy cây đinh? Gãy chân phải nambắt động cả trăm ngày!”

“.....”

“Đền nhiều tiền không?”

“.....”

“Bó thạch cao khi nào?”

Lại một loạt câu hỏi, như trước đây.....

Suốt nửa giờ, bà dì lôi kéo Tần Tri không buông tay, vẻ mặt vui mừng. Phần lớn nhắc lại những chuyện trước đây của anh. Bà không chút khách khí hỏi thăm Tần Tri đã có đối tượng chưa. Quan Thục Di lắc đầu. Sau đó hai người quyết định làm mối cho anh.

Tần Tri toát mồ hôi, co rúm khóe miệng cười mỉu. Nhớ tới lúc này Quan Thục Di than vãn nàng muốn chết, bây giờ thì cười to nói lớn. Cô gái này thực sự là vô tâm quá sức.

Dì Chu nghe xong điện thoại, quay lại hai người tiệc nuối: “Dì quên phải ra đây mua đồ ăn. Trong nhà người lớn người bé bị bỏ đói hết rồi.”

Sau đó, Dì Chu đi xa, Tần Tri vẫn không nhớ ra bà là ai.

Quan Thục Di đẩy xe đưa anh trở về, cử chỉ nặng nề.

“Khụ..... À ...ừ, cái đó.....” Tần Tri ho khan một tiếng, lại không biết gọi nàng thế nào. Quả Quả? Tiểu Phương Phương? Hay vẫn gọi tên nàng?

“Anh muốn đi toilet?” Quan Thục Di hỏi anh.

“Không phải..... Tôi chỉ muốn hỏi, dì đó.....”

“Dì Chu, dì ấy làm sao?”

“Tôi không nhớ dì ấy.”

Quan Thục Di dừng xe lẩn, đỡ anh đi vào công viên, ngồi xuống một băng ghế đá, sắc mặt nàng nặng nề khủng khiếp. Tần Tri không thể bỏ đi, đành phải tiếp tục chờ nàng.

“Con của dì Chu, anh ấy là mối tình đầu của tôi.” Quan Thục Di chậm chạp nói.

“À.” Tần Tri đành đáp lại một câu. Chuyện này có gì liên quan đến anh?

“Lần đầu tiên nhìn thấy anh ấy, tôi cảm thấy anh ấy rất được. Anh ấy, giống như đồng xu bạc.”

“À.”

“Khi dẫn anh ấy cùng đi chơi, mọi người đều muốn nói chuyện với anh ấy, nhưng anh ấy chỉ quan tâm tới tôi.”

“Ừ. Những chuyện trước đây rất đáng để chúng ta ghi nhớ.”

“Sau đó... chúng tôi chậm rãi lớn lên, anh ấy vẫn đối xử với tôi tốt nhất.”

“Thật tốt. Bạn tốt như vậy, tôi cũng không có.”

“Sau đó... Ai cũng nói anh ấy là bạn trai của tôi. Anh ấy cũng nói sẽ bảo vệ tôi cả đời.”

“Vì sao hai người chia tay ?” Tần Tri cẩn thận hỏi. Anh cảm thấy đây là một câu hỏi quá riêng tư, nhưng về suy sụp của Quan Thục Di rõ ràng là muốn nói với anh: Người hỏi ta mau đi, ta cần người hỏi ta, người không hỏi ta hôm nay đừng mong trở về.

Quan Thục Di rốt cục trào nước mắt, nghẹn ngào: “Tôi nói với anh ấy: Cậu đừng đi! Cậu không được đi! Cậu mà đi tôi sẽ mách mẹ cậu!”

Nhưng anh ấy nói anh ấy sẽ cho tôi tất cả thẻ bài Vua trò chơi mà anh ấy có. Tôi nói vậy thì tôi không mách mẹ cậu nữa!

Sau đó..... Anh ấy chết đuối!”

Sét đánh giữa trời quang!

Tần Tri đã bị thiên lôi đá chết.

Phương thức giao tiếp trên voi dưới chuột này, anh vĩnh viễn không thích ứng nổi.

Tần Tri từng xem qua mọi tư liệu phân tích về cá tính phụ nữ, trên đó ghi rõ, phụ nữ hay thay đổi, vừa giảo hoạt, vừa đáng yêu, vừa kỳ lạ, vừa thâm thúy Nhưng đây là tình huống gì? Anh nhìn Quan Thục Di đang khóc không dứt, nàng bao nhiêu tuổi? Chắc phải hơn hai mươi rồi?

Anh ngẩng đầu, bất đắc dĩ hỏi: “Cậu ta chết đuối năm bao nhiêu tuổi?”

Quan Thục Di nhe răng: “8 tuổi.”

Cái này gọi là không biết nói sao cho phải. Mới vừa rồi anh còn nghĩ cô gái này dù sao cũng còn vài nét nữ tính mềm mại, thì ngay lập tức nàng lại quay về kiểu cách nhàm chán vô tư. Tần Tri nắm bánh xe lăn định tự đi về, Quan Thục Di lại lau nước mắt, cười thê lương: “Đến giờ tôi vẫn không dám nói với Di Chu chuyện tôi biết con đi đi tắm sông. Thời gian càng dài, đoạn trí nhớ kia càng sâu, tra tấn càng lớn. Con người không thể tự làm chuyện thẹn với lòng để cả đời áy náy, bất an, cho nên không còn cách nào khác.”

Tần Tri chậm rãi buông tay, đưa khăn tay cho Quan Thục Di.

Nhìn nàng lau nước mũi, lau nước mũi.

Nhìn nàng không ngừng trước lau nước mũi, rồi lau nước mắt.

“Tôi thấy hơi kỳ lạ, sao Di Chu biết tôi, tôi không nhớ nổi Di Chu là ai.” Tần Tri chuyển đề tài.

“Lúc trước, Di Chu là y tá thôn, móng của mỗi người trong thôn Di Chu đều đã sờ qua. Không ai trong chúng tôi thoát khỏi mũi kim của Di Chu. Ngày xưa tôi nhìn thấy Di Chu là khóc.”

“Bây giờ nhìn thấy Di Chu cô cũng khóc.” Tần Tri nói.

Quan Thục Di ngậy người một chút, chậm rãi đứng lên, đẩy xe lăn của Tần Tri trở về, thở dài: “Đúng vậy. Đúng là làm người thì không nên giấu giếm, nếu không cả đời sẽ bị tra tấn.”

Tần Tri vỗ tay nàng: “Cô mang viên đá bên kia cho tôi.”

Quan Thục Di không biết anh định làm gì, nhưng vẫn nhặt viên đá ven đường đưa cho anh.

Tần Tri đặt nó lên tay nàng, nắm chặt tay nàng, khê khàng: “Quả Quả! Đối với sao hỏa, sao kim, hay mặt trời, đây chỉ là một viên đá, nó cũng chỉ là một ngôi sao nhỏ bé nhất. Với con người cũng vậy, cô cảm thấy đó là chuyện lớn, nhưng với người khác, nó chỉ là một khối vụn thạch vô tình rơi xuống, cũng không gây hậu quả gì. Nó thậm chí là một vật hoàn toàn không có quan hệ với cô. Chỉ là trong lúc vô ý, một người nhỏ tuổi gây ra một chuyện nhỏ. Cho nên..... lấy nó ra khỏi đầu, quên chuyện không thoải mái đó đi.”

Quan Thục Di nhìn Tần Tri, nhìn thật lâu. Sau đó.....

Nàng nói: “Anh nên xem phim truyền hình Đài Loan thì hơn!”

Hết chương 7

8. Chương 8: Nhà Họ Đậu Có Hôn Sự

Dịch: Hoài Phạm

Người Trung Quốc khi kết hôn thích xem hoàng lịch, chú trọng chuyện cát tường như ý. Kết hôn cũng vậy. Nếu năm nay chỉ có mười ngày hoàng đạo, nếu năm nay không kết hôn, thì phải chờ ngày lành năm sau. Cho nên, rất nhiều người đều kết hôn trong năm nay. Chương Nam Chính, Đậu Kiến Quốc cũng không ngoài số đó.

“Hô hô..... Tiểu tiện nhân, hôm nay cuối cùng cũng lọt vào tay ta, xem bản đại quan nhân làm thế nào giáo huấn người,.....” Quan Thục Di quăng một tờ khăn giấy dơ vào thùng rác, vươn hai tay đùa giỡn Ngụy Cẩm.

“Ai da, đại nhân đừng mà, tiểu nữ năm nay vừa mới tròn hai lần tám.....” Ngụy Cẩm then thùng, cầm khăn che mặt, cố đề giọng bắt chước diễn viên nữ diễn tuồng trên sân khấu.

“Người ít nhất đầu hai rồi.” Quan Thục Di chính khí (quang minh chính đại) vạch trần cô.

“Này này, cậu dám lật tẩy mình? Ở đây là nhà vệ sinh công cộng, cậu bán đứng bạn bè là không đúng, nói cho cậu biết, mình còn nhỏ hơn cậu ba tháng.” Ngụy Cẩm cũng ném khăn tay, tóe lại son môi, túm váy xuống.

Hôm nay cô và Quan Thục Di thống nhất mặc váy hồng.

Đại boss Đậu Kiến Quốc kết hôn, Đậu ba ba mượn cơ hội chọn dâu dãi hữu để khoe khoang. Trong thành phố, tài lực nhà họ Đậu thuộc hàng nhất nhì. Mười ngày trước đám cưới, Đậu đại phu nhân đã nhờ vả người toàn công ty tìm kiếm những nhân viên nữ thanh tú, cao trên 1m65 làm tiếp tân trong hôn lễ. Phần công tác này nhìn bề ngoài có vẻ bình thường, nhưng ngẫm lại cũng là cơ hội ngàn năm một thuở. Hơn bốn mươi cô gái chưa lên chân nhân viên chính thức ở công ty đã gần như đánh nhau vỡ đầu vì tranh giành.

Ngụy Cẩm thiếu chiều cao, nhưng cô là bạn tốt của trưởng phòng, vì thế cô bỗng dưng “đột biến”, tăng lên ít nhất gần một tấc.

Quan Thục Di tóe lại son môi, túm lấy Ngụy Cẩm đang giãy dụa đi ra. Ngụy Cẩm ở phía sau nàng, lải nhải:

“Cậu có biết bảo một cô gái qua hai mươi lăm tuổi vẫn chưa kết hôn đi nhìn người khác kết hôn là chuyện tàn khốc cỡ nào không? Cậu có biết bảo một cô gái qua hai mươi lăm tuổi chưa có người yêu đi nhìn soái ca kết hôn là chuyện đả kích cỡ nào không?”

Cậu có biết bảo một cô gái qua hai mươi lăm tuổi chưa có người yêu đi nhìn soái ca kết hôn với một đứa con gái thua mình mọi mặt là chuyện vô nhân đạo cỡ nào không?

Cậu có biết bảo một cô gái qua hai mươi lăm tuổi chưa có người yêu đi nhìn soái ca kết hôn với một đứa con gái thua mình mọi mặt, còn tổ chức lễ cưới long trọng như thế, xa hoa như thế, là chuyện độc ác cỡ nào không.....

Đây đúng là chuyện bi thảm kinh thiên động địa làm sao!.....”

Thói quen sống ở thành phố nhỏ khác với thành phố lớn. Thành phố lớn, phụ nữ ba mươi tuổi không lấy chồng ít nhất cũng có mười lý do đúng lý hợp tình để giải thích nguyên nhân. Thành phố nhỏ thì không được. Người hai mươi lăm tuổi vẫn chưa tìm ra người cưới, một là có bệnh kín, hai là nhân phẩm có vấn đề, ba là bản thân có vấn đề.

Tóm lại, nếu không lấy chồng, sẽ bị nói đến co chân chạy trốn, cả nhà cũng đi theo chịu tội.

Nghe Ngụy Cẩm than thở đầy ứ chế, Quan Thục Di dở khóc dở cười, không biết cô nàng học được từ ai? Nàng bắt đầu dừng bước, vươn tay xoa nhẹ gương mặt cô nàng, thuyết phục: “Đầu tiên, cậu ít hơn mình một tuổi. Nhưng mình vẫn muốn cổ vũ cậu.”

Nàng giơ cánh tay về phía mặt trời hươu mấy cái, bắt đầu thuyết trình: “Vực tinh thần dậy, ánh rạng đông ngay phía trước! Sơn Ný Ný, nghe trưởng thôn, chính là nghe Đảng và nhà nước. Nghe Đảng và nhà nước thì tuyệt đối không sai.

Mình nói cho cậu biết, thứ nhất, ba ngày làm việc lần này, tiền thưởng là tám trăm tám mươi tám tệ.

Thêm nữa con số đó, có thể mua cái áo khoác mà cậu thích. Thứ hai, trưởng phòng nói, hoa tươi sau lễ cưới đều do mình xử lý, đối nghịch với tiền là đồ con rùa. Thứ ba, trong lễ cưới chắc chắn có nhiều bộ váy chưa kết hôn....”

Miệng Sơn Nỵ Nỵ trề dài ra thành một đường cong khó coi, thà chết chứ không chịu khuất phục, không quên sửa lỗi cho Tiểu Phương Phương: “Trường thôn..... Là kim quy tế.”

(Kim quy tế: Rùa vàng, chỉ những anh chàng độc thân đẹp trai có tiền)

Quan Thục Di vỗ tay cái bốp: “Đúng vậy, là bộ rầy, nhìn cô dâu đi, rồi nhìn lại chúng ta, muối muối à, hy vọng ở ngay trước mắt biết không, cậu phải quý trọng cơ hội lần này..... Nhìn ngực cậu đi, rồi nhìn mông mình đi, thật là.....”

Ngụy Cầm thở dài cam chịu: “Vương phi Diana sau khi bị tai nạn xe cộ..... Kim quy tế, Tiểu Phương Phương? Cậu nói xem người đẹp lại tốt mà chưa lấy chồng có muốn gả cho rùa không?”

“Phi! Nhìn cô dâu, rồi nhìn lại chúng ta, tôi thiếu bề ngoài..... Tội mình vẫn hơn một chút, phải cố gắng lên, cậu chỉ cần sắm vai một cô gái nghèo khó, cam chịu, dù không cam lòng nhưng vẫn bị cuộc sống “tra tấn”, đến nông nổi như vậy vẫn cao quý và nữ tính. Thế nào cũng sẽ có một soái ca khờ khạo yêu cậu Đi mau! Đi mời chào bộ rầy.”

Ngụy Cầm rút cục cũng phá ra cười, cứ như vậy..... Hai cô gái hi hi ha ha đùa từ toilet ra tới hành lang, lại không hề biết, chỉ cần quay lưng nhìn lại, lập tức sẽ bị sét đánh giữa trời quang.

Đậu Kiến Nghiệp cùng chú rể Đậu Kiến Quốc nhìn nhau bất đắc dĩ, lại liếc hai bóng lưng đang dần lướt xa. Họ chậm rãi bước theo, Đậu Kiến Quốc về mặt vô cảm, đi tới cửa lớn, gặp người, túm áo Đậu Kiến Nghiệp cười đến chết nghẹn, cười xong mới cao giọng tức tối: “Nhìn xem em quần cấp dưới đi, nhìn xem nhân viên em chọn tổ chất “phong phú” thế nào! Hai cô này nghĩ cái gì vậy, dựa vào đâu mà dám so với Tư Vũ?”

Đậu Kiến Nghiệp cũng toét miệng cười, vỗ vai anh trai: “Em biết. Hai cô đó là ghen tị, ghen tị!”

“Em đừng có ra vẻ cái gì cũng biết, Tư Vũ..... Tư Vũ.....” Người kia phẫn nộ trăm lần, rống lớn một tiếng: “Ngực và mông Tư Vũ so với hai con ngốc kia lớn hơn!”

Đậu Kiến Nghiệp nhún vai ra vẻ “đành vậy!”, kéo chú rể về mặt tức giận mà không chỗ phát tiết ra đại sảnh, vừa đi vừa an ủi: “Đúng vậy, lớn hơn, chắc chắn lớn hơn. Anh so đo với mấy đứa con nít làm gì An tâm kết hôn, em sẽ về dạy dỗ lại các cô ấy!”

“Em làm sao mà biết lớn hơn?”

“Anh hai à, đó là anh nói mà.”

“Phi..... Nói hồi nào?!”

“Chưa nói, chưa nói, em nói hươu nói vượn, anh cứ coi là đánh rắm đi, anh cách chức em chứ đừng nóng giận, anh hai.....”

Vui đùa thì vui đùa, làm việc vẫn muốn làm tốt. Quan Thục Di sải chân bước nhanh xem lại hội trường và sân khấu, nàng chịu trách nhiệm quản lý hai chín nhân viên tiếp tân, một đám con gái trang điểm xinh đẹp lần lượt kéo tới điểm danh. Trên mặt tỏ vẻ bình thản, nhưng trong lòng Quan Thục Di bốc lên một luồng hưng phấn, đột nhiên nàng muốn kêu lên một câu: “Các cô nương, đi ra tiếp khách !” Vậy là có thể thoát thai thành một tú bà thời hiện đại!

Xem xét bồn nước, quầy bar, sân khấu, bàn tiệc. Dưới nước, bày cá kiểng như những bạn nhỏ trưng ra vẻ hân hoan. Trên sân khấu, một vài nghệ sĩ tự xưng biểu diễn vài món nghệ thuật linh tinh. Kiểm tra bong bóng, thổi bong bóng, để phòng người khác đập bể bong bóng, kiểm tra vị trí cổng hoa, bưng chén đĩa, còn phải không ngừng bổ sung chén đĩa bị rơi vỡ.

Ngụy Cầm thì đứng ở cổng chờ chờ khách ký tên, lập danh sách. Thiếu thốn gì cần bổ sung cũng chạy lại liên hệ. Cả hai bên nháo nhác vì bận rộn.

Đáng thương cho hai vị lãnh đạo của thôn Thượng lưu, hôn lễ chưa chấm dứt đã mệt như gà chết.

Trong hôn lễ, khách đến để ăn, chủ nhân để kết hôn, còn tạp vụ không phải con người. Để có tám trăm tám mươi tám tệ, Quan Thục Di cầm lưới đánh cá không ngừng vớt “những người bạn nhỏ” ảo tưởng muốn nhảy ra. Đầu óc mơ màng ảo tưởng giữa đài nước là tám trăm tám mươi tám tệ, trong ảo tưởng tìm vô số lần, mỗi khi ảo tưởng chấm dứt, nàng tràn ngập tức giận, càng vung vẩy lưới đánh cá hăng say hơn nữa.

Nguyệt Cẩm tốt tính, khách vào hết, nhào tới phụ nàng. Cô đi theo Quan Thục Di làm việc suốt ba giờ, cuối cùng mệt quá phải ngồi nghỉ. Mấy ngày nay nhà đầu kia bị khinh bỉ đủ điều. Có thân thích gì với ba đời Đậu gia đâu chứ? Còn Nguyệt Cẩm cũng thật bất hạnh vì là thân thích ba đời với Đậu gia, cũng thật bất hạnh bị trở thành họ hàng nhà muỗi.

Đậu phu nhân không biết giúp đỡ nhân viên. Chỉ biết mình Nguyệt Cẩm, hờ một chút sẽ là: “Nguyệt Cẩm, giúp cháu ngoại XX đồ lý đồ uống này.....”

Nguyệt Cẩm! Xoa vai ợ!

Nguyệt Cẩm! Lấy ợ ly nước, mệt chết đi được!

Nguyệt Cẩm, chỗ đó không thích hợp, chuyển cái thang ra chỗ khác !

Nguyệt Cẩm!.....

Nguyệt Cẩm ơi!.....”

Nguyệt Cẩm mệt như một con quay bị bắt xoay tít liên tục mấy ngày, nhất là khi một số người quen biết cô cũng có mặt trong tiệc cưới. Rất nhiều người lấy danh nghĩa chào hỏi thăm chốc vài câu độc như trộn thạch tít, Nguyệt Cẩm càng cảm thấy mình đáng thương, những lời chào hỏi lễ phép cô dành cho những con người đó cũng thực đáng thương.

Cô không thèm chấp, họ hàng xa bạn việc vui, cô vui thay, cô thành tâm chúc phúc cho người ta.

Phần 2

Dịch: Hoài Phạm

Sau bữa tiệc cưới viên mãn, lúc người MC vòng vo nói lời kết thúc, ở một ngã rẽ, Nguyệt Cẩm thấy Đậu Kiến Nghiệp đứng một mình, lặng lẽ nhìn bãi cỏ xanh, cơ hồ đến nửa giờ sau anh ta mới ngẩng đầu.

Đậu Kiến Nghiệp dường như có chuyện khó xử. Ngày thường, vị anh họ thứ này ít khi va chạm với người khác. Cô và anh ta rất ít khi tiếp xúc, anh ta đối xử với cô rất khách sáo, luôn cười tủm tỉm.

Nguyệt Cẩm đi qua, “cười tủm tỉm”, dùng giọng điệu quan tâm hỏi han: “Anh họ thứ, cần hỗ trợ không?”

Đã uống khá nhiều, đến giữa trưa, Đậu Kiến Nghiệp bắt đầu cảm thấy chóng mặt. Cha, mẹ vây quanh anh trai, khách khứa vây quanh anh trai, toàn thể giới vây quanh anh trai, toàn thể giới hỏi thăm anh trai. Anh ta giống như một người tàng hình. Đã tự nhủ với mình: Bản thân không bằng Đậu Kiến Quốc, vậy thì đừng tranh nữa. Nhưng dù biết như vậy, cảm giác tủi nhục vẫn phải có. Anh ta nhìn xuống sàn, nghĩ đến anh trai và hoàn cảnh trong nhà, càng nghĩ càng tức giận, vừa lúc Nguyệt Cẩm “trăm năm mới có một lần” đột ngột nổi lòng tốt lại tới, tự chui đầu vào lưới.

“Anh họ thứ, cần hỗ trợ sao?” Nguyệt Cẩm mỉm cười, hỏi lại.

Đậu Kiến Nghiệp ngẩng đầu, vẻ mặt châm chọc, giọng nói chua chát: “Nguyệt Cẩm, tôi không dám nhận là anh họ thứ của cô, tuy tôi là người nhà họ Đậu, lương tôi cũng chỉ nhiều hơn lương cô vài ngàn tệ. Tuy cô là kẻ nghèo khó, phải chịu ủy khuất, nhưng vẫn còn danh hiệu khuê nữ, xuất thân danh gia. Tôi chỉ là bộ rầy giả mạo, không thích hợp khẩu vị của cô, tôi là người ngu ngốc, cô tìm người khác mà quyến rũ. Tôi đang bức bối, cô biến đi chỗ khác giúp tôi! Cút đi!”

Gương mặt Nguyệt Cẩm cứng ngắc, những lời nói của Đậu Kiến Nghiệp đầy vẻ khinh miệt, làm cô sững sờ. Một cảm giác khó chịu trào lên dạ dày, không cách nào hình dung, có lẽ là khuất nhục.

Giống như khi một người xa lạ đứng ở ngã tư đường, vẻ mặt khó xử nhìn chung quanh, người tốt bụng đi ngang qua hỏi han: “Thưa anh, có cần tôi giúp không?”

Anh có lòng tốt, nhưng anh xem người ta trả lời thế nào, người kia nhìn anh, như nhìn người một đứa con gái hư hỏng: “Xin lỗi, tôi không có hứng thú! Đi! Đi! Đi!.....” Nói xong, hất lẳng lẳng bỏ đi, cũng không thiết nhìn xem anh có phải là họ hàng xa bán tám đời không tới hay người quen biết gì không.

Nguyệt Cẩm như thùng xăng bị ném một mồi lửa, “Bùng!” một cái, bốc cháy kinh hoàng! Cô thề, đời này cô là con rùa ngu mới đi lại nổi lòng tốt với anh ta lần nữa. Nắm chặt tay, cô quay đầu nhìn mọi hướng tìm

Đậu Kiến Nghiệp. Đã hơn bảy giờ, bóng đêm dần dần thay thế ánh sáng ban ngày, đèn hoa viên bật sáng, khách khứa đều dời đến đại sảnh bên kia, buổi tối ở hoa viên bên này muỗi bay thành đàn đi tìm người ăn thịt, những người khách không ngu ngốc mà lưu lại bên này chờ muỗi cắn.

Đậu Kiến Nghiệp đứng cạnh bể bơi, dựa cột hút thuốc. Quần áo anh ta mặc tạo cho anh ta phong thái rất đỉnh đạc. Đồ vét dài, caravat, lưng áo hơi nhỏ nhưng dài, dáng vẻ thâm trầm, chân trái hơi gập gác qua chân phải, dưới ánh đèn lạng lẽ, dường như thứ anh ta đang hút không phải là thuốc lá mà là nỗi cô quạnh.

Ngụy Cẩm bước tới, trên gương mặt hướng về phía anh ta là một nụ cười rạng rỡ, Đậu Kiến Nghiệp hơi hoảng hốt, anh ta nhìn cô đá giày cao gót qua một bên, lùi về phía sau vài bước, sau đó lấy đà nhảy đến nhào vào anh ta đánh đắm loạn xạ.

Mọi việc xảy ra chỉ trong tích tắc.

Đậu Kiến Nghiệp rơi vào bể bơi, toàn thân ướt sũng ngậy ngốc đứng đó, hơn mười giây sau anh ta mới kịp phản ứng, mắng to: “Xx, cô điên rồi!” (xx: Tiếng chửi thề, bản tiếng Trung cũng là xx)

Một vài người khách chưa đi đến đại sảnh, nghe tiếng mắng chửi, bâu lại. Quan Thục Di bị dọa nhảy dựng, nhanh chóng phản ứng. Nàng nghe giọng Ngụy Cẩm rit rit mắng chửi, lập tức nhận ra, bởi vì tiếng mắng nghe rất quen tai, chợt hiểu, lúc này Ngụy Cẩm bất chấp tất cả! Nàng làm chuyện có lỗi với bạn bè, nàng sai lầm rồi, ban đầu không nên ép Ngụy Cẩm đến đây. Ngụy Cẩm luôn tỏ vẻ bình dân, xuề xòa, nhưng lòng tự trọng cực kỳ cao, sẽ không nhịn được nếu bị khi dễ.

Ngụy Cẩm chống nạnh, hếch cằm chỉ vào bể bơi mắng Đậu Kiến Nghiệp :

“xxx xxx..... Bà ngoại, mẹ, chị gái, dưỡng nhỏ, họ hàng xa ngồi xe bus đến mừng đám cưới, quà chúng tôi tặng là thứ tốt nhất chúng tôi có. Tiền không nhiều, nhưng đó là từng giọt mồ hôi rơi xuống, cực khổ mới có!

Còn anh làm chỉ biết làm mấy thứ xxx gì đó, mấy người có tiền thì chạy vào siêu thị, được bao nhiêu đồng vào cửa nhà tôi! Tôi bán hết nước bọt không chiêu đãi được một miếng. Từ trước đến giờ nghe nói “vi phú bất nhân”, tôi còn chưa tin, bữa nay nhìn Đậu gia từ trên xuống dưới, cuối cùng đã hiểu ý nghĩa câu này.

Hôm nay tôi coi như nhìn rõ. Tôi đến giúp các người, một sống một chết ba ngày liên tiếp, mặt mày tươi cười cho các người khi dễ. Nhìn đi, nhà anh thả gà bắt chó làm đám cưới, thế nào mà bàn tiệc còn phân năm bảy loại khách? Tổ tiên nhà họ Đậu xuất thân nông dân chân đất, không hơn gì ai. Còn không phải mấy năm trước, các người khóc suốt suốt tìm đến nhà tôi! Nhà họ Ngụy không làm chuyện thiếu đạo đức, chúng tôi có lương tâm. Vì bảo lãnh cho cha anh, ba tôi bị đánh một trận, bây giờ không làm được việc nặng, nếu không phải vì sức khỏe của ba tôi, tôi có phải nghỉ học sớm để đỡ đần cha mẹ?

Tôi ở công ty nhà anh không tiếc sức lực, bây giờ thành con tin, không ngờ cả nhà tôi cứ thế phải nịnh bợ nhà anh để sống? Tôi là tự thân vận động, dựa vào sức mình vào công ty, nhờ cậy gì các người! Đậu gia có tiền, tôi mặc kệ! Anh có cho tôi được một đồng nào không? Cho tôi, tôi gọi anh là cha, múc nước rửa chân cho anh! Tôi làm người trong sạch, chăm chỉ làm việc, sao phải ở cấp thấp hơn anh? Thiếu nợ nhà anh? Cho anh mặt mũi mới gọi anh một tiếng anh họ, bây giờ xong rồi, hôm nay tôi còn mắng thêm. Ông trời thế nào mà không đánh chết các người, một đám vong ân phụ nghĩa!”

Ngụy Cẩm mắng xong, cảm thấy sảng khoái cực độ. Cô xoay người nhìn Quan Thục Di, cúi đầu: “Xin lỗi cậu, mình đắc tội với người nhà này, mình không làm được nữa, cũng sẽ liên lụy đến cậu. Muốn đánh muốn chém tùy cậu. Dù sao cậu cũng nên đi theo mình, ở lại khẳng định cũng chẳng làm được lâu!”

Quan Thục Di bất đắc dĩ mở thẻ nhân viên trước ngực, ném xuống bể bơi, nàng kéo Ngụy Cẩm ra ngoài, vừa đi vừa trách: “Cậu ngốc sao, cậu là heo sao? Sao không chờ linh tiên xong hãy mắng?”

“Xin lỗi.”

“Không sao.”

“Mình hại cậu.”

“Đã bảo không sao mà!”

Một hôn lễ hoàn hảo đã bị Ngụy Cầm phá tan nát như vậy. Tuy rằng Đậu phu nhân vẻ mặt rất chi thoải mái giải thích là do anh em đùa giỡn chứ không có gì. Nhưng ông ngoại Đậu Kiến Nghiệp vẫn không chấp nhận, lập tức bỏ về.

“Tức chết ta, các người đào mồ mả tổ tiên nhà họ Đậu lên đi! Ném ta xuống với tổ tông nhà họ Đậu đi!” Ông cụ quăng một câu như vậy, đưa bà cụ bỏ về.

Hết chương 8

9. Chương 9: Thành Cây Dong (đa) Tiểu Thư Đũa

Dịch: Hoài Phạm

Người ta có câu: Họa vô đơn chí, chuyện không hay thường xảy ra liên tiếp. Sau khi thất nghiệp, tiếp theo sẽ là..... Thất tình?

Thật ra còn chưa kịp yêu, đã mất. Nếu lúc đầu, Quan Thục Di còn giữ lại vài đoạn cảm tình lưu luyến với chỗ làm, bây giờ đã hóa thành tro bụi, một lần bước đi ngàn lần không quay lại!

“Vậy đó..... Mẹ Sơn Ny Ny nói cậu ấy không đi làm sẽ chết cho cô ấy xem. Tổng giám đốc cũng cho lối thoát, bảo cô ấy trở về. Tôi thì ngay cả họ hàng xa cũng không phải, không thể quay về..... Vả lại, nói tôi về tôi cũng chẳng còn mặt mũi.....”

Quan Thục Di ngồi trên tấm thảm nhà họ Tần, thực ra không thể coi là thảm, nguyên là một cái thảm cũ, Tần bà nội mua phải tấm thảm giả đặt ở phòng ngủ Tần Tri, dù bà không biết đó là hàng giả, sản xuất ở Zim-ba-bue, nhưng ngồi lên cảm thấy khá thoải mái. Nhất là phía trên lại có thêm cái bàn nhỏ, muốn học tập rất..... Hữu dụng.

Lúc này.....

Quan Thục Di đang ngồi chỗ này cắt giấy, Tần Tri ngồi chỗ kia vẽ tranh. Không khí rất tốt.....

Nhà họ Quan không biết chuyện Quan Thục Di thất nghiệp, mỗi buổi sáng nàng thay đồ bí mật lên vào phòng ngủ của Tần Tri. Cứ như vậy, Tần Tri bất đắc dĩ bị bắt dậy sớm, đi làm, về nhà...

Cắt xong mười tờ giấy, Quan Thục Di lấy bút lông, viết vào mấy chữ: Cơm, trang phục, đồ dùng sinh hoạt, đồ trang điểm, hoa quả..... rút thăm xem vận may. Nàng gấp mấy tờ giấy, tung lên, cầu nguyện, sau đó chọn một tờ.

“Nè, Nút chai, xem ra..... Tôi phải mở quán cơm rồi!” Nàng nhìn dòng chữ, thở dài.

Tần Tri ngẩng đầu, mặt vẫn đen thùi lùi như trước, giọng nói đều đều như trăm năm không thay đổi: “Cô gửi ngân hàng bao nhiêu?”

Quan Thục Di nhú mày: “Làm sao? Muốn đi cướp hả?”

Tần Tri vẫn thờ ơ như cũ: “Không muốn tôi tính cho thì thôi.”

Quan Thục Di: “..... Ba vạn. Tiền lương của tôi đều phải nộp về nhà, chỉ còn cỡ đó!”

Tần Tri: “Quán cơm cần nhất là tay nghề nấu nướng, cô biết làm gì?”

Quan Thục Di suy nghĩ, sau đó vỗ tay một cái: “Cái gì cũng không biết.”

Tần Tri gật đầu, anh nhớ tới bát canh củ cải nàng nấu, sau khi uống xong, đêm đó anh thức dậy không dưới 5 lần tìm nước uống. Nàng không nên bán quán cơm, bán muối có lẽ hay hơn.

Nhưng ngay cả như vậy, đồng chí Tần Tri được tu dưỡng tốt cũng không muốn đả kích cô gái thất nghiệp đáng thương kia, anh kiên nhẫn giải thích:

“Hiện tại tiền thuê mặt bằng làm cửa hàng muốn rẻ thì phải thuê cả năm. Thấp nhất khoảng tám ngàn, quán cơm cần hai phòng một lớn một nhỏ, chỗ tạm được khoảng hai vạn.

Tiền thủ tục ước chừng năm ngàn, thuê một đầu bếp tiền lương khoảng ba ngàn là giá thấp nhất, cô muốn làm liên tục mà chỉ cho người ta ba ngàn, nhiều nhất là hai tháng người ta bỏ chạy ngay.

Thuê phục vụ hàng tháng tiền lương khoảng một ngàn, tăng ca phải trả thêm. Mỗi sáng, năm giờ cô phải dậy đi bán đồ ăn, nếu bán sỉ

Anh chưa nói hết, về mặt Quan Thục Di đầy phần nộ ném quả bóng nhỏ, xua tay: “Được rồi..... Thôi, tôi bốc thăm lần nữa.”

.....

“Bán quần áo! Tôi phải mở một cửa hàng thời trang!”

“Thời trang? Vậy thì chỉ cần một phòng mặt tiền, nhưng cô phải chọn một nơi đông đúc, xung quanh là những cửa hàng thời trang mới có thể bán được hàng.

Mở đại lý, tiền của cô không đủ, bán lẻ, mỗi tuần cô phải ra ngoài nhập hàng hai lần, một cô gái ra ngoài một mình, rất nguy hiểm!

Hơn nữa cô không biết giá thị trường, đầu tiên cô phải đến cửa hàng người ta làm chân bán hàng để tìm hiểu thị trường một năm, tiền lương vào cỡ trên dưới tám trăm, cho dù cô không sợ chết, nhưng Quan mẹ cũng sẽ không đồng ý.

Cô đã biết, bà ấy lấy chuyện cô làm việc ở công ty lớn làm vinh dự. Một cái áo sơ mi lấy vào ba mươi, thêm tiền điện nước, tiền thuế, tiền thuê người làm, tiền đi đường, tiền thuê mặt bằng phải bán một trăm, với người biết trả giá phải tám mươi mới vừa đủ chi phí bỏ ra, nếu là cô chắc người ta chỉ ra giá năm mươi một vài lần đã bán.

Bán xong, lại cần tiền nhập hàng, không phải không kiếm được tiền, mà là lợi nhuận còn lại của cô chả được bao nhiêu.....”

“Được rồi..... Tôi mở tiệm Spa!”

“Tiền không đủ, đừng nghĩ đến nữa.”

“Tiệm hoa quả?”

“Không đủ cho cô ăn!”

Quan Thục Di cả người phát run, vươn đầu ngón tay giận dữ chỉ vào Tần Tri: “Anh cố ý.”

Tần Tri lắc đầu: “Là chân thành góp ý!”

Bị đả kích nặng nề, Quan Thục Di xụi lơ, úp mặt xuống bàn: “Ồ công ty bây giờ điều tiếng của tôi nhiều lắm, sợ không xin được chỗ nào khác. Ông trời ơiĐúng là không thể sống mà!”

Tần Tri buông bút, nhìn nàng, hơn hai tháng qua, bọn họ gần như ở chung với nhau. Bọn ba bên ngoài lâu như vậy, anh biết Quan Thục Di bản tính là không tệ, nghĩ gì nói nấy, đơn thuần, nói trắng ra, anh không ghét?

Nhưng, việc nàng làm, cả đời này anh sẽ không làm. Chịu tiếng xấu thay cho người khác là chuyện anh không thể chấp nhận. Vì bạn mà chịu bị cấm dao anh càng không thể, anh sợ đau.

Ra về lơ đãng, anh hỏi nàng: “Bị bạn bè bán đứng, không tức giận sao?”

Quan Thục Di ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc: “Bán đứng? Ai? Sơn Ny Ny?”

Tần Tri gạt đầu, Sơn Ny Ny, tên này anh đã quen thuộc, bởi vì Quan Thục Di cứ mười câu nói ra thì năm câu đã dẫn: “Sơn Ny Ny nói.....”

Vẻ mặt Quan Thục Di thản nhiên: “Nói đùa hoài, cái này gọi là bán đứng? Không đời nào. Nếu nói tôi khó chịu, ừ thì có, nhưng chuyện này ban đầu là do tôi tự tìm. Nếu tôi không bắt cô ấy đi, không phải chuyện gì cũng sẽ không xảy ra? Đây là do tôi tự cầm đá đập vào chân mình.”

Tần Tri không thể lý giải được suy nghĩ của nàng. Nếu theo như nàng nói, cũng có nghĩa là, anh nếu biết tính cách Lang Ngưng như vậy, thì không nên yêu thương cô, vì yêu cô mà bị cô bỏ, bị bán đứng, đó là do anh tự cầm đá đập vào chân mình?

“Được rồi, tôi biết anh muốn nói gì, tôi rất ngu ngốc, đúng không? Kỳ thật không phải như thế. Đầu tiên anh phải rõ, Sơn Nỵ Nỵ mới là người khổ nhất, ba cô ấy thân thể không tốt, nhà lại ở vùng heo hút, nếu cô ấy còn không về, mẹ cô ấy dọa sẽ tự tử.....”

Tần Tri ngồi trên sàn, đột nhiên đứng lên, vẻ mặt cổ quái. Anh động đậy vài cái, càng ngày càng thiếu tự nhiên.

“Sao vậy ?” Quan Thục Di hỏi.

“Không..... Không có việc gì.” Tần Tri lấy tay đỡ cằm, nhìn lên trời, vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Xì..... Ha ha..... Ha ha, ha ha.” Quan Thục Di che miệng bắt đầu cười, nàng ụ cười một hồi, nhìn về cam chịu trên mặt Tần Tri: “Ngứa là chuyện tốt, chứng tỏ chân anh sắp lạnh. Nhưng..... Khuôn mặt anh như vậy nhìn thú vị hơn.”

Nàng nắm bút, nhích lại gần anh, nhẹ nhàng đưa bút vào chân anh trong lớp thạch cao, vừa khua vừa hỏi: “Ồ đâu? Đây sao? Gãi thì không được rồi, chỉ có thể gõ mấy cái..... chỗ này?..... Thấy đỡ chưa?”

Mặt Tần Tri từ từ đỏ lên..... Không chỉ có chân ngứa ngáy..... Lòng anh cũng ngứa.....

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Quan Thục Di náo loạn một hồi, cầm một chiếc điện thoại, ra ban công ngồi xỏm ở đó, không biết nói chuyện với ai.

Tần bà nội bước vào đặt cơm trưa trên bàn cho anh, miệng cười tủm tỉm, hạ giọng: “Quả Quả là người tốt, tuổi cũng gần cháu.”

Tần Tri ngẩng đầu, bất đắc dĩ nhìn bà nội: “Chỉ là hàng xóm.”

Tần bà nội cơ bản là không tin. Cháu bà từ nhỏ đã khép kín, lạnh lùng muốn đông chết người, nhiều năm rồi, nó chưa bao giờ thân thiết với người nào khác như Quả Quả, còn dễ dàng để con bé vào phòng ngủ, cho phép con bé vò rối tóc mình, không chấp nhất chuyện con bé giành giật đồ đạc với nó.

Tần bà nội mang theo vẻ mặt “Biết mà!”, ra ngoài.

Bên ngoài ban công, tiếng thì thầm mơ hồ truyền vào tai anh. Quan Thục Di vẫn mãi nói chuyện. Tần Tri bưng bát cơm, cầm đũa rồi lại buông xuống. Anh chờ nàng.

Phần 2

Dịch: Hoài Phạm

Bên ngoài ban công, tiếng thì thầm mơ hồ truyền vào tai anh. Quan Thục Di vẫn mãi nói chuyện. Tần Tri bưng bát cơm, cầm đũa rồi lại buông xuống. Anh chờ nàng.

“Đây là cái gì?” Quan Thục Di vừa bới cơm vừa nhìn người bên cạnh đang vẽ vời vài thứ, hỏi.

“Thành cây dong (đa) tiểu thư đũa.” Tần Tri và một miếng cơm.

“Cái gì là thành cây dong?” Quan Thục Di buông bát.

“Ăn xong rồi hãy hỏi lại.” Tần Tri không thích ăn cơm còn nói chuyện.

“Xì.....”

Tiếng đĩa chạm vào chén chậm rãi trôi nổi trong phòng, âm thanh nuốt cơm không nhanh không chậm, ngoài nhà, giọng Quan mẹ hào hứng đột nhiên vang lên: “A, Tần bà nội, bác ăn gì vậy? Cà tím ? Quả quả nhà con ghét nhất là cà tím.....”

Đĩa Quan Thục Di đang cầm một miếng cà tím, nàng thở dài một hơi. Tần Tri với đĩa, gấp miếng cà trên đĩa nàng bỏ vào miệng mình.

“Bán cho con một cân táo, chọn giúp con quả to vào.....Mỗi lần ăn táo đều phải trốn Quả Quả, trong nhà không thể có mấy thứ này, bác biết rồi đấy..... tiền đồ Quả Quả sáng lạn, được lãnh đạo công ty coi trọng Tổng giám đốc còn phải khen nó.....”

Mặt người nào đó càng ngày càng thấp, cuối cùng đã muốn dính vào chén cơm.

Phía đối diện vang lên tiếng cười trầm thấp, Quan Thục Di túm lấy cái bàn, ngơ ngác tưởng mình nghe nhầm.

“A!”

Tần Tri rất ít khi cười thành tiếng như vậy, chuyện này... Quan Thục Di cao hứng, nàng ngẩng mặt vừa định chòng ghẹo vài câu thì thấy.....

Mặt Tần Tri đỏ bừng, bối rối, xấu hổ, sững sốt, mắt anh thậm chí còn ngậy ra.

Quan Thục Di hạ giọng: “Này..... Anh đang mắc cỡ!”

“Không có!”

“Có!”

“Không!”

“Có.....”

Quan mẹ đã về nhà, Tần nãi nãi mở tivi xem tường. Trong phòng, hai người bắt đầu không được tự nhiên. Xấu hổ như hai học sinh trung học yêu sớm. Quan Thục Di mở miệng trước, tìm cách làm dịu bầu không khí ngại ngùng.

“Cái Thành cây dong..... Là cái gì?”

“ ... ”

“Ê..... Này?”

“Trước kia, tôi nghĩ ra một trò chơi.”

“Trò chơi? anh nghĩ?”

“Ừ!”

“Móc than đá, anh thật lợi hại!”

“Tôi không phải móc than.”

“Biết, chừng anh đi lại rồi mới móc than được.”

“ ”

“Đây là?”

“Đây là tiên sinh giấy phải.”

“Cái này?”

“Tiểu thư nôi.”

“Còn cái này?”

“Tiểu thư Áo gối.”

Quan Thục Di nhìn bản sơ đồ cũ Tần Tri vẽ, nàng biết anh bị bệnh mù màu, nhưng nàng không bận tâm. Thậm chí, nàng không cho rằng đó là một loại bệnh, cũng như bàn chân của nàng, cũng bị tật bẩm sinh. Ai mà không có khuyết điểm, đó là chuyện rất đổi bình thường. Nàng bắt đầu nhìn Tần Tri bằng con mắt khác. Những đường vẽ đen trắng tạo dáng thêm cho đồ vật trong nhà, anh làm cho chúng như có thêm linh hồn. Chiếc váy của Tiểu thư đũa, lông mi của tiểu thư nôi. Đôi mắt tiên sinh giày phải khế cười, hết thấy dường như đều có sinh mệnh. Nàng quan sát bức vẽ thật lâu, rồi chăm chú nhìn anh.....

“Tôi biết, trò chơi của anh là gì.”

Tần Tri kinh ngạc, anh làm những thứ này chỉ vì muốn giết thời gian. Rất nhiều năm trước vì bệnh tật, anh đã không còn tìm thấy cảm giác khi cầm đồ vật. Nàng chỉ nhìn những bức vẽ của anh một chút đã có thể hiểu được sao?

“Cô nói đi.” Tần Tri hỏi nàng, anh cũng không ngờ giọng mình có thể ôn hòa đến vậy.

“Có một ngày, những người ngoài hành tinh chiếu một tia sáng xuống nóc một tòa cao ốc.”

“Phi.....”

“Không cho cười!”

“Được rồi, không cười.”

“Cứ thế, mọi vật được chiếu vào bỗng nhiên sống dậy. Tiểu thư đũa, kem đánh răng muối muối, có thêm linh hồn, đột nhiên phát hiện chúng thật cô độc, vì thế bọn chúng bắt đầu đi tìm một nửa khác của mình.

Muối muối kem đánh răng tìm thấy bàn chải đánh răng ca ca, cùng kết hôn. Giấc mộng của tiểu thư nôi là gã ột người có địa vị, công tử nôi áp suất.

Đáng tiếc, trên đời không có chuyện gì là dễ dàng. Một đoạn tình cảm phải trải qua rất nhiều phong ba, ví dụ như bàn chải đánh răng ca ca, cậu ta thích kem đánh răng hương chanh muối muối.....

Kem đánh răng dâu tây muối muối đành thương tâm bỏ đi, cuối cùng gả cho xà phòng hộp.”

“Vì sao lại là xà phòng hộp?”

“Vì sao không thể là xà phòng hộp? Ai quy định kem đánh răng không thể chen chúc nằm với xà phòng hộp? Tóm lại..... Chủ yếu là tìm được một người bạn đời.....”

“..... Đúng vậy.”

“Còn tiểu thư đũa.....”

Trong TV, vở kịch địa phương còn lê thê chưa hết, Tần gia gia đeo theo máy trợ thính từ phía ngoài đã gào to “Tôi về rồi!”, vừa vào tới cửa đã bị Tần nãi nãi che miệng đánh bay ra ngoài.

Chạng vạng, Quan Thục Di đã tiêu diệt xong thời gian cấm đoán, bay nhanh về nhà.

Tần Tri kéo cái chân đau từ gầm bàn ra, anh muốn đi toilet.

Nhưng anh phát hiện.....

Trên lớp thạch cao, có một hàng chữ thật to: “Tìm bạn trăm năm! Tìm kiếm tiểu thư ngửa!”

Hết chương 9

10. Chương 10: Ba Tháng

Dịch : Hoài Phạm

Một trăm ngày trôi qua trong nháy mắt, sau khi bỏ lớp thạch cao làm người ta buồn bực trên đùi, cuối cùng đã có thể tự tay chạm vào lớp da không ngừng phát ngứa. Loại khoái cảm này, người bình thường chưa hẳn đã có thể lĩnh hội.

Sau khi tắm rửa toàn thân một trận đầy thư sướng, Tần Tri lấy mấy tờ tiền trong tủ, ra một tiệm hớt tóc ở đầu ngõ, nhờ người thợ tự xưng là nghệ thuật gia cắt tóc. Ra khỏi ngõ nhỏ, anh cảm thấy như vừa lột xong lớp vỏ cứng bó chặt người hơn ba mươi năm. Tuy bây giờ chưa hoàn toàn thoát khỏi phiền phức, vẫn còn dây dưa vài chuyện trước đây, nhưng Tần Tri tin tưởng mọi việc đang dần dần tốt lên.

Dựa vào tình cảm mà nói..... Tình cảm..... hai chữ kỳ diệu.

Cảm tình giữa hàng xóm tốt bụng và anh không nhanh không chậm cũng dần tốt hơn. Ở bên nhau, anh và cô hiểu nhau đến không cần phải nói nhiều, chỉ cần vài giờ không nhìn thấy, người này đã nghĩ về người kia. Tần Tri biết rõ, anh có cảm tình với Quan Thực Di, nếu ngày nào không thấy được nàng, lòng anh sẽ thấy khó chịu, đôi khi cảm thấy một cơn tức giận nghẹn trong lồng ngực. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đã có xúc cảm với người khác, ngay cả Tần Tri cũng giật mình kinh ngạc, thời điểm rời xa Lang Ngưng, anh từng nghĩ rằng cả đời này không thể yêu ai được nữa.

Làm đôi mắt của anh, giúp anh nhìn toàn bộ màu sắc trên thế gian, câu nói này, còn ai khác có thể nói với anh ?

Không bao giờ còn người nào nữa.

Dù có, Tần Tri cũng sẽ không tin.

Quan Thực Di và anh đơn giản chỉ là hai người gần gũi nhau trong khoảng thời gian ba tháng – trên dưới một trăm ngày, làm sao có thể khiến anh dễ dàng phủ nhận sáu năm yêu đương tha thiết. Khó tin hết sức! Quan Thực Di, nàng gây cho Tần Tri rất nhiều xúc cảm. Trong một lúc, anh còn chưa thể chấp nhận đoạn tình cảm này. Anh đang cho bản thân một cơ hội, tự đáy lòng chờ đợi một người bình thường có thể cho anh một cuộc sống bình yên hơn trước.

Sợ hãi, nhưng cũng mơ hồ chờ đợi .

Lúc đầu, rời khỏi thành phố lớn, Tần Tri cực kỳ khó chịu. Bỗng nhiên mất hết tất cả. Vốn dĩ anh vẫn tự tin vào khả năng của mình, tự an ủi bản thân. Dần dần bình tĩnh nhìn lại, lần đầu tiên Tần Tri thừa nhận, sống đến hơn ba mươi tuổi, với việc đối nhân xử thế, anh cơ bản là thất bại, sâu thẳm trong lòng anh vốn dĩ không để người khác vào mắt, loại tình cảm này nảy mầm và dần dần bó buộc anh là do sự tự ti quá lớn làm hình thành bản năng tự bảo vệ, khiến anh trở nên kiêu ngạo, vì vậy mà tình yêu cũng bất an. Như khi Lang Ngưng bỏ đi, ngay cả việc cần phải bộc lộ tất cả, anh cũng không thể.

Là anh sai lầm, hay Lang Ngưng sai lầm?

Tần Tri tự hỏi, dùng suy nghĩ của một người bình thường và tự hỏi. Anh cố suy nghĩ theo chiều hướng lạc quan, nhưng vẫn không thể nào chấp nhận bản thân. Thật sự sẽ có một người có thể thừa nhận khiếm khuyết của anh? Có thể không cần con cái, cùng anh bước tiếp những ngày còn lại? Anh lặng lẽ hỏi chính mình.

Sẽ không có.

Tần bà nội đối với bệnh tật của Tần Tri hoàn toàn không để tâm. Trong suy nghĩ của bà, cháu bà là một người hoàn mỹ không sút mẻ, bệnh mù màu là gì, liệu có thể so sánh với bệnh ung thư đáng sợ? Bệnh mù màu có thể lấy mạng người ta? Bà muốn Tần Tri sớm buông tay cho những phiền muộn trôi đi, Bà thích Quả Quả – mặt mũi đáng yêu, thiện lương, hai nhà là hàng xóm lâu năm, nếu có thể lấy được nàng là tốt nhất. Hai người từ cá tính đến tuổi tác đều tương xứng.

Lão thái thái đã quyết, càng thân mật với Quan mẹ hơn, Quan mẹ cũng nhân thể mà lợi dụng vô số. Lão thái thái tuyệt đối không để ý. Quan mẹ cũng không nhìn ra ý tứ của Tần bà nội, chỉ cần bà có hỏi, bà mặc kệ ai là ai.

Tần Tri đối với việc bà nội tích cực thúc đẩy chỉ có thể cười khổ. Anh không nhận lời vì anh và Quan Thực Di không thích hợp – dù là cá tính hay thế giới quan. Nội tâm của anh và nàng hoàn toàn khác nhau. Cách

đó vài ngày trước, xem tivi, một đôi vợ chồng bởi vì tình cảm sút mẻ mà ly hôn, để lại một đứa nhỏ lưu lạc đầu đường xó chợ. Quan Thục Di lúc ấy tức sùi bọt mép, hận không thể lao vào trong TV đem hai kẻ không có trách nhiệm kia tẩn ột trận. Nhưng trong suy nghĩ của Tần Tri, anh đang bận tâm đến việc giáo dục cho đứa trẻ đó, để sau này nó có thể đối mặt với những khó khăn khi trưởng thành. Nếu xử trí, Tần Tri đã suy nghĩ đến khía cạnh phức tạp nhất. Đứa trẻ đối mặt với thế giới, đối với những người xung quanh, anh nhìn trên phương diện rộng để tìm một sự thay đổi hoàn toàn. Anh cũng thương hại đứa trẻ, nhưng anh lo lắng cho cả đời nó.

Khi Tivi đổi kênh, Tần Tri còn mãi suy nghĩ, tự hỏi. Còn Quan Thục Di, nàng đảo mắt đã quên

Tư tưởng bất đồng là vấn đề lớn nhất của Tần Tri và Quan Thục Di. Một người độc lập ở tập thể xã hội, một người phải gánh vác trách nhiệm không phải của mình. Tần Tri phải đảm đương rất nhiều thứ, còn Quan Thục Di là điển hình cho kiểu người bình yên trôi theo dòng đời.

Dù biết như thế, nhưng trong lúc cố ý vô tình, xảy ra một sự kiện mới giữa hai người lơ đãng.

Bọn họ vẫn tiếp tục gần gũi nhau. Ban đầu, Tần Tri muốn cảm ơn sự quan tâm của Quan Thục Di, anh đưa ra mười vạn cho Quan Thục Di vay, hỗ trợ nàng mở một quán cà phê nhỏ. Ngụy Cầm cũng vui vẻ đưa tới hai vạn, không nhiều lắm nhưng đó là tâm ý của Sơn Nỵ Nỵ cô nương. Trong khoảng thời gian này, cô đứng ngồi không yên, cảm thấy rất có lỗi với Quan Thục Di. Có thể bồi thường một phần cho nàng, cô cảm thấy nhẹ lòng hơn.

Cứ như vậy, Quan Thục Di « thăng chức » thành bà chủ. Ba người lén lút ở một con phố nhỏ thuê một ngôi nhà làm quán cà phê đọc sách.

Quán của Quan Thục Di ở một góc hẻm những người đi làm hay tụ tập với nhau, không thu hút lắm. Cà phê đồ uống thống nhất hai mươi lăm tệ một ly, có sẵn điểm tâm nhẹ như sandwich và vài đồ ăn khác. Toàn bộ vách tường trong tiệm đều đặt giá sách gỗ, bày đủ loại sách từ sách tham khảo, tiểu thuyết, thậm chí còn có truyện tranh, tất cả làm mất của nàng 10 vạn. Sách có thể đọc tự do, nếu thích có thể mượn, cũng có thể mua. Một kiểu kinh doanh rất linh hoạt. Sáng kiến quán cà phê để đọc sách đến từ Tần Tri, trước kia anh đi làm, đã muốn tìm một quán cà phê kiểu đó ở gần công ty để nghỉ ngơi thư giãn. Thời gian nghỉ ngơi ở thành phố nhỏ hơi khác với thành phố lớn, nơi này vào sớm hơn tám giờ, tan tầm trễ hơn sáu giờ, thời gian nghỉ giữa trưa ở vài công ty đôi khi có thể hơn ba giờ.

Tên của quán rất ý nghĩa – [chuyên tâm đọc sách]. Trang trí đơn giản mất hơn hai vạn, tùy tiện mà âm áp. Từ lúc Tần Tri góp ý mở quán đến lúc khai trương chỉ hơn mười lăm ngày, năng lực vận động của Quan Thục Di làm anh kinh ngạc.

Ban đầu, theo suy nghĩ của Quan Thục Di, nơi này chắc chắn không có nhiều người đến, nhưng nàng cũng không hiểu vì sao lại nghe lời Tần Tri. Có lẽ vì khi anh nói, đôi mắt luôn mang nụ cười hơi châm biếm: Nếu cô không nghe lời tôi, vậy cô nhất định phải chết! Ý tứ như vậy.

Quan cô nương đối với sự mù quáng thiếu khí phách của mình rất là khinh bỉ: Sao phải sợ anh ta? Bây giờ anh ta đi đâu mà không cần tới nàng giúp đỡ, anh ta phải sợ mình mới đúng? Đúng vậy, vì sao phải sợ anh ta? Quan cô nương trì độn mãi mãi không thể hiểu. Nhưng nàng xác định mình thích ở cùng một chỗ với anh ta. Tách ra, nàng sẽ cảm thấy lo lắng cho anh ta. Hơn nữa, anh ta là chủ nợ. Chủ của mười vạn tệ nàng mượn. Nàng tự lừa gạt bản thân một cách trắng trợn. Trong suy nghĩ của nàng, Tần Tri cũng không phải chén trà.

Ngày đầu tiên khai trương, quán cà phê vắng đến giữa trưa. Quan Thục Di lau sàn lại dờ dề, càng nghĩ càng sợ hãi. Tần Tri bình thần đẩy xe lăn sắp xếp lại giá sách. Đối với những câu hỏi của Quan Thục Di, cơ bản là anh lười trả lời.

Khoảng giữa trưa, một người đàn ông mặc âu phục đi giày da, có vẻ là quản lý của một công ty chậm rãi đi vào, anh ta dạo một vòng, nhìn thấy mấy cuốn sách, mắt hơi sáng lên. Khi đến góc tủ, bên trong là mấy bộ truyện tranh trọn bộ, từ [bảy viên ngọc rồng] đến [thần quyền bắc đẩu]..... lập tức gọi một cái bánh sandwich và một ly cà phê, vào sảnh* riêng, bỏ giày da ngồi lên thảm đọc suốt buổi trưa. Vào đầu giờ chiều, anh ta mua một đồng truyện tranh hơn bốn trăm tệ rồi mới đi. Riêng với vị khách này, quán thu lời hơn tám mươi tệ, Quan Thục Di choáng váng.

*Sảnh : hay còn gọi là phòng, các quán ở TQ thường có dạng đặt phòng, sảnh nhỏ để ngồi ăn/uống, một quán có thể có nhiều sảnh nhỏ, sát nhau nhưng vẫn rất riêng biệt.

Sau đó, [chuyên tâm đọc sách] trở thành thiên đường nhỏ cho các nhân viên nghỉ trưa, tám sảnh không còn đủ dùng, thành phần tri thức âu phục giày da trong các công ty, vào quán, đều rất tự nhiên nói chuyện phiếm hoặc xem truyện tranh, đôi khi còn tụ tập thành nhóm ăn uống trong quán, với tính cách của mình, Tần Tri tán ngẫu với khách một cách rất tự nhiên. Anh luôn cười tủm tỉm, đẩy mạnh doanh thu một cách vừa phải, mỗi lần bán ra cả trăm cuốn sách, lượng sách bán ra càng ngày càng tăng. Quan Thục Di bắt đầu nhìn anh bằng cặp mắt khác, nàng nghĩ, anh chàng đào than này không phải là người, anh ta là quái vật, một quái vật đáng sợ.

Cứ thế, Tần Tri chậm rãi quên Lang Ngưng, chậm rãi quên thành phố tấp nập ấy. Anh dần dần lột xác thành một con người khác. Cùng lúc đó, ở Lang thị, một biến cố không ai ngờ tới lặng lẽ dậy sóng.

[2]

Ba tháng sau, những rạn nứt trong cơ cấu điều hành của Lang thị liên tiếp phát sinh, vị giám đốc đương nhiệm không thể khống chế được toàn cuộc, một lần nữa yêu cầu các thành viên trong hội đồng quản trị mở cuộc họp, một vài nghi vấn không thể che giấu thêm được nữa dần dần sáng tỏ. Không phải ai cũng có khả năng như Tần Tri, anh bị lấy đi cảm nhận về màu sắc, nhưng được đền bù một cái đầu bác học với khả năng tư duy cực kỳ nhanh nhạy.

Về số tiền ba mươi vạn kia, theo quyết định mở rộng đô thị của lãnh đạo thành phố, quá trình vận động thu hồi đất đai cũng được tiến hành, một loạt chung cư, nhà ở được xây dựng dành cho những cư dân mới. Ba mươi vạn đã được chuyển vào dưới hình thức góp vốn đầu tư, và được nhận một phần đất trong dự án, giá trị của phần đất đó, tất cả mọi người đều hiểu rõ, Tần Tri nhất định đang giữ chủ bài.

Mọi chuyện sáng tỏ. Mọi người bắt đầu nháo nhác tìm Tần Tri, trên cương vị của một quản lý, anh là một nhân tài. Quan trọng nhất là, Tần Tri nắm trong tay phần tài sản có thể làm cho công ty tiết kiệm ít nhất mười năm phần đầu.

Biết, nhưng đã muộn.

Lang Côn ngồi trong văn phòng, bắt đầu cuộc họp khẩn cấp, nếu hôm nay Tần Tri có mặt ở đây có lẽ ông sẽ rất xấu hổ. Ở Lang thị, nhận mức lương không xứng đáng với những gì đã cống hiến trong bao nhiêu năm, ông chưa bao giờ nhìn anh bằng nửa con mắt hoà nhã, vậy mà bây giờ lại mở một cuộc họp khẩn cấp vì anh. Dựa theo tính cách của anh, trong tình huống này có lẽ anh sẽ tự nâng ly chúc mừng.

Lang Ngưng ngồi bên cạnh cha, cảm thấy rất mâu thuẫn. Nhiều năm như vậy, cô vì Tần Tri hứng chịu sự lạnh nhạt của người nhà, tình yêu và sự cảm thông, trong sáu năm, dần dần biến chuyển thành gánh nặng và chán ghét. Tần Tri lúc nào cũng chỉ nói với cô một câu không đổi: “Ngưng Ngưng, em đừng sốt ruột, cái gì cũng có quá trình, cứ từ từ chờ đợi, mọi chuyện đang được tiến hành.”

Mỗi một lần, nghe anh thốt ra câu nói đó, giọng bình thản như nước, có vẻ vô cùng thoải mái, cơn giận của cô lại dâng trào.

Bây giờ, cô rất muốn gặp anh. Ít nhất, cô muốn hỏi anh, tại sao lại đối xử với cô như vậy ? Tại sao lại lừa dối cô ?

Cô không nghĩ tới, nếu lúc trước anh nói sự thật với cô, cô sẽ tin anh sao?

Tần Tri giống như một con bạc lộc lỏi, anh ghi nhớ vị trí tất cả các con bài, sau đó đánh từng bước. Bước đầu tiên, bước thứ hai, bước thứ ba..... Không chuyện gì có thể thay đổi nước bài của anh. Cho tới bây giờ, Lang thị vẫn tiếp tục vận hành từ những gì mà anh để lại, vẫn còn ba hợp đồng lớn và một vài dự án mới, theo Tần Tri đánh giá, trong thời gian tới sẽ bắt đầu có lợi nhuận, nhưng không biết công ty có thể tiếp tục theo được bao lâu. Những nhân tài trong mấy năm qua anh bồi dưỡng cũng bỏ đi không ít, một số qua công ty khác, một số nộp đơn thôi việc. Phòng nhân sự, đơn từ chức chất thành chồng lớn, những quản lý mới thay vào đối với phương thức kinh doanh của công ty vẫn chưa nắm vững.

Thậm chí nhân viên cần tin và bảo vệ cũng tìm Lăng Ngưng than phiền. Tổ trưởng cần tin than thở: “Giám đốc, đây không phải vấn đề tình cảm. Trước kia giám đốc cũ hướng dẫn chúng tôi làm việc, chưa bao giờ xảy ra khúc mắc gì.

Bây giờ phó giám đốc mới cứ mở miệng là trừ lương, ngậm miệng thì dọa cho thôi việc, tháng này e rằng tôi còn phải đền tiền mới có thể tiếp tục đi làm.

Trước kia phó giám đốc Tần quản lý công việc rất hợp lý, phân công làm việc ca ngày ca đêm rất chặt chẽ, quản lý thích ăn khuya món gì, phòng nào đội nào phải tăng ca, ai làm việc nấy, cần chuẩn bị gì, anh ấy đều an bài sẵn, chúng tôi không sợ trở tay không kịp, cho nên, chúng tôi làm gì cũng không thấy mệt.

Tôi cũng biết công ty đang khó khăn, nhưng nửa đêm ba giờ họ đòi ăn thì lập tức phải mang đồ ăn cho họ, ngay cả thời gian chuẩn bị chúng tôi cũng không có, văn phòng chưa bao giờ báo trước cho chúng tôi. Nếu tiếp tục như thế, tôi thật sự không còn cách nào khác. Hoặc là tăng thêm nhân viên trong nhà ăn, hoặc là tôi nghỉ.”

Lang Ngưng hỏi ông ta cần thêm bao nhiêu người, người tổ trưởng thăng thưởng yêu cầu tăng viện 5 người. Năm người, phát sinh thêm bao nhiêu tiền bạc, Lang Ngưng không dám nghĩ. Tần Tri bỏ đi đã ba tháng, ba tháng này, Lang Ngưng cơ hồ sống giữa nước sôi lửa bỏng. Một xí nghiệp cần một người quản lý như thế nào, cuối cùng cô cũng hiểu, Tần Tri như một tiểu thần đứng một bên, chỉ mỉm cười cũng không chế được toàn cục.

Mỗi góc công ty anh đều theo cách của mình sắp đặt ổn thỏa, tựa như đang chơi một ván bài pu-khơ bình thường, dùng ít quân nhất, thực hiện công việc một cách tốt nhất. Năng lực phối hợp, năng lực tiên đoán diễn biến của thị trường của anh đều là tốt nhất, không thể thay thế.

Muốn Lang thị lại hoạt động trôi chảy như trước, nhất định phải sửa sang lại phương thức quản lý. Biến cố xảy ra, Lang thị cơ bản không hề chuẩn bị để chống đỡ. Rốt cuộc là Lang thị tạo nên Tần Tri ngày nay hay Tần Tri xây dựng nên Lang thị thành tựu như ngày nay?

Thêm người chỉ là chuyện nhỏ, điều Lang Ngưng không ngờ tới là, Tần Tri ra đi, còn mang theo ân tình, và một phần hồ sơ mật không tiện ghi lại, sáu năm làm việc, sáu năm hợp tác với chính phủ về phương diện gì? Lãnh đạo công ty cần gì, đang tiến hành công việc gì, cần tài liệu bí mật gì?

Những điều này không liên quan đến Tần Tri, Lang Ngưng không hiểu anh làm thế nào có thể ở một chỗ vươn đầu ngón tay đến từng góc ngách công ty. Người quản lý là gì ? Lang Ngưng bây giờ đã rõ ràng. Người cậu của cô, tốt nghiệp khoa quản trị kinh doanh ở nước ngoài, đang quản lý công việc của Lang thị, giờ cũng rõ ràng.

Mô hình quản lý theo nước ngoài không thể thực hiện, phương thức quản lý trong nước ở công ty lại càng không dùng được, Lang thị có phong cách đặc thù và truyền thống của riêng mình. Nhìn bề ngoài, dường như Tần Tri cái gì cũng không làm, thực ra là mỗi thứ đụng vào một chút. Từ đó, anh nối từng đốt ngón tay vào với nhau, công ty cứ theo đó vận hành trôi chảy. Anh là nhân tài, đại nhân tài, bây giờ, mọi người đều nói về anh như vậy. Trong quá trình phát triển của thành phố, từ miệng của những nhân viên đã từ chức đã làm việc ở nơi khác, câu chuyện, hay truyền thuyết về Tần Tri càng lúc càng lan rộng. Điều này đối với Lang thị vô cùng bất lợi.

Người ngoài nhìn vào Lang thị chê cười, nhưng lại khen ngợi Tần Tri không ngớt. Những công ty khác nhắm nhe nhắm đến Tần Tri, anh đã trở thành món hàng đắt giá nhất thành phố.

“ Ý kiến của chúng tôi là, lập tức đi tìm Tần Tri, cậu ta đối với sự phát triển của Lang thị rất quan trọng, nếu Tần Tri chịu quay về Lang thị, tôi sẽ lập tức từ chức.”

Cậu Lang Ngưng đã nói ra điều mà mọi người đều muốn nói, đồng thời đã nói một cách thẳng thắn nhất, mơ Lang Ngưng tái mặt. Việc Tần Tri ra đi có liên quan đến chuyện tham ô, thực ra là mưu kế mà Lang Ngưng và chủ tịch sắp đặt (thấy Lang Ngưng đối xử với anh Tần Tri tuyệt tình chưa!), bây giờ đắc tội anh, chồng bà phải đứng ra làm vật hi sinh, chức vị ở nước ngoài cũng phải từ bỏ, ông bà ở vào tình trạng chịu chịu tiếng oan mà không thể nói. Công ty cần một kẻ đứng ra chịu tội để làm nguội cơn giận của Tần Tri, vậy còn bọn họ, ai sẽ đứng ra đòi công bằng cho bọn họ? Họ hàng thân thích chẳng là gì hết, chỉ cần biết, tiền lớn nhất là được.

“Ngày hôm qua, tôi đã liên lạc với luật sư của Tần Tri, theo ý của anh ta, khu đất kia sau khi phân lô, có thể chuyển lại cho Lang thị. Nhưng..... Bên kia báo giá ba trăm ngàn.” Lang Ngưng nắm tờ báo thật chặt, cô không thể tin Tần Tri lại kinh doanh với cô. Trong suy nghĩ của cô, anh sẽ mãi mãi không thay đổi, thứ mà cô cần, anh sẽ đưa cho cô bằng cả hai tay mà không tính toán.

Chủ tịch Lang nhìn cô, không biết phải nói sao. Trước đây ông phản đối, bởi vì anh chỉ là một kẻ trắng tay đến từ một vùng đất quê, lại mang bệnh tật, ông thật sự không thể hiểu anh có tài cán gì mà có thể làm xiêu lòng đứa con gái quý giá của ông. Khi Lang Ngưng quyết định chia tay, ông thở phào nhẹ nhõm.

Không ngờ việc anh rời đi lại khiến công ty lâm vào tình cảnh rối ren. Lang Ngưng và con trai nhà họ Chương tình cảm chưa rõ ràng, Tần Tri trở về, mọi chuyện sẽ ra sao? Nếu con gái ông và anh hợp lại, ông vẫn không thể chấp nhận. Tấm lòng người làm cha mẹ khắp thế gian đều như nhau, chỉ hy vọng con cái tìm được một nơi tốt đẹp nhất.

Ông muốn có Tần Tri, nhưng không muốn gả con ông cho anh. Tự chủ tịch Lang cũng thấy mình mâu thuẫn.

Ông gật mạnh đầu, nói dứt khoát: “Được ! Chỉ cần Tần Tri đồng ý trở về, điều kiện gì cũng chấp nhận..... Ý kiến mọi người thế nào?”

Đúng vậy, trước tiên chỉ cần Tần Tri chịu quay lại, dù điều kiện ngặt nghèo thế nào, Lang thị đều có thể đáp ứng. Lang thị bị Tần Tri lừa một lần, cũng là lần đầu tiên thua tức tưởi, ngậm đau mà đành câm nín. Bây giờ Tần Tri mới là ông chủ thực sự, anh muốn gì phải đồng ý với anh cái đó. Bọn họ sợ hãi, ở Lang thị, Tần Tri đã thành từ điển sống, anh là ai, tình hình hiện tại của anh ? Lang thị bị bài xích khi ra thị trường.

Nhưng Tần Tri có đồng ý trở về không? Lang Côn không chắc chắn, cả Lang Ngưng cũng biết cô không thể đối mặt với anh. Nói gì đến bản thân Tần Tri?

Ở thành phố nhỏ, Tần Tri đang kiểm tra tử sách, Quan Thục Di chìa cho anh một cây kem đậu đỏ. Nàng mỉm cười với anh, cách kẻ sách vòng tay qua vò rối tóc anh : “Nút chai, chị đi ngã tư mua mấy thứ cần thiết, cậu ở lại trông quán.”

Tần Tri cười cười, nhìn nàng nhảy chân sáo chạy ra ngoài. Anh cắn kem, suy nghĩ về tin tức người bạn tốt vừa mang đến. Nghĩ về những vấn đề ở Lang Thị, anh nhận ra, thật ra anh đã thua cuộc.

Một trong những điều chứng minh một người quản lý làm công tác quản lý giỏi là sau khi anh ta ra đi, tập thể nơi đó vẫn tiếp tục làm việc, tiếp tục phát triển. Đó là thứ quan trọng nhất chứng tỏ năng lực của người quản lý. Tần Tri biết, anh cần phải học tập nhiều hơn nữa.

Cũng may, hiện tại, cái mà anh có là thời gian.

Hết chương 10

11. Chương 11: Tiểu Thư Táo

Dịch : Hoài Phạm

Quan Thục Di đẩy xe lăn cùng Tần Tri chuẩn bị đi từ 6 giờ chiều đến 7 giờ sáng.

Mỗi buổi sáng, Quan Thục Di đều ở nhà thay đồng phục công ty, chuẩn bị đi làm, nhìn gương rửa mặt đánh mắt kẻ môi, còn phải làm ra vẻ đang rất vội vã.

Nàng cảm thấy hết sức vất vả, mỗi ngày đều phải bịa một lô những lời dối trá về công ty để che giấu chuyện thất nghiệp với Quan mẹ.

Một lần nói dối, cần một ngàn lần nói dối khác để lời nói dối ban đầu có « độ tin cậy » cao hơn. Bây giờ nghĩ lại nàng vẫn còn sợ, nếu tên Nút Chai kia không chìa một tay vót nàng lên, không biết nàng rơi xuống tầng địa ngục thứ mấy. Núi đao nàng dám leo, biển lửa nàng dám xuống, nhưng còn Quan mẹ... Một đao chém nàng nàng cũng không muốn nghe bà lão nhải!

“Tần ông nội cũng thật là, biến mày thành nô lệ lao động. Đứa cháu của ông, tính tình kỳ cục quá! Về đây bốn tháng rồi, chưa nói chuyện với hàng xóm quá ba câu. Gặp mẹ là một tiếng « dì », chướng tai quá sức! Luận vai vế nó phải kêu mẹ là thím. Thím thì là thím, còn dì...”

Quan mẹ vừa gấp cho Quan ba ba một miếng mỡ heo, vừa bắt đầu phản xạ không điều kiện mỗi ngày – lão nhải.

Quan Thục Di bỗng nhiên nhóm dậy, chính nàng cũng giật mình thắc mắc vì sao lúc mẹ cầm rằm Tần Tri nàng lại cảm thấy bực bội?

Nàng cười cười, nhìn Quan mẹ, nửa đùa nửa thật: “Mẹ, tiện thể thôi mà! Tần bà nội lớn tuổi, Tần gia gia nghênh ngang, Nút Chai phải làm vật lý trị liệu. Hơn nữa, hôm qua Tần bà nội cũng biếu mẹ một nải chuối to rồi. Mẹ có gặp anh ấy, cũng đừng bắt bí người ta chứ?”

Kỳ quái!

Trước kia mẹ nàng có bắt bí người này người nọ, nàng cũng chưa bao giờ tỏ vẻ dọa người như thế?

Nhưng mẹ cũng thật là, cái gì cũng nhận của người ta.

Quan mẹ ngây người, lập tức quay qua dò xét Quan ba ba, ông cau mặt, nhú mày nhìn bà. Quan mẹ vội thò tay xuống gầm bàn, nhéo đùi Quan Thục Di một cái, vội vàng tươi cười, giải thích: “Không phải đâu. Người ta là cảm ơn Quả Quả giúp đỡ. Hơn nữa, chuối vốn dĩ mau hư. Không cho nhà mình bỏ đi cũng phí...” Quan mẹ càng giải thích, tay càng thêm lực.

“A!!!!!!” Quan Thục Di há mồm kêu thảm thiết.

« Đồng hồ báo thức » đã reo, những người dân sống trong chung cư bắt đầu một ngày mới.

Tần Tri không cần dùng xe lăn nữa. Mỗi buổi sáng, anh chống nạng, chậm rãi đi theo Quan Thục Di đón xe bus tới quán cà phê, nhân thể tập thể dục cho cái chân bị gãy.

Bọn họ đi một hồi, Tần Tri dừng bước, nghỉ ngơi một chút, mới tập vận động trở lại, các cơ trên chân anh mỗi nhừ, rất khó chịu.

Quan Thục Di đứng cách đó không xa, chấp tay sau lưng, tay cầm một cái túi nhỏ đan thủ công, không biết đang nghĩ gì.

Nhìn nàng trầm mặc, Tần Tri hơi đắn đo, quyết định hôm nay mở miệng trước.

“Hôm nay.....”

“Ừ?” Quan Thục Di quay mặt, mỉm cười trả lời. Tiếng “Ừ?” lộ vẻ rất dửng dưng.

Mặt Tần Tri bất giác đỏ lên: “Sáng hôm nay..... Chắc không phải là..... Tiếng của dì Quan?”

“Dì? A, anh nói mẹ tôi! Không được, cứ dì hoài, luận vai vế, mẹ tôi là thím của anh, anh nên gọi bà là thím!”

“.....Gọi thím không phải rất kỳ quái sao?”

“Có gì kỳ quái? Tôi thấy kêu dì mới kỳ quái, sáng hôm nay là..... Tôi là đó, công lực thế nào?”

“Cũng..... Cũng được, ở lâu một nghe được , so với..... Thím, còn hơi nhỏ.”

“Mẹ tôi, cứ mỗi buổi sáng lại ngược đãi tôi, chứ tôi dám méc chuyện xấu của bà với ba tôi. Bà ấy tàn nhẫn hạ độc thủ với tôi. Anh không biết đâu, ba tôi rất giỏi, trước kia ba tôi học tập cực tốt, đứng thứ nhất toàn trường. Lúc mẹ tôi vào trường, lập tức có hứng thú với ba tôi.....”

Tần Tri chậm rãi đi theo Quan Thục Di. Nàng nhảy lên hàng rào ở ven đường, vừa bước vừa duỗi hai tay giữ thẳng bằng, được vài bước thì rơi xuống đường, lại cẩn thận trèo lên tiếp tục đi. Miệng huyền thuyên chuyện trong nhà.

Trong lúc đang đắm chìm trong thế giới của mình, nàng đột nhiên dừng bước, đứng ở bên đường, một tay chống nạnh, một tay dứ dứ: “Mẹ tôi uy hiếp tôi thế này: Quan Thục Di, mẹ nói ày biết! Đừng cố tìm cách đối đầu với mẹ, dựa vào tiền đồ của mày, nhiều nhất chỉ có thể gả cho thằng bán trái cây! Á.....”

Mồ nữ đột nhiên nhớ tới, què ca ca sau lưng nàng, không phải cũng là “thằng” bán trái cây sao!

Tần Tri nhìn nàng, thái độ đầy vẻ “tôi không hiểu, xin cô vui lòng giải thích”: “Thằng bán trái cây thì làm sao?”

Mồ nữ thấy tình thế không ổn, lập tức lảng sang chuyện khác: “Sáng nay, mẹ tôi làm tôi sợ muốn chết, tự nhiên hỏi tôi chuyện trong công ty, làm tôi hết hồn..... Á..... Nút Chai, anh nói bà nội anh đừng ẹ tôi chuối nữa được không, hư thì bỏ đi, cho đã muốn hư rồi, mấy trái chuối đen hết trơn.”

Quan Thục Di đỡ Tần Tri ngồi xuống ghế chờ ở trạm dừng xe bus. Tần Tri cúi đầu, đỏ mặt ngại ngùng vì sự “tiết kiệm” của bà nội. Cũng không sai, bình thường bà nội cũng tiếc rẻ chuối hư không dám vứt đi.

Quan Thục Di cẩn thận đặt một tấm lót lên ghế rồi mới giúp Tần Tri ngồi xuống. Những cơn gió lạnh lẽo thổi qua rất mát, những hàng ghế chờ đóng một lớp băng mỏng, lạnh đến thấu xương.

“Cám ơn.” Tần Tri cảm kích nhìn nàng.

Quan Thục Di vỗ vai anh: “Tiểu đồng chí, đừng hờ chút là thả chữ cám ơn bên miệng. Khách sáo làm gì! Tôi quăng anh vào thùng rác bây giờ, thật giả dối!”

Tần Tri khẽ nhếch khóe miệng, lực tay Quan Thục Di không nhỏ, anh không thích tật xấu này của nàng. Người càng thân càng thích đánh. Nói xong một câu là lập tức “bốp!”

“Đúng rồi, anh mua Tứ Thư Ngũ Kinh nhiều như vậy làm gì? Hơn ba trăm một bộ, mắc quá, lại còn khó bán nữa?” Quan Thục Di đứng phía trước Tần Tri, vừa nói chuyện vừa xoay người làm động tác tập thể dục.

“Nếu bán không được thì cứ để lên kệ. Thị trường sách báo vốn phong phú, những loại sách này đặt lên giá sách sẽ làm tăng giá trị của quán. Sẽ có người đi mua thêm giá sách.” Tần Tri lấy trong túi áo gió ra hai quả táo sáng nay anh đã tỉ mỉ chọn ra, lặng lẽ đưa cho nàng.

Xe bus đến, hai người vội vã lên xe. Một cậu bé mặc đồng phục trung học nhìn thấy chân Tần Tri, nhóm dậy nhường chỗ cho “người tàn tật”.

“Cám ơn.” Quan Thục Di nói chân thành, cậu chàng kia đỏ bừng mặt, ra vẻ nghiêm trang nhích lên phía đầu xe.

“Nhóc con, làm chuyện tốt mà lén lút như trộm. Tôi không xấu hổ, cậu ta xấu hổ cái gì. Anh gì ơi, anh đẹp trai quá! Nhích qua một chút, cho tôi ngồi chung với.”

Tần Tri ngồi sát vào, người đàn ông ngồi trong tổ về bắt đắc dĩ nhưng cũng dời chỗ, hàng ghế hai người chen thêm một người nữa.

Xe bus xóc một cái, Quan Thục Di vô tình ép sát vào Tần Tri, một mùi hương nhẹ nhàng chỉ thuộc về nàng len lỏi vào mũi anh, nhiệt độ cơ thể trên người nàng, cảm xúc khi nàng chạm vào người anh qua mấy lớp quần áo... Làm trái tim anh bỗng nhiên loạn nhịp.

Hương thơm trên người phụ nữ sống ở thành phố nhỏ rất dễ chịu. Họ không dùng nước hoa, chỉ một chai sữa tắm, một bánh xà phòng là đủ. Quan Thục Di cũng không ngoại lệ, nàng không thường mua những thứ xa xỉ, mẹ nàng không có thói quen đó, nàng cũng không. Tần Tri thích thú hít mùi xà phòng trên người nàng, một loại hương vị của một nhãn hiệu có từ lâu đời xen với mùi da thịt con gái đương xuân.

Tần Tri nhìn phía sau cổ Quan Thục Di, anh thích nhìn cổ nàng – đường cong rất đẹp. Thế giới màu sắc của những người mắc bệnh mù màu là một thế giới kỳ lạ, anh như thấy những tia sáng kỳ dị từ mái tóc chải gọn của nàng, một vài lọn tóc như phát sáng dưới ánh mặt trời. Làn da nàng tinh tế, vành tai dày, dài

tai hơi dài, đeo một đôi bông tai nhỏ hình giọt nước, màu trắng bạc. Đó là thứ trang sức duy nhất trên người nàng.

(Ló đầu:

Vì anh Tần Tri bị bệnh nên khi nhìn những “thứ” trên người chị Di sẽ chỉ thấy 2 màu đen – trắng. Đôi bông tai đó là đôi bông vàng. Bản gốc tiếng Hoa đề cập đến điều này rất “khéo léo”, bạn Phạm thay thế bằng từ tiếng Việt là “trắng bạc” chỉ gần đúng thôi.

Giải thích xong, cặp dép bỏ đi)

Chỉ đơn giản nhẹ nhàng như thế..... Tần Tri cảm thấy cô gái này nhìn cảnh đẹp cũng thấy vui. Nàng hơi lúc lắc đầu, miệng ngâm nga hát, những ngón tay lướt như múa trên di động, dường như rất hài lòng về cuộc sống.

[2]

Người đàn ông ngồi cùng đã xuống xe, bằng ghế hai người ngồi bỗng như rộng hơn rất nhiều. Quan Thục Di cất di động vào túi, giang hai tay như muốn ôm vai Tần Tri: “Mang táo ra nịnh tôi hả?”

Thật ra, mỗi ngày anh đều chuẩn bị sẵn táo cho nàng, nhưng chưa bao giờ trực tiếp đưa cho nàng, chỉ đặt ngay cạnh máy tính của Quan Thục Di, để nàng tự nhìn thấy.

Tia nắng mỏng manh len lút chiếu vào một bên bông tai nàng, dường như chiếc bông tai đã trở thành một con đom đóm. Ánh sáng của đom đóm lan ra khắp vành tai nàng, dừng lại trên bờ môi, tỏa sáng rực rỡ. Tần Tri đột nhiên muốn vươn tay, mong bắt được luồng sáng đó. Không biết vì sao, anh đột ngột nảy sinh cảm giác muốn chạm vào bờ môi nàng, rất muốn.

Quan Thục Di cầm quả táo cắn một miếng to: “Này..... Nút chai, tôi không thể không nói cái này, anh thật sự là một người tốt.”

Quen biết bốn tháng, Quan Thục Di rất quan tâm đến Tần Tri, nhưng anh chưa bao giờ dùng giọng nói chân thành đến thế nói với nàng, còn nàng, chỉ vì một quả táo anh đưa mà cảm kích không nguôi.

Tần Tri không nói, cười tủm tỉm nhìn nàng. Nàng vui, anh cũng thấy vui theo. Mấy năm nay, anh gặp không ít phụ nữ, trong số đó không thiếu những người xuất sắc.

Trong mắt anh, Quan Thục Di là người phụ nữ rất dễ chịu, nàng có thể bật cười vui vẻ chỉ vì những chuyện rất nhỏ.

Quan Thục Di nhìn về phía trước, đầy vẻ thỏa mãn, híp mắt cười: “Có phải anh muốn nói, cô này thật kỳ cục!” Tần Tri đỏ mặt, ngượng ngùng quay đầu nhìn ra cửa sổ. Sau lưng anh, giọng nói của nàng tiếp tục vang lên, “Tôi lệ thuộc vào nó, là nói táo ấy. Ngày xưa đi học, con gái lớp tôi cô nào cũng lợi hại kinh khủng. Con gái ông trưởng thôn, gần như thứ gì cũng biết. Còn tôi, violon, đàn tranh, viết chữ... Cái gì cũng không biết. Nhưng tôi lại là người nổi tiếng nhất, bởi vì tôi có thể ăn một lúc mười trái táo. Cũng nhờ vậy mà hồi đó, có rất nhiều bạn. Không như bây giờ...”

Trên xe, người càng lúc càng đông, giọng Quan Thục Di chậm rãi bị bao phủ trong không khí ẩm ỹ, Một vài cô nữ sinh vừa lên xe, tiếng cười lanh lảnh vang lên không ngớt.

“Ủa?..... Sâu!” Quan Thục Di nhìn xuống, la hoảng.

Một con sâu nhỏ len lỏi bò ra, có vẻ như không thích cảnh bị giam cầm trong ngôi nhà chật chội. May mắn là Quan Thục Di còn chưa kịp cắn đôi con vật. Mà dù cắn trúng, Quan cô nương cũng chưa chắc bận tâm. Nàng không đến nỗi yếu ớt đến thế, suy nghĩ của nàng vốn đơn giản thô ráp – ai chưa từng ăn phải sâu trong trái cây thì không biết, còn nàng thì thường xuyên.

“Xin lỗi, tôi không phát hiện ra.” Giọng Tần Tri hơi áy náy.

Quan Thục Di nhìn con sâu, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không sao, tôi cảm thấy, nó đang vô cùng kinh ngạc, hóa ra cũng có một ngày nó có thể ra ngoài. Cứ tưởng cả đời nó phải ở trong quả táo, xoay người một cái cũng chỉ thấy một mình nó và lớp thịt táo. Bây giờ, nó đã có thể nhìn thấy mặt trời, nhìn thấy thế giới rộng lớn, anh nói xem, nó có cao hứng hay không?”

Tần Tri âm thầm thở dài, anh biết, Quan cô nương lại sắp kể chuyện xưa.

“Sâu mẹ chọn quả táo lớn nhất, ngọt nhất để sinh cục cưng..... A, thật là kỳ quái, vì sao mỗi lần nó sinh nhiều như vậy, mà các quả táo lại chỉ có một hoặc hai “đứa con”? Không lẽ, nó cứ đi ngang qua một quả táo lại sinh một cục cưng sao?”

Sâu sinh ít con hay nhiều con, với cô có quan hệ gì đâu? Tần Tri thầm thở dài trong lòng.

“Vì sao không phải là một tổ sâu con Như vậy sẽ không buồn chán nữa? Sâu con chậm rãi lớn lên, nó mỗi ngày mở mắt là ăn, ăn một no thì ngủ..... Quả thực là duyên số, nó ăn mãi, đến một ngày nó ăn tới chỗ sâu mẹ đang ăn, và thế là chúng nó.....”

Xe bus phanh gấp, con sâu hạnh phúc bò trên quả táo rơi xuống đất, Quan Thục Di gấp nó lên, bỏ vào túi nilon mang theo. không thêm nói tiếp.

“Sau đó thế nào?” Tần Tri chờ nửa ngày, Quan Thục Di vẫn nín thin, đành phải mở miệng hỏi nàng.

Quan Thục Di giơ túi nilon, mặt vô cảm, trả lời: “Đã chết!”

“Phì.....”

Tất cả mọi người trên xe bus bật cười, Tần Tri bất đắc dĩ quay ra nhìn trời.

Người này..... Đúng là tiểu thư táo đáng yêu.

Sáng tinh mơ, Ngụy Cẩm đứng ở hành lang Đậu thị, cô khẽ vuốt tờ đơn từ chức trong tay, do dự.

Đưa hay không đưa!

Ngụy Cẩm được thăng chức, chuyển đến phòng hành chính tổng hợp, nhờ trận ầm ĩ một cô gây ra hôm đám cưới. Người nhà họ Đậu không dám đụng chạm đến cô em họ xa, lại thêm một ít chuyện con cà con kê bị đồn ra ngoài, dẫn đến những kẻ có ơn, báo ơn đều ghen trong lòng, càng thiếu tự nhiên.

Những thứ đồ vật này họ đưa tới tận trên bàn, thật sự không có ý nghĩa.

Muốn nói, người nhà họ Ngụy không đề cập tới, người nhà họ Đậu cũng cho qua. Ngụy Cẩm thầm mắng, khó tìm được người có lương tâm mà, thật là biết cách báo đáp. Bây giờ tốt chưa, tiền lương tăng gấp đôi, còn được thăng chức, thậm chí còn được “lì xì” một em gái chạy việc mua giúp kẹo bông. Vậy là sao? Họ nghĩ là cô sẽ cảm ơn sao? Ngụy Cẩm mâu thuẫn thắc mắc vài ngày, quyết định từ chức, cứ như vậy nữa thì để cô chết đi!

Gió buổi sáng hiu hiu, Đậu Kiến Nghiệp gấp xui, anh ta đụng mặt em họ ở hành lang, ai thán một tiếng, trong lòng đang không vui, bây giờ càng chán.

“Ui, không phải em họ của Đậu gia sao? Sáng tinh mơ, đại nhân ngài có chỉ thị gì không? Đúng chỗ này thật làm chúng tôi..... Khó xử! Kêu thư ký đến nói một tiếng với kẻ hèn, em họ ra lệnh, kẻ hèn không dám không nghe!”

Thật sự, Đậu Kiến Nghiệp..... rất muốn, rất muốn, nói chuyện đằng hoàng.

Nhưng, anh ta sẽ không nói đằng hoàng.

“Hừ, người này không phải là người bà ngoại không thân, cậu không thương – Đậu gia tiểu nhị sao? Thế nào mà sáng tinh mơ lại co đầu rút cổ như con ba ba thế? Tôi đứng ở đây làm phiền ngài? Ai da, tôi làm phiền ngài, xin ngài cứ nói. Tôi xin ngài tránh ra, anh..... họ hai à, tôi chỉ ao ước được trở thành anh, tôi sẽ không phải đi làm! Tôi ngồi trong nhà ăn cha, uống mẹ. Tôi cái gì cũng không phải, tôi còn có ánh mắt sắc bén, vui sống làm người, gặp người, thích sủng vật, không tốt sao? Anh đeo cái chức chủ nhiệm, đứng ở toilet không đi, còn ghét người khác làm anh chướng mắt?”

Thật sự, Ngụy Cẩm rất muốn nói chuyện đằng hoàng với tất cả mọi người.

Nhưng, không bao gồm con người tính cách gia cầm đứng đối diện cô.

Bọn họ cứ như vậy, sáng tinh mơ, đứng đối diện nhau ở hành lang, nhìn nhau chăm chăm, cũng không biết hôm nay, cuối cùng ai thắng?

Người đi xung quanh nhìn thấy, không muốn xen vào, vòng đường khác đi.

Thật ra, đây không phải là lần đầu tiên

Hết chương 11

12. Chương 12: Tình Huống Gì Đây?

Dịch : Hoài Phạm

Bạn có thích xem thế giới động vật không? Cho dù không thích, cũng xem qua đi. Nếu bạn đã xem, xin hãy mở tâm hồn ra tưởng tượng, bạn sẽ thấy : Tự đáy lòng thông thả trôi lên những nốt nhạc trầm bổng, đa diện..... Từ trong lồng ngực, từng chữ, từng chữ một như được chấp thêm đôi cánh, nhẹ nhàng bay vào không gian.

Những gì đang thôi thúc chúng ta, mang theo những âm điệu hùng hồn, bước vào cõi tinh thần cực kỳ thần thánh của Quan cô nương, Nổi ảo tưởng giữa thế giới động vật!

“Động vật ở thời điểm động dục tỏa ra một mùi hương đặc trưng của giống loài để hấp dẫn những con khác, mục đích đơn giản là duy trì nòi giống. Mùa động dục, một vài loài thường uốn éo những động tác đặc trưng của giống loài để thu hút sự chú ý của con khác..... Để đạt mục đích cuối cùng, như bây giờ. Chị gái chết tiệt ! Ngày nào cũng mở vào, mỗi ngày lại đổi một mùi, mùi chanh, mùi độc dược, mùi ngọt ngào! Bộ nhà cô ta bán sỉ nước hoa chắc ? Còn làm bộ tìm sách này sách kia, có chắc là muốn tìm sách không đó ? Quyển sách đó tên gì?[thủy nữ đại địa]*? Thủy nữ? Thủy nữ! Đó là cái gì vậy?”

* : Tiếng Trung : Một cuốn tiểu thuyết Trung Quốc được xuất bản vào năm 2004, viết về một thời kỳ lịch sử của đất nước Tây Tạng.

Tần Tri cúi đầu, chăm chú đọc sách, anh không ngẩng đầu nhìn xem Quan Thục Di đang « chìa súng » vào ai, anh thật sự chú tâm vào cuốn sách đang cầm, và cũng thừa biết chỉ cần anh mỉm cười với « chị gái » kia một chút, buổi chiều đừng mong Quan Thục Di để anh ăn ngon.

Cô gái kia đi lòng vòng vài lần, không được như ý..... Vì thế..... Thất vọng bỏ đi.

Quan Thục Di hớn hở chạy tới chỗ anh, đập một cái bốp lên lưng anh.

Tần Tri cười nhăn nhó, xoa xoa bả vai, thói quen không tốt, phải nhắc nhở cô ấy sửa.

Cửa lại bị đẩy ra một lần nữa, một cô gái đáng yêu lộ đầu vào. Tần Tri mỉm cười với cô nàng rồi cúi đầu tiếp tục làm việc của mình .

Nhiệt huyết của Quan Thục Di lại bắt đầu sôi trào.....

“À, loài chim vào mùa sinh sản, khi phát dục, lông chim dựng dày lên, hơi lấp lánh để hấp dẫn con cái. Đôi khi con cái cũng sử dụng cách tương tự, vì mục đích « thỏa mãn nhu cầu », những loài chim chết tiệt này bắt đầu từ 8 giờ rưỡi sáng bay đến thôn của tôi, bắt đầu « gây chiến ». Đại đa số các loại « gia cầm » này, lúc muốn « tìm kẻ phối ngẫu », cố gắng chải chuốt bộ lông cho đẹp nhất. Ví dụ như lúc này. Cô ta nghĩ mình là chim công sao? Thật đáng tiếc, loại quần áo này chắc chắn tôi mặc vào đẹp hơn cô ta.... »

« Nhiệt liệt vui mừng vì Nút chai có bệnh mù màu..... Dù cô có mặc, Nút chai nhà tôi cũng không nhìn ra! Còn nữa, chuyện anh ta mù màu tôi tuyệt đối sẽ không nói cho cô, dù chết tôi cũng không nói. Cô cứ mua đi, mua đi ! Cô không phải nhiều tiền đến mức phải đốt cho hết sao? Xem cô trong một tuần này thay đổi bao nhiêu áo váy? Nhà cô có tiền? Thế nhà cô có phòng ở không? Nhà thì tôi có, cô có thể mỗi ngày đổi một phòng để ở không? Nhà tôi thì có thể! Xem cô đến khi nào mới có thể mua được nhà. Chờ đến ngày cô mặc quần áo giống nhau hai ngày liên tục, tôi sẽ đứng dưới ánh mặt trời, rõ ràng nói với cô : Người đàn

ông này, anh ta cơ bản màu gì cũng không nhìn ra ! Không nhìn ra.... Ông trời ơi ! Không phải tôi điên rồi chứ ?!”

Quan Thục Di núp đằng sau giá sách mặt, vừa dọn dẹp, vừa lặng lẽ nhìn qua khe hở. Tâm tư của các cô gái kia quá rõ ràng, càng lúc nàng càng cảm thấy bứt rứt. Nàng không rõ vì sao lại để ý như vậy, lo lắng như vậy,..... Nàng khó chịu, rất khó chịu, những suy nghĩ kỳ quái quay cuồng trong đầu, cũng không biết bản thân đang làm sao. Nàng không ngừng tự an ủi : Nàng là tránh ở một bên chê cười, đúng, nàng chê cười các cô gái kia, vừa nhìn thấy đàn ông lập tức nhào tới. Đám phụ nữ đáng ghét, háo sắc, đại háo sắc! Thấy đàn ông sáng mắt lên đúng là háo sắc!

Nút chai thối, chỉ đối xử với nàng tốt nhất. Mỗi ngày anh đều cho nàng táo. Tới hai quả! Mấy cô kia có không? Không có!

Nút chai thối, chỉ cười lộ răng khểnh với nàng. Mấy cô kia có được nhìn thấy không? Không có!

Nút chai thối, trên xe bus không hề ngại ngừng tựa đầu vào vai nàng ngủ gà gật. Mấy cô kia được ưu đãi này không? Không có!

Trứng thối Nút chai..... Có thích nàng không?

Không biết nữa! Chắc là thích đi?

Có lẽ!

Tâm tư Quan Thục Di cứ rối bời như vậy mà mỗi ngày bị cuộc sống tàn khốc rèn luyện !

Còn Tần Tri, anh không nói một lời thừa thãi, duy trì thái độ trong sáng, thản nhiên đối diện nàng.

Vào đông, những cơn gió lạnh đã thổi vào thành phố nhỏ. Quán cà phê đọc sách ngày càng đông khách, tập trung chủ yếu ở khu để sách. Người đàn ông tao nhã, dung mạo xuất trần, thần bí, trên mặt luôn nở nụ cười ấm áp với những người mua sách. Tần Tri đã trở thành « một nhành hoa trong lối nhỏ ». *

Tiếng Trung : = ngô ngữ một chi hoa

Ban đầu, những nhân viên nữ đến mua sách ít chỉ dừng lại nói chuyện với anh vài câu. Cảnh đẹp ý vui, người đẹp ai mà không thích?

Nhưng dần dần sau đó, họ không còn hài lòng với việc chỉ có nụ cười, họ ao ước có được người nở nụ cười ấy. Đàn bà là loại động vật kỳ quái, còn Tần Tri, bẩm sinh đã có một thứ gì đó khơi gợi bản năng làm mẹ của họ.

Anh ít nói chuyện, nhưng khi nói luôn vào đúng trọng tâm, không khiến cho người khác cảm thấy ngại ngùng. Anh cũng không bao giờ giới thiệu sách cho họ, chỉ đôi khi tự tay mang một tách cà phê đến cho họ, nửa gần nửa xa dùng giọng nói trầm nhẹ chỉ riêng anh có hướng dẫn, cho ý kiến khi họ chọn sách. Hay có thể nói, anh dùng phương thức lấy lòng khéo léo, giữ vừa đủ khoảng cách nói chuyện với họ, khách hàng nữ chờ anh sắp thành hàng. Một nửa thu nhập trong quán là từ những « fan » nữ đáng yêu của anh.

“Vì sao chị muốn đọc Ba mươi sáu kế trong văn phòng ? Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên đấy. Lần trước nhìn chị viết, tôi thấy chữ của chị rất đẹp. Nét chữ như vậy chứng tỏ người viết rất tinh tế khéo léo, sao có thể không biết cách giao tiếp với nhân viên cùng phòng! Có lẽ chị giúp người khác mua phải không ? Tôi thấy, tứ thư ngũ kinh là một cuốn sách hay. Phụ nữ nên đọc cuốn đó, sẽ học hỏi được nhiều đạo lý đối nhân xử thế. Đàn ông thích những cô gái kín đáo cổ điển.”

“Mua sách? Ngày mai trời lạnh, em nhớ mặc thêm áo ấm. Ở ngoài trời lạnh, coi chừng dễ bị cảm mạo!”

“Cô định thức khuya đọc sách đêm? Nếu không mua sách, có lẽ cô nên trở về ngủ một chút.....”

“Quyển này à ? Tôi biết, không ngờ chị cũng thích Jane Austen. Tôi rất thích Văn sĩ này. Kiêu hãnh và định kiến là cuốn tiểu thuyết hay nhất của bà ấy. Ngoài ra còn có Lý trí và tình cảm viết năm 1814, Emma năm 1815. Ở đây có toàn bộ truyện của bà ấy. Chỉ riêng cuốn Thuyết phục cũng đủ để người đọc ngây ngất. Văn phong tao nhã, trầm buồn... Nếu chị muốn mua... À, để tôi lấy sách cho chị !

.....

Quan Thục Di không ngờ người ta có thể đeo một bộ mặt khác giả tạo như vậy, mà bộ mặt này lại khiến người ta không tìm được yêu mến... Hoàn mỹ như vậy... Rất không dễ dàng.

Nút chai nhà nàng thật sự là..... Nhân tài.

Thời gian vừa qua, thật ra hai người đã sớm đắm chìm. Trong đoạn tình cảm này, Quan Thục Di rất muốn biết, trong lòng Tần Tri, nàng có vị trí thế nào. Nếu nàng là Ngụy Cầm, nàng sẽ không do dự hỏi anh: Tần Tri ! Anh thích tôi không ?

Nhưng nàng là Quan Thục Di, mà Quan Thục Di..... Trong tình cảm vốn rất nhút nhát.

[2]

Cửa chậm rãi bị đẩy ra, Tần Tri mỉm cười ngẩng đầu, nhưng sắc mặt ảm đạm rất nhanh. Luật sư Trần vẻ mặt xấu hổ, Thi Hạo Khánh đứng kế bên ông, vươn tay làm điệu bộ chào như phim Đài Loan : “Hi!”

Thật sự không vui.

“Anh đừng trách tôi, nếu tôi nói tôi bị uy hiếp, anh có tin không?” Về mặt luật sư Trần buồn bực, lại gần Tần Tri.

Quan Thục Di nhảy cảm bước đến mấy bước, định nói gì đó. Ít khi Tần Tri lộ ra vẻ mặt « không muốn ! » rõ ràng như thế này.

“Phục vụ, cho tôi ly nước!” Thi Hạo Khánh nói hờ hững.

Quan Thục Di lập tức nổi giận.

Tần Tri ngẩng đầu nói với nàng: “Làm phiền em, Tiểu Di.”

A? Anh ấy gọi mình là gì? Tiểu Di? Phía trước là chữ Tiểu, đằng sau là chữ Di.....

Quan Thục Di bị giọng điệu vô cùng dịu dàng của mỗi nam làm cho bị điện giật, nàng lão đảo đi lấy nước, bước chân như mây, cách xưng hô thân thiết như vậy, lần đầu tiên anh ấy nói!

Thật sự làm..... Quan quả táo phần chấn.

Thi Hạo Khánh bưng cốc nước duy nhất uống một hơi, bên ngoài những cơn gió không ngừng đập vào, thời tiết tháng mười một rất tệ, trước khi thuyết phục Tần Tri ông cần một chút ấm áp.....

A? Thi Hạo Khánh xem ly nước của ông rồi nhìn nhìn ly của luật sư Trần, tay ông đảo vòng giữa hai cái ly: “Cái gì, tại sao ly của tôi không có trà?”

Luật sư Trần che ly của mình, tránh qua một bên: “Với kẻ đê tiện mặt dày, phải đối xử cách khác!”

Tần Tri bắt đầu dĩ phỉ cười, Quan quả táo của anh thật đáng yêu.

“Người này, người khác mới nhìn đã chán ghét! Không cho trà là đúng rồi.” Luật sư Trần tức giận nói.

Thi Hạo Khánh buông ly nước, cười sáng khoái.

“Cấm cười! Đây là quán cà phê đọc sách!” Quan Thục Di lập tức chặn họng ông – không hề cố kỵ.

Có lẽ kể từ mấy năm nay khi Thi Hạo Khánh trở nên giàu có, những người quanh ông đều vì tiền mà phải nhịn nhục những hành động và lời nói cay nghiệt của ông. Nhưng Quan Thục Di không có gì phải nhờ đến ông, thậm chí, nàng có thể cảm giác được, Tần Tri từ lúc nhìn thấy ông ta hình như đã xuất hiện một tính cách thứ ba, loại tính cách này nàng không thích, nàng không thích chút nào. Điều này làm nàng lo lắng.

“Tần Tri, cậu định cả đời này nhốt mình ở cái quán bé tí này? Cậu là cá voi, cá voi phải sống ở đại dương mênh mông mới đúng.” Thi Hạo Khánh không vui lắng sang chuyện khác, sau phút xấu hổ ngắn ngủi, ông bắt đầu thuyết phục.

Tần Tri nhìn Quan Thục Di đến sau quây, lấy ra một bao nhỏ, buổi sáng anh còn thắc mắc nàng muốn làm gì, bây giờ..... Anh nghĩ anh đã biết.

Quan Thục Di ngồi ở cạnh cửa hình quả táo, thứ này, nàng đã dùng một bộ sách đổi lấy, nàng luôn như vậy. Nàng ôm nạng của anh, tìm một thùng xốp cẩn thận đặt vào, gói lại rồi mang lên lầu một, sau đó lấy một xấp vải bắt đầu xỏ chỉ, kiên nhẫn may từng mũi.

Thi Hạo Khánh cảm thấy Tần Tri không để ý tới ông, theo ánh mắt anh nhìn sang bên kia, cô gái miệng mồm lợi hại kia ngồi sau quầy tính tiền, nắng sớm rơi trên búi tóc đen mượt của nàng, nàng cầm một cái đũa nhỏ đã cũ, mũi kim tinh tế, rất nhỏ, sau mỗi lần kéo kim, đường may nhỏ mịn kín đáo lộ ra. Hình ảnh đó, trong trí nhớ của Thi Hạo Khánh, hình như đã rất nhiều năm rồi ông không nhìn thấy. Ngày xưa, mẹ ông cũng như vậy mà khâu cặp sách cho ông.

Ba người đàn ông, một người bị phụ tình, một người thay người tình mỗi năm, một người vợ chết. Cả ba người cảm xúc nước ngập ngớt nhìn, cố tìm lại cảm giác an toàn trong lòng.

“Cả đời..... Ở đây, cũng không tệ.” Tần Tri đột nhiên trả lời.

“Đúng vậy..... Không, không đúng! Cái gì mà đúng!” Thi Hạo Khánh lơ đãng phụ họa, rất nhanh bỗng nhớ tới mục đích của mình, ông quay mặt nhìn Tần Tri, tha thiết nói: “Tôi đã nghĩ kỹ, Lang thị gặp khó khăn không phải tôi không biết, nhưng tôi vẫn muốn hợp tác với cậu. Có cậu, dù là hành chính hay tổng hợp, vẫn có thể giúp tôi tiết kiệm tiền trả ấy chục người. Con người của tôi cậu cũng biết, không hay lươn lẹo, cũng không đụng chạm những kẻ khác. Tôi là người thô kệch, nhưng có lương tâm. Mấy năm nay, tôi và cấp dưới làm việc với nhau, cũng có một ít tình cảm. Nhưng..... Nhưng con mẹ nó.....”

Giọng nói đột ngột cao vút.

“Đó, đó chắc là chị dâu nhỏ rồi! Rất..... Rất có..... nội hàm! So với..... So với cô nàng họ Lang kia còn tốt hơn nhiều, may vá thật tháo vát, so với mẹ tôi còn nhanh tay hơn, mắt bà ấy bị mờ nhiều năm rồi.” Thi Hạo Khánh biết ý khen ngợi thật lòng, sau đó thật kỳ diệu Bầu không khí bỗng dịu hẳn.

Phía ba người bên kia đang thảo luận chuyện gì kịch liệt, chỉ thấy Tần Tri luôn nghiêm mặt lắng đầu. Quan Thục Di không nghe được những lời họ đang nói, nhưng nhìn cử chỉ thô tục của người đàn ông mới gặp, nàng như hiểu được, mỗi lần như thế, Quan Thục Di lại hung hăng trừng mắt nhìn ông.

Nàng lo lắng thay Tần Tri, nếu không vì nàng đã từng gặp qua vị luật sư họ Trần kia, nàng tuyệt đối sẽ không để loại người như Thi Hạo Khánh tiếp xúc với anh. Trong từng mũi khâu, nàng nhớ tới anh mỗi ngày chống nạng, bước chân dường như rất đau đớn, càng nhớ càng đau lòng. Thay người trong lòng làm một chuyện, đó là một loại cảm xúc kỳ diệu, nếu thật sự phải hình dung bằng lời nói, loại cảm giác này có lẽ gọi là hạnh phúc. Cam tâm tình nguyện trả giá vì hạnh phúc, tay Quan Thục Di càng lúc càng nhanh, cảm nhận những xúc cảm trong lòng đang dâng trào. Nàng muốn khâu áo cho anh cả đời, nàng muốn cùng anh đồng cam cộng khổ cả đời, như mẹ nàng chăm sóc cho cha nàng, nàng cũng muốn đau lòng vì một người đàn ông, chăm sóc cho người ấy.

Cuối cùng, Thi Hạo Khánh thất vọng đứng lên, ngay cả lúc thất vọng, ông vẫn thể hiện phong độ, đưa tay bắt tay Tần Tri, chân thành chào: “Hôm nay là lần đầu tiên, sau này tôi sẽ đến đây mỗi tuần lễ, đến khi nào cậu đồng ý mới thôi. Bọn tri thức bằng cấp sáng lạn kia tôi hầu hạ không nổi, nói chuyện rất mệt mỏi. Cậu có thực tài, thêm một chút giúp sức nhỏ nhoi của tôi là có thể đang cánh, cậu có thể tưởng tượng sau này sẽ là cục diện thế nào !”

Tần Tri không đứng lên, anh còn chống nạng nên cứ ngồi tại chỗ, cười khách sáo, bắt tay Thi Hạo Khánh: “Tôi sẽ không đồng ý. Tôi thích cuộc sống hiện tại.”

“Cậu sẽ đồng ý, cứ tin tôi. Luật sư Trần đủ kiên cường không ? Đủ độc ác không? Đủ thâm hiểm không?.....” Ông còn muốn nói tiếp, Luật sư Trần bắt đầu dĩ kéo ông ra ngoài, vừa đi vừa quay đầu lại, buồn rầu: “Đứa nhỏ hai nhà chúng tôi học chung trường, con tôi là người hầu của con bà vợ ông ta.....”

Hai người xô xô đẩy đẩy nhau bỏ đi, Quan Thục Di lo lắng hỏi Tần Tri: “Nút chai, anh không sao chứ?”

Tần Tri nhìn nàng, đầu tiên là cười cười, sau đó hỏi lại: “Cô quan tâm tới tôi?”

Quan Thục Di tức giận: “Anh nói chuyện thừa..... Tôi.....”

Một chân Tần Tri đỡ người, cổ đứng lên, vươn tay, những ngón tay anh chỉ hơi nhẹ nhàng lướt một chút qua bờ môi nàng, giọng anh khê khàng: “Có thể ... chứ?”

Quan Thục Di đã hơi choáng váng. Nàng thừa nhận nàng đang mong chờ. Thậm chí sáng nay, nàng còn tưởng tượng, nếu họ có thể ở cùng một chỗ thì sẽ thế nào. Nàng không hiểu vì sao Tần Tri lại hỏi nàng có thể chứ? Vì sao lại nói « có thể chứ »?

“Tôi bị bệnh mù màu.” Tần Tri chăm chú nhìn vào mắt nàng.

Quan Thục Di ngoái nhìn bên trong quán, kỳ quái, hôm nay làm sao vậy, một người cũng chưa thấy tới.

Không có người, thật tốt.

Nàng không biết trả lời Tần Tri thế nào về chuyện ấy, cũng nhìn lại anh, hé miệng nhưng không thốt ra lời nào.

“Tôi bị bệnh mù màu rất nặng, có lẽ cả đời này cũng không thể biết được màu sắc bông hoa sẽ tặng cho em.”

Quan Thục Di căng thẳng nắm chặt tay, khê cắn môi. Nàng đột nhiên xoay người cởi giày và tất chân phải, giơ chân lên cho anh nhìn, nói ngây ngô: “Anh nhìn đi, em có hai ngón chân dính liền.”

Sau đó, Tần Tri cũng choáng váng...

Đây là... Tình huống gì?

Hết chương 12

13. Chương 13: Ba Người Rác Rưởi

Dịch: Hoài Phạm

Nút chai và Tiểu Phương Phương cùng chạm một chân ở.....“Cửa thôn”. Không đúng, phải là quầy tính tiền trong quán cà phê đọc sách.

Hai người triền miên đến phát ngấy. Một luồng gió xoáy vô hình như đang xoay tròn giữa không gian bao quanh họ.....

Cơ thể họ vẫn duy trì một dáng dấp huyền diệu, phát sáng vàng rực.

Tần Tri ngơ ngác nhìn bàn chân giơ lên cao ngang hông anh, hai ngón chân – ngón giữa và ngón áp út dính liền một chỗ. Nhìn theo góc độ thẩm mỹ, bàn chân ấy không đẹp, nó thậm chí là xấu xí. Anh chần chừ một chút, gương mặt cứng rắn bỗng nhiên vỡ ra một chút ánh sáng nhu hòa, xui khiến anh lắc đầu: “Xin lỗi, thật sự xin lỗi”

Vì sao muốn xin lỗi? Tần Tri cũng không biết.

Quan Thục Di nhìn anh, ban đầu là nỗi xúc động trong sáng, sau đó vì sự trầm mặc của anh mà hơi lung lay, dần dần, dần dần Nàng xấu hổ đứng lên. Từ nhỏ, nàng chưa bao giờ dám lộ bàn chân này trước mặt ai, cũng chưa bao giờ bước chân tới phòng tắm công cộng. Ba nàng vì nàng, tuổi cao vẫn phải xách từng gàu nước về đun sôi cho con gái tắm rửa. Vất vả đều vì hai ngón chân dị dạng gắn cùng một chỗ.

Quan Thục Di bắt đầu nói những gì nàng ấp ủ, nàng muốn nói rất nhiều, rất nhiều. Biết anh được mấy tháng, kể từ lúc đầu quen biết, bây giờ nàng không muốn rời xa anh, những sợi tơ ngăn cách giữa nàng và anh càng lúc càng mỏng mảnh, nàng cảm thấy càng ngày càng gần gũi anh. Giữa hai người chỉ còn một tầng cửa sổ giấy nữa, bây giờ..... chỉ còn xem ai là người cố gắng xé rách nó, nhưng..... Dù là tầng ngăn cuối cùng, cũng không dễ chọc, nếu gây chảy máu..... Tần Tri ở thời điểm cuối cùng, rõ ràng đã rút tay về. Quan Thục Di có thể cảm nhận được, người đàn ông đối diện nàng đang chùn bước.

Những lời Quan Thục Di thốt ra bắt đầu áp ứng, thật sự, nàng không biết bản thân đang nói gì, nhưng nàng hiểu, nàng có thể hiểu được anh đang nghĩ gì. Cho nên nàng cố, cố gắng Nói thật rõ ý, cố gắng Bề gãy những bất an trong lòng người ấy.

“Em..... lúc nhỏ, không bao giờ dám cởi tất. Bởi vì những ngón chân này, em chưa bao giờ dám đi giày xăng đan, giày quai mảnh như những người khác. Em không thể sơn những thứ xinh đẹp lên ngón chân, dù đi giày gì, việc đầu tiên phải đi dớ trước, nó cho em cảm giác an toàn. Nhưng mà... dù người khác không biết bí mật của em, mỗi khi họ nhìn vào chân em, em vẫn cảm thấy xấu hổ.

Thật kỳ lạ, một không trộm, hai không cướp, nhưng em vẫn cảm thấy xấu hổ, chỉ vì bàn chân này làm em có cảm giác mình thấp đi một bậc. Em cảm thấy người ta có thể dùng ánh mắt nhìn xuyên qua giày, qua lớp tất nhìn thấy những ngón chân xấu xí của em. Bởi những ngón chân dính liền, em đã từng nghĩ mình là quái thai.

Lúc ấy, em khóc hỏi mẹ, vì sao con không giống những người khác? Mẹ nói em không phải quái thai, vì sợ mất em nên mẹ làm ký hiệu..... Lớn lên, em mới biết đó là lời nói dối thiện ý..... Thật ra, không có người nào hoàn mỹ..... Như..... Ba em bị nhiễm mỡ ở gan, mẹ em viêm khớp, thậm chí em trai, em trai, em trai.....” Quan Thục Di cố tìm nhược điểm của em, như, thằng nhóc đó ngoại trừ không có tiền đồ, thân thể nói chung là khỏe mạnh, rất có tai họa trường thọ ngàn năm. Lời của nàng cứ thế ngưng lại giữa chừng, không thể nói thêm.

Người Tần Tri hơi run rẩy, anh chậm rãi ngồi xuống, luồng sáng bất thường lúc này, cũng vì những tia sáng mặt trời chiếu vào mái đầu làm những sợi tóc như loang loáng, đã kịp cắn vào mắt anh một chút nhu tình, rồi đi sâu vào lòng anh. Tự đáy lòng, luồng lửa thiêu đốt càng thêm mãnh liệt. Anh bị người phụ nữ đơn độc, thẳng thắn này cuốn hút, đúng vậy, đúng là cảm giác ấy. Quan Thục Di quá tốt so với anh, tốt hơn ngàn lần so với anh. Anh không xứng với nàng. Anh sao có thể mơ về một người phụ nữ tốt đến như vậy? Người ấy phải có một gia đình mỹ mãn, có một đứa con đáng yêu, có một cuộc sống thật trọn vẹn. Những điều này, anh không thể cho nàng.

Duy nhất trong lòng anh lúc này chỉ có cảm giác quá sức, vô cùng khổ sở, anh cố gắng kìm chế tình cảm, kìm chế nỗi ám áp tận trong tim vừa len lõi dâng lên cuống họng. Anh nhìn nàng, thầm thở dài. Một cô gái tốt, ông trời cho nàng hết thảy mọi thứ tốt đẹp nhất trên thế gian, đôi mắt dịu dàng, tính cách đáng yêu thẳng thắn, trái tim thiện lương. Còn anh? Anh có gì để xứng với nàng? Anh thậm chí không thể cho nàng một đứa con.

“Sao vậy?” Quan Thục Di chậm rãi hạ chân, hỏi anh, bằng trực giác nhạy cảm của một người phụ nữ, nàng biết.

Tần Tri hơi cười khổ, nhẹ nhàng lắc đầu: “Không có gì.”

“ Tần Tri, a, gọi anh thế này, cảm giác thật là kỳ quái.” Quan Thục Di lầm bầm.

“Tên tôi vốn là Tần Tri, Nút chai là tự em gọi.” Tần Tri trả lời.

“Em cảm thấy tên Nút chai mới hay.” Quan Thục Di bĩu môi, xúc động vừa rồi đã qua, nàng chậm rãi ngồi xuống, cầm tất định đi vào chân. Khi nàng xoay người, chợt cảm thấy trong lòng ề ầm, chua xót đến muốn khóc. Nàng đã nói đến thế, chàng ngốc này còn muốn thế nào? Nói nhiều như vậy, chẳng lẽ còn chưa đủ?

Bởi vì ủy khuất, nước mắt cuối cùng cũng rơi, từng giọt vỡ tan trên mặt đất.

Tần Tri đứng dậy, cố hết sức ngồi xổm xuống: “Được rồi mà...”

“.....” Quan Thục Di chỉ cố được tới đó, chân tay cứng nhắc tại chỗ. Đầu hai người vô tình đụng vào nhau, như hai kẻ đang luống cuống vì mối tình đầu thơ ngây, tim đập kịch liệt.

Trong suốt năm tháng kể từ lúc trưởng thành, chưa có người nào chạm vào chân nàng, đáy lòng nàng bỗng dâng lên một nỗi ngọt ngào thâm kín. Mỗi người đàn bà, không cần biết giới giang đến thế nào, đều chỉ muốn phô bày những gì tốt đẹp nhất ra ngoài, chỉ thể hiện ra bên ngoài những gì người khác yêu thích, cũng chỉ mong dùng những ưu thế vốn có của mình để đổi lấy tình yêu cả đời.

Người xưa vẫn nói, làm người phải thẳng thắn. Đó là đạo lý ngàn năm.

Nhưng là, đạo lý ngàn năm này tuyệt đối không thể dùng cho tình yêu trước mặt.

Như tình cảm bây giờ, giờ bàn chân dị dạng là sai hay đúng?

Quan Thục Di không biết, Tần Tri..... Lại càng không biết.

Nội tâm Quan Thục Di sau nỗi xúc động thật lớn, bắt đầu tự bảo vệ, tự kiểm điểm, tự Phê phán, cùng lúc cũng miên man nghĩ ngợi lung tung. Trong óc, những suy nghĩ rối rắm như những sợi len khác màu mắc mứu vào nhau làm thành những mối rối rắm, không gỡ ra được : “Trời à!..... Thật..... Con bà nó, mình đúng là đầu heo, mình..... Làm chuyện ngu ngốc , làm chuyện ngu xuẩn nhất thế giới này ! Anh ấy sẽ nghĩ như thế nào. Nhất định sẽ suy nghĩ, nhìn đi! Đúng là một phụ nữ ngu xuẩn, đúng vậy. Không biết rõ ràng đối phương có thích mình không, đã giờ cái chân dị dạng cầu tình. Mình là heo! Mình rốt cuộc đã nói cái gì?

Anh ấy nhất định đang cười nhạo mình..... Đúng vậy, cười đến chết đi? Nhưng Sao anh ấy còn giúp mình đi tất? Ôi, vì sao mình lại đi tất của mẹ? Trời à, còn là tất màu đen được rạn đường hoa hồng? Để mình chết đi! Chết..... Đúng, anh ấy không nhìn thấy màu sắc, nhưng mà, đôi tất này thật là quê mùa mà..... Giày cũng quê? Mình nên đi tất trắng, loại tất chỉ một màu trắng, ôi, mình..... Là làm sao vậy? Tay anh ấy, thật ấm áp. Tóc cũng thẳng quá, mùi tóc thơm quá..... Tim mình sao lại đập nhanh như vậy..... Mình có một đôi giày rất đẹp, sao hôm nay lại không đi?... Nếu mình đi thì tốt rồi..... Anh ấy thấy mình thế nào? Nghĩ thế nào về mình?.....”

Thời gian phẳng phất yên lặng, yên lặng đến không cảm nhận được thế giới. Nàng nhìn người đàn ông dịu dàng yên lặng ngồi xổm, cầm chân nàng, nhìn anh đỡ bàn chân dị tật của nàng, giúp nàng xỏ tất. Nhẹ nhàng như nâng một món đồ quý, từng chút, từng chút một..... chậm rãi xỏ tất cho nàng.

Trái tim Quan Thục Di đập nhanh đến nỗi như muốn nhảy ra khỏi miệng, cả không gian như quay cuồng đến không tìm thấy bản thân nàng. Nàng lắc đầu, cố suy nghĩ, đôi mắt bất giác nhìn khắp bốn phía, không biết phải làm sao.

“Ôi!” Quan Thục Di đột ngột kêu lên, thân thể cũng run rẩy. Tần Tri ngẩng đầu nhìn nàng, lại nhìn theo tầm mắt nàng đang ngậy ngốc hướng ra phía cửa.

Phần 2

Dịch : Hoài Phạm

Qua lần kính dày ở cánh cửa, bất ngờ hiện ra ba khối tròn, rõ ràng là ba cái đầu to, trên mặt thể hiện vẻ kinh ngạc, nhìn sơ qua thật đáng sợ.

Tần Tri yên lặng thở dài trong lòng, hôm nay vừa ra cửa đã gặp vận xui, bị mấy tên quỷ sứ bám theo. Anh thế nào mà đến tận nơi này cũng đã không xong mấy miếng bột nước này?

“Anh cả, chúng tôi cuối cùng cũng tìm được anh!” Ngô Gia Dương nỉ non, ứa nước mắt đẩy cửa xông vào. Sau lưng anh ta, Mã Bách Đông, Hách Dật Nguyên cũng về mặt kính ngạc, ba người cùng đi vào, đưa mắt đánh giá quán cà phê sách nhỏ bé, dường như không hề thuộc về thế giới trước đây của Tần Tri.

Trong mắt họ, quán cà phê mộc mạc đến dọa người, Tần Tri không thể thuộc về nơi này. Tần Tri là thần trong thế giới tinh thần của bọn họ.

Tần Tri không để ý đến nhóm người kia, còn rất chăm chú làm tiếp việc đang làm dở, nghĩa là cẩn thận giúp Quan Thục Di xỏ tất, đi giày. Hôm nay là ngày gì vậy? Những người này thay phiên nhau đến làm phiền anh sao? Lại chọn đúng thời khắc trái khoáy nhất ? Anh thật sự có vài lời cần phải nói đây.

Mã Bách Đông, Hách Dật Nguyên trao đổi lẫn nhau một ánh mắt kính ngạc, anh cả mà bọn họ sùng bái nhất, lại giúp một người phụ nữ nhìn qua cũng không thu hút lắm mặc tất, mặc giày, còn phải đi nạng? Đây là tình huống gì?

Tần Tri nâng thất lưng, chậm rãi ngồi, anh nhìn đứng về mặt kích động của ba người đứng trước mặt, về mặt của họ là như thế nào đây? Không, phải nói là bốn người, còn luật sư Trần Ích Trí, vừa rồi gây xong họa thì chạy.

Về mặt mếu máo, hơn nữa luôn tỏ ra suy sụp là Ngô Gia Dương, thuộc một thế gia nổi tiếng vọng tộc, ăn chơi không chịu thua kém ai. Gia cảnh người từng rất huy hoàng, nhưng bắt đầu từ đời thứ ba thì bắt đầu xuống dốc, nhưng dù sa sút đến thế nào, tính cách quần là áo lượt nhà họ hoàn toàn không có biện pháp xóa bỏ.

Ngô gia sau hai đời suy tàn, đời thứ ba là Ngô Gia Dương. Ngoài một mảnh đất ở vị trí trọng yếu trong đô thị, ngoại trừ chút ít tiếng tăm và quan hệ với bên ngoài, tài sản cơ hồ đã không còn. Tuy nhiên, người nhà Ngô gia tính khí không đổi vẫn như trước thích phùng má giả làm người mập. Nơi nơi đi dự tiệc thì bọn họ thừa nhận không kham nổi những tụ hội, lại sợ giai tầng bên trên quên bọn họ. Cho nên..... Những ngày sau này của họ thật không dễ dàng.

Tần Tri lần đầu tiên nhìn thấy kẻ vô lại quần là áo lượt này mấy năm trước ở thủ đô. Lúc ấy anh đang ở phòng cảnh sát làm một ít thủ tục cho công ty mới. Đã qua chín giờ, người này dựa vách tường, về mặt lưu manh bản gắt chỉ vào cục trưởng cục cảnh sát kêu chất lớn, hình như là vì một bằng hữu lưu manh của anh ta bởi vì chơi mạt chược bị bắt. Sau đó Tần Tri mới biết, luận bối phận, anh ta đúng là biểu thức* của người này, nhưng ai biết được, biểu thức là biểu họ thứ mấy ngàn? Ngày đó cũng vừa vận trời mưa to, Tần Tri vừa lên xe, anh ta lại không da không mặt mũi chui vào ngồi cùng. Tần Tri tốt tính đưa anh ta đi, dọc đường đi không ngừng nghe anh ta như gia gia của gia gia không ngừng khoe khoang. Sau cùng, Tần Tri đưa anh ta đến Lang thị. Người như thế, theo đạo lý thì ai cũng sẽ không dùng, vì thế nào cũng trở thành mầm tai họa tránh không kịp, nhưng Tần Tri vẫn trọng dụng anh ta, không chỉ nhất thời mà thực sự cộng tác trong nhiều năm.

* Biểu thức : con trai của bà cô hoặc bà dì

Bốn năm trước, trung tâm mua bán lớn của Lang thị vừa mới trang hoàng, nằm ngay ngã tư đường lớn vừa được mở rộng. Hai lớp lưới sắt bao hai bên trung tâm cũng làm giao lộ ngã tư bị vây hai mặt. Trừ xe bus, người đi đường phải đi gần mấy chục mét mới có thể nhìn thấy cầu vượt đi thông qua. Lúc ấy Lang thị nhận vô lại Ngô Gia Dương đã hơn một năm, công ty đã nhiều lần áp lực yêu cầu Tần Tri sa thải anh ta. Tần Tri đành đưa tên ngốc to miệng kia đến làm ở chi nhánh ấy, cứ như vậy, khó xử của mọi người đơn giản được giải quyết. Người này đến đó, mỗi ngày, mỗi ngày, mỗi ngày bưng một chén nước trà, uống trà của giám đốc, tổ chức cho đủ mọi trò đấu đá cho cấp dưới, lãnh đạo thiếu chút nữa bị anh ta bức thành điên. Nhưng nếu đuổi anh ta lại làm mất mặt mấy thế hệ người quen. Nhà anh ta quan hệ rất rộng là sự thật, hơn nữa quen biết nhiều, hình như ai cũng có liên hệ. Ai cũng biết ai, thật sự không có cách nào mở lưới sắt hai bên cửa hàng lớn của Lang Thị, dám mở năm mét lưới chỗ xe bus len qua để người đi đường qua lại.

Sau một năm, trung tâm thu vào mấy ngàn vạn mà lương cả năm của Ngô Gia Dương chỉ có hai mươi vạn. Không có hoa hồng, không tiền thưởng. Nhưng ngay cả như vậy, trong thâm tâm anh ta vẫn coi Tần Tri là anh cả, so với anh ruột của anh ta còn gần gũi hơn. Cho dù Tần Tri kêu anh ta đi chết, anh ta cũng chẳng từ, đương nhiên, đây là lời anh ta nói .

Về Mã Bách Đông, không rên một tiếng, mặt như mướp đắng, người này cũng là một kẻ có tài. Đôi khi, tính toán kinh doanh so với Tần Tri còn nhanh hơn. Nhưng về phương diện nhớ người, dùng người thì còn kém xa.

Trước khi gặp Tần Tri, Mã Bách Đông đang làm công việc viết hoá đơn ột khu chợ hoa quả. Tiền lương bảy trăm nhân dân tệ. Những người quen biết đều biết nói người này là nhân tài, bởi vì anh ta có thể nội trong mười giây tính toán chi phí ột xe hoa quả, phí đi đường, tiền thuế, lượng nhu cầu cuối cùng của dân cư thành thị đối với loại hoa quả này, trừ đi số lượng hư thối và hao tổn thông thường, cuối cùng có thể thu vào bao nhiêu. Nhưng vì sao Mã Bách Đông chỉ có thể kiếm được số tiền lương bọt bèo như vậy? Bởi vì anh ta xuất thân là nông dân, chỉ học đến hết sơ trung. Anh ta không khéo ăn khéo nói, không tiền vốn, xung quanh lại không có Bá Nhạc giúp đỡ, nên mặc kệ có thể tính rõ ràng đằng sau dấu chấm có bao nhiêu số thập phân, mặc kệ có thể nhanh chóng đoán trước đến sau ba năm đầu tư, lợi nhuận thu vào là bao nhiêu, anh ta cũng chỉ có thể ở thị trường hoa quả viết hoá đơn.

Tần Tri kéo anh ta về công ty, đưa mức lương một năm mười vạn, không hoa hồng, không tiền thưởng như trước. Nhưng từ đó về sau, Mã Bách Đông chỉ làm việc vì Tần Tri, hơn nữa, anh ta chỉ nghe một mình Tần Tri, lời nói của những người khác không để vào tai. Người này nói không nhiều, tính tình cổ quái còn hơi khép kín, có phần không thích người lạ, không thích gặp người ngoài.

Trùng trùng nhìn Tần Tri là Hách Dật Nguyên, anh ta là lái xe của Tần Tri, thư ký của Tần Tri, chân chạy vật của Tần Tri, người phụ trách tổng hợp hành chính của Tần Tri. Lương một năm tám vạn. Không hoa hồng, không tiền thưởng.

Ban đầu người này là xưởng phó của một công ty quốc doanh lão làng về bóng đèn. Anh ta phụ trách hơn một ngàn công nhân viên chức trong nhà xưởng, cộng thêm hơn ba trăm công nhân viên đã về hưu. Bản thân anh ta mở một cửa hàng sửa chữa xe. Mỗi tháng nhập vào một ngàn ba trăm chiếc.

Hách Dật Nguyên sau khi tốt nghiệp theo cha đến xưởng, làm việc âm thầm không tiếng tăm trong mười năm. Khi nhà máy thua lỗ, Hách Dật Nguyên, bắt đầu mười năm như một ngày vẫn tiếp tục vì những công nhân mà làm việc. Không ai yêu cầu anh ta làm vậy, chính anh ta cũng có một cửa hàng mặt tiền. Nhưng anh ta là một người có trách nhiệm, anh ta đảm bảo cho nhân viên bậc thấp nhất công ty, giúp đỡ nghiệp đoàn, phụ trách đoàn ủy, phụ trách hội phụ nữ, phụ trách chỗ phục vụ. Những người khác, có lẽ đã sớm quên vị lãnh đạo nhà xưởng không có thật, bởi vì khi nhà máy phá sản cũng chỉ còn tài sản là vài khu nhà xưởng rộng vài mẫu. Qua năm ấy, Lang thị muốn mở một xưởng chế biến thực phẩm. Cứ như vậy, Tần Tri theo lời Lang Ngưng, tìm người đàm phán. Hách Dật Nguyên ba mươi chín tuổi, được nhóm công nhân viên chức đề cử là người đứng ra đàm phán. Nói cho đúng, Tần Tri đã đưa ra một vài lợi ích, nhưng bị Hách Dật Nguyên cự tuyệt. Anh ra vừa trấn an những nhân viên lâu năm, vừa đấu tranh với nhóm công nhân cổ chấp muốn tranh thủ chút quyền lợi cuối cùng, vừa đối mặt với những xưởng sản xuất gần như rách nát. Cuối cùng cũng có người đứng ra nhận trách nhiệm, nói ra câu nói của Hách Dật Nguyên, chính là: “Tôi nhận mười năm tiền lương của công ty, bây giờ nhà máy không còn, tôi muốn vì tiền lương 10 năm chịu trách nhiệm đến cùng!” Tần Tri khâm phục tấm lòng anh ta, đưa anh ta đến Lang thị. Sự thật chứng minh, người này trung thực, cũng rất năng lực. Đưa anh ta vào vị trí nào, anh ta cũng nắm cục diện trong tay rất nhanh, làm tốt công tác được giao, là nhân tài quản lý xuất sắc có trách nhiệm tâm. Tuy anh ta không phải người tốt nhất, nhưng là người được tin tưởng nhất.

Lang thị đến bước đường này, không thể nói Lang Ngưng là người không có năng lực, trên thực tế cô có tài. Cô trực tiếp nắm quyền kinh doanh từ tay cha mình, quả thực là một bước tới trời, ở vị trí này, người phụ nữ không tránh khỏi có sự kiêu ngạo quá lớn. Cô chưa bao giờ cảm thấy năng lực của Tần Tri có thể làm được gì nhiều, cũng không thừa nhận những gì Tần Tri đã làm. Tần Tri không ai biết đến vẫn vì cô tổ chức một hậu phương ổn định, vì cô bồi dưỡng vô số quản lý tài năng. Những việc anh làm, cơ bản là cô nhìn không tới. Có lẽ, nếu hai người lúc ấy không có quan hệ yêu đương, Lang Ngưng sẽ nhìn ra sự thật. Nhưng thật đáng tiếc, Tần Tri ngay từ xuất phát ban đầu đã chọn sai đường chạy. Hơn nữa, anh dùng người cũng không phù hợp với Lang gia, lại thêm xương cốt Lang thị vốn đã có sẵn hương vị gia tộc. Cho nên việc tốt bị mọi người xem nhẹ, việc không tốt lại bị khuếch đại vô giới hạn.

Một kẻ du côn vô công rồi nghề kiêu căng làm loạn, một nông dân thô lỗ ăn khô nói khốc, một tiểu thị dân tính cách ngoan cố như một tảng đá khó ngửi, cộng thêm một vị luật sư hủ lậu cay nghiệt đang gặp rủi ro Trần Ích Trí, bốn người hoàn mỹ hợp thành một thùng rác, bọn họ là tội lỗi « tày trời » của Tần Tri, sai lầm lớn nhất, là thứ đồ cặn bã đầu sỏ ở công ty của Tần Tri đó, là đại sâu mọt, là bốn chân của một con chó nhỏ. (A, dịch đến đây mà cảm thán thay cho anh Tri, bị người ta coi như cẩu >_<). với=“” thanh=“” danh=“” nhà=“” họ=“” lang=“” quả=“” thực=“” là=“” hỏi=“” không=“” chịu=“”>

Tình cảm của cả bốn người và Tần Tri cũng rất kỳ lạ. Bởi vì anh cuối cùng cũng không coi họ là thâm giao, cũng chưa bao giờ để họ trong lòng. Chỉ vì anh an bài tốt mọi chuyện, mỗi ngày nhàn nhã bưng trà ngồi ở văn phòng, ai cũng không biết anh đang làm gì. May là vẫn còn Lang Ngưng tín nhiệm anh, nghe anh. Đương nhiên, đó là trong vài năm đầu tiên.

Tần Tri giữa khoảng cách, nhưng bốn người vẫn ôm ý niệm tri kỷ hoạn nạn cùng nhau trong đầu.

Mặc dù họ không nghĩ sẽ chết vì Tần Tri, nhưng những con sâu làm rầu nồi canh như vậy, Lang thị cũng không muốn lưu, trừ luật sư Trần vẫn không ngừng thăng kiện bên ngoài giúp cho Lang Thị. Luật sư Trần cũng không hiểu vì sao ông đã muốn làm luật sư tự do rồi, mọi người còn muốn giữ ông lại? Còn ba người kia, sau khi Tần Tri rời công ty hai tháng, bị công ty đuổi việc. Tất nhiên trong tâm trí Lang gia, ai muốn nuôi không một đám rác rưởi? Đương nhiên, ba người họ kiên quyết không thừa nhận mình là rác.

Nâng ly trà lên, Tần Tri nhìn thoáng Quan quả táo đã tránh ra phía sau, trong lòng tức chết ba người. Không chọn lúc nào đến, đến ngay lúc này? Thật là không vừa mắt. Anh và Quan quả táo đang tìm cơ hội

nói chuyện tình cảm, lại phải tìm cơ hội khác. Ai biết cơ hội đó khi nào thì đến? Nghĩ đến đây, sắc mặt Tần Tri càng u ám, cực kỳ u ám.

“Làm sao mà tìm được tôi?” Tần Tri hỏi lạnh như băng.

Ngô Gia Dương lập tức nín thở chạy lại, hai người kia yên lặng không nói gì, chỉ vào anh ta, tự lau tội lỗi bản thân sạch sẽ, hai vị này là kẻ nhìn sắc mặt mà làm, Ngô Gia Dương chỉ là người không có đầu óc.

“Anh cả, tôi tìm mấy người bên công an, anh cũng biết tôi là người có mặt mũi có địa vị mà. Từ lúc anh đi rồi, tiểu đệ mỗi ngày đều đi khắp nơi tìm anh, khổ không nói hết. Nói thật, mỳ sợi của cảnh sát thật khó nuốt, mỗi ngày chỉ có ba loại, đều là mỳ sợi gạo, anh cả, nhắc tới căn tin mới nhớ, đồ ăn căn tin cũ thật là ngon, cái đó..... Ui! Tên gốc Hách Dật Nguyên, sao lại đánh tôi?”

Ngô Gia Dương ôm đầu vừa kêu vừa tức giận nhìn Hách Dật Nguyên. Hách Dật Nguyên và Mã Bách Đông vẻ mặt hung ác trừng mắt nhìn anh ta. Anh ta rụt cổ, thì thào tiếp tục giải thích: “Tôi tìm vài người liên quan, cái người XX theo dõi Trần Ích Trí, tôi chỉ biết người XX biết Trần Ích Trí biết anh cả đang ở đâu, cho nên tôi lại tìm XX XX, mỗi ngày làm cái gì xx xx ở sau cửa nhà Trần Dật Nguyên, gần đây nhất, cái người XX XX gần Trần Dật Nguyên.....”

“Câm miệng.” Tần Tri bất đắc dĩ bảo Ngô Gia Dương khép cái miệng đang không ngừng phun nước bọt (nguyên văn là – miệng đầy phân ấy ạ, ặc >O<). anh=“” và=“” người=“” này=“” tận=“” trong=“” gốc=“” rễ=“” không=“” có=“” cách=“” thông=“” hiểu=“” lẫn=“”>

Ngô Gia Dương ôm miệng bịt môi, ủy khuất nhìn anh: “Anh cả, mấy tháng này XX”

Tần Tri dựa vào ghế dựa, hơi co người giãn cho đỡ mỏi, anh nhìn ba người trước mặt, thở dài cam chịu, nói: “Tôi nói thế này, tôi bây giờ cũng vậy. Để Phật quá giang, các anh còn có thể làm gì, cố chấp làm gì? Mọi con đường đều dẫn đến La Mã. Các anh tìm được tôi thì có ích gì? Tôi không phải Lang Ngưng, trong tay không có thế giới lớn như vậy cho các anh. Các anh nhìn đi, thế giới của tôi chỉ nhỏ như vậy, cũng đã chuẩn bị cả đời này sống như vậy. Các anh biết không? Tìm tôi cũng vô dụng!”

Hết chương 13

14. Chương 14: Đồng Bào Toàn Thế Giới Phải Chống Đỡ

Phần 1

Dịch: Hoài Phạm

Những hạt tuyết mịn của cơn mưa tuyết đầu mùa đông chậm rãi bay la đà trên con đường rộng. Phiêu tán khắp trời, những bông tuyết tuyết rơi dần co cụm thành từng đóm lớn. Những chiếc xe đáng thương đang chạy trên đường không ngừng bị những vạt tuyết đầu mùa nhẹ nhàng quay cuồng va đập khắp mọi nơi. Chín giờ sáng, một chiếc Ford kiểu cũ thông thả, nghiêng ngả chạy tới từ đằng xa. Bắt đầu từ tối qua, chiếc xe này xuất phát từ Hành Dương, sau một đêm xóc nảy, lớp sơn trên bề mặt của nó đã bị che lấp bởi những vết bẩn ngang dọc, quả thực là rất khó nhìn ra.

Từ xa nhìn lại, chiếc xe không giống như kiểu xe Ford, mà giống như là một xe tăng mini được ngụy trang bởi lớp sơn bằng nước.

Hai tháng gần đây, giống như phải đi làm mấy ngày không nghỉ tới thứ Bảy, chiếc xe cũ kỹ xuất hiện ở Hành Dương và con đường quốc lộ của cái thành phố nhỏ xa xôi. Chủ nhân chiếc Ford là Trần Ích Trí. Giờ phút này, ông ghen một bụng tức tối, trong lòng mười phần ức chế nhìn phía sau xe, ba cái đầu heo đang ngủ say sưa. Những người này, trình độ mặt dày không biết xấu hổ đã đạt đến đỉnh. Bọn họ từng tuần lễ khắp nơi tìm ông cọ xe, cọ cơm. Cũng may ông đủ thông minh, bằng không đã bị họ chiếm tiện nghi không ít.

Nếu không vì nể mặt Tần Tri, ông khinh thường việc cùng ba kẻ này làm bạn bè, lại nói, bọn họ cũng chẳng thể tính là bạn bè nữa? Mà cho dù là bạn bè thì sao? Vẫn phải tính rõ ràng, hay là nên tính rõ ràng. Ông vốn là người chịu khổ, sau khi vợ chết lại càng khổ, bây giờ tạm đứng dậy được cũng chỉ từng bước qua ngày. Vì tương lai đứa con, vẫn phải không ngừng tính kế để sống tốt.

Trong thái độ của Trần Ích Trí, tiêu tiền là vấn đề, có thể tiết kiệm thì phải tiết kiệm, có thể không bo thì sẽ không bo. Có thể ăn cơm chung nhưng tuyệt đối không mời khách. Hai năm nay, những người quen ông gọi ông là “vắt cổ chày ra nước”. Trần Ích Trí cảm thấy gọi vắt cổ chày ra nước thì có gì sai? Ông cảm thấy đây là một kiểu khen ngợi. Là một loại tán dương đối với nhân cách mộc mạc vĩ đại của ông.

Xe đi ngang qua một cổng thu phí của một thành thị cấp hai, Trần Ích Trí mạnh mẽ phanh lại. Ngồi ở bên phải miệng Ngô Gia Dương gần như chạm vào lớp kính xe. Chân Mã Bách Đông vụng trộm đạp xuống sàn để khỏi giật người khi thắng gấp không nhúc nhích tiếp tục giả bộ ngủ. Hách Dật Nguyên túm lấy Ngô Gia Dương làm đệm thịt, hai người va cả người vào nhau, giãy dụa một cách khó khăn.

“XX cái kẻ vắt cổ chày ra nước kia, anh đang làm gì?” Hách Dật Nguyên mắng to, quãng Hách Dật Nguyên đang bám vào người sang một bên. Hách Dật Nguyên vừa thuận theo vừa làm bộ ngáy ngủ, không mở mắt.

Trần Ích Trí xoay qua, giơ tay: “Phía trước có trạm thu phí! Bỏ tiền! Mỗi người năm tệ, tôi là lái xe, miễn, cho nên, các người mỗi người lấy ra tám tệ.”

Hách Dật Nguyên và Mã Bách Đông nhắm mắt lại giả chết. Ngô Gia Dương nhìn cửa sổ huyết sáo. Bọn họ cứ như vậy đầu đá nhau, chết cũng không bỏ tiền. Từng tuần lễ qua, luôn trình diễn tiết mục như vậy, mỗi bên cùng diễn, không chịu thua cho tới khi nào xong mới thôi.

Sau đó..... Tuyệt càng lúc càng lớn..... Bên trong xe càng ngày càng lạnh, Trần Ích Trí trực tiếp tắt máy sưởi, quyết định để đông chết ba cái đầu heo.

Còn giả bộ là cháu của ba ba sao! Coi như bị chết đông trên đường đi!

Thời gian từng giây một trôi qua, trong xe càng ngày càng lạnh, cuối cùng Ngô Gia Dương thua, anh ta hùng hùng hổ hổ túm túi tiền rút ra hai mươi nhân dân tệ nhả nhúm quăng lên bàn trước kính xe, anh ta thà chết chứ không chịu khuất phục, anh ta chết cũng không đưa tiền vào tay kẻ vắt cổ chày ra nước. Anh ta chỉ là quăng tiền mua chỗ ngồi!

Trong mắt anh ta, cái này cứ coi là một loại thắng lợi đi! Có lẽ là vậy.....

Trong quán cà phê sách, một đôi khác lại rất thư giãn, sự «no đủ» của hai người này cũng đến một mức cảnh giới. Cảnh giới cao đến có thể dùng từ cổ để hình dung, có thể nói thế này, dù anh mạnh mẽ mặc anh mạnh mẽ, gió mát phủ núi đồi, anh tung hoành mặc sức tung hoành, trắng sáng vẫn chiếu sông lớn.

Tần Tri nằm ở trên sofa bọc thảm thưởng thức cuộc sống, bên cạnh anh là một máy sưởi trông như một loại quạt điện nhỏ không ngừng thổi hơi ấm. Công suất máy không lớn lắm nhưng cũng làm ấm được một góc. Quan Thục Di tiếc tiền điện, thời điểm khách không nhiều nàng chết cũng không mở điều hòa. Đông chết cũng không mở!

Nếu không phải vì cái ‘tàn chân’ của Tần Tri, tiền điện máy sưởi nàng cũng hơi tiếc. Mấy ngày trước, siêu thị có đợt khuyến mãi, nàng còn tha một cái thảm hoa hồng lớn mới tinh cho Tần Tri dùng. Cái máy sưởi giảm giá rất thấp, cả thuế mới chín mươi bảy tệ. Tần Tri đối với đãi ngộ trên một chút cũng chưa đưa ý kiến. Ở nhà, đãi ngộ của anh và ở đây nếu so cấp bậc đúng là giống nhau như đúc, bà nội cũng mua cho anh một máy sưởi nhỏ, nhãn hiệu cũng là “gấu trúc”. Thậm chí bà nội nói giá so với cái này còn giảm hơn mười tệ.

Đương nhiên, anh không nói chuyện này cho Quan Thục Di, bằng không nàng có thể lải nhải nửa ngày, lải nhải đến không còn gì. Anh sợ nàng lại trèo xe bus khiêng cái máy sưởi làm tổn của nàng mười đồng tiền kia, nha đầu này tuyệt đối làm được chuyện như vậy.

“Anh nói trận tuyết này phải vài ngày mới hết sao? Đông chết em rồi!” Quan Thục Di phụ đẩy một xe sách về, trời rất lạnh, nàng ngồi xồm trước máy sưởi, vừa hà hơi, vừa chà hai tay vào nhau, nhìn sơ có vẻ rất thảm hại.

“Phải hai ba ngày, trên báo nói, Quả Quả, mở điều hòa đi, cũng không tốn bao nhiêu tiền đâu.” Tần Tri nhìn nàng hà hơi sưởi ấm, hơi đau lòng.

Quan Thục Di lập tức lắc đầu: “Đừng nha, một tháng tiền điện quá ba trăm, lập tức sẽ lặn vào tiền thuê sang năm. Còn nữa, tiền đó nếu dư, không bằng cuối năm chia đôi. Phần tiền dư, em cho anh cưới vợ.”

Tần Tri buồn sách, lơ đãng mỉm cười, anh hơi rời chân khỏi tấm thảm dày: “Đặt chân ở đây đi, anh bị sưởi đến nóng hổi rồi.”

Quan Thục Di cũng nở nụ cười, lời của nàng lộ ra một chút khí giận: “Bỏ vào chung? Chúng ta là quan hệ gì, Nút chai, em có thể nói trước không, bảo em bỏ chân vào? Em vẫn còn là hoa cúc băng thanh ngọc khiết, quả táo to! Để anh làm hư, em gả cho ai?”

Tần Tri né tránh: “Anh chỉ thân mật với «đồng chí quan hệ cách mạng», đáng bị đánh sao?”

Quan Thục Di giận dữ: “Đáng!”

Tần Tri: “Vậy không nói nữa.”

Quan Thục Di ngây ngốc đứng đó, đông lạnh như cương thi!

Từ ngày xảy ra chuyện trước đây cũng đã hai tháng, đối với người chưa kết hôn, những thanh niên trẻ có quan hệ nam nữ thuần khiết thường là ba phải cái gì cũng được, ái muội từng ngày cứ thế sinh ra, Còn Quan quả táo, vẫn cùng ăn cùng đi với Tần Tri như trước, chỉ là không nói chuyện cảm tình, càng không nói đến yêu đương.

Một người đứng một chỗ không tiến tới, một người là người phụ nữ bình thường đâm ra rụt rè, do đó ai cũng không nói đến chuyện đã xảy ra. Cả hai người đều hiểu, ai là người nói trước, đó sẽ là người chịu thiệt. Quan Thục Di bị choáng váng một lần, làm sao có thể ngốc thêm lần thứ hai. Nàng thờ ơ với anh, cũng như Tần Tri quyết định thờ ơ với nàng. Anh cũng không nói gì.

Đảo mắt hai tháng trôi qua, Tần Tri không nói ra. Những ngày không nóng không lạnh thật sự khô khan, làm Quan Thục Di gấp đến quá mức, bây giờ nàng là trâu ngốc qua cầu, đâm lao phải theo lao. Ngụy Cẩm nói, việc này nói ra là chuyện mệt mỏi cả đời, ngẫm lại nàng cảm thấy có đạo lý. Nàng quyết định ngoan cố chống lại đến cùng! Cả cuộc đời này, nàng sẽ không bao giờ nói lại.

Nắm tay! Thề! Thề độc!

Tần Tri cũng không nói, anh thật sự không định nói. Nhưng không nói, anh lại luyến tiếc Quan Thục Di, anh sợ mình sẽ làm uống đời nàng lại không muốn mất nàng.

Tục ngữ nói, nam nữ khi yêu đều biến thành ngu ngốc. Lời nói này thật không sai. Lần song đầu này, cả hai người là một đôi ngu ngốc.

Tần Tri kìm nén đến khổ sở, một ngày không gặp nàng, anh chỉ cảm thấy muốn chết, nhìn thấy nàng lại thấy yếu đuối đến chết. Anh hận không thể dùng hai tay tát mình hai thật mạnh để thông suốt bằng bất cứ giá nào. Rồi sợ đau, cũng không đánh tiếp. Anh nhấc chân, khí lạnh như đã len lõi vào tận nơi này, chết cũng muốn đến rồi. Anh không dám đòi hỏi nàng..... Người khác cũng đừng mơ tưởng. Nhưng anh cũng không nói, anh chỉ nhìn nàng.

Đáng thương cho đồng chí Tần Tri, thông minh hơn ba mươi năm, trong đoạn tình cảm này lại tự mình bó mình, mà vẫn còn nửa lời mạnh miệng, anh bây giờ đang giả bộ lơ đãng, cũng là đâm lao phải theo lao. Trước tiên, nàng sẽ phải chịu thiệt thòi cả đời, sau này có gì tranh cãi, theo tính tình của nha đầu kia, tất nhiên sẽ lải nhải như thế này: “Lúc trước nếu không phải anh rõ ràng van cầu em như vậy..... Như thế, như thế..... Như vậy, như vậy.....” Cái mệt này, Tần Tri chết cũng không muốn ăn.

Theo đuổi hay không theo đuổi, đó là vấn đề Shakespeare đặt ra.

Phần 2

Dịch: Hoài Phạm

Quan Thục Di lau sàn quán, gió lạnh theo khe hở chậm rãi len vào, thổi những làn hơi, một lớp băng mỏng rất nhanh xuất hiện trên mặt sàn. Nàng hơi rung mình, quay đầu lại nhìn mùa xuân của nàng.

Mùa xuân cúi đầu đọc sách, căn bản không nhìn đến nàng.

Thật sự là rất lạnh. Từ tâm đến thân thể đều rét lạnh..... Đường nhiên, cũng còn vì một nguyên nhân khác.

Khẽ cắn môi, nghĩ đến tiền điện, Quan Thục Di kéo cây lau nhà đi qua, còn sĩ diện nói: “Chúng ta là cùng ở một thôn đúng không?”

Tần Tri buông sách, mở thăm, lối thoát anh đâu có chặn, muốn vào thì cứ vào, tìm nhiều lý do lộn xộn như vậy làm cái gì?

Quan Thục Di cởi giày, mặt đỏ rực, ngồi vào bên kia sô pha, chuôi chân phóng vào thăm lông. Sau bốn năm cái rừng mình liên tục, cuối cùng cũng hồi phục.

Tần Tri cười tủm tỉm giúp nàng gói thăm kín lại. Tâm trạng ư? Là vô cùng khoái trá! Nét mặt ư? Như đang bay bổng!

“Đồng hương đồng thân, chúng ta phải yêu thương lẫn nhau. Đúng không?” Quan Thục Di lý sự, không chịu lép vế, cố gắng lấy lại mặt mũi.

“Ừ.” Tần Tri gật gật đầu, thông minh cho nàng bậc thang để trèo. Dù sao mục đích cũng đạt được rồi, nam tử hán đại trượng phu, lui một bước cũng không sao.

“Nút chai, chị hai mệt chết mệt sống, tỉnh đến tỉnh đi, vì chuyện quan trọng cả đời của cậu. Cậu nói đi, cậu thích dạng phụ nữ như thế nào? Chị hai giúp cậu?” Quan Thục Di sau khi khôi phục HP, bắt đầu mở miệng khó ngủ.

Tần Tri nhìn tạp chí trong tay, ảnh bìa là một mỹ nữ tuyệt đẹp. Anh chậm rãi mở miệng: “Dáng người xinh đẹp, tóc dài phiêu diêu!”

Quan Thục Di giận dữ: “Đó là ma nữ!”

Tần Tri giơ tạp chí, chỉ vào ảnh chụp “ma nữ”: “Nếu là cô này thì được!”

Quan Thục Di tiếp tục giận dữ, nàng chỉ vào cửa quán: “Quay đầu lại!”

Tần Tri thoải mái nằm xuống, duỗi thẳng người, để che giấu niềm vui và để có thể thoải mái mỉm cười. Nàng muốn đấu trí với anh sao? Không có cửa thắng! Giữa sự khoan khoái, anh cảm thấy hơi xấu hổ, bằng đó tuổi, nếu có thể cứ sống như vậy, anh sẽ khiến cho nàng như thế nào đây?

Nhưng Anh đã đùa giỡn nàng. Gương mặt nàng khi tức giận, thật đáng yêu!

Tuyệt càng lúc càng lớn, ngoài cửa sổ xe, cần gạt nước gian nan đang đưa qua lại. Trần Ích Trí cứ hơn mười phút lại phải xuống xe lau cửa sổ. Càng lau càng bức bối. Ông không ngừng đập phanh. Ngồi phía sau, ba người kia tiếp tục giả chết tiếp tục giả chết, chửi đồng tiếp tục chửi đồng, cứng rắn chống đỡ tiếp tục cứng rắn chống đỡ, dù sao ai cũng không nghĩ đến chuyện rời đi. Trong sự nặng nề, Ngô Gia Dương nhịn không nổi đã mở miệng, kỳ thật những lời này, cả ba người đều muốn hỏi. Nhưng bọn họ không muốn làm kẻ xấu xa.

Tần Tri thật sự ở lại Nhạn Thành? Tần Tri còn có thể giúp mọi người cùng nhau vượt qua? Tần Tri thật sự sẽ sống ở thành phố nhỏ này cả đời? Không ai có thể nhìn thấu Tần Tri. Có lẽ chính anh cũng không hiểu anh

“Các anh nói xem, anh cả thật sự sẽ nói rõ tất cả tại nơi đó?”

Vẫn làm bộ ngủ Mã Bách Đông chậm rãi mở to mắt nói: “Anh cả cho tới bây giờ không phải là một người không có chí lớn, trước đây ở Lang thị chỉ vì có Lang Ngưng. Hiện tại đã không còn như vậy. Ngọc quý phải trưng bày ở quầy đẹp, sợ là vị trí mà chủ tịch Thi mời anh ấy không hài lòng? Theo giá thị trường, giá trị của anh cả đang có xu hướng tăng vọt!”

Trần Ích Trí ngồi phía trước, cười lạnh: “Bây giờ còn một cô nương quả táo đấy. Nếu người ta yêu nhau tha thiết, kéo không ra, dứt không rời! Mà rồi thế nào? Anh ta thích sống ở thành phố nhỏ, các anh còn muốn

đến đó giờ gây đánh uyên ương? Nhớ kỹ, gặp Tần Tri, tốt nhất là ăn ngay nói thật, đừng dùng tâm địa gian xảo mà nói chuyện, tôi hiểu Tần Tri, anh ta cho tới bây giờ chưa từng thích điều này. Nếu ai muốn đánh nhau, không tôn trọng chủ kiến của anh ta, đừng trách tôi không để ý tình cảm nhiều năm với mọi người!”

Ngô Gia Dương lập tức giải thích: “Không phải, chúng tôi không có ý định này. Đối với anh cả, tình cảm của tôi không thể kém hơn anh. Ai biết chủ tịch Thi đề ra yêu cầu đó, còn.....vì có Tần Tri, mới có chúng tôi. Tôi cũng không muốn làm anh cả khó xử, vấn đề là, ngoại trừ mắt anh cả còn nhìn đến tôi, những người khác đều coi tôi như rác rưởi. Tôi cũng không hiểu, Lang Ngưng nghĩ thế nào. Hiện giờ, tình cảnh cô ta tuyệt vời rồi, Lang thị rối loạn, bảy nước tranh giành. Ai, thật sự là..... Lòng người thật khó đoán. Anh cả coi Lang Ngưng như bảo bối. Người phụ nữ ngu ngốc, bảo bối không làm, lại làm rỉ sứt, các anh nói xem, Lang Ngưng có hối hận không?”

Hách Dật Nguyên nói đến tận gốc rễ: “Hối hận thì chưa chắc, người ta hiện tại là trai tài gái sắc, nữ đẹp nam tài, cái gì cũng hoàn toàn thay đổi. Lang Ngưng đó, dù hối hận cô ta cũng không chịu thừa nhận. Cái loại đàn bà này.....

Nếu tôi là anh cả, tôi cũng chọn muốn Quan quả táo, không phải nói Lang Ngưng không tốt, sống cùng người phụ nữ như vậy có sung sướng gì mà khoe. Cô ta không phải là bạn gái, cô ta là Bồ Tát ngồi trên toà sen trong nhà, cần tắm rửa sớm tối, dâng hương cúng bái. Cơ thể phải phục tùng, tinh thần phải sùng bái. Lời nói của cô ta phải là mệnh lệnh tối cao, không nghe theo anh nhất định phải chết, đây là vợ sao? Đây là sống lây lất cung phụng một pho tượng bồ tát ở Tây Thiên! Ở cùng cô ta một chỗ thế nào cũng tự ti

Để tôi chọn, tôi sẽ chọn quả táo cô nương, tôi thích kiểu phụ nữ này” Hách Dật Nguyên hồ hồ nói vài câu, lại cảm thấy không ổn lắm, anh ta ho khan vài tiếng, ngượng ngùng cười, sắc mặt đỏ lên, vội vàng giải thích: “Dù sao cũng chỉ là ý của tôi, lúc này không phải vấn đề giữa anh cả và Lang Ngưng, là nhà Lang Ngưng không cần anh cả mà?”

Ngô Gia Dương vẻ mặt lo lắng, hít vào rồi lại lắc đầu: “Tôi thấy anh cả chưa chắc thích cô Quan. Người khác không biết, nhưng tôi biết. Anh cả là người yêu sâu nặng, nhiều năm như vậy... Chúng ta mỗi ngày thật tâm cười nói với anh ta. Còn anh ta? Nói đi là đi, nói cho cùng là không quan tâm đến chúng ta..... Anh nhìn ánh mắt anh ta, căn bản là không nhìn xuống cô Quan, các anh cho hai người bọn họ là quan hệ đó sao? Tôi không thừa nhận! Lúc cô ấy đánh vào đầu anh cả, âm thanh giòn tan! Làm tôi sợ tới mức toát mồ hôi lạnh, đó là đầu của anh cả đó, ai còn dám lấy Mẫu Dạ Xoa về nhà? Ai có thể hiểu được anh cả nghĩ thế nào là tốt rồi, trời lạnh quá, các anh nói chúng ta có phải điên hết rồi không? Ngồi ở đây bao lâu rồi?”

“Anh có thể không đến.” Mã Bách Đông đối với Ngô Gia Dương luôn luôn không có ấn tượng tốt. Lại nói Ngô Gia Dương cũng đáng thương, đi bằng đó năm vẫn chưa có địa vị xã hội.

“Tôi không thèm! Tôi không đến, các anh lặng lẽ cùng anh cả đến công ty chủ tịch Thi ăn tạp, tôi ở bên đường hít gió tây bắc? Không có cửa đâu, chết tôi cũng chết theo các anh. Vài năm qua nhà tôi mới ngẩng đầu lên được, vất vả lắm mới có thể thẳng lưng nói chuyện. Tôi không phải đang đưa ra ý kiến sao? Chúng ta không phải đang thảo luận sao!xxx xxx (tiếng chửi), một đám không có lương tâm, vai người xấu toàn để cho tôi làm !” Ngô Gia Dương cãi lại.

“Vậy nói tiếng người đi, làm chuyện của người còn thú lắm! Tôi không thích nghe người khác nhận xét về Tần Tri, Tần Tri có lỗi với ai cũng không đến lượt anh bàn!” Trần Ích Trí lạnh lùng buông một câu.

Trong xe dần bình tĩnh lại.....

Tiến vào thành phố nhỏ. Trần Ích Trí quẹo vào một trạm xăng dầu, xoay tay đòi tiền: “Trả tiền, đừng giả chết, tôi biết các anh đều tỉnh!”

Hách Dật Nguyên bất đắc dĩ đưa tay vào túi: “ Bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm!”

“Con khỉ! Lúc vừa ra khỏi thành phố không phải đã đưa cho anh hai trăm sao?”

“Tôi không tính sai cho ai. Từ đây đánh xe trở về không tốn tiền? Tôi chỉ lấy nửa giá! Trả tiền, một người tám mươi!”

“Bên kia giàu có kìa, bốn mươi được không?”

“Anh định tay không vào nhà người ta? Vào tay không Quan quả táo gom mặt các anh ném các anh ra ngoài!”

Ba người chống đỡ không nổi, hùng hùng hổ hổ cầm tiền ném về phía Trần Ích Trí, Trần Ích Trí mở cửa đưa tiền cho cô bé bơm xăng, điệu bộ như ông chủ của ông chủ: “Thêm hai trăm 93 hào.”

Ngô Gia Dương và Hách Dật Nguyên đảo mắt, bắt đầu nảy sinh ý xấu, bọn họ ló đầu khỏi cửa kính xe bắt đầu trên ghẹo con gái nhà lành.

“Bé xinh, có thể cho anh xin một cái bao tay không?”

Em gái trạm xăng về mặt khinh bỉ: “Không tiền!”

Ngô Gia Dương chỉ vào Trần Ích Trí: “Em gái nhỏ, anh trai lái xe nhờ anh hỏi em, không đưa bao tay vậy đưa tất chân được không?”

Em gái trạm xăng càng tỏ vẻ khinh bỉ: “Không tiền!”

Hách Dật Nguyên chất phác ngơ ngác mở miệng: “Lái xe đại ca nhờ anh hỏi bé, tất chân không được, đưa anh ấy cái bát inox xin cơm đi! Nhà anh ấy cùng quần, thiếu cái chén cơm để xin cơm.”

Trần Ích Trí đã sớm miễn dịch với kiểu công kích như thế, đấu đá với bọn họ chỉ tổ hạ thấp bản thân. Vào thành phố, ông còn muốn tiền. Xem cuối cùng mấy đứa cháu cua ba ba nói chuyện đau hay bỏ tiền đau!

Bắt đầu vào trận tuyết đầu mùa đông , đồng bào toàn thế giới đều phải chống đỡ!

Hết chương 14

15. Chương 15: Khoảng Cách Kỳ Lạ

Dịch: Hoài Phạm

Bạn bè? Bạn bè là cụm từ không thích hợp đối với người hiện đại, trong sự không ngừng tiến tới của xã hội, cách mà những người hiện đại sống chung với nhau quả là kỳ diệu. Thăng thần? Thăng thần cũng là cụm từ không thích hợp đối với người hiện đại.

Người hiện đại thích quanh co lòng vòng để biểu lộ tình cảm.

Ở thời cổ đại xa xôi, những người xa lạ nhờ được giới thiệu mà trở thành bạn bè. Lời giới thiệu ban đầu thường là thế này: “Vị này là xx, tên chữ là xx, người này tính cách không tồi, yêu thích thi văn..... Như thế, như thế! Ba chấm! Ba chấm.....” Người tiên cử sẽ nêu mọi ưu điểm của người kia, mọi người dần dần trở thành bạn bè cũng là bởi vì tương hỗ từ cảm xúc đến nội tâm đích thực, mới có thể cả đời kết bạn, trở thành tri kỷ.

Còn xã hội hiện đại..... Xã hội hiện đại thì giới thiệu đến cả tổ tông tám đời liên quan, đương nhiên nếu tổ tiên của anh là một người thợ rèn phúc hậu, có thể lược bớt.

Anh bạn này, bố anh ấy là xxx, mẹ anh ấy là xxx, ông ngoại anh ấy là xxx, người nhà anh ta có chỗ dựa vững chắc nào, thân thích thế nào, gia cảnh thế nào, giới thiệu đến, giới thiệu đi, chưa xong có lẽ còn có thể lạng lẽ nói thêm với anh một chút về số tiền tiết kiệm đang gửi ngân hàng.

Hệ thống giá trị sau lưng một người quyết định trị giá của người đó, đó là người hiện đại. (quá đúng, dịch đoạn này mà buồn cười, buồn và cười!)

Trong mắt người hiện đại, tôi không tồn tại. Tôi là tạo thành nhờ giá trị của vô số người và vật đằng sau tôi. Không có những thứ hoa lệ đó, tôi chỉ là một số không, cho dù tôi cố gắng thế nào, vươn lên thế nào, cũng chỉ có thể là một số không.

Gần đây..... Giới hạn với Tần Tri dường như đã tăng đến vô hạn, Quan Thục Di đuổi mãi mà không thấy, bởi vậy, nàng cảm thấy khổ sở.

Lần đầu tiên, Quan Thục Di biết Tần Tri không phải là người đào than đá. Từ miệng Ngô Gia Dương mà biết, thật ra từ trước, nàng đã biết anh không phải người đào than. Nhưng nàng không nghĩ lại có thể như vậy, Ngô Gia Dương kiêu ngạo nói với nàng: Nút chai nhà nàng trước kia ở công ty lớn tài giỏi thế nào, lương một năm bao nhiêu, cao quý thế nào, giá trị con người bạn gái quá triệu, anh ngồi xe cao cấp đi làm, một bộ âu phục giá hơn vạn tệ. Hiện nay, bao nhiêu công ty đang mời Tần Tri, giá cả của Tần Tri là bao nhiêu, vân vân.....

Quan cô nương đáng thương bị đả kích, nàng cảm giác trước mặt nàng và Tần Tri xuất hiện một con kênh, mà con kênh này càng ngày càng nổi rộng.

Tuy rằng Tần Tri quyết liệt yêu cầu, sau này Ngô Gia Dương có đến quán nữa thì ngay cả bạn bè cũng không thể. Nhưng Ngô Gia Dương đi rồi, những người khác vẫn có thể đến. Những người này mang theo tin tức, cố ý vô tình trước mặt Quan Thục Di nói về Lang Ngưng, lại bàn bạc về tương lai của Tần Tri.

Quan Thục Di bị tổn thương. Thương tổn đó dẫn đến sự bất an làm nàng càng yếu ớt.

Những thông tin như thế, làm sao một người phụ nữ nhỏ nhoi như nàng có thể tiếp nhận? Quan Thục Di cảm thấy trước kia mình thật buồn cười, nàng thậm chí nhớ tới căn hộ chung cư của nàng, trước kia nàng luôn dựa vào nó để giữ thể diện, tuy rằng trên miệng luôn nói không cần. Nhưng nếu gặp được người hợp ý, muốn tiến tới, nàng vẫn như vô tình nói cho người ấy, cười nàng sẽ không phải lo lắng về chỗ ở. Bây giờ nhớ đến, chung cư tựa như một câu chuyện tiêu lâm hài hước phổ biến.....

Cứ như vậy, trái tim Quan cô nương biến thành một mảnh nhỏ, bởi vì đã sớm hăm sâu, cho nên mảnh nhỏ ấy càng thêm đau đớn, từng ngày từng lúc khó chịu.

Quan Thục Di nhớ rõ, trên sách vẫn viết thế này: Tình yêu, chính là anh đi vào lòng tôi, tôi đi vào lòng anh! Sau đó..... Dung hoà..... vân vân và mây mây..... Đơn giản như vậy. Nàng không hiểu vì sao chỉ vì giữa họ là mấy lớp tiền, vách ngăn địa vị lại ngăn cản họ thành ra chật vật như vậy. Nàng thà anh là một người đào than.

Sau khi ái tình lạc vào mùa đông lạnh lẽo?

Liên tục nửa tháng, Quan Thục Di không nói chuyện với Tần Tri, nàng phớt lờ anh, bởi vì để ý, lại sợ sẽ nếm mùi thất bại.

Tần Tri..... Cũng không biết nên làm thế nào để đối mặt với Quan Thục Di. Anh rất muốn giải thích, để mọi thứ trôi vào quên lãng. Anh thích Quan Thục Di. Nhưng anh sợ nếu anh đưa tay cho nàng, sau này lại phải xin lỗi nàng. Quan Thục Di giả bộ như hai người chỉ là bạn bè, khiến cho Tần Tri không thể tiến thêm một bước. Tính khí anh ngày càng nóng nảy, nếu nhìn thấy một vài người bạn cũ trong nhà, thái độ lại càng ác liệt, gần đây nhất gặp một người quen, anh quay người bước đi, một câu cũng không muốn nói.

Sau đó..... Rất kỳ diệu, Quan Thục Di dần dần lại cùng “người bạn” Tần Tri chậm rãi phát triển tình hữu nghị kỳ diệu, đây là điều Tần Tri không đoán trước được.

Nói phát triển nghĩa là, mọi sinh hoạt của Quan Thục Di bị nhóm “bạn bè” của Tần Tri xông vào quấy rầy. Những người này như bình thường như liệt sĩ cách mạng, tre già măng mọc, luân phiên nhau đến quán cà phê sách báo danh rồi thuyết phục, mỗi lần như thế bọn họ đều mũi dùi đầy tro, nhưng vẫn kiên cường bất khuất.

“Tôi nói này em dâu à, em thế nào mà không nhìn ra then chốt vậy?” Thi Hạo Khánh vòng quanh giá sách, Quan Thục Di xếp từng quyển lên kệ, không thêm quan tâm người đàn ông trung niên áo mũ chỉnh tề, tuy ông ta gọi nàng là em dâu, nàng cảm thấy rất thích, nhưng Những người này đến đây là muốn mang Nút chai đi. Nàng luyện tiếu, càng không muốn! Nàng đành phải phớt lờ bọn họ.

“Tôi nói này em dâu.....” Thi Hạo Khánh lại từ phía khác tiến lại, đứng chắn trước mặt Quan Thục Di, cười cười van nài. Quan Thục Di ném quyển sách cuối cùng lên giá sách, miệng đầy vẻ tức giận vì bị xem nhẹ: “Tôi không phải em dâu..... Có quý biết tôi là cái gì!”

“Em không phải thì ai mới có thể? Trong mắt thằng nhóc kia chỉ toàn thấy em, cơ bản là không nhìn đến chúng tôi, em dẫu à, để Tần Tri ở thành phố nhỏ này thật đáng tiếc. Em giúp anh nói với cậu ta vài câu, anh nhờ cả vào em.”

Quan Thục Di bất đắc dĩ ngẩng đầu, mặt anh cả này không biết đã phải trải chiến tranh khốc liệt thế nào, phía đông, những nếp nhăn trên mặt bị túm vào một chỗ; phía tây, một đám máu đông, nhìn qua quá sức thê thảm.

Thị Hạo Khánh giơ tay sờ khóe miệng, hít khí lạnh: “Để em chế giễu rồi, em dẫu. Chị dẫu em đánh nhau với em gái anh.”

Quan Thục Di lắc đầu: “Không có, cũng không phải lần đầu tiên.”

Đúng vậy, tiên sinh Thị Hạo Khánh mỗi lần trên mặt mang thương tích, sẽ chạy đến đây tìm Tần Tri. Trong nhà ông ta rất hỗn loạn, ông ta là tiểu thị dân ở tầng lớp dưới cùng lập nghiệp thành công mà ngoi lên. Khi đã có tiền, quan hệ giữa người với người trong nhà ít nhiều không kịp thích ứng, mấy năm nay vẫn chưa kịp thích ứng. Mỗi ngày, vợ và mẹ, cậu cả, cô em vợ, em trai chạy qua chạy lại, sau đó bắt đầu giáp lá cà. Ông ta đứng giữa chịu trận. Người này gần đây vô cùng nhút nhát cuộc sống bình yên trong văn phòng chủ nhiệm, nên muốn giao lại công ty cho Tần Tri, bên ngoài thì giả như công ty phá sản, có lẽ ông ta đã mệt mỏi với sự tàn khốc trong quá trình lập nghiệp, nên muốn buông tay để tận hưởng những ngày tháng bình thường mà hạnh phúc ngày xưa. Nhưng Tần Tri không đồng ý.

“Em dẫu, Tần Tri là nhân tài, là nhân tài lớn. Em đặt cậu ta trong tiệm sách, không phải rất tàn nhẫn sao? Một tiệm sách nhỏ thế này, mất bao nhiêu năm mới có thể trở thành nhà sách Tân Hoa*?”

*:Nhà sách trực thuộc nhà nước Trung Quốc, và đương nhiên là có quy mô rất lớn.

Quan Thục Di buồn bực đẩy chiếc xe không vào một góc, tức tối ngồi xuống sô pha, cúi kính nói: “Tân Hoa là nhà sách quốc gia. Chúng tôi làm thế nào cũng không thể được đến mức như nhà sách Tân Hoa..... Còn nếu anh ấy muốn đi, tôi có thể ngăn lại sao? Tôi vô dụng!”

Thị Hạo Khánh xấu hổ cười vài tiếng. Không cẩn thận động đến vết thương nơi khóe miệng, cơ mặt ông ta bắt đầu run rẩy một lúc.

Giọng Quan Thục Di mang theo một tia vứt bỏ: “Hơn nữa, tôi và Tần Tri..... Bây giờ còn chưa xác định. Tôi cũng không biết anh ấy nghĩ như thế nào Có lẽ anh ấy chỉ coi tôi như một cô em gái hàng xóm, mấy người nói ở thành phố lớn, Tần Tri tốt như vậy, phong độ như vậy..... Tôi chỉ là một người phụ nữ ở trong nhà đang tìm việc làm, làm sao chúng tôi có thể.”

Quan Thục Di ủy khuất dựa vào lưng ghế sô pha, hốc mắt bắt đầu đỏ lên.

Thị Hạo Khánh lấy ra một điều thuốc lá, châm lửa. Quan Thục Di lấy từ dưới bàn trà một cái gạt tàn thủy tinh đặt mạnh lên mặt bàn, quát khê: “Đừng để khói bay lung tung! Bỏ tàn thuốc vào!”

“Ha ha..... Em dẫu thế này, rất giống chị dẫu em!” Thị Hạo Khánh cười, ngồi xuống bên cạnh Quan Thục Di, ông hút xong hai điều thuốc, đột ngột hỏi Quan Thục Di: “Em có muốn biết chuyện trước đây của họ không? Anh và Lang thị cũng có vài quan hệ, vì Tần Tri là nhân tài anh vẫn luôn muốn có, coi như là ngoài cuộc tỉnh táo còn trong cuộc u mê đi.”

Lang Ngưng, Lang Ngưng, cái tên này tra tấn Quan Thục Di suốt một tháng trời. Mọi người đều nói về Lang Ngưng. Quan Thục Di từng lên mạng, gõ thử cái tên ấy, thật đúng là gia thế hiển hách, tình nhân trong mộng của đàn ông. So với cô ta, nàng có cái gì?

Nàng quay đầu nhìn Thị Hạo Khánh, cầm ấm trà rót cho ông ta một chén, đẩy qua: “Muốn..... Tôi muốn biết, anh nói cho tôi biết đi, anh Thi!”

“Em không giống cô ta, em tốt hơn nhiều. Thật lòng đấy, tin lời anh nói. Bọn họ đã chia tay, không thể quay lại, thằng nhóc Tần Tri đó là điển hình cho câu ngựa hay không chịu ngoảnh đầu.” Thị Hạo Khánh gạt tàn thuốc, nghiêm túc nói với nàng.

Quan Thục Di quay nhìn Thị Hạo Khánh, đột nhiên cảm thấy anh trai già này, tướng mạo không tệ, đáng về đường đường, mặt đây về đáng thương!?

Nàng cười khỏ đánh trống lảng: “Chỉ là lời anh nói!”

Thi Hạo Khánh biết đã nói đúng chuyện Quan Thục Di thích, vì thế, cố gắng “chèo kéo”: “Anh nói thật. Anh chú ý Tần Tri đã nhiều năm, trước kia là đối thủ cạnh tranh, sở thích của cậu ấy anh nắm rõ, em muốn biết cái gì, anh nói hết cho em.”

Quan Thục Di lập tức thẳng người, hai tay đặt lên đầu gối, nghiêm chỉnh gật đầu: “Được. Em muốn biết tất cả, anh nói đi!”

“Lang Ngưng và Tần Tri quen nhau lúc học đại học.....” Thi Hạo Khánh bắt đầu kể chuyện Tần Tri, quá khứ của anh.....

Tần Tri đẩy cửa, đưa mắt nhìn qua sô pha, Thi Hạo Khánh đang khúc kha khúc khích, không biết nói gì với Quan Thục Di, mà Quan quả táo nhà anh sắc mặt rất khó coi. Anh cởi bao tay da, mạnh mẽ vỗ những hạt bụi không hề tồn tại trên người, hai người chuyển tâm nói chuyện kia mới quay đầu nhìn anh.

Thi Hạo Khánh xấu hổ cười cười, đi tới, giọng nói pha lẫn một tia lấy lòng: “A! Tần Tri, cậu đã về?”

Tần Tri gật đầu, ghéech cảm hỏi bên kia: “Anh và Quan quả táo nói chuyện gì?”

Thi Hạo Khánh vò đầu: “Cô ấy muốn hỏi về Lang Ngưng.”

Sắc mặt Tần Tri trở nên rất khó coi. Thi Hạo Khánh thấy tình thế không ổn, tìm một cớ “chia tay.....”, bỏ trốn.

Quan Thục Di giương mắt nhìn Tần Tri đứng ở cửa quán cà phê sách. Anh mặc một chiếc áo khoác màu lam đậm, dài đến đầu gối. Người đàn ông này, khoác lên người cái gì cũng hợp, nhìn thật vừa mắt. Không sai, trời đã cho anh khả năng đứng ở tầng cao nhất của thành phố lớn, còn nàng, lấy gì để xứng với anh?

Tần Tri cởi áo khoác cầm trong tay, chậm rãi đi tới, cúi đầu nhìn Quan Thục Di.

Quan Thục Di cũng nhìn Tần Tri, trong tưởng tượng, con kênh ngăn cách giữa hai người càng thêm rộng lớn, khoảng cách thật sự quá xa, quá xa vời..... Đối với những người như họ, có lẽ sự nghiệp là thứ quan trọng nhất trong cuộc đời. Nhưng với nàng, một người phụ nữ nhỏ nhen, hôn nhân mới là tất cả. Nửa năm nay, nàng làm sao lại như vậy, một mình nàng diễn trò sao?

Tần Tri chậm rãi ngồi xuống, dịu dàng hỏi nàng: “Sao vậy? Em đừng nghe Thi Hạo Khánh nói hươu nói vượn, anh ta chỉ lừa em thôi.” Giọng nói của anh vẫn nhẹ nhàng như trước.

Quan Thục Di lắc đầu, cảm thấy tủi thân. Hốc mắt bắt đầu rơm rớm nước.

Tần Tri đưa tay vào túi áo khoác, lấy ra một quả táo to, tựa như một đứa nhỏ lấy hai ngón tay nắm đồ chơi: “Muốn ăn không?”

Quan Thục Di lắc đầu. Trong lòng ề ảm, giờ phút này, táo mà nàng thích ăn nhất cũng không thể xoa đi nỗi chua xót. Nàng nhìn cái đầu heo đang cười đầm đìa, thật muốn đập cho anh ta một cái.

“Rốt cuộc làm sao vậy? Anh phải tội em? Được rồi, cho em đánh một cái.” Tần Tri xoay người, đưa ót ra trước mặt nàng.

“Cô ấy rất đẹp, phải không?” Quan Thục Di hỏi khẽ.

“Ai? Lang Ngưng?”

“Ừ.”

“Vì sao lại hỏi về cô ấy?”

“Ông chủ đất kia.....”

“Chủ đất?”

“Là người vừa rồi kia.”

“À.”

“Anh ta nói, Lang Ngưng dáng người xinh đẹp, tóc dài lay động..... Rất có khí chất, có hương vị, tập hợp tất cả những gì mà đàn ông yêu thích.”

Tần Tri thật sự không biết phải trả lời Quan Thục Di thế nào, nếu chỉ nhìn bề ngoài, những lời này hình như là sự thật. Nhưng tuyệt đối không thể nói với nàng, anh còn chưa muốn chết.

“Cô ấy không bằng em.” Tần Tri dứt khoát nói dối.

“Anh gạt người, em nhìn ảnh của cô ấy rồi.” Quan Thục Di bắt đầu bới móc.

Tần Tri bất đắc dĩ nhìn sàn nhà, đã là quá khứ rồi mà? Anh không hiểu nội tâm của phụ nữ, cô ấy đang ghen sao?

Nhìn bờ vai hơi gầy gò phía trước, người này vẫn không nhúc nhích, cúi đầu ngây ngốc, nước mắt tủi thân của Quan Thục Di bỗng muốn tuôn trào, ôm lấy anh: “..... Ôi.....” một tiếng, bắt đầu mở đập nước.

A? Tình huống gì đây? Tần Tri ngây người, cô ấy bị đả kích sao? Thật ra, cô ấy không nên khổ sở như vậy, trong mắt anh, Quan Thục Di có nét đẹp của riêng nàng, nét đẹp ấy, cả đời Lang Ngưng cũng không thể có. Cho nên, anh đã muốn quên mọi thương tổn mà cô gây ra cho anh, đó là sức hấp dẫn của Quan quả táo.

“Này!” Quan Thục Di khóc một hồi, gọi anh.

“À?” Tần Tri bừng tỉnh từ trong mạch suy nghĩ, quay đầu lại.

Quan Thục Di đột nhiên vươn hai tay, mạnh mẽ nắm hai bên quai hàm của anh, nhéo cật lực, gào lên: “Heo!!!!”

Vô số mồ hôi lạnh từ xương sống Tần Tri bốc ra, tuy anh biết Quan Thục Di có đôi khi hơi bất bình thường, nhưng đây là tình huống gì?

Mắt Quan Thục Di ngập nước, đúng, là nước, ai dám nói nàng khóc, kẻ đó nhất định phải chết.

“Chúng ta quen nhau bao lâu?” Quan Thục Di trừng mắt hỏi.

Tần Tri: “Năm.”

Quan Thục Di: “Anh biết không?”

Tần Tri: “Biết cái gì?”

Quan Thục Di: “Tôi chỉ muốn một tay bóp chết anh. Tôi chỉ mong mỗi ngày bóp anh lại đánh cho tan nát, để thân thể anh hóa thành một ngôi sao băng, xuyên qua cửa sổ, xuyên qua vùng quê này..... Cuối cùng hóa thành tro bụi!”

Tần Tri: “..... Này!”

Quan Thục Di cắn hờn: “Người khác yêu đương thế nào tôi không biết, nhưng với tôi thì tôi xác định toàn vũ trụ tôi là người thứ nhất! Anh lại cứ dằn dặt như vậy sao? Cho nên, anh là..... Heo!!!!”

Tần Tri: “..... Con người chỉ mới đặt chân lên mặt trăng, nói toàn vũ trụ có hơi khoa trương.....”

Quan Thục Di: “Câm miệng! Nói chuyện chính!”

Tần Tri: “A!”

Quan Thục Di kéo khuôn mặt Tần Tri đến mức nhăn nhúm khó tưởng tượng nổi: “Nói!”

Tần Tri ăn đau, cũng không dám phản kháng: “Nói cái gì?”

Quan Thục Di: “Cái gì cũng được!”

Tần Tri: “Buông ra.....”

Quan Thục Di: “Không có cửa đâu!”

Tần Tri: “Vậy em muốn anh nói gì?”

Quan Thục Di quệt miệng: “Nói anh thích tôi!”

Tần Tri tức khắc: “Thích em.”

Quan Thục Di quệt miệng: “Thích nhất trên đời!”

Tần Tri tức khắc: “Thích nhất!”

Quan Thục Di quệt miệng: “Không phải uy hiếp?”

Tần Tri gian nan nhếch môi: “Hoàn toàn không!”

Quan Thục Di buông tay ra, mỉm cười, nụ cười của nàng mang theo một chút bất đắc dĩ, một chút thương hại, một tia tự giễu cợt, và một hương vị không nói nên lời. Tần Tri có thể nhìn thấy trên khuôn mặt nàng vô số diễn cảm, nhưng, mọi tình cảm đó hình như đang tập hợp lại để nhấn gởi một tín hiệu sau đó, trong lúc này, trông nàng thật sự đáng sợ! Điều này làm tim Tần Tri đập kịch liệt, anh linh cảm chuyện gì sắp phải xảy ra.

Quan Thục Di vươn tay xoa hai má Tần Tri: “Không có con..... Cũng không sao Chỉ cần có anh là được. Em nói nghiêm túc, anh tìm khắp nơi cũng không thể thấy người nào hiền lành tốt bụng giống như em đâu, em nói là được, em sẽ không thay lòng với anh, em thích anh. Cũng chỉ muốn gả cho anh! Anh không thể cự tuyệt em. Bởi vì..... Em cũng không biết phải nói gì..... Nút chai, anh có thể tưởng tượng mà, qua thôn thượng lưu của em, còn thôn hạ lưu”

Tần Tri ngây người, anh ngây ngốc nhìn cô gái trước mặt, nàng rơi lệ chỉ vì đã nghe những chuyện của anh. Cô gái này lại bắt đầu nói năng nhăng nhít. Mỗi khi nàng ngượng ngùng, không thể thổ lộ, không thể giấu bày chính xác ý muốn, nàng lại nói hươu nói vượn. Thật ra, nàng không cần phải nói gì, Tần Tri biết, vì anh hiểu nàng, như ngay lúc này đây, anh hiểu, nước mắt của nàng không rơi vì nàng, mà là rơi vì anh.

Đúng vậy, Quan Thục Di uất ức vì anh, bất bình vì anh, thương tâm vì anh.

Nhẹ nhàng nâng gương mặt tròn trĩnh, Tần Tri chậm rãi hôn..... Anh nói: “Chúng ta kết hôn đi, anh thích em.”

Đây là mắt và mắt giao hòa,

Đây là tim và tim va chạm,

Đây là số phận và số phận hoà hợp.....

Đây là tiếng quát lớn đến từ lầu 4 của Quan mẹ: “Bà đây..... Không đồng ý!!!!!!!!!!!!”

Tần Tri và Quan Thục Di quay qua nhìn Quan ba ba, vẻ mặt ông xấu hổ, xua xua tay về phía hai người. Đằng sau, Quan mẹ tay cầm rổ rau cầm tức nhìn họ.

Hết chương 15

16. Chương 16: Đàm Hôn Luận Gả

Dịch : Hoài Phạm

Đêm đông yên tĩnh, thỉnh không tĩnh khiết khác thường. Dù là nhiệt độ không khí ở mức trên 0 bao nhiêu độ, hay dưới 0 bao nhiêu độ, thì đối với dân cư trong khu chung cư này mà nói, chỉ cần có náo nhiệt là có thể nhìn – có thể nghe, mặc kệ là ban đêm có gì gì khác đi nữa, mặc kệ là hè nóng bức hay đông giá lạnh, họ vẫn thích thú tựa cửa hóng hớt náo loạn bên nhà hàng xóm.

Khu vực dưới lầu hai đầy người, Tần bà nội nhân tiện bán được vài gói thuốc.

Hai mẹ con nhà họ Quan cãi nhau, không thèm để ý giọng nói thoát khỏi cổ họng đã theo lầu 4 lướt qua cửa sổ, bay ra khỏi địa cầu.....

“Bà đây muốn đẹp mặt cả đời, cuối cùng đụng phải cái mông!!!!!!!!” Quan mẹ gầm lên giận dữ, công lực mạnh đến nỗi nải chuối Tần Tri đang cầm định đưa cho khách hàng suýt nữa rơi xuống.

Về mặt bà khách đầy vẻ ái muội, nhìn Tần Tri từ trên xuống dưới, Tần Tri xấu hổ quay đầu nhìn bà nội, quá hiểu biết tình hình địch quân, Tần bà nội kéo áo anh nói: “Khuông Khuông (sợ vuông), không sao đâu, hai mẹ con nhà đó mà nháo nhác, Quả Quả luôn giành phần thắng.”

Quả nhiên, Tần bà nội còn chưa dứt lời, từ lầu 4, một tiếng gào của Quan Thục Di làm Tần Tri buồn bực tới cực điểm.

“Mông thì không phải là thịt? Thịt ở mông còn nhiều hơn thịt trên mặt! Mỗi lần mẹ gói bánh tẻo không phải đều phải lấy thịt sau mông heo sao?” Quan Thục Di hét một tiếng, nải chuối Tần Tri vẫn cầm cuối cùng đã rơi xuống đất.

Anh đưa tay sờ mặt, liên tưởng đến cái mông của anh. Hoàn toàn không hiểu vì sao mẹ con nhà kia lại hình dung về anh như vậy? Vì sao họ lại coi anh – rõ ràng là một loại động vật cấp cao như một con vật có hình dáng và cấu tạo không thể chấp nhận được như thế? Lại còn bàn luận về «linh kiện» bên trong âm ỹ như vậy?

Trên lầu đã xuất hiện âm thanh lạch cạch của đồ vật bị đập vỡ, Tần Tri rút cổ, cuối cùng quyết định lên lầu, tuy Quan Thục Di từng nhắc đi nhắc lại anh không cần phải có mặt, nhưng anh cũng muốn nhắc nhở nàng, dù thế nào anh cũng là một khối thịt ngon, gói bánh tẻo (văn thẩn) được cũng có thể xào rau được! Đương nhiên, là một người đàn ông, anh muốn cùng Quan Thục Di đối mặt với vấn đề. Khi anh vừa dừng trước cửa nhà Quan Thục Di thì Quan ba ba mở cửa. Ông nhìn thoáng qua Tần Tri, lặng lẽ ra hiệu, kéo Tần Tri xuống lầu, vừa bước vừa nói nhẹ nhàng: “Đập đồ xong rồi, kêu con, để con về.”

Tần bà nội vốn lo lắng theo sau Tần Tri vội gật đầu, hòa theo, không giấu diếm vẻ nịnh bợ: “Ông lão nhà tôi có trà ngon lắm.”

Cứ như vậy, một đám người rất vô lương tâm rời khỏi chiến trường, để lại trên lầu hai người phụ nữ dững mẫn!

Quan ba ba vẫn chưa vội vã đào bới vấn đề của con gái ra với tư cách một ba ba có trách nhiệm, thậm chí ông còn mãi mê ngồi đầu cờ vua với Tần gia gia. Tần Tri lo lắng đứng ở cửa nhìn lên, hoàn toàn không biết anh đã trở thành vật chiêm ngưỡng của dân cư trong chung cư, tiếng tranh cãi ở lầu 4 «rò rỉ» qua cửa sổ rơi trên mảnh sân lớn mọi người trong chung cư vẫn hay tụ tập. Những từ ngữ mà cuộc sống trước đây của Tần Tri chưa bao giờ tưởng tượng ra. Tiểu vũ trụ của hai người phụ nữ bắt đầu khai hỏa.....

“Mày gả ai không được? Lại lấy một thằng móc than?”

“Anh ấy không phải móc than!”

“Đúng! Nâng xe móc than, bây giờ nâng xe nó cũng không làm được, mày nói nó còn có thể làm gì?”

“..... Anh ấy..... Anh ấy..... Anh ấy cái gì cũng không làm..... Rảnh rồi anh ấy sẽ làm cách mạng! Tự do như vậy đó!”

“Mày thiếu cánh tay, hay là cụt chân? Tìm ai không tìm đi tìm cái thằng cận thị, lại còn cận thị nặng, người ta ăn ba gậy đã thối, nó ăn năm gậy cũng không gờ ra một cái rắm (Khiếp! Dịch đến đây mà lạnh cả người, bà cô này làm mất hình tượng anh Tần Tri quá sức, tức! --), xào đồ ăn cũng không phân nổi củ cải hay hành tây... Phì!!!!”

“Ai nói anh ấy không phân nổi, mẹ đi mua một cân để anh ấy phân xem. Là mẹ không thêm phân rõ phải trái.”

“Ai không phân rõ phải trái?”

“Cả thế giới đều biết mẹ không phân rõ phải trái!”

“Được! Tao lần này thật đúng là không phân rõ phải trái, nó lấy mày cũng được, mày gọi nó đến, gọi nó đến đây! Mày gọi thằng móc than kia bước qua xác bà già này. Không phải tao chết thì nó chết, mày chọn đi!”

Tần Tri thiếu chút nữa ngã sấp xuống đất, anh nắm chặt gờ cửa, lắc lư vài cái, cuối cùng cũng đứng vững. Không phải cái đèn gây hoạ chết người chứ, ba người phía sau vẫn hoàn toàn thông thả, làm sao bây giờ?!

Quan ba ba đẩy quân mã về phía trước hai ô, liếc mắt nhìn về bóng người đơn độc đang đứng ở cửa đầy lo lắng, càng nhìn càng không hài lòng. Nha đầu nhà ông phải gả cho hoàng đế [ảo tưởng trước đây của Quan Thục Di], bây giờ lại tìm chim tước trong lồng. Thân thể gầy yếu, có lẽ việc nặng cũng làm không nổi. Quả Quả nhà ông phải chịu khổ rồi.....

Tần gia gia cầm một quân cờ, sờ soạng vài cái, tháo kính lão nhìn Quan ba ba: “Thằng bé Khuông Khuông này, cháu coi như thông qua đi. Hiếu thuận, tiền kiếm được đều đưa về nhà, tiệm tạp hoá ngoài kia là nó mua, mấy năm nay chúng tôi cũng để dành được ít tiền. Quả Quả vào nhà, toàn bộ để cháu nó quản. Bọn nó muốn ở với chúng tôi thì ở, còn như không muốn, hai ông bà già chúng tôi sẽ vào nhà dưỡng lão.”

Quan ba ba vội vàng lắc đầu: “Bác à, bác nói gì vậy? Có con dâu mới nào vừa vào cửa, đã đuổi trưởng bối ra ngoài? Đừng nói việc này nữa, chúng ta đánh cờ.”

Quan ba ba lắng qua chuyện khác, không chút che giấu việc bản thân ông không nghĩ ý định gả con cho Tần Tri là tốt. Tần bà nội vẫn không ngừng nháy mắt ra dấu với Tần Tri, mong mỗi anh khéo léo một chút, là một ly trà cũng mời cha vợ tương lai một ly.

Tần Tri vẫn đứng ở cửa nghe tiếng ồn ào trên lầu, trong lòng cảm thấy phức tạp. Lần đầu tiên, có một người phụ nữ khàn cả giọng để đòi quyền lợi, trước đây, những khi có chuyện Lang Ngưng chỉ yên lặng khóc. Cô vẫn trách anh không chịu phần đấu! Không chịu phần đấu! Trên thực tế anh đã cố sức phần đấu. Nhưng bọn họ cơ bản là không nhìn tới.

Tần bà nội nhìn một bà hàng xóm trong sân một cách tức tối. Bà hàng xóm, vốn dĩ đang cười tủm tỉm ngưỡng chừng ôm con trốn về nhà. Buổi sáng hôm nay, Quan mẹ ở trong sân cùng hàng xóm khoác lác. Một người hàng xóm, đã sớm không vừa mắt với Quan mẹ dữ dằn, làm ra vẻ vô tình tiết lộ chuyện Quan Thục Di nói dối bà trong vài tháng nay khiến cho Quan mẹ nổi trận lôi đình. Nếu không có đứa con gái này, nhà họ không đến mức từ một hồi vui vẻ biến thành thành trò khôi hài.

Thật ra, Quan ba ba đã sớm nhìn ra một vài dấu vết thay đổi nho nhỏ của con và nghi ngờ, con ông có chuyện giấu giếm họ, chỉ không nghĩ lại lớn như vậy. Thất nghiệp, mở quán cà phê sách, còn muốn gả ột thằng nhóc nhà hàng xóm không cha không mẹ không bình thường!

Từng đó chuyện đã kích khiến bọn họ trở tay không kịp. Nhưng chuyện tới trước mắt phải giải quyết, những người này lập tức theo phép tắc truyền thống, vì vậy gọn gàng bàn bạc chuyện đàm hôn luận gả.

Lầu 4, một tiếng gào khan rơi vào trong phòng. Quan mẹ khóc, khóc thương tâm, là thật tâm thật lòng khóc, không mang theo một chút giả vờ như ngày thường.

“Tôi đánh tôi này đồ miệng thối, tôi nhìn cho tốt đã không đến nỗi gây hoạ đến thối miệng..... Mỗi ngày nguyên rửa con gái yêu gả cho cái đồ bán hoa quả Ôi..... Không ngờ được nó thật sự tìm được một thằng bán hoa quả!!!!!!”

Có lẽ động tác của Quan mẹ dọa Quan Thục Di hoảng sợ, lúc này Quan Thục Di hung dữ không dám lên tiếng, không cãi lại, nàng không nhắc đi nhắc lại nàng vì Tần Tri mới hùng hồn đến thế nữa, cũng không dù dọa, mẹ không để chúng con lấy nhau..... Con phải đi chết..... Hồn hào như trước..... Không dám nói, nàng tự cổ vũ mình phát ra một tiếng rên rỉ..... Oà khóc như mẹ.

“Mẹ, Tần Tri lấy con, cũng sẽ hiếu thảo với ba mẹ mà!” Lời hứa giữa tiếng nức nở, không hề có chút giả vờ.

Quan ba ba bỏ con cờ trong tay, đứng lên nói với hàng xóm: “Đi lên đi, đến lúc rồi.”

Tần gia gia gạt tàn thuốc vào đế giày, gạt đầu, ông thật sự vui mừng. Ông thích con bé Quả Quả vô địch hoạt bát, nhìn con bé từ nhỏ đến giờ, không ngờ đứa cháu «đào than» không có tiền đồ của nhà ông lại có bản lĩnh, có thể lừa được một đứa con gái tốt đẹp như vậy về nhà. Ông cụ hoàn toàn không ngờ được, là Quan Thục Di chủ động bày tỏ với Tần Tri, cháu trai nhà ông không phải không có tiền đồ, mà do người trên lầu – được mệnh danh tương lai phải gả cho hoàng đế – Quan Thục Di. Tần bà nội cười tươi rói, sờ chìa khóa trong túi tiền, vào nhà mở tủ quần áo, lấy ra một hòm sắt, to bằng hộp bánh bích quy, cầm theo rồi cùng bạn đời già lên lầu.

Quan ba ba đẩy cửa, trừng mắt nhìn đôi mẹ con đang ngồi xếp bằng dưới đất khóc lóc, Quan mẹ quay đầu nhìn ông một cái, lau nước mũi lên vách tường, bám vào tay Quan Thục Di đứng lên, nhân tiện lườm Tần Tri một cái.

Về mặt Quan Thục Di xấu hổ, nhìn Tần Tri rồi ngượng ngùng cúi đầu: Ban này nàng gào thét thê thảm, dùng mọi từ ngữ độc ác nhất trên thế giới này nguyên rửa chính mình. Tần Tri mỉm cười với nàng, đi theo nàng, hai người cùng nhau ngồi xuống sô pha.

Quan ba ba quyền uy chỉ chỉ vào đồng đồ bề bộn trong nhà: “Thu dọn hết rồi mới nói chuyện chính.”

Hai mẹ con – mới rồi còn là kẻ thù – bắt đầu nhanh nhẹn thu dọn chiến trường. Giữa chừng, vài lần chạm phải một đôi mắt, Quan Thục Di đều xấu hổ tránh né. Lúc này mới bắt đầu kiểm điểm hành vi ban này, nàng quả thật hơi quá đáng.

Hai ông bà nhà hàng xóm nghiêm chỉnh ngồi xong, bọn họ nhìn nhau, không biết bắt đầu từ đâu. Em trai Quan Thục Di mượn cơ hội rót nước, nhìn Tần Tri từ trên xuống dưới, có vẻ cũng hơi không hài lòng, lại liếc mắt nhìn anh. Tần Tri cười khỏ, sờ mũi nói: “Để bác trai, bác gái lo lắng, con xin lỗi.”

Quan mẹ một bụng đầy lửa giận lập tức phản công: “Đừng theo chân tôi túm trứng dê [thổ ngữ phổ thông (tiếng Quan Thoại) có ý châm chọc].”

Tần Tri ngậm miệng, anh không hiểu câu này.

Tần bà nội vội vàng mở hộp sắt, đặt trước mặt hai ông bà thông gia đang bút rút, cười theo: “Không phải con bé này sớm muộn gì cũng gả đến nhà chúng tôi hay sao? Cháu Quan, đừng dọa bọn nó. Yên tâm, chỉ cần Quả Quả gả vào, toàn bộ gia sản đều là của Quả Quả. Sẽ không để nó có nửa phần tử thân.”

Quan mẹ cầm giấy vệ sinh, lau nước mũi, hơi tức giận: “Chúng tôi gả con gái, không phải là bán con gái.”

Nói là nói vậy, bà vẫn nghiêm túc mở hòm kiểm tra này nọ, đầu tiên là mở lớp vải đỏ bao ngoài.

Sau lớp bao đỏ, một bộ vòng tay long phượng bằng vàng mười, một đôi hoa tai vàng, hai cái nhẫn, một kiểu nam một kiểu nữ. Một cái còng cổ hơi thô vàng chói hiện lên trước mặt mọi người. Hiện giờ, cưới hỏi ở thành phố nhỏ rất quan trọng chuyện trang sức bằng vàng phải đủ ba món, tốt hơn là bốn món, rõ ràng Tần nãi nãi đã sớm chuẩn bị đầy đủ, hơn nữa bà đã cẩn thận chuẩn bị bốn món, cả bốn đều nặng, ước chừng là những món trang sức bậc nhất, sắc mặt Quan mẹ lập tức hồng hồng, cười tươi rói.

Chứng từ bất động sản, tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, khi lần đầu tiên Tần Tri nhìn thấy chúng, lúc thấy cái tên của anh nằm trên những tờ giấy chứng nhận, hai hốc mắt Tần Tri đỏ bừng.

Quan mẹ mở sổ tiết kiệm, khoảng chừng tám chín mươi vạn, bà và Quan ba ba rất kinh ngạc, không ngờ đến, nhà họ Tần mở tiệm bán hoa quả lại có thể tích lũy tài sản nhiều đến vậy. Với bằng đó tiền, con gái nhà họ không sợ phải khổ sở.

“Quả Quả nhà chúng tôi đã có nhà ở, chuyện sinh lễ chúng tôi muốn nói rõ ràng. Nhà chúng tôi chỉ có một đứa con gái, là bảo bối nuôi dưỡng đến bây giờ, rất được nuông chiều. Một đầu ngón tay cũng không dám động [một đầu Tần Tri đầy mồ hôi lạnh chảy xuống], cho nên sinh lễ chúng tôi muốn có năm mươi vạn. Số tiền này, các vị đừng cho là chúng tôi tham, chúng tôi sẽ đưa hồi môn lại, chẳng những thế còn đưa nhiều.”

Dường như, trận bão nhiệt vừa rồi đã biến mất không tăm tích, nhưng đề cập đến chuyện dựng vợ gả chồng, Tần Tri vẫn có cảm giác đang sống trong mơ, chẳng lẽ họ không hề lo lắng việc anh không nghề nghiệp? Không hề lo lắng việc anh không thể có con. Anh vừa muốn mở miệng muốn nói, Quan Thục Di mạnh mẽ ngắt vào nửa bên miệng anh một cái, Tần Tri đau đến run rẩy, ngậm miệng.

Hai người đàn bà lúc này đã đến mức «một tác chẳng từ»*, tài ăn nói so với Tần Tri – lúc trên bàn đàm phán – còn chuyên nghiệp hơn chuyên gia.

(nguyên văn : - thôn thổ bất nhượng - tác đất không nhượng, thành ngữ Trung Quốc)

Tần bà nội: “Sinh lễ của chúng tôi, xung quanh mấy con phố này không tìm ra đâu, ông lão nhà tôi nói, bây giờ con dâu đều lái xe, chúng tôi cho lại một chiếc xe. Chừng nào gả vào sẽ mua.”

Tần Tri buồn rầu nhìn Quan Thục Di, nhưng nàng vui vẻ nhếch lông mày.

Quan mẹ cười: “Đã có tình cảm lâu năm, dù sao cũng định mua, không bằng hai nhà chúng ta mỗi bên một nửa, cùng lắm có thể coi là tiền hồi môn, cứ tính vào tiền bồi thường trước đây cho chúng tôi.”

Tần bà nội cười: “Đó chỉ là số tiền lẻ, tôi có tiền, chúng tôi đưa năm mươi vạn, còn phải chỉnh trang nhà cửa, hai cháu muốn Quả Quả ở nhà nó, chỉ cách nhau lầu trên lầu dưới, chúng tôi không có ý kiến, nhưng tiền đồ đạc, tiền sửa sang nhà này tính ai? Đừng đợi đến lúc đó, một cây đinh cũng đòi chúng tôi, nói thể hơi quá nhưng cứ phải nói trước.”

Tần Tri há miệng, định nói cứ tính cho anh, dù sao anh cũng muốn cưới nàng bằng bất cứ giá nào, chút tiền ấy với anh mà nói thật sự không có gì. Chưa kịp nói, bà nội anh đã thò tay nhéo vào bên má còn lại. Anh đành phải tiếp tục ngậm miệng.

Quan ba ba ngẩng đầu, lặng lẽ mở một túi mây mềm, rút ra một bàn tính đưa cho Tần gia gia: “Sửa sang là chuyện nhỏ, xem bọn nó muốn theo phong cách nào, kiểu Anh hay kiểu Mĩ đều được, chúng tôi chỉ có một đứa con gái. Tiền trang hoàng nhà cửa chúng tôi bỏ ra, đồ dùng trong nhà hai bác mua.”

Quan mẹ bồi thêm một câu: “Toàn bộ đồ đạc phải là của Đại Huy Hoàng [hàng của hãng sản xuất đồ dùng sinh hoạt lớn nhất thành phố – chú thích của tác giả]. Một thứ cũng không được mua ở hãng khác.”

“Được.” Tần gia gia vỗ đùi, đồng ý.

Tần Tri quay đầu nhìn Quan Thục Di, vẻ mặt nàng không chút e dè, đầy vẻ hớn hờ. Nàng thật sự vui mừng.

Sẽ lấy người phụ nữ này? Hơn bảy tháng, mỗi ngày, mỗi ngày ở cùng với nàng, Tần Tri đã thích nàng, bây giờ, anh nợ nàng cả cuộc đời, nhưng nàng có thể nắm tay anh đi hết quãng đời còn lại mà không cần đến con cái không? Tần Tri do dự.

“Năm năm trước tiền lương của con đã gửi ở nhà, chắc là không dưới sáu vạn. Cho con ba vạn, con muốn mua quần áo. Con cần đồ cưới! Số còn lại để em con cưới vợ.” Quan Thục Di nói rất khí khái.

Quan mẹ lại trừng mắt: “Cho mày cái rắm, món tiền đó là đào của ba mẹ, nuôi mày lớn như vậy, còn ghi chép ấy nhỉ, không ày. Đưa mày một vạn, trả lại cho Ngụy Cẩm, quán cà phê sách đó là chúng mày mở, còn cộng thêm người khác là tính làm sao?”

Quan Thục Di ủ dột nắm chặt tay Tần Tri, xem ra hai người vẫn chưa nói chuyện quyền lợi. Lòng bàn tay Tần Tri toàn bộ là mồ hôi lạnh, nỗi bất an của anh từ trong lòng bàn tay toát ra cả bên ngoài, Quan Thục Di ghé vào tai anh, thì thầm: “Đừng sợ, có em đây!”

Tần Tri nở nụ cười, anh mới không sợ, anh chỉ kinh ngạc với tốc độ làm việc ở thành phố nhỏ, không nghĩ tới lại nhanh chóng đạt “tiêu chuẩn quốc tế”, đã đến mức bàn chuyện cưới xin.

“Của hồi môn, chúng tôi muốn tám chiếc áo lông dê, tám chiếc quần lông dê, toàn bộ đều phải là nhãn hiệu Than Dương!”

“Toàn bộ xe hoa phải là Camry [Quan mẹ quan tâm đến loại xe H-X5, gọi là Camry – chú thích của tác giả, nhưng bạn nghĩ hình như bà ấy nhầm, H-X5 là tên một loại nhớt dùng cho xe ô tô của hãng Shell] ít nhất mười lăm chiếc, không được treo bong bóng, toàn bộ phải kết hoa tươi!”

“Chăn bông, đệm giường đều phải là hàng mới, còn để nguyên trong thùng!”

“Còn thiếu hai chiếc quạt điện!”

.....

Trong cuộc đời Tần Tri, kể từ lúc hiểu biết, anh từng nghĩ đến chuyện anh sẽ muốn kết hôn theo kiểu thế nào, đám cưới lãng mạn thế nào, vui vẻ thế nào, nhưng hôn lễ ở thành phố nhỏ này làm suy nghĩ của anh hơi rối loạn, lại có cảm giác “nên là như thế”. Trước lễ cưới, anh muốn lặng lẽ đền đáp cho hai người thân đã yêu thương anh hơn hai mươi năm, không, gần ba mươi năm qua. Hình như ông bà vẫn nghĩ điều đó thật bình thường. Anh muốn hiểu thảo với ông bà, anh phải quý trọng hai người già không vụ lợi nhất trên thế gian. Tâm huyết cả đời, tất cả đều bày trên mặt bàn. Tình cảm lớn lao này, Tần Tri cuối cùng cũng hiểu được.

Cha mẹ yêu con gái.

Ông bà yêu cháu.

Tần Tri muốn khóc, tưởng đối với này thành nhỏ gào khóc khóc lớn, nổi ủy khuất nghẹn ở trong lòng từ năm sáu bảy tuổi, anh muốn trút hết ra ngoài, niềm vui tràn đầy trở thành một tiếng khóc.

Hết chương 16

17. Chương 17: Muốn Đi Bắc Kinh Mua Áo Cưới

Dịch: Hoài Phạm

Bên trong một quán cơm nhỏ ven đường.

Quan Thục Di đẩy một tập tiền ra trước mặt Ngụy Cẩm, cười nói: “Mẹ mình bắt mình trả tiền lại cho cậu, này, đây là hai vạn. Nút Chai nói, đừng để cậu thiệt thòi.”

Ngụy Cẩm buông ống hút, vợ xấp tiền quăng vào ví da cầm theo, vẫn không nói gì, uống ừng ực ly nước của cô.

Quan Thục Di cười theo, đưa mặt về phía cô làm mặt quỷ: “Ê! Ha ha, u ha ha.....”

Ngụy Cẩm không để ý đến nàng.

Ngượng ngùng cười, Quan Thục Di hỏi một cách cẩn thận: “Giận?”

Ngụy Cẩm gật đầu: “Chúng ta quen nhau được bao nhiêu năm?”

Quan Thục Di đùa giỡn với cái ống hút trên ly nước: “Hình như lâu lắm? Lâu quá không nhớ được.”

Ngụy Cẩm cười khổ sở: “Mình chỉ là không nghĩ tới, cậu nhanh như vậy đã tự đem mình bán được rồi. Trước kia, còn nhớ giấc mộng của chúng ta không?”

Quan Thục Di xấu hổ gật đầu, đã rất lâu rất lâu trước đây, hai người có chung một giấc mơ, sẽ yêu đương cùng một lúc, tìm một người đàn ông nhiều tiền nhất, nếu không có tiền thì phải đẹp trai nhất, nếu không đẹp nhất, cũng phải là một người yêu họ thật nhiều.

Hai người sẽ kết hôn trong cùng một ngày, ở cùng một nơi, hai đoàn xe hoa xe chạy trong thành phố đủ tám vòng. Sau đó hạnh phúc cả đời.

“Nhanh vậy sao? Qua vài năm nữa, mình còn không biết mình biến thành hình dạng gì nữa, chúng ta cũng không còn trẻ, cậu đừng khó tính nữa.” Quan Thục Di mở miệng.

“Đúng vậy, sau vài năm nữa đã ba mươi, ở nông thôn mẹ mình vẫn hỏi, có phải mình quá kén chọn không? Mình rất buồn bực, không thiếu tay, cũng chẳng cụt chân, mình làm sao có thể để mình thiệt thòi? Còn cậu nữa, chuyện Tần Tri bị bệnh mù màu, không thể có con, cậu đã nói với nhà chưa? Chuyện lớn cả đời đó!” Ngụy Cẩm thật sự lo lắng cho Quan Thục Di.

“Chuyện bệnh mù màu toàn bộ chung cư đều biết rồi, nhưng chuyện không thể có con mình chưa nói.” Quan Thục Di trả lời.

Ngụy Cẩm hơi giận dữ, cô khế rít nhỏ: “Lá gan của cậu quá lớn, không cần có con! Cậu có nghĩ tới sau này không? Chờ hai người già đi, nếu mà chết, ai sẽ lo liệu hậu sự cho hai người? Với lại thế này cũng là quá nhanh, mới có mấy tháng mà đã kết hôn, cậu rõ ràng về anh ta chưa? Cậu đã biết về quá khứ của anh ta chưa?”

Quan Thục Di ngẩng đầu nở nụ cười: “Mình mặc kệ, mình chỉ muốn anh ấy. Không con thì nhận nuôi một đứa. Anh ấy sẽ không bỏ mình lại mà đi trước, nếu đi cũng là mình đi trước, để anh ấy thương tâm. Anh ấy tốt lắm, thật sự tốt! Sẽ không..... Bỏ lại mình cô độc.”

Ngụy Cẩm “bám theo sát gót”: “Tốt đến vậy sao? Hoàn toàn không cảm thấy.”

Quan Thục Di nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Khi anh ấy nhìn mình, trong mắt chỉ có mình. Xung quanh có gì anh ấy cũng không nhìn.”

“Vậy là cho rằng anh ta tốt?” Ngụy Cẩm kinh ngạc.

“Chứ còn sao nữa? Cậu đi trên đường, tìm một người, đưa cho người ta một trăm đồng rồi nói, đại ca, anh nhìn tôi rồi, chỉ có thể nhìn tôi, ánh mắt chỉ có thể nhìn về phía tôi, không được nhìn đi đâu khác. Được không? Còn lâu! Mong muốn đó không bao giờ thành sự thực! Nút chai nhà mình thì được! Cậu không biết đâu, khi anh ấy mỉm cười nhìn mình, y như phóng điện Nước tiểu nằm trước còn phải phun ra.....”

Quan Thục Di nói xong, hào hứng ngẩng đầu bổ sung một câu, khoa tay múa chân: “Trời muốn mưa, cô nương đây muốn lập gia đình, thần ngăn thì giết thần! Là như vậy đó, bọn mình đã định từ đời trước nhất định phải sống với nhau, tiểu thư Ngụy Cẩm à, tuổi cũng vừa rồi, tìm người hợp ý mà gả đi, đời này có mấy đàn bà có thể dựa vào kết hôn với cá muối mà đổi đời? Đó là người phụ nữ ảo tưởng, biết vì sao lại là người phụ nữ ảo tưởng không? Mọi thứ đều không thực tế gọi là cô gái ảo tưởng, sống á, cứ chậm rãi là tốt rồi. Hơn nữa, tên Nút Chai đó cũng cần mình, mình là nhận được chiếu thư trên trời cứu vớt anh ấy. Mình mang sứ mệnh của thần thánh”

Ngụy Cẩm sững sờ nhìn người phụ nữ điên rồ lại lải nhải đi vào thế giới tinh thần “đặc biệt” của cô nàng, bất đắc dĩ thở dài. Xem ra là không cứu nổi rồi, cô đành phải quay về đề tài chính: “Định ngày rồi sao?”

Quan Thục Di từ thế giới ảo tưởng linh hoạt trở lại: “Mười lăm tháng sau, ngày tốt nhất theo âm lịch năm nay.”

Ngụy Cẩm lại uống một ngụm nước: “Quá mau!”

Quan Thục Di lắc đầu liên tục: “Không mau, mình chỉ hận không thể gả cho anh ấy ngay sáng mai. Thật đó, chỉ cần không nhìn thấy anh ấy một chút là cả người khó ở. Mà sang năm cũng không tìm được ngày tốt nào nữa. Mẹ mình tìm thầy xem bói, năm nay nếu mình không kết hôn, thì phải đợi đến ba mươi sáu tuổi, lại còn là vợ hai nữa. Ông thầy tướng số mù nói, cuộc đời mình có ba lần nhân duyên, cái người lần trước bị mẹ mình ném đi, cậu nhớ không, ông thầy dạy thể dục cho tiểu học ấy! Mẹ mình bây giờ hối tiếc muốn chết. Nếu không cũng chẳng thúc giục mình gấp đến như vậy.”

“Cậu hết cứu rồi! Ui, mẹ cậu còn tin mấy thứ này nữa?” Ngụy Cẩm thở dài lắc đầu.

Quan Thục Di gật đầu: Đúng vậy, mẹ ta mê tín lắm, trước đây mình thù mấy người xem bói. Bây giờ mình cảm ơn đến chết. Mẹ mình vừa nghe mình muốn lấy chồng, tưởng mình bị điên, nếu bà không đồng ý, chắc mình với bà biến thành kẻ thù. Đúng rồi, giúp mình coi quán mười ngày, dù sao cậu có đi làm hay không cũng không sao hết, phải không?”

Ngụy Cẩm ôm ngực, vẻ mặt phòng bị: “Cậu muốn gì, chiếm tiện nghi của mình sao? Không có cửa đâu!”

Quan Thục Di kêu phục vụ, vén màn, nâng cúi đầu móc chùm chìa khoá quán cà phê sách đã xếp gọn lại quăng lên bàn, nổi vui sướng từ hàm răng thoát ra toàn bộ cơ thể: “Nút Chai nhà mình nói, không được thuê áo cưới, anh ấy không thích mình mặc đồ người khác đã mặc, anh ấy muốn dẫn mình đến thủ đô mua áo cưới, mua đồ dùng kết hôn. Hâm mộ đi, hâm mộ đi!”

Cách một cánh cửa sổ, nhìn cô gái vui vẻ giẫm lên tuyết, đứng ở ngã tư vung tay loạn xạ, khoé miệng Ngụy Cẩm chậm rãi nhếch thành một nụ cười. Cô nhìn đồng hồ, cầm chìa khoá trên bàn rời khỏi quán cơm. Có lẽ, từ đây về sau Quan Thục Di sẽ không gào toáng lên với cô “Đã tới rồi!” như trước, cũng không bao giờ còn là Tiểu Phương Phương của cô nữa.

Cứ cầu cho cậu ấy hạnh phúc đi. Nhìn theo một khía cạnh nào đó, cậu ấy vẫn hạnh phúc. Còn ngăn cản nữa, sợ là không thể tiếp tục làm bạn.

Ngụy Cẩm đi ra ngoài, ôm bả vai Quan Thục Di: “Đồng chí Tiểu Phương Phương, hẹn nhau một lần đi, mình muốn nói chuyện với anh ta.”

Quan Thục Di gật đầu, dù sao cũng tránh không khỏi lúc này, nếu Quan Thục Di không cầm chi phiếu của Tần Tri trả cô, nàng sẽ không nói với Ngụy Cẩm. Từ khi quyết định lấy Tần Tri, Quan Thục Di còn vó

thức tách hai người ra. Không biết vì sao, nàng không tin rằng Ngụy Cầm sẽ hiểu Tần Tri, không tin cô sẽ thông cảm cho anh. Thôi..... Tóm lại là muốn tránh cũng không được trời mưa.

“Khi nào?”

“Ngay đêm nay đi.”

“Đừng, 12 giờ đêm nay bọn mình phải lên xe lửa, sau đó phải bay rồi!”

“Mình còn không biết cậu sao, đang nghĩ mình sẽ thăm vấn anh ta?”

“Mới không phải, đêm nay, ngay đêm nay, quán lẩu đi.”

“Như vậy có tiện không?”

“Vô nghĩa, bạn tốt muốn kết hôn, thăm hỏi một chút là một chút.”

Vội vàng chia tay với bạn ngay đầu đường, Quan Thục Di ngồi lên taxi, nhìn cô thở ra những làn hơi trắng, đứng trong gió lạnh giữa mùa đông rét đến phát run, toát ra một vẻ thê lương kỳ lạ, mũi Quan Thục Di bỗng nhiên ê ẩm, nước mắt chảy ra.

Người nhà Quan Thục Di đào xới đồ đạc thu dọn hành lý, Quan mẹ đối với việc đi Bắc Kinh là cực lực phản đối. Trong mắt bà, đây là hành vi lãng phí tiền bạc, nhưng dù vậy, Quan mẹ vẫn túm con gái dúi vào một góc, đưa nàng năm ngàn tệ, hạ giọng nói: “Ra ngoài, đừng để mình thiệt thòi, mua cho nó một bộ âu phục đẹp đẹp mặc khi kết hôn. Nhân hiệu mà trong TV vẫn quảng cáo ấy. Đừng keo kiệt quá, biết không?”

Quan Thục Di gật gật đầu, ôm Quan mẹ, vui đến nao lòng: “Mẹ, mẹ tốt quá.”

Giọng Quan mẹ đầy vẻ mắt mát: “Mẹ đương nhiên là tốt, 10 tháng mang nặng đẻ đau sinh ra mày, nuôi mày hơn hai mươi năm, vẫn phải ày đi, để người khác nuôi. Mẹ còn tốt với mày, chứ cái thằng Tần Tri kia, gầy như con gà con, mẹ nhìn cũng chả bằng lòng, may mắn, ít nhất tốt xấu gì cũng được một cái, nhà nó dưới lầu, mỗi ngày sau này mẹ có thể nhìn thấy mày, lỡ mà có gì không nên không phải, mẹ lập tức đến với mày. Gã con gái không xa là phúc đức lớn nhất trên đời của cha mẹ.”

Quan Thục Di ôm mẹ, nước mắt ào ào chảy ra, mắt Quan mẹ cũng đã đầy nước. Quan ba ba bắt đắc dĩ ngẩng đầu: “Cái này là sao, chỉ đi Bắc Kinh mua vài thứ này nọ, lại biến thành sinh lý tử biệt. Nhanh lên, buổi tối Quả Quả còn phải ra ngoài ăn cơm nữa.”

Tần Tri đã chuẩn bị xong xuôi, đồ đạc anh mang theo rất đơn giản, máy tính, vài bộ quần áo. Tần bà nội đã chuẩn bị mười mấy quả táo thật lớn nhét vào va ly da, vừa nhét vừa lúi rúi: “Ra ngoài nhớ tiết kiệm, sắp kết hôn rồi, mấy ngày này sẽ tốn không ít tiền. Các cháu tiết kiệm, sau này tốt hơn. Biết không?”

Tần Tri đóng máy tính, ngẩng đầu cười, anh đưa tay móc một tấm thẻ ATM, dúi vào tay bà: “Bà nội, trong này có tiền, bà cầm lấy, cần chi tiêu gì thì dùng. Mật mã vẫn như cũ.”

Tần bà nội cười móm mém, cất vào: “Bà nội để dành cho con, khi hai đứa có con thì mua bảo hiểm cho nó.”

Tần Tri cười khổ sở, không nói. Con sao? Đó là một vấn đề.

Chạng vạng lúc 6 giờ nhiều, cả hai gia đình, toàn thể dân cư bu đầy sân vui vẻ tiễn Tần Tri và Quan Thục Di xuống, những người hàng xóm đều bị Quan mẹ to tiếng đuổi khéo về.

“Đến Bắc Kinh đừng tiết tiền, muốn mua cái gì thì mua!”

“Đến Bắc Kinh! Đi thăm Cố cung, thăm Trường Thành! Chụp hình nhiều vào! Đừng tiết kiệm!”

“Đến Bắc Kinh! Mẹ không phải ày tiền rồi sao? Nhớ nghĩ ở khách sạn lớn! Đừng tiết kiệm!”

Vân vân mây mây...

Hai người thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngồi trên taxi không nói gì, nhìn nhau cười một hồi, Tần Tri tò mò hỏi Quan Thục Di: “Mẹ em cho nhiều tiền lắm sao?”

Quan Thục Di đĩnh đạc vươn năm đầu ngón tay.

“Năm vạn?”

“Gì chứ? Năm ngàn. Mẹ em lần này là thật sự xuất huyết rồi đó.”

Tần Tri dựa vào xe cười run cả người. Quan Thục Di biết anh cười cái gì, đưa tay nhéo anh một cái: “Đó là tiền riêng của mẹ, không nhúc nhích tới khoản chung trong nhà đâu. Cả đời mẹ em, xuất huyết lần này là lớn nhất. Anh còn cười nữa em xuống xe đó! Nghe thấy không?”

Tần Tri gật gật đầu, đưa tay ôm choàng thắt lưng nàng: “Được, là anh sai, số tiền này em đừng động đến. Để cho ba mẹ mua sắm.”

Quan Thục Di dựa vào vai anh, ừ ừ vài tiếng: “Con bà nó mới muốn mua.”

Xe taxi xuyên qua cơn gió lạnh, đi vào một quán lẩu trong thành phố. Tần Tri đối với sự chọn lựa quán ăn của Quan Thục Di hết biết nói gì, đúng là ăn khớp với bản tính gia truyền của Quan Thục Di, có thể tiết kiệm một phần tuyệt đối không để thiệt nửa phần.

Quan Thục Di kéo va li, vừa đi, vừa dặn dò: “Ngụy Cẩm có khả năng sẽ ăn nói rất “chợ búa”, anh cố chịu đựng. Đó là bạn tốt của em.”

Tần Tri gật đầu.

Hai người tìm được một bàn trong góc, giữa âm thanh huyền ảo, ngồi vào chỗ của mình. Tần Tri nhìn bốn phía, anh ít khi phải trải qua hoàn cảnh như thế này. Thời điểm đại học rất hay đi chơi, đi ăn uống, tụ tập, bạn bè của anh rất nhiều, lúc ấy Chương Nam Chính thường kéo anh tham gia các loại hoạt động xã hội, đa số đều do Chương Nam Chính khởi xướng, Chương Nam Chính bỏ tiền. Anh ta cũng là chủ xị mời ăn, mời uống. Nhờ Chương Nam Chính, mới biết Lang Ngưng, chỉ chớp mắt đã qua mấy năm, bây giờ anh lại muốn sống những ngày yên ổn ở thành phố nhỏ, kết hôn với một cô gái bình thường. Trong lòng Tần Tri chợt giật mình, có lẽ..... Có lẽ sinh mệnh của con người đã được vẽ sẵn thành một vòng tròn khép kín, đi theo một đường vòng, vốn là như vậy. Sau cùng thì quay về chỗ cũ.

Chính là như vậy!

Quan Thục Di quay về phía Ngụy Cẩm đang đứng ở đầu đường, vẫy tay. Ngụy Cẩm mỉm cười, bước tới. Tần Tri vội vàng đứng lên kéo ghế, cô gái này hình như còn chanh chua hơn so với Quan mẹ, anh nghĩ thầm.

Sao màn chào hỏi khách sáo, mỗi người tự ngồi vào chỗ của mình, Ngụy Cẩm cẩn thận nhìn Tần Tri từ trên xuống dưới. Tần Tri làm như không, cười với cô.

“Trước đây Quan Thục Di đã từng yêu vài người, ai cũng khỏe mạnh hơn anh. Nhưng cậu ấy lại phải gả cho anh.” Ngụy Cẩm há miệng sẽ không nói lời hay.

Quan Thục Di cùng quần cúi đầu.

“Chắc chắn tôi là tốt nhất, nếu không sao cô ấy lại chọn tôi?” Tần Tri vẫn cười.

Ngụy Cẩm bĩu môi, nhận từ nhân viên phục vụ một đĩa thịt dê, ném thịt vào nồi, đảo loạn xạ: “Tôi chẳng thấy anh tốt chỗ nào, không nghề nghiệp, không cao to, còn giở trò kín đáo. Cũng chỉ mình con nhóc chết tiệt kia nhìn thấy anh tốt.”

Tần Tri gấp một miếng thịt dê đặt vào chén Quan Thục Di: “Chỉ cần cô ấy thấy tôi tốt là được.”

Quan Thục Di giống như con dâu nhỏ bị khinh khi, hai người kia nàng trêu vào một cũng không nổi. Đành lặng lẽ ăn, ít lời.

Ngụy Cẩm móc xác tay, cầm một phong bì đặt trên bàn: “Cho hai người, xem như quà tặng trước. Sắm sửa ở Bắc Kinh đắt đỏ, tiền của hai người dốc hết vào quán rồi, phải không?”

Tay Tần Tri ngừng một chốc, đẩy phong bì trở lại: “Không thiếu tiền, cũng sẽ không để cô ấy phải tủ thân. Có điều vẫn cảm ơn cô, Tiểu Di nói cô tốt nhất, bây giờ tôi mới tin.”

Ngụy Cẩm cố ẩn cái phong bì về phía trước: “Tôi tốt hay không, không cần anh khen. Tôi chỉ hy vọng anh đối xử tốt với cô ấy. Trước kia chúng tôi chơi với nhau, luôn hình dung về người chồng sau này của mình. Tiểu Phương Phương không phải người hay bội mồm, cô ấy chỉ có một ước nguyện nhỏ, có lẽ là mỗi tuần được đi thăm mỹ viện một lần, nhìn thấy cái gì thích không phải để ý ví tiền đây mỏng mới quyết định mua

hay không. Tôi hy vọng anh cố gắng, làm cho cô ấy hạnh phúc. Máy chuyện đó thật ra rất đơn giản, đúng không?”

Tần Tri lại đẩy phong bì lại: “Đương nhiên, sẽ cho cô ấy những thứ tốt nhất. Nếu những việc cô nói làm cô ấy hạnh phúc, thì đó là chuyện quá đơn giản, cứ yên tâm. Tôi cũng rất cảm ơn cô.”

Quan Thục Di thở dài một cái, đứng lên, giằng phong bì nhét vào xắc tay Ngụy Cầm: “Trời ạ! Hai người ở đây nôn tức mửa giận cái gì!”

“Không tức giận!” Hai người kia trăm miệng một lời, đồng thanh.

Một chút cơm ăn không có mùi vị gì cả, Ngụy Cầm vài lần mở miệng định hỏi về vài vấn đề thực tế, đều bị Quan Thục Di ngắt lời. Cuối cùng, Ngụy Cầm không hỏi được:

“Tiền bạc của anh nhiều được bao nhiêu? Cuối cùng anh có thể cho Quan Thục Di một cuộc sống thế nào? Anh yêu cô ấy được bao nhiêu?” Vân vân....

Trước kia, Quan Thục Di thật sự mong chờ Ngụy Cầm có thể góp ý cho nàng, nhưng bây giờ nhìn cô, có lẽ đã không cần nữa, nàng đã lựa chọn, tốt hay xấu, nàng chấp nhận. Đây là con đường nàng đã chọn, nàng sẽ không lùi bước.

Ba người từ biệt nhau ở cửa quán lẩu, Ngụy Cầm uống hơi nhiều, Quan Thục Di muốn đưa cô về, nhưng Ngụy Cầm xua tay cự tuyệt. Có lẽ bắt đầu từ thời khắc này, cả hai đã rõ, Quan Thục Di đã tìm thấy một nửa của nàng. còn Ngụy Cầm, cô sẽ đi một con đường khác thuộc về chính cô.

Ngụy Cầm lác lác đi trên đường, lão đảo không biết bao lâu, cô không trở lại phòng làm việc trong công ty mà tìm đến căn phòng nhỏ cô và Quan Thục Di hay nghỉ trưa, nghỉ ngơi một lúc, tìm được chìa khóa phòng họp, lặng lẽ mở cửa.

Trước đây, cô và Quan Thục Di đều thích đến gian phòng họp cũ này, nó đã bị công ty bỏ mặc từ lâu, trong phòng có một chiếc đèn thủy tinh ba tầng kiểu cũ. Hai cô gái lỡ thì thường tha mấy tấm nệm đã bị bỏ xó sau trận đấu diễn kinh công ty tổ chức cho nhân viên, nằm lên trên mơ giấc mộng trở thành công chúa.

Tương lai, phải gả ột người có tiền, mua một căn biệt thự gần biển. Mỗi buổi tối, sẽ mở tiệc, mời những nhân vật nổi tiếng đến nhà ăn cơm. Mọi người dưới ngọn đèn thủy tinh bắt đầu khiêu vũ. Đàn ông âu phục, giày da, phụ nữ thoảng hương thơm, che miệng ưu nhã nói cười. Khi khách khứa đã về, hai người và những người chồng tương lai giữa tiếng nhạc lãng mạn, ôm nhau cùng nhảy. Giấc mộng như vậy cũng là ước mơ của rất nhiều cô gái nhỏ, giấc mộng xa vời nhất trong ảo tưởng của đàn bà.

Bây giờ, Quan Thục Di đã đi, chỉ còn một mình Ngụy Cầm nhớ lại.

Ngụy Cầm nằm trong góc, nhìn chiếc đèn thủy tinh hồng, bốn phía im lặng đến đáng sợ. Thế giới của cô chìm trong mê muội

Không biết bao lâu, cửa phòng họp chậm rãi bị đẩy ra, có tiếng nói đầy thăm dò vang lên: “Ai? Ai ở..... đây?”

Ngụy Cầm lặng lẽ trốn sau dãy bàn ghế chất chồng. Giọng nói này quá quen thuộc, đúng là đại oan gia của cô, Đậu Kiến Nghiệp.

Hôm nay Đậu Kiến Nghiệp cũng uống say. Trong nhà mở tiệc, mọi người vẫn nói những lời kịch nhằm chán cũ, khen anh trai anh ta, khen chị dâu anh ta, quên mất trong nhà còn có một người tên Đậu Kiến Nghiệp cũng cần mọi người chú ý tới một chút. Ôm nổi mắt mắt, Đậu Kiến Nghiệp lão đảo đi vào công ty ngủ, đi ngang qua phòng họp lại phát hiện có ánh đèn.

Ngụy Cầm nhìn Đậu Kiến Nghiệp lác lác đứng ở phòng họp tìm tòi một lúc, anh ta đi đến bực phát biểu. Người này đang muốn làm gì?

Cô nhìn anh ta lão đảo đi, mở một cái máy hát, vào kho tìm ra hai cái micro, một cái đặt trong túi, một cái cầm trên tay. Anh ta mở máy hát, sau đó làm động tác giải phóng quân đang hát hành khúc. Coi như tặng không cho Ngụy Cầm một pha khó quên trong đời.

Trên bục phát biểu, Đậu Kiến Nghiệp bắt chước điệu bộ của bố anh ta, Chủ tịch Đậu, vẫy tay, gật đầu, thăm hỏi, anh ta phối hợp với tiết tấu âm nhạc, biểu diễn không tiếng động, vẻ khiêm nhường được anh ta biểu diễn đầy phong phú, muốn kín đáo lập tức kín đáo, không thể phủ nhận, người này rất có năng khiếu biểu diễn, một người sắm vai toàn bộ hội trường. Từ chủ trì, đến chủ tịch, đến người sùng bái, đến người nhân viên chảy nước mắt vui mừng vỗ tay inh ỏi.

Một lúc rất lâu sau..... Đậu Kiến Nghiệp..... Đột nhiên giọng cái kia micro rỗng lớn một tiếng: “Xin chào mọi người, cha tôi là Lâm Tắc Từ*!”

Đây là tình huống gì?

*Lâm Tắc Từ: là một vị quan và là tướng nhà Thanh ở thế kỷ XIX trong lịch sử Trung Quốc.

Hết chương 17

18. Chương 18: Sổ Thu Chi Ngày Thứ Nhất Ở Bắc Kinh

Dịch: Hoài Phạm

Sinh ra và lớn lên ở thành phố nhỏ, Quan Thục Di đối với thủ đô Bắc Kinh rộng lớn luôn tồn tại một cảm xúc khó nói thành lời, nơi đó có lẽ là mục tiêu của toàn bộ người Trung Hoa.

Càng gần tới thủ đô, Quan Thục Di càng mù mịt. Chính xác là hơn hai mươi năm kể từ lúc sinh ra nàng chưa từng ngồi máy bay.

Điều này không có gì kỳ lạ, chung quanh chúng ta rất nhiều người chưa từng đi máy bay.

Chưa từng đi máy bay không bị coi là bẽ mặt, nhưng nếu anh cố gắng làm ra vẻ đã từng đi, lập tức thành ra bẽ mặt.

Quan Thục Di rất muốn ngồi ở vị trí của Tần Tri, kế bên cửa sổ.

Nàng nhớ, gần đây xem qua một quyển sách, đại ý văn về miêu tả thế này: Máy bay chậm rãi lặn trên đường băng rồi cất cánh, chậm rãi đi vào những tầng mây, những ngôi nhà, thành phố, ruộng bậc thang bỗng chốc nhỏ lại, thế giới ngày càng rộng lớn. Loại cảm giác này không thể diễn tả, cũng khó có thể hình dung. Nàng nghĩ tới nghĩ lui, lại ngại ngần không dám nói, đành nhìn một cách trông chờ về phía Tần Tri, chờ anh gật đầu.

Tóm lại, đi máy bay là sinh hoạt của những người thuộc tầng lớp trên. Quan Thục Di ngồi vào vị trí, đã bắt đầu ảo tưởng nàng là một người thuộc tầng lớp trên.

Chỗ ngồi của Tần Tri và Quan Thục Di cũng coi là có giá khá cao trong các chuyến bay nội địa, thật ra chỉ là vị trí bình thường phía trước.

Tần Tri muốn nhường vị trí tốt hơn cho Quan Thục Di, có điều, Quan Thục Di không chịu, do đó nàng vô cùng, vô cùng muốn ngồi gần cửa sổ, và nhìn Tần Tri đầy chờ mong, chờ đợi tâm linh giao hòa, chờ đợi vị khách hàng này có thể nhạy bén phát hiện ra điều nàng muốn. Nhưng Tần Tri cơ bản không nhìn đến nàng. Trước khi xuống máy bay anh còn bận việc, buổi chiều phải mở một cuộc họp.

Bởi vì tò mò quá sức chịu đựng, Quan Thục Di đã sớm cài dây an toàn, còn nhìn ngó một hồi.

Ai, chuyện mất mặt như vậy làm sao mà nói .

Tần Tri vui đầu nhìn xấp xỉ văn kiện, lần này đi Bắc Kinh, anh đã chuẩn bị nhận công việc khác, ngoài thời gian mua đồ dùng kết hôn, thời gian còn lại của anh đã được sắp xếp kín mít, kín đến mức chỉ có thể đi cùng Quan Thục Di ba ngày. Hơn mười ngày, những chuyện cần giải quyết quá nhiều, không lên lịch thời gian trước là không được. Trước khi lên máy bay về, Quan Thục Di còn muốn chụp ảnh cưới ở Bắc Kinh. Nếu thời gian cho phép, Tần Tri cảm thấy vẫn có thể.

Cuối cùng, Quan Thục Di không thể nhịn nữa, đẩy đầu ngón tay vào vai anh, nhỏ giọng nói: “Nút Chai, em có thể ngồi chỗ của anh không? Em muốn xem phong cảnh bên ngoài.”

Tần Tri ngẩng đầu, hơi mỉm cười một chút, anh vươn tay, vuốt tóc Quan quả táo, sau đó đứng lên giúp Quan Thục Di mở dây an toàn, đổi chỗ ngồi với nàng.

Tiếp theo rất lãng mạn, trong cơn run rẩy, máy bay chậm rãi bay lên, Quan quả táo dán đầu vào cửa sổ thủy tinh, nhanh chóng nhìn chăm chăm ra ngoài, tham lam nhìn khắp nơi, đường xá, con sông, nhìn đến mắt ối mới thôi. Sau đó bắt đầu thương nhớ món cơm trên máy bay.

Tần Tri mạnh mẽ kéo “bảo bối” tò mò lại, hạ tấm chắn cửa sổ, Quan Thục Di nhanh chóng vùi đầu “nghiên cứu”, nàng nghiêm chỉnh đi theo tiếp viên hàng không học cách cấp cứu. Sau khi rảnh rang, lặng lẽ bám vào lỗ tai Tần Tri thì thầm vẻ khinh thường: “Trước đây em cảm thấy tiếp viên hàng không giống như những tiên nữ.”

Tần Tri ngẩng đầu nhìn nàng: “Trước khi máy bay lần đầu tiên anh cũng nghĩ vậy.”

Quan Thục Di rất có cảm giác tri âm tri kỷ: “Ừ, thất vọng quá.”

Tần Tri gấp văn kiện, nói chuyện với hôn thê. Anh giới thiệu với nàng những đặc điểm của các chuyến bay nội địa, nhân thể nói thêm, thật ra những tiếp viên hàng không thật sự xinh đẹp đều phục vụ trên những chuyến bay quốc tế, hơn nữa khí chất của họ là không phải bàn cãi.

Quan Thục Di thở dài đầy mắt mát: “Đáng tiếc là sau này cũng không thể thấy, Trung Quốc lớn như vậy, có thể đi hết thấy hết đã khó khăn rồi.”

Tần Tri âu yếm vỗ tay nàng: “Sang năm hết việc, anh đưa em đi, à..... Đi Australia xem chuột túi, đi Hong Kong ăn điểm tâm sáng, dù có thể chẳng có thời gian...”

Thần ơi, có thể nhìn thấy chuột túi, hay là đi Australia Hạnh phúc đến rất đột ngột, dù rằng chỉ là một câu hứa hẹn nhân thể. Quan quả táo cảm thấy khờ khạo ở thượng lưu thôn không khờ khạo đến thế. Từ trong thân thể nàng chậm rãi tràn ra một loại cảm giác kỳ diệu, nàng muốn kết hôn với người đàn ông này. Từ nay về sau anh không phải là một mình anh nữa, từ nay về sau làm gì cũng đều phải nói “chúng ta”.

Hơn nữa, cảm giác này thật là tốt, được đi máy bay, còn có thể nhìn chuột túi, tuy rằng chỉ là lời nói, nhưng Quan Thục Di đã mơ màng nghĩ hết chuyện này đến chuyện khác, chợt cảm thấy nàng vô cùng có tri thức!

Có thể cười ngựa, tóc dài vờn bay trên những tờ báo ảnh ở Australia, nàng quay đầu lại, lớn tiếng hò hét: “Ha ha ha, Jack*..... Đuổi bắt em đi..... Ha ha ha!”

*: Bạn bắn khoăn giữa hai người tên Jack mà tác giả đưa vào đây. Một người là Jack Vidgen 14 tuổi, xuất hiện trong chương trình tìm kiếm tài năng âm nhạc của Úc, 14 tuổi nhưng cậu bé này mới nổi lên tháng 5/2011 nên chắc không phải. Có lẽ là người còn lại, Jack – nhân vật chính trong bộ phim Titanic ^__^

Vì sao? Bắt buộc phải giống Jack?

Chuyến bay nội địa ngắn ngủi..... trong giây lát đã kết thúc.

Thi Hạo Khánh tự mình tới đón, xuất phát từ việc ông ta là một chủ đất đầy khí thế, người này không biết tìm được ở đâu một chiếc xe siêu cấp khoa trương, màu đen. “Mông” xe phẳng, rất lớn. Quan quả táo không biết hiệu xe, nhưng cảm thấy xe này thuộc về những món “đồ dùng” của thôn thượng lưu.

Tần Tri nắm chặt tay Quan Thục Di, túm cô nàng hôn thê không biết theo ai ra khỏi sân bay, lên xe, trấn an. Bên kia Thi Hạo Khánh ba hoa như đang muốn nói gì, bị Tần Tri trừng mắt nhìn, im bật.

Đường cao tốc, tài xế lái xe mở miệng là Bắc Kinh là thủ đô trong phim Thiên Hạ, lời nói oán giận đến mức Quan Thục Di cười tới nửa ngày. Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, trong đầu tua đi tua lại một bài hát: “Tôi yêu Bắc Kinh, ánh dương lên cao tít!”

Sau đó nàng hấp tấp hỏi Tần Tri: “Nút chai, khi nào thì em được nhìn kéo quốc kỳ, hát quốc ca?”

Tần Tri vui vẻ: “Sáng mai. Anh đã tới đây nhiều lần, nhưng vẫn chưa đi xem. Sáng mai cùng đi xem.”

Sau đó rất đơn giản, đến khách sạn, vào phòng, cất hành lý, chờ đợi bữa cơm chiều.

Quan Thục Di quay cuồng đứng tám vòng trong căn phòng đôi thuộc một khách sạn cao cấp N tầng thật lớn, treo quần áo vào tủ âm tường, sửa soạn lại ba lần, tiện thể ở trong bồn tắm xa hoa tắm rửa thật sạch sẽ, dùng thật nhiều sữa tắm của khách sạn. Nhìn tivi Bắc Kinh, xem tin tức Bắc Kinh, chờ và chờ, chờ đến lúc ngủ gục tại chỗ.....

Tần Tri ở một phòng họp nhỏ buồng trong. Những người nhân viên cũ không biết theo tới tự khi nào: Ngô Gia Dương, Trần Ích Trí... Trên mặt những người này bây giờ không thấy một nửa tia bồn chồn nào nữa, trên tay mỗi người là những xấp tư liệu dày cộp. Quan Thục Di nhìn qua khe cửa quan sát, cũng hiểu nếu lúc này nàng vào quấy rầy thật không thích hợp. Cho nên rất có chừng mực trở về phòng ấn điều khiển xem TV tiếp, ấn ấn mấy cái thì ngủ luôn. Phải nói là, tắm xong ngủ một giấc, đó là niềm vui hưởng thụ bậc nhất!

Cũng không biết là bao lâu, Quan Thục Di mơ mơ màng màng bị Tần Tri lay tỉnh, nàng mở mắt ra, ngơ ngác nhìn Tần Tri ngồi bên giường, cũng đang nhìn nàng. Trong mắt anh tràn ngập một thứ tình cảm dường như không thật, khiến nàng bỗng nhiên không biết làm sao cho phải.

“Xin lỗi em, muộn quá. Chúng ta ra ngoài ăn cơm tối. Những kẻ vô lại kia đi hết rồi.” Tần Tri nhéo mũi Quan Thục Di, cười tủm tỉm, nói như dỗ dành.

Quan Thục Di mạnh mẽ ngồi dậy, hỏi anh: “Mấy giờ rồi anh?”

Tần Tri nhìn nàng, mặt bưng đố. Quan quả táo mang từ nhà đến một cái áo ngủ lỗi thời bỏ đi hoa văn màu đỏ máu, phía trên, ba nút thắt cài không chặt, cảnh xuân bên trong chiếc Bra chặt chẽ hiển nhiên ở trong trạng thái nguy hiểm, đã “tràn ra” bên ngoài.

Anh dứt khoát đứng lên, đi ra cửa: “Em..... Em..... sửa soạn đi, anh ở ngoài chờ.”

Quan Thục Di không chút nào để ý, lại bắt đầu xoay vòng khắp phòng.

Bữa tối trong khách sạn khá đơn giản, theo phong cách Châu Âu, Tần Tri cố hết sức khiến nàng vui lên. Đến lúc này, mỗi người bỗng có một chút khó hiểu không dám nhắc đến. Đêm nay làm thế nào ngủ? Tuy rằng đã đặt phòng đôi, có hai phòng nhỏ, nhưng.....

Còn thế nào nữa, đúng không? Khoảng cách gần như vậy rồi, đúng không.....

Thật là..... Vô cùng xấu hổ mà.

Chương 18: Sổ thu chi ngày thứ nhất ở Bắc Kinh [2]

Dịch: Hoài Phạm

Mười giờ tối, Quan mẹ gọi điện, căn dặn nàng không được tiêu tiền vào những khoản lung tung.

Mười rưỡi, Tần bà nội gọi điện, căn dặn ra cửa chú ý an toàn, toàn bộ tiền bạc bà đã khâu vào quần lót đặt trong miệng cái túi nhỏ.

Tần Tri bắt đắc dĩ ậm ừ, hai người bắt giắc nhìn nhau cười khổ. Chuyện này là thế nào đây?

Một đêm, hai người vẫn chưa ngủ cùng một phòng, nhưng đều..... Miên man suy nghĩ đến tận nửa đêm, mộng xuân đều phát tác.

Tần Tri mơ thấy có người giơ hai món đồ, lời anh rồi la hét, bắt anh đứng lên đi tắm nước lạnh.

Quan Thục Di mơ thấy có người kéo chân nàng. Không ngừng kéo ra, không ngừng kéo ra..... Nhưng không chui vào.

Sáng sớm hôm sau, Tần Tri gọi phục vụ, sau khi ăn bữa sáng trong phòng, Quan Thục Di và anh đi xem kéo cờ. Thật đáng tiếc, xe chở hai người bị vướng ở một ngã tư nhỏ đến tám giờ sáng, tắc động bên ngoài hoàn toàn làm hỏng hết dự định ban đầu. Không nhìn được cảnh kéo cờ.

Coi như một sự bồi thường nho nhỏ, gần cầu vượt, một đồng bác gái lớn tuổi sáng sớm tụ lại nghe kinh kịch nhưng thật ra đang bồi thường cho sự “một lòng hướng tới thủ đô” của Quan Thục Di.

Dù không đói bụng, Quan Thục Di vẫn mua mấy cái bánh rán, nàng gặm một cái, đúng ngay hạt đậu đỏ duy nhất trong cái bánh, dựa vào lan can cầu vượt, thở dài: “Bây giờ mới cảm thấy là đã ở Bắc Kinh. Hôm qua em còn nghĩ mình đang nằm mơ.”

Tần Tri mỉm cười, rất tự nhiên vươn tay ôm thắt lưng nàng, Quan Thục Di thoáng chút run rẩy, giờ miếng bánh lên cho anh cắn một miếng, thật sự là lãng mạn thấy bà! Nàng nghĩ.

Tần Tri nói: “Hôm nay em muốn làm gì thì làm cái đó, anh có thời gian ba ngày đi với em. Nói kế hoạch của em đi.”

Tinh thần Quan Thục Di lập tức tỉnh táo, nàng rút một cuốn sổ tay: “Em ấy, phải làm rất nhiều việc đó, chùa Thiên Ý, Thuận Thiên, cầu Bát Lý, phố bán hoa, vườn bách thú, quảng trường Tây Đan, đều là những danh lam nổi tiếng ở thủ đô. Em muốn “xông pha trong biển lớn”, tuyệt đối không lùi bước!”

Hai hàng mồ hôi lạnh của Tần Tri chảy ra, mấy chỗ này hình như toàn là những chỗ bán sỉ? Anh nhớ tới chiếc áo ngủ gọi cảm buổi sáng, bất giác cảm thấy khoang mũi nóng lên.

“Em muốn thế nào thì cứ thế ấy đi.” Anh thở dài, cố gắng điều chỉnh bước đi phù hợp với hôn thê.

Về đẳng cấp, về trình tự, Tần Tri thật sự không ngờ, Quan quả táo khi làm những chuyện nàng thích, lại đến mức đó.

Cứ như vậy, hai người ngồi trên chiếc xe xa hoa của Thi Hạo Khánh, nhanh như chớp chui vào kinh đô của những cửa hàng bán sỉ, Quan Thục Di hóa thành bà diên mua sắm. Sự hoàn toàn mất khống chế đã đạt đến cảnh giới cao nhất.

Giữa mùa đông, trong công viên nhỏ dọc đường, khắp nơi là những người khách vùng khác đang ngồi, Tần Tri mặc một chiếc áo khoác dài tới gối màu lam đậm, dựa vào lan can phục cổ (là di sản văn hoá được trùng tu lại), nếu không nhìn thấy hai chiếc túi nilon màu đen đặt dưới chân anh, trông anh như một nhân vật phong nhã bậc nhất lặng yên trong gió. Nhưng bây giờ thì khó có thể cho là vậy. May mà tính anh khá lạnh, 9 giờ rưỡi sáng, phố như nhất mớ cửa, Quan Thục Di lập tức lao vào, cứ mỗi 40 phút sau, Quan Thục Di sẽ tha ra một bao lớn, quăng dưới chân anh, quay người bỏ đi, vẻ mặt nàng càng ngày càng hưng phấn.

Bên đường, một anh trai đang canh hành lý, nhân thể trông chừng đứa con nhỏ. Mỗi khi ánh mắt hai người đàn ông chạm nhau, mỗi người lại tự thở dài, ai thán một câu: “Đúng là phụ nữ!”

Tần Tri cười khổ, tiếp tục đến phố bán đồ trang sức. Cứ như vậy, một sống một chết đến giữa trưa, đúng 12 giờ, Quan Thục Di ỉu xiu như một thầy ma bị Tần Tri mạnh mẽ tha lên xe. Sau này nói gì cũng không thể mang cô gái này đi phố bán sỉ lần nữa, thế nào cũng biến thành cô ngốc mua sắm.

“Đoán xem đến giờ em xài hết bao nhiêu tiền?” Quan Thục Di nhìn chằm chằm Tần Tri.

Tần Tri lắc đầu, nhìn hai túi đồ khổng lồ đằng sau xe, thế nào cũng phải vài vạn, có lẽ?

“A ha ha..... Tám ngàn, tám ngàn..... Mới có tám ngàn, em mua cho anh hơn mười cái quần sịp, toàn bộ đều là hàng của hãng lớn. Còn mấy thứ vật dụng trang trí, quần áo trong, giày da của anh, cặp da cho anh, áo lót giữa ẩm cho anh. Còn mua sáu cái cặp lớn..... Giàu to rồi.....”

Vừa giữa trưa, vất vả như thế, tám ngàn, đối với Quan Thục Di mà nói, đây là lần tiêu phí xa xỉ nhất trong đời kể từ lúc sinh ra. Nàng mua quần kết hôn màu đỏ, áo ngủ, khăn trải giường, thậm chí đèn giường màu đỏ. Màu đỏ như đang chậm rãi giúp niềm hạnh phúc của cô gái này lan toả. Ở thời điểm nàng kể về những món đồ, Tần Tri có thể nhìn sâu trong tim nàng, cảm nhận niềm vui sướng phát ra từ chân tơ kẽ tóc của nàng. Để cho nàng vui, quả thật dễ dàng, rất tùy ý có thể phát hiện một đồng lớn.

Làm sao bây giờ? Anh càng lúc càng thấy thích nàng.

“Buổi chiều, hay dở gì cũng theo anh. Chúng ta chỉ có thời gian ba ngày, bây giờ xem ra chỉ còn hai ngày rưỡi.” Tần Tri cũng không phải là người rất nhiều tiền, làm việc cho Lang thị nhiều năm, nói đúng ra thì cũng có tích góp được chút ít, nếu ở thành phố nhỏ, số tiền này sẽ được coi là khá lớn, nhưng muốn thật sự xa xỉ thì vẫn cần một khoảng thời gian.

Hôm qua từng nói như anh chỉ “coi tiền như rác”, những thứ Quan Thục Di tiêu tốn anh sẽ thanh toán, nhưng Tần Tri không định để mặc nàng mọi thứ, dù sao mấy chục năm cuộc đời sau này của anh sẽ đưa hết cho nàng. Hợp tác với người kia, Tần Tri không biết cạy của ông ta một ít tài vật có thích hợp không. Nhưng nhìn thủ đoạn mà Quan quả táo hoang phí tiền bạc, xem ra anh phải thiệt thòi lớn, hưng phấn đến một sống một chết như vậy đến giữa trưa, hết có bằng ấy, thật sự..... Rất đáng tiếc.

Thật không may, đó không phải là diễn xuất thiên phú của Tần Tri. Vì thế trong thâm tâm anh đã nghĩ ra vài lời kịch cổ động vị hôn thê đừng khách khí với người khác, đây cũng là vấn đề lớn.

Buổi chiều, Quan Thục Di mở những thứ mua được ra xem lại lần nữa, đóng gói bỏ vào ngăn tủ, hơn nữa, còn chuẩn bị để buổi tối lại nhìn thêm lần nữa. Ba giờ, Thi Hạo Khánh mang theo một người phụ nữ đi vào khách sạn, cô ta là thư ký của ông ta, nhưng Quan Thục Di cảm thấy hai người này có “gian tình”.

Thi Hạo Khánh bảo Quan Thục Di gọi cô ta là chị Vương. Bà chị này sẽ đưa nàng đi mua sắm trong suốt chuyến du lịch.

Thi Hạo Khánh cười ha ha, nói một cách tùy tiện: “Đừng nghĩ anh keo kiệt, em dâu muốn mua gì thì cứ mua, Tiểu Vương, hết bao nhiêu em cứ trả trước nhé.”

Chị Vương tỷ tỷ lễ độ cười cười, nhìn Quan Thục Di từ trên xuống dưới, nàng cũng đưa mắt nhìn lại người phụ nữ ăn mặc tao nhã này.

“Đừng ngại ngần gì hết. Em muốn mua gì thì mua.” Tần Tri cúi đầu lặng lẽ nói nhỏ vào tai Quan Thục Di, độ ẩm từ bờ môi anh làm cả người nàng hơi run rẩy.

Đừng cùng phụ nữ nói chuyện khách sáo, Quan Thục Di hiểu biết tình huống, thời gian bước vào giữa cuộc “chiến đấu” chưa tới 30 phút.

Cứ như vậy, không chút khách sáo Quan Thục Di xoay xoi cho đi tong mười tám vạn tám ngàn tám lần đầu tiên trong đời, giường lớn gỗ lim phong cách Châu Âu, tủ đứng gỗ lim phong cách Châu Âu. Bộ bàn ghế sofa lớn phong cách Châu Âu, và những món khác, cũng phong cách Châu Âu.....

Sau đó, buổi tối, nàng lại xoay xoi lấy về bốn bộ chăn nệm gối màn siêu xa hoa. Chia đều ra mỗi bộ phải hơn một vạn.

Chị Vương kia phụ trách quẹt thẻ, Quan Thục Di hâm mộ nhìn cô ta xuất thẻ, dùng hai đầu ngón tay quăng về phía nhân viên cửa hàng một cách lơ đãng, cầm lấy chiếc bút màu bạc từ hai bàn tay người bán hàng ký tên, nàng cũng muốn thử một lần.

Tần Tri đi cùng Quan Thục Di – đang ở trạng thái nhịp tim dồn dập. Có vài việc anh dự định sẽ nói với nàng. Trong vài ngày tới, liệu Quan quả táo nhà anh có thể thích ứng một cuộc sống như vậy không, có thể tự chủ không, đó không phải là vấn đề. Nước lên thì thuyền lên, người tiến đến đâu, mức sống cũng theo tới đó. Anh sẽ dành cho nàng những thứ tốt nhất, không để nàng phải thiệt thòi. Chỉ có điều, lông chim trả, đồ đặc Châu Âu, kể ô Đan Mạch – Tần Tri vẫn chưa đạt đến đẳng cấp sang trọng cỡ đó, nhưng, anh tin chỉ cần anh cố gắng, sớm muộn gì anh cũng có thể cho nàng những thứ tốt như vậy, cuộc sống tốt như vậy, để nàng bớt phần thiệt thòi khi sống với anh.

Ngày đầu tiên mua sắm kết thúc như vậy, trở lại khách sạn vải hết đồ đặc ra, Quan Thục Di muốn đựng một chút cũng không thể đựng. Tần Tri gần như cưỡng bức nàng xuống lầu, ăn cơm chiều. Chấm dứt bữa cơm, Quan Thục Di trước mặt Tần Tri, bắt chước chị Vương, dùng hai ngón tay hé ra thẻ tín dụng, đưa cho thu ngân nhà hàng, rụt rè nói: “Phiên anh thanh toán!”

Tần Tri mạnh mẽ ho khan hai tiếng, cúi đầu cười thầm. Được rồi, cũng coi là một loại tiến bộ. Tương lai còn rất dài.

Hết chương 18

19. Chương 19: Vương Thuý Hoa, Cô Muốn Tới Thôn Của Tôi Không?

Dịch: Hoài Phạm

Bắt đầu từ ngày thứ năm ở Bắc Kinh, Nút Chai bắt đầu mất tích vào ban ngày, có đôi khi, gần hết đêm anh cũng không trở lại. Quan Thục Di một chút cũng không sốt ruột, bởi vì cứ cách ba giờ, Nút Chai sẽ nhắn tin cho nàng, tỷ như: “Ăn chưa?”, “đang ở đâu?”, “Có mặc áo ấm chưa?” ... Hoặc những câu hỏi quan tâm tinh tinh không mện không nhạt anh hay nói.

Quan Thục Di không bận tâm, chỉ cần có tin nhắn đến, nàng đều có thể vui cả buổi sáng.

Nhưng đồng chí Thi Hạo Khánh, trong khoảng thời gian này mặt mũi có thể nói là vô cùng phấn khích, thường xuyên nhìn thấy tình cảnh: Vết thương hôm trước chưa lành, hôm sau lại có vết thương mới, từng đám thương tích chồng chất tích trên gương mặt già nua của ông ta, nhìn qua, như vừa mới gặp phải tai nạn giao thông.

Những người này rốt cuộc đang làm cái gì? Quan Thục Di không hiểu, cũng không muốn hỏi, tóm lại tinh thần Nút Chai hình như càng ngày càng tốt, dần ông có việc làm mới hạnh phúc, Quan Thục Di cho rằng như vậy là được. Chỉ cần Nút Chai của nàng thích, thì sao cũng được.

Mất mát nhỏ duy nhất là, ban đầu luôn nghĩ, áo cưới phải là hai vợ chồng cùng nhau chọn mua. Nhìn tình huống bây giờ, xem ra cả lễ phục chú rể cũng chỉ có một mình Quan Thục Di lo liệu. Nhưng ngay cả như vậy, Quan Thục Di vẫn có thể giữ nguyên tâm trạng vui vẻ đi cùng chị Vương chọn áo cưới, có thể coi nàng là một đường cong thô*.

*: Ý chỉ những người phụ nữ vô tâm vô tính.

Sáng tinh mơ, Quan Thục Di xông vào phòng ngủ Tần Tri, trực tiếp xốc chăn anh, túm áo ngủ của anh hỏi chỗ đặt áo cưới. Tần Tri bảo nàng đi tìm chị Vương, Quan Thục Di lắc mạnh đầu, mua áo cưới với người phụ nữ khác không quen, hơn nữa, thật ra nàng chỉ tìm cớ để nhìn Tần Tri.

Mơ mơ màng màng suy nghĩ một chút, Tần Tri nhớ tới cái tên “Ái Sa”, không biết vì sao trong đầu anh lại xuất hiện tên của một tiệm áo cưới?

“Ái Sa.” Tần Tri nói xong, tiếp tục chui vào chăn, ngủ vùi.

Quan Thục Di cầm giấy ghi lại, chỉnh trang một chút rồi rời khách sạn. Trước khi ra cửa, nàng lặng lẽ ngồi ở bên giường nhìn Tần Tri, hơi đau lòng. Tên ngốc này, gây quá, nàng lại cái gì cũng không thể nói với anh. Nếu không thể giúp, nàng cũng không muốn quấy rầy anh. Nhưng Áo cưới, nàng muốn cùng anh đi mua.

Nửa giờ sau Quan Thục Di rời khách sạn, Tần Tri giật mình một cái thật mạnh, bừng tỉnh từ trong giấc mơ, anh bật dậy, ngơ ngác nhìn vách tường vẽ một bức tranh Âu Tây đối diện giường.

“Ái Sa”! Đó là trung tâm áo cưới mà Lang Ngưng thích nhất ở Bắc Kinh. Cô từng nói nếu có một ngày cô kết hôn, áo cưới nhất định phải làm ở Ái Sa.

Lúc này, Quan Thục Di dĩ nhiên đang đẩy cửa “Ái Sa”. Vừa bước vào, nàng như rơi vào một biển lụa là không thể thoát ra. Từ nay về sau, Tiểu Phương Phương đã không còn là Tiểu Phương Phương, nàng thấy nàng là Vương phi Diana, cho dù không phải Vương phi Diana, cũng thuộc loại tóc dài phiêu đảng, đáng người xinh đẹp, một kẻ thượng đẳng trong đám mỹ nữ xinh đẹp. Nơi này, thật sự rất có đẳng cấp.

Đây – từng chiếc từng chiếc áo cưới được treo trên giá áo, vươn tay là có thể vuốt ve. Đây – ngọn đèn màu bạc phát ra ánh sáng rực rỡ như điểm trang thêm. Không khí thoảng mùi hương hoa hồng dịu dàng, hương vải, hương lụa là, hương con gái, hương của Quan Thục Di.....

Quan Thục Di cảm thấy phía trên trái tim nàng đã có một bàn tay thần bí, bàn tay mở ra bóp lại không chế nhịp tim đập, nàng đi vào, dường như đã không còn là chính mình, đã đánh mất mình.

“Tôi cảm thấy sao à? Tôi muốn chết rồi đây, đồng chí Vương quả quyết, chị nói với Tần Tri, bảo anh ta tự giải quyết cho tốt đi, muốn tôi nhìn à, quên đi! Dù thế nào tôi cũng không đi đâu.” Quan Thục Di ôm một

chiếc áo cưới, miệng nói hươu nói vượn. Nhân viên phục vụ che miệng cười trộm, có điều nhìn biểu cảm của mấy chị gái này, xem ra Quan Thục Di cũng không phải người đầu tiên có thái độ như vậy.

Mấy ngày ở chung, cẩn trọng xài thẻ của chị Vương tính tiền, Quan Thục Di rất rộng rãi mời nàng đến thôn thượng lưu làm con gái uỷ ban chủ nhiệm, chịu trách nhiệm ban thưởng cho người mới – Vương quả quyết. Tuy đã được nói trước về “tâm bệnh” quái lạ của Quan Thục Di, chị Vương vẫn cảm thấy đi chung với nha đầu này thật là thư giãn, cứ cho là cô ấy vô tâm đi, mọi lý luận của người này đều có thể xuyên thấu, nàng cũng không hỏi vị hôn phu mỗi ngày muốn làm gì, nàng an tâm làm con chim nhỏ nép vào anh. Không phiền toái, còn tràn ngập cảm xúc vui vẻ.

Thư ký Vương thoải mái đi cùng Quan Thục Di nhìn ngó khắp nơi, cô cũng không hỏi những gì không nên hỏi, bởi nàng không thể trả lời. Điều này cũng tốt.

“Bé Quan, em chờ một chút, chị đã hẹn thời gian trước, nửa giờ nữa người thiết kế mới có thể đến, em cứ tham quan, chị phải gọi một cuộc điện thoại.” Thư ký Vương cười, chỉ vào sofa.

Quan Thục Di cơ bản không có tâm trí quan tâm đồng chí Vương quả quyết, nàng kéo một bộ áo cưới, ôm ấp đầy vẻ say mê. Mặt dán vào lớp vải lụa bên ngoài chiếc áo cưới. Mặc được bộ áo này, chết cũng cam lòng. Đang lúc nàng mê mải, bỗng vang lên một giọng nữ như đang cố nén ý cười, mềm mại hơi kéo dài, rất động lòng người.

“Đẹp lắm sao?”

“Đẹp!”

“Thích không?”

“Đúng vậy?..... A?”

Quan Thục Di quay qua, cô gái trước mặt tóc dài phiêu đảng, dáng người mỹ miều, ánh mắt như phóng điện, một tiểu thư xinh đẹp đang nhón về phía trước.

“Bộ áo cưới này là tôi đặt làm theo yêu cầu.” Lang Ngưng cười tủm tỉm, nhìn về phía cô gái đang ôm áo cưới của cô, có vẻ là một người mới ở tỉnh ra.

Cô gái nhà quê? Đúng vậy, trong mắt Lang Ngưng, khắp người Quan Thục Di bao phủ mùi vị của vùng quê lam lũ, cho dù toàn thân nàng mặc toàn hàng hiệu, ví cầm tay cũng là loại xa xỉ. Nhưng, có vài món đồ còn phụ thuộc vào căn cốt của nó, ví như dù có mặc long bào, cũng không thể làm thái tử. Cô từng nhận xét, phải biết rằng, quần áo cũng có sinh mệnh, từng nhà thiết kế đã trao cho chúng sinh mệnh và lời nói. Cũng có nghĩa là quần áo còn tùy thuộc vào người nào mặc nó mới có thể làm bừng lên sinh mệnh và khí chất của nó.

Như Quan Thục Di, nàng cầm trong tay chiếc ví hàng hiệu mấy ngàn tệ, lại giống như một chiếc cặp sách bình thường đeo chéo trên người, đáng thương cho chiếc ví kia bị nàng bắt thành thứ hàng hoá như sách lậu.

Nhưng thế thì sao? Quan Thục Di không có thì giờ đi điều tra về lịch sử của chiếc ví da, nhìn cái ví xa xỉ cũng như nhìn mấy cái ví tay “truyền thống – kinh điển” của nàng, trong mắt nàng, đó là ví, dùng để cất đồ này nọ, vậy thôi.

“Xin lỗi, ha ha..... Của chị à?” Quan Thục Di nhìn mặt người phụ nữ, lại không nhớ ra là ai, đây là thủ đô, tỷ lệ để nàng gặp Lang Ngưng thực sự rất – rất nhỏ. Nàng không ngờ tới, cũng không nghĩ về thành phố nàng đang sống mà tự hỏi, khoảng cách giữa ảnh chụp và người thật là cách xa vạn dặm, so với một cú bay của Tôn Ngộ Không còn xa hơn. Nàng không nhận ra người này là tình địch lớn nhất trong cảm nhận của nàng. Đương nhiên, vị tình địch biểu hiện sự lịch sự giả tạo này cũng không biết Quan Thục Di là người phương nào.

Đến trung tâm áo cưới này, thân phận các cô gái đều như nhau, đều là người sắp lấy chồng.

Ngượng ngùng cười, Quan Thục Di vươn tay, lướt nhanh qua hai làn váy: “Sẽ không làm hỏng. Không chạm vào làm hỏng váy của chị.”

Lang Ngưng hào phóng cười theo: “Không sao, chị thích, chứng minh lựa chọn của tôi không tệ.”

Quan Thục Di đành đặc cười: “Đương nhiên, toàn trung tâm, đây là bộ đẹp nhất, tôi vừa bước vào, bộ! [nàng bắt chước hình dạng thanh sắt bị nam châm hút] đã bị kéo lại, nếu chị không đến, chút nữa không khéo chị tôi phải tìm người cùng nhau kéo tôi ra, chứ tôi không bỏ đi nổi.”

Lang Ngưng cười cười, cô tao nhã ngồi vào một vị trí có thể nhìn bộ áo cưới, nhớ tới chuyện buổi sáng, cô gọi điện cho Chương Nam Chính, bảo anh ta đưa cô đến mặc thử áo cưới, Chương Nam Chính chỉ buông một câu: “Không phải chỉ là áo cưới thôi sao? Em cứ mua mười bộ, muốn mặc bộ nào thì mặc, anh đang bận.....”

Chương Nam Chính ngày xưa chùi miệng chỉ toàn lời đường mật, vẫn hay dỗ cô dường như đã biến mất không tăm tích. Đến lúc bước vào tiệm Lang Ngưng mới nhận ra, cuối cùng, vẫn chỉ có mình cô đến. Nếu là Tần Tri, anh nhất định sẽ lặng lẽ đi cùng cô, như cô là một người quý giá nhất của anh.

Quan Thục Di nhìn thời gian, thấy còn sớm, cũng ngồi xuống một chỗ, nàng lấy từ trong chiếc túi to ra nửa cuộn len quần chặt, bắt đầu đan áo cho Tần Tri. Lang Ngưng quay nhìn bốn phía một hồi, nhìn từng cặp nam nữ xúng xính thử áo, càng nghĩ càng tức giận, quay đầu lại thì thấy bên cạnh còn một cô gái cũng ngồi lẻ loi một mình, một cô dâu đơn độc – những ngón tay thoăn thoắt như múa đan từng mũi kim.

Quan Thục Di đan một lúc, ngẩng đầu, cô gái xinh đẹp đang chăm chú nhìn nàng.

“Nhìn cái gì vậy?” Quan Thục Di cười, bó sơ lại cuộn len, đổi cuộn len khác màu, cỏ chỉ len vào kim, tiếp tục đan.

Lang Ngưng chớp đôi mắt đẹp: “Bây giờ, quá nhiều người không biết đan áo len, chỉ mua hàng may sẵn. Hồi nhỏ tôi cũng học đan, nhưng chỉ biết đan khăn quàng cổ, đan xong trên khăn toàn là lỗ.”

Quan Thục Di kinh ngạc nhìn nàng, không nhìn xuống những chiếc kim trong tay vẫn dần tạo thành một cánh hoa cân đối, trầm trồ một cách sững sờ: “A, chị gái? Chị không giống người biết đan áo?”

Lang Ngưng hơi giận: “Sao lại gọi tôi là chị gái?”

Quan Thục Di hơi nhú mày, giơ áo lông nhìn sơ qua, nói như không hề chú ý: “Thế giới trong mắt chị rất lớn, chưa từng trải làm sao có thể có được ánh mắt như thế? Trước kia tôi làm ở văn phòng, những nữ chủ quản của công ty chúng tôi đều có ánh mắt như chị, bình thường mà..... Như chị Thu Thủy, phong độ..... Như cô thể quét sạch ngàn quân, ánh mắt như vậy là của những người quản lý. Tin tôi đi. Không có mười lăm mười tám năm quản lý người ta, không luyện ra ánh mắt như của chị.”

Lang Ngưng ngây người một chút, nhìn lại mình, vẫn hơi hồ nghi: “Thật không?”

Quan quả táo lại từng mũi kim đan áo: “Thật, chị nhìn chị đi, ánh mắt không khác gì Võ Tắc Thiên.”

Lang Ngưng ngây người, hoàn toàn không biết cô đang được khích lệ.

Quan Thục Di đặt áo len và kim xuống bàn, nhìn về phía Lang Ngưng, nở một nụ cười rồi cầm lấy điện thoại. Lang Ngưng nhìn chiếc áo, lơ đãng nghe người phụ nữ thô kệch nói chuyện.

“Heo à, anh đi hỏi xem anh ấy thích tay áo rộng hay ôm sát? Cứ nói là tôi hỏi, tôi còn phải đan tay áo nữa..... Anh ấy ăn cơm chưa..... Tôi đang chọn áo cưới, đẹp lắm, heo à, tôi nói là anh xem anh ấy ăn cơm chưa..... Nhớ nhắc anh ấy ăn canh.....”

Cho tới bây giờ, Lang Ngưng chưa bao giờ nghe thấy người khác nói chuyện mà gọi “heo”, cũng như dùng giọng điệu như vậy mà nói, người phụ nữ bình thường quê mùa này..... Đang lo lắng cho ai. Cô và những người trong thế giới của cô ta, cả cô ta là những người hoàn toàn khác biệt, mà có lẽ như vậy cũng không tồi: Làm một đôi vợ chồng phu xướng phụ tùy trong một miền quê nhỏ bé. Trong lòng cô cảm thấy ngọt ngào thay cô gái nông thôn, nghe giọng nói cô ta, dường như tràn đầy hạnh phúc.

Người thiết kế đã có mặt, Lang Ngưng không đến sớm hơn Quan Thục Di, nhưng vị tiểu thư thiết kế rất nhanh chóng đã phân biệt ngay địa vị xã hội của hai người, cô ta len qua Quan Thục Di, lập tức đi đến chỗ Lang Ngưng, tao nhã cười niềm nở: “Lang tiểu thư, cô nhìn thấy áo cưới chưa? Có hài lòng không?”

Lang Ngưng cũng mỉm cười, đứng lên, cùng cô ta đi đến nơi đặt áo cưới, bàn bạc.

Giọng nói Quan Thục Di đột ngột tắc nghẹn. Những người mang họ Lang không nhiều, cả đời này nàng không thể quên Nút chai của nàng trước đây từng có một người tình họ Lang. Vì sao Tần Tri lại nói với nàng chỗ này? Vì sao..... Anh ấy biết chỗ này? Anh ấy vẫn không quên người phụ nữ này sao?

Nàng nhìn Lang Ngưng từ phía sau, đang cùng nhân viên thiết kế nhỏ nhẹ trao đổi, nàng nhìn kích thước lưng áo của cô, nhìn cô như không cần để ý mà mái tóc vẫn xuôi dài theo lưng thành một đường hoàn mỹ. Nàng nhìn, trong lòng bỗng khó chịu. Người này..... Thật sự quá đẹp, không ngờ trước đây Nút Chai có thể yêu được một người như vậy.....

Quan Thục Di yên lặng cầm lấy hai chiếc kim, từng mũi hạ xuống đan tay áo, nàng tần mẫn đưa kim, sau năm mũi nhỏ tí mĩ, ngừng đầu ra sau, thư giãn.

Không quan hệ, bây giờ người lấy Nút Chai là nàng, người phụ nữ này không cần Nút Chai cũng tốt, Nút Chai lấy thân mình lấp lỗ châu mai cũng tốt, bây giờ người lấy Nút Chai là nàng, nàng mới là vợ của Nút Chai. Nàng sẽ đối xử tốt với anh, để anh không thể rời xa nàng dù chỉ là nửa bước.

Lang Ngưng nhìn bốn bộ lễ phục, ưng ý hai bộ, riêng áo cưới yêu cầu nhân viên thiết kế sửa lại một chỗ, cô là người như thế, tuyệt đối không thể để vướng một hạt cát nhỏ vào mắt. Cuối cùng cũng sắp cưới, cô muốn toàn bộ sự chú ý của mọi người đều tập trung lại trên một mình cô, kể cả những người đang chờ chế giễu cô. Bỏ Tần Tri, không cần Tần Tri, lựa chọn Chương Nam Chính là vô cùng chính xác, tuyệt đối môn đăng hộ đối, đối với cô, không còn lựa chọn nào tốt hơn.

Mặc kệ mọi người nói gì, mặc kệ Lang thị đang khó khăn thế nào, mặc kệ cha tạo bao nhiêu áp lực... Cô cũng phải cười thật tươi mà lấy Chương Nam Chính, cho dù năm sau ly hôn, năm nay cô cũng phải đứng trên sân khấu, đeo nhẫn kết hôn của nhà họ Chương. Đây là con đường cô chọn, không phải cô vẫn hài lòng sao? Không phải cô vẫn hy vọng sao?

Người thiết kế yêu cầu nhân viên đưa áo cưới đi, cười tủm tỉm rồi mới bước đến chỗ Quan Thục Di, khách sáo: “Chắc là tiểu thư Quan Thục Di, chúc mừng cô sắp thành cô dâu.”

Quan Thục Di ngừng đan, nhú mày: “Tiền của vị Lang tiểu thư, có phải to bằng cối xay không?”

Sắc mặt tiểu thư thiết kế đỏ lên, vội vàng giải thích: “Thật sự là có lỗi, bởi vì Lang tiểu thư đã hẹn trước, Chị Quan nhất định đã hiểu lầm.”

Lang Ngưng chậm rãi đi tới, hơi nháy lông mi một cái rất quyến rũ: “Tôi không hẹn trước. Tôi đến trễ hơn cô ấy.”

Lang Ngưng chính là người kiêu vậy, tiện nghi tôi phải có, nhưng, tôi cũng không để anh khi tôi là người xấu. Cô vốn như thế, có thói quen lấy phương thức như vậy biểu hiện tính cách của mình. Ở trong mắt cô, đó là cách xử sự cá tính và khôn khéo, ở cách nhìn của Quan Thục Di, người phụ nữ này rất có “phong cách”.

Quan Thục Di kinh ngạc nhìn Lang Ngưng, nàng không nghĩ tới cô ta sẽ nói như vậy. Cô ta đã nói, Quan Thục Di cũng không muốn chất vấn thêm, trong thâm tâm cô ta có lẽ không muốn bán ân tình cho nàng. Hơn nữa, rõ ràng là người xa lạ, cô ta dựa vào cái gì mà che chở nàng?

Thấy Quan Thục Di không nói nữa, người thiết kế vội vàng đưa mắt cho nhân viên đưa nàng đến lấy số đo. Quan Thục Di quay đầu nhìn Lang Ngưng, cô đang nhìn chăm chăm vào chiếc vương miện trên đầu manơcanh đến gần người, người này... Quan Thục Di cảm giác cô không vui.

Mọi cô gái trước khi kết hôn đều rất hạnh phúc, vì sao ánh mắt của một tiểu thư “muốn tiền có tiền, muốn bộ ngực có bộ ngực, muốn đất có đất” lại u uẩn như thế? Đùa với khí chất sao? Trong TV mấy tiểu thư như vậy không phải đều tiếc xuân buồn thu sao? Cái gì cô ấy cũng có, làm sao thiếu hạnh phúc đến mức phải ở chỗ này chơi trò trầm lặng?

“Chị muốn thiết kế áo cưới theo kiểu gì? Nếu chị chưa nghĩ ra, tôi sẽ đưa vài mẫu.....” Tiểu thư thiết kế hỏi một cách cẩn thận.

Quan Thục Di ngẩng đầu nhìn những chiếc áo cưới khuôn sáo (chỉ có hình thức mà không có nội dung): “Tôi muốn một chiếc áo cưới màu đỏ, kiểu dáng thật đơn giản, đăng ten là những bông hoa bách hợp đôi, nhiều một chút, kết thật..... Gắn nhau Như vậy.”

Lang Ngưng buông thông cánh tay, quay đầu, kinh ngạc nhìn Quan Thục Di.

“Áo cưới màu trắng mới đẹp.” Tiểu thư thiết kế che miệng cười.

Không sai vào đâu được, em gái nông thôn vẫn là em gái nông thôn.

“Người ngoại quốc kết hôn mới mặc đồ trắng, tôi là người Trung Quốc, đương nhiên phải mặc đồ đỏ.”

“Không có hoa bách hợp màu đỏ. Hơn nữa..... Hoa bách hợp ghép đôi như vậy rất khó coi. Tin tôi đi, như thế cũng làm tôi thiết kế khó hơn.”

“Cô chỉ biết thiết kế đơn giản đúng không? Hơn nữa, ai nói không có hoa bách hợp đỏ? Là cô quy định ?”

Quan Thục Di đưa mắt nhìn người thiết kế hỏi dồn dập, sắc mặt tiểu thư thiết kế trắng bệch, nắm chặt tay: “Thế này, nếu chị bức bối vì hôm nay tôi chậm trễ, chị Quan, tôi xin lỗi, nhưng xin chị tin tôi, thiết kế kiểu đó rất khó coi. Chị nghĩ kỹ đi, một người phụ nữ, cả đời, trong ngày hôn lễ phải đẹp nhất, thuần khiết nhất trong mắt mọi người, nhiệm vụ của tôi là giúp cho những cô dâu mới hạnh phúc hài lòng trăm phần trăm. Áo cưới đẹp nhất, cao quý nhất là áo cưới trắng, là giấc mộng của mọi cô gái.....”

Quan Thục Di khoanh tay, không thềm ngắt lời vị tiểu thư thiết kế đang nói liên tu ào ạt, nàng ngồi xuống chỉ về phía phòng trưng bày áo cưới: “Những thứ đó đều là áo cưới của người khác, tôi tới đây, vì chồng tôi nói, chỗ này là tốt nhất. Xem ra, không phải như được khen ngợi.

Một cô dâu mới xinh đẹp, dù mặc cái gì, trong ngày kết hôn cũng là người xinh đẹp nhất. Tôi mặc áo cưới kết hôn, mặc áo bông kết hôn, đều là để cho người đàn ông của tôi nhìn. Tôi muốn mặc áo cưới màu đỏ, không chỉ có voan ngoài hình hoa bách hợp đỏ trăm năm, để cả đời phú quý như mẫu đơn. Tôi còn muốn có khăn voan màu đỏ, tôi muốn mặc toàn thân sắc đỏ về nhà chồng tôi, cả đời sống trong màu đỏ rực rỡ.

Người khác yêu màu trắng mặc kệ người khác, tôi không lấy chồng của người khác, tôi chỉ chọn màu đỏ, tôi chỉ thấy màu đỏ đẹp. Cho nên, hoặc là cô không thiết kế, nếu thiết kế thì hãy thiết kế áo cưới màu đỏ .”

Tiểu thư thiết kế tái mặt, quay người muốn chạy, Quan Thục Di đứng sau lưng cô ta, cao giọng nói: “Tôi nghe những người trong thôn tôi nói, trung tâm áo cưới này có tiếng nhất ở thủ đô!”

Lang Ngưng che miệng cười: “Cô đừng khó dễ người ta nữa. Cô ta chỉ chậm trễ với cô một chút thôi.”

Quan Thục Di quay đầu cũng cười với cô: “Tôi không muốn làm khó ai hết, tôi thật sự muốn mặc áo cưới màu đỏ.”

“Thật không?”

“So với vàng thật còn đúng hơn. Từ nhỏ tôi đã mơ làm một cô dâu mới mặc áo đỏ, cô ấy không có lý do gì bắt tôi mặc màu trắng. Tôi luôn nghĩ tới lúc Nút Chai nhà tôi nhìn thấy hình ảnh tôi mặc áo cưới đỏ.....” Quan Thục Di nâng mặt, Lang Ngưng nhìn thấy hạnh phúc tràn ra khắp gương mặt nàng, niềm vui từ tận trong xương tuỷ nàng ào ạt bộc phát, tràn trề, lênh láng.

Không lâu sau, một người thiết kế mới xuất hiện, vẻ mặt tươi cười, đối với mọi yêu cầu của Quan Thục Di đều ưng thuận, thái độ tốt đến khó tin nổi. Quan Thục Di cầm một cái bút máy, tựa vào bàn, nghiêm túc phác hoạ chiếc áo cưới mà nàng tưởng tượng. Chị Vương từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy Lang Ngưng, vội vàng nấp vào một góc, nhả tin cho Quan Thục Di báo cô ta đang bận. Cô ta biết Lang Ngưng, Lang Ngưng cũng biết cô ta. Lúc này, cô ta xuất hiện thật sự không thích hợp.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Lang Ngưng cầm túi xách, khoác áo định về. Đi được vài, cô quay lại mở xác tay, lấy danh thiếp đưa cho Quan Thục Di, Quan Thục Di nhìn chằm chằm vào động tác của cô, điệu bộ người phụ nữ này mở chiếc hộp nhỏ rực rỡ, rút danh thiếp so với chị Vương quẹt thẻ còn đẳng cấp hơn. Muốn khóc, nàng cảm thấy nàng lại bị đánh bại.

“Gặp nhau là có duyên, nếu cô muốn thì nhắn tin địa chỉ cho tôi. Dù không thể đến, một lẵng hoa tươi tôi cũng muốn gửi tặng chúc phúc cho cô, con người cô thật không tệ, rất đáng yêu..... Tôi..... Tôi rất mong cô được hạnh phúc.”

Lang Ngưng không thể hình dung vốn từ ngữ của cô gái sắp lấy chồng quê mùa này đến đâu, nhưng cô thật sự không chán ghét cô ta, cô ta so với cô còn hạnh phúc hơn, toàn bộ những tế bào của niềm hạnh phúc dường như toả ra từ khắp người cô ta. Thật lòng, Lang Ngưng rất hâm mộ.

Rất muốn được chia sẻ một ít..... Hạnh phúc như vậy.

Quan Thục Di cảm động cầm danh thiếp, càng hiểu rõ thân phận của tình địch, nàng hít một hơi, ngẩng đầu muốn nói với Lang Ngưng vài lời “kiểu cách”, nếu không nói vài lời kiểu cách, cũng muốn tỏ ra kiểu cách, nhưng..... Vất óc cả buổi, cũng không tìm ra lời lẽ phù hợp, nàng lắp bắp nói với Lang Ngưng: “..... Tôi cũng không ghét chị..... Vậy..... Chị có muốn tới thôn của tôi không?”

Lang Ngưng sững sốt!

Quan Thục Di còn tình cảm kéo tay cô nói: “Thôn của tôi tên là thôn Lưu (thượng lưu), nếu cô muốn tới, tôi có thể cho cô một cái tên tôi đã nâng niu từ lâu, cô có thể được gọi là Vương Thúy Hoa ở thôn Lưu!”

Hết chương 19

20. Chương 20: Bọ Chết

Dịch: Hoài Phạm

Tần Tri ngủ rất say, anh mơ một giấc mơ kỳ lạ, biến thành một con bọ chết.

Khi Tần Tri tỉnh lại từ những bất an trong giấc mơ, anh phát hiện bản thân anh ngay cả bọ chó còn không bằng.

Tần Tri không dám rời khách sạn. Anh ở văn phòng trong khách sạn, bất an hợp, bất an sắp xếp công việc, cứ cách nửa giờ anh lại nhìn đồng hồ, nghĩ cách giải thích, khi Quan quả táo trở về, anh phải làm thế nào cho tốt. Công lực của Quan mẹ anh đã thường thức, việc hôm nay là sai lầm của anh, không nên nói cái tên đó – trung tâm áo cưới lớn ở thủ đô.

Nàng đến đó, lại gặp người mà anh không muốn nhắc đến nhất – Lang Ngưng. Thư ký Vương tốt bụng báo cho anh, dặn anh cẩn thận.

Bị đánh..... Có thể!

Tần Tri không ngừng sờ ót, tưởng tượng Quan Thục Di cầm dép lê đập bôm bốp vào đó, ít nhất ba mươi cái.

Mắng? Cũng có khả năng. Nếu chỉ là mắng, vẫn còn quá nhẹ nhàng.

Tần Tri nhanh chóng xử lý mọi chuyện, còn đặt vé trước ở nhà hát quốc gia. Tóm lại đã nịnh bợ thì phải làm đến nơi đến chốn. Nghĩ vậy, Tần Tri mau chóng đuổi hết người về, anh thậm chí còn đứng trước tấm gương trong phòng tắm cố gắng tập mỉm cười. Ngồi trong phòng, lại đứng dậy đi bảy tám vòng, nỗi bất an quá lớn làm anh sợ hãi, trước kia..... Anh chưa bao giờ lo sợ đến vậy.

Cửa phòng chậm rãi bị đẩy ra, Tần Tri ngồi trên sofa, hơi run rẩy, ra vẻ trấn tĩnh cầm một quyển tạp chí trên bàn, lật lật.

Quan Thục Di kéo theo bao lớn bao nhỏ vào phòng, đầu tiên nàng đá giày cao gót bay thành một đường, hạ cánh trên sofa, thả mấy cái bao đánh phịch, sau đó liếc mắt vào Tần Tri một cái, nói trống không: “Khát.”

Tần Tri lập tức đứng lên lấy nước, kết quả là đầu gối đụng vào chân bàn trà. Anh ôm chỗ bị đau, ngồi xồm trên sàn nhà, không rên một tiếng.

Quan Thục Di đành phải đứng lên, tự mình rót một ly nước, vừa uống vừa nhìn ót Tần Tri.

Thật muốn cầm một cây gậy gõ chết người đàn ông này, rất đáng giận .

Tần Tri ngẩng đầu, ngồi lên sô pha, không dám kêu đau, không dám mở miệng. Trước kia anh chỉ hơi đau một chút, Quan Thục Di cũng tỏ ra rất lo lắng, nhưng lần này nhìn cũng không thèm nhìn anh một cái.

Bầu không khí xấu hổ hoà lẫn với âm thanh uống nước ừng ực, Tần Tri gượng gạo vuốt ve đầu gối – đã hết đau từ lâu, anh nhìn Quan Thục Di một cách tội nghiệp, Quan Thục Di cười tủm tỉm, dương cầm, mặc kệ anh.

“Nhìn thấy..... Cô ấy?” Tần Tri hỏi.

“Cô ấy? Ai? Marilyn Monroe? Cụ bà bán khoai lang bên đường? Con mèo hoang đen hay thiếu úy chìm câu đẹp trai trắng trẻo? Hay là cô gái đáng người mỹ mạo? Tóc dài bay bay? Tôi không hiểu, nông dân mà, ít học không hiểu chuyện, anh có thể giải thích cho tôi không, giải thích?” Quan Thục Di cuối cùng đã tìm được lỗ hổng để tuồn ác khí.

Tần Tri ngượng ngùng cầm cái ly không, rót cho Quan Thục Di một ly nước khác, dùng cả hai tay đưa cho nàng, líu ríu: “Lang Ngưng.”

Quan Thục Di vờ như vỡ lẽ: “Cô ấy sao, gặp rồi, thì sao?”

Tần Tri: “Cũng không..... Không sao.”

Nhẹ nhàng gạt đầu, Quan Thục Di đứng lên, buông cái ly thật mạnh, Tần Tri rùng mình, nhìn Quan Thục Di tức giận đi vào phòng ngủ, xốc chăn, che đầu không nhúc nhích .

Xong rồi, cô ngốc này tức giận?

Thật sự tức giận?

Tức giận!

Phải cỡ sao?

Anh không thể!

Làm sao bây giờ?

Tần Tri chậm chậm đi qua, vạch chăn, Quan Thục Di nức nở khóc, thu mình trong chăn, nhìn rất chặt vật.

“Này..... Quả Quả?”

Nức nở.....

“Tiểu Di?”

Tiếp tục nức nở.....

“Anh sai rồi.”

Nức nở lớn hơn.....

“V..... Vợ à, là anh không đúng.”

Quan Thục Di bất động, mặt Tần Tri đỏ bừng.

Một cái đầu tóc rối tung toé ló ra, Quan Thục Di chậm rãi ngồi dậy, nàng quay đầu nhìn Tần Tri, vẻ mặt sau khi thắng lợi đầy vẻ đắc ý, nửa giọt nước mắt cũng chưa thấy!

“Ha! Ha! Ha.....”

Tần Tri không biết nói gì, nhìn Quan Thục Di. Hai người phụ nữ trong đời anh, Lang Ngưng và Quan Thục Di... Nếu nói về tình cảm, người phụ nữ này thật sự thuần khiết, Lang Ngưng là điển hình của kiểu bạn gái

hay thuyết giáo, cô hay tỏ vẻ như: Anh cứ nghe em là được. Nhưng..... Kiểu cách ưa dõ dành như Quan Thục Di, anh vẫn là lần đầu tiên gặp được.

Giả khóc?

Quá ngây thơ?

Cứ như vậy, tình huống đột nhiên thay đổi, Tần Tri im lặng đứng dậy, trở lại sô pha xem tạp chí, trong lòng không ngừng tự phê phán bản thân.

Còn Quan Thục Di – trong lòng vô cùng thoải mái trở lại phòng khách, vô cùng hài lòng treo đồ đạc, miệng còn ngêu ngao mấy bài dân ca, mông uồn ẻo, khí thế vô cùng hiên ngang, giữa lúc lên mặt còn kèm theo vẻ vô cùng thoải mái. Cuối cùng, lấy bức phác thảo áo cưới đưa Tần Tri coi. Anh không lên tiếng, nhìn bầu vật cười đùa, trong lòng cuối cùng cũng thấy yên ổn.

Không tức giận là tốt rồi, dọa anh muốn chết vì lo lắng.

“Họ nói bảy ngày sau có thể làm xong, em nghĩ, hay chúng ta đợi thêm vài ngày nữa hãy về. Mẹ em nói nòi lớn không nên đi mượn, phải xếp hàng mua, dầu bếp năm trước cũng khó tìm. Anh xem này mì cưới phải mua bao nhiêu cân mới đủ ? Mẹ em nói là năm trăm cân, ba em nói thế nào cũng phải tám trăm cân, đám lớn, mọi người còn muốn ăn thêm mì sợi mỏng.”

Quan Thục Di riu rít, lấy dầu xoa từ ngăn kéo ra, nàng nhẹ nhàng xắn ống quần của anh, đổ dầu vào lòng bàn tay, chà xát đến nóng hổi mới chậm rãi xoa bóp lên chân anh, từng chút từng chút dàu vào đấy. Chân Tần Tri mỗi ngày phải bôi dầu nóng và xoa bóp, nàng không bao giờ để muộn, rảnh rồi lập tức bóp chân cho anh.

Tần Tri buông tờ tạp chí, nhìn Quan Thục Di: “Buổi sáng anh nhắc đến tiệm đồ cưới kia, không phải anh cố ý đâu.”

Quan Thục Di không ngắt đầu: “Em biết, anh không phải loại người đó.”

Tần Tri cười, giơ tay vuốt tóc Quan Thục Di, giọng anh khàn khàn, gọi nhỏ: “Em..... Lại đây.”

Quan Thục Di ngắt đầu, sắc mặt bừng đỏ: “Anh..... xuống đây cơ.”

Tần Tri: “Em lại đây.”

Quan Thục Di: “Không.”

Tần Tri: “..... Anh..... Là người tàn tật.”

Ặc.....!

Quan Thục Di đứng lên, cúi người, nhìn Tần Tri. Anh cũng nhìn nàng, bọn họ nhìn nhau một hồi, Tần Tri cảm thấy không được tự nhiên, vị trí này không đúng? Quá sức không đúng!

Vì thế anh vòng tay qua người Quan Thục Di, kéo nàng vào lòng anh.

Như vậy..... Anh mới là vị vua nhỏ của nàng.

Thú tính là tự nhiên, quả thật như vậy..... Thú tính của đàn ông lại càng hoàn toàn đương nhiên Vô cùng đương nhiên!

Cất ở đây cho thiên hạ tò mò, hơ hơ, tự dưng nhận ra bạn thật là vô sỉ ^__^

Chương 20: Bọ chết [2]

Dịch: Hoài Phạm

Thật buồn cười, bắt đầu quen biết từ hè cho đến bây giờ, đây là nụ hôn đầu tiên.

Trong một căn phòng của một khách sạn, hai con sâu nhỏ vận vẹo trên sô pha, vận vẹo đến mức thấm thương, họ mấp máy, họ đùn đẩy, không rõ có giống con tôm đang bị luộc không? Càng không rõ ai có vẻ «thú tính» hơn...

Nhưng Nụ hôn vô cùng «bạo lực», suốt 15 phút, bọn họ cứ cắn nhau như vậy, hoàn toàn không có tính ‘kỹ thuật’, hay ‘học thuật’, chỉ cắn, cắn, liên tục cắn, đến lúc Tần Tri cảm giác đầu lưỡi anh tê dại mới thôi.

Sau đó..... Hai người ngồi phịch trên thảm trải sàn, bắt đầu choáng váng, choáng váng đến trời đất xoay chuyển Choáng váng để không tìm thấy bản thân.

Đêm nay, Quan Thục Di và Tần Tri như hai học sinh trung học đang chìm đắm trong mối tình đầu, họ nắm tay nhau. Trên đường đi, khi ra cửa chỉ mình Tần Tri cầm theo bao tay. Sau đó, Tần Tri đeo cho Quan Thục Di một cái, hai tay còn lại, họ nắm chặt vào nhau.

Ấm áp.

Tần Tri nói, anh có vé xem kịch của nhà hát quốc gia.

Quan Thục Di nói, vậy chúng ta đi bộ tới, rèn luyện thân thể.

Tần Tri nói, ừ.

Họ kéo tay nhau, không vội không chậm thong thả chạy trên con đường tấp nập, giữa thành phố nhộn nhịp. Bắc Kinh ban đêm bao phủ trong làn gió lạnh mê man, Tần Tri và Quan Thục Di đi ngang qua những con người xa lạ, họ cùng nhau cảm nhận xúc cảm tha hương, vui mừng vì bên cạnh vẫn còn người có thể dựa vào.

Họ theo vào quảng trường, xuống hầm đường sắt*, ở đây, những cặp tình nhân cũng tìm đến thế giới của mình.

* : Được xây để xe điện ngầm chạy

Họ không thể giống như những người đó, vô cùng thân mật dán chặt vào nhau, nhưng bàn tay thủy chung không rời, ánh mắt nhìn nhau luôn mang theo ý cười.

Không có chỗ ngồi, họ ôm cây cột ở hầm xe điện, nhìn nhau.

Nhìn nhau, phóng điện vào nhau!

Nếu không có ai nhìn, họ sẽ tranh thủ thân thiết hơn một chút – hôn nhau, nhưng giống như kẻ trộm đang rình mò nhìn ngó khắp nơi.

Sau đó, chờ cơ hội tiến hành gây tội tiếp theo.

Màu đen che giấu rất nhiều thứ, Tần Tri nói, màu đen thật sự không phải là thứ màu hắc ám nhất.

Không nhìn thấy gì, đó mới là đáng sợ.

Quan Thục Di không nói gì, lúc này tình cảm của nàng đã mù quáng theo sự chủ động của Tần Tri. Người đàn ông vĩ đại như vậy, tốt như vậy là của nàng? Nàng cảm thấy mọi người đang nhìn nàng, hâm mộ nàng, ghen tị với nàng, người đàn ông của nàng là tốt nhất trên thế gian này.

Không phải rất tốt, mà là tốt nhất.....

Về Lang Ngưng, không ai đề cập đến nữa, có lẽ sau này cũng không bao giờ đề cập. Quan Thục Di cho rằng, thời gian sẽ mang đi tất cả, Lang Ngưng thì sao? Cô vốn dĩ không phải người như Tần Tri, cô và anh đều là hai kẻ quá mức cứng cỏi. Khi hai sự cương liệt va chạm vào nhau, không thể thành oan gia, càng không thể thành tình nhân.

Tần Tri cũng không nhớ Lang Ngưng, đã thật lâu không nghĩ về cô, biết được cô đến trung tâm áo cưới, lại càng không nghĩ. Anh không cao thượng đến mức chúc cô hạnh phúc, anh cảm thấy, có lẽ ngay từ đầu, đó đã là một đoạn tình duyên không kết quả, cơ bản là không nên bắt đầu. Anh đoạn tuyệt với nỗi nhớ, từ ngày ra đi đã bắt đầu đoạn tuyệt.

Bây giờ, anh có Quan Thục Di, Quan Thục Di của anh là tốt nhất trên thế gian này, không phải rất tốt, mà là tốt nhất...

Hô hô ! Cuối cùng vẫn không có thật. Rất tiếc! ^__^

Cũng trong đêm nay, Lang Ngưng và Chương Nam Chính cùng bạn bè ăn cơm ở khách sạn. Đến thủ đô một lần, bạn bè thân quen đều phải mời, thiệp mời đám cưới là nước cờ đầu tiên bện thành mạng lưới các mối quan hệ. Cao quý bằng họ hoặc hơn cao quý hơn họ, họ sẽ mang theo hàng đống lớn quà tặng kèm theo thiệp mời, không cao sang như họ thì mời ăn một bữa cơm, thiệp thể thông báo đám cưới. Bạn bè của Chương Nam Chính rất nhiều, Lang Ngưng cũng không thiếu, những người này chiếm cứ ba cái bàn lớn, không ngừng giơ ly rượu chúc hai người trăm năm hoà hợp. Lang Ngưng cười đến đau nhói quai hàm.

“Cha chị ở phòng chiêu đãi khách, gọi chị qua đó.” Thư ký lặng lẽ ở ghé vào tai Lang Ngưng, thì thầm.

Lang Ngưng buông khăn ăn, giải thích một chút rồi bỏ đi. Chương Nam Chính đưa mắt nhìn theo cô, đáy mắt xẹt qua một nụ cười lạnh hàm xúc, tin tức kia, rốt cục vẫn truyền ra ngoài. Bây giờ..... Không, phải là bắt đầu từ buổi chiều hôm nay, bắt đầu một vòng luẩn quẩn. Anh ta còn tưởng lão hồ ly già sẽ không sót ruột, hoá ra anh ta vẫn quá coi trọng người nhà họ Lang. Buổi chiều, cha anh ta vừa dặn dò, thiệp mời hoãn lại hai ngày nữa hãy đưa. Bây giờ, anh ta cảm thấy, về sự nhìn xa trông rộng, cha anh ta cuối cùng vẫn cao hơn anh ta.

Lang Ngưng đẩy cửa, sững sờ nhìn cha, cô không nghĩ ông sẽ đến nơi này. Hơn nữa, còn mang theo vài nhân vật quan trọng trong công ty.

“Ba, sao ba lại đến đây?” Lang Ngưng kinh ngạc hỏi.

Chủ tịch Lang chỉ sô pha, Lang Ngưng đi qua, thư ký đưa cho cô một xấp tư liệu. Lang Ngưng cầm lấy, nhanh chóng đọc sơ một lần, vẻ mặt từ kinh ngạc dần chuyển sang khiếp sợ, sau đó là hoảng sợ.....

Ngay lúc này, lòng cô tràn ngập mọi tư vị, thật sự không có từ ngữ thích hợp để có thể hình dung tâm trạng. Thậm chí, cô muốn ngửa mặt lên trời cười lớn, lại không biết phải cười ai mới thích hợp.

“Tài liệu này từ đâu mà có?” Cô để xấp tài liệu xuống bàn, cố nói với giọng thản nhiên.

Thi Hạo Khánh thủ đoạn từ địa vị cao ngất ngưỡng cuối cùng đã ngã xuống, kẻ ngấm bẩn ông ta là một công ty mới nổi lên trong thời gian gần đây, người có được tài sản của Thi Hạo Khánh, dĩ nhiên là người đã mất tích hơn nửa năm qua – Tần Tri. Anh mang theo tổ hợp những kẻ rác rưởi – đã bị khai trừ của Lang thị, làm chuyện kinh thiên động địa.

“Ba nhờ người điều tra trong ba ngày, con sắp kết hôn, đáng lẽ không nên làm phiền. Mặc kệ mấy tin tức này là thật hay giả, ba giả thiết, nếu... Là thật, nó là thật, con thấy thế nào?” Chủ tịch Lang nhìn con gái, nói.

Lang Ngưng dựa vào sô pha, cười khổ đầy bất đắc dĩ: “Ba, chuyện này còn chưa rõ sao ? Tần Tri từ công ty chúng ta ra đi. Với bất kỳ người nào khác, anh ta không đáng sợ, chỉ riêng với chúng ta là mối uy hiếp lớn nhất. Tài liệu của chúng ta đối với anh ta không có gì bí mật. Nếu anh ta còn nhớ tình xưa, coi như chúng ta tránh được một kiếp, nếu anh ta oán hận, chúng ta sẽ trở thành kẻ tiếp theo bị tập kích. Dù sao cũng cùng ngành nghề kinh doanh, tranh giành mỗi làm ăn, lợi nhuận, về công, về tư, kiểu gì Tần Tri cũng giải thích được. Về công, chúng ta làm chuyện có lỗi với anh ta, có thể nói là qua sông đoạn cầu, về tư..... Chắc chắn anh ta hận chúng ta. Bắt đầu từ bây giờ, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng ứng phó.”

Chủ tịch Lang gật đầu, ông vẫy tay về phía những người đi theo, họ chậm rãi rời khỏi phòng. Trước khi vào thang máy, họ nhìn thấy Chương Nam Chính – đang ngồi ở góc hành lang hút thuốc. Người này ngồi ở chỗ đó không biết đã bao lâu.

Cha Lang Ngưng trầm mặc rất lâu, tự tay bóc vỏ một quả quýt đưa qua, Lang Ngưng chưa ăn món nào trên bàn trà.

“Hôn lễ... Nếu hủy bỏ thì vẫn còn kịp.” Ông ta đã mở miệng.

Lang Ngưng trầm thờ dài, cuối cùng..... Đó mới là mục đích cha cô đến đây.

“Ba, ba đang nói đùa sao ? Chương Nam Chính đã làm chuyện gì sai, anh ấy trung thành với con, yêu con, anh ấy theo đuổi con nhiều năm như vậy, thậm chí vì con mà thông đồng với ba làm bậy đẩy Tần Tri đi.” Lang Ngưng nhìn cha, nói năng như đang bàn bạc một công việc bình thường, vẫn không vạch trần sự thật.

Chủ tịch Lang ngẩng đầu, chăm chú nhìn con: “Là ba sai lầm rồi.”

“Ba không sai, tất cả những người làm cha làm mẹ đều giống nhau, hy vọng con gái sẽ sống tốt, hy vọng con gái cả đời không phải lo nghĩ, trong mắt ba, trước đây Tần Tri không thể mang hạnh phúc đến cho con, ba muốn con lựa chọn Chương Nam Chính, bởi vì ba nghĩ rằng anh ấy thích hợp nhất.”

“Lúc này, nó không thích hợp, sự tồn tại của nó chỉ càng chọc giận Tần Tri, trong tay Tần Tri nắm 80% tài nguyên tin tức của chúng ta. Thực chất là đến giờ, công ty chúng ta vẫn hoạt động dựa trên những gì mà nó để lại. Chọc giận nó không hay đâu.”

“Chúng ta đã chọc giận anh ta. Bảy năm, anh ta từ nhân viên bình thường trở thành quản lý, không phải ba là người rõ ràng nhất về năng lực của anh ta sao? Đến thời điểm quan trọng, ba vẫn đá anh ta ra mà? Vẫn dùng phương thức giết người từ bên trong! Tham ô của công, ăn cơm mềm (nhận hối lộ). Ba à, không có ba bày mưu đặt kế, những ngày cuối cùng của Tần Tri sẽ không đến nỗi như vậy, anh ta thiếu chút nữa bị ba lôi vào tù, đặc tội..... Chúng ta đã sớm đặc tội với người ta.”

Cơn giận của Lang Ngưng cuối cùng cũng bùng phát, cô không thể chỉ trích cha mình, chỉ có thể nói sự thật.

Chủ tịch Lang thở dài, đẩy rèm cửa nhìn quang cảnh thủ đô. Ở thành phố của ông ta, có lẽ Lang gia là nhân vật quan trọng nhất nhì, nhưng tại Bắc Kinh, Lang gia chẳng là cái gì hết, họ chỉ là một xí nghiệp gia đình bình thường đóng tại địa phương. Tại đây – trung tâm văn hóa chính trị của Trung Quốc, tất cả những gì họ có chỉ là mưa bụi. Nhưng Tần Tri, ngay lúc này, ở đây, mấy ngày nay từng bước từng bước làm những chuyện đáng khiếp sợ, người này là cự long (rồng lớn), một cú vẩy đuôi bay thẳng lên trời*, thế không thể đỡ. Năng lượng, năng lực của anh ta tựa như một mỏ vàng, không, là mỏ kim cương.

Nguyên văn : – Nhất Phi Trùng Thiên

Ông ta quay đầu lại nhìn Lang Ngưng, nói vô cùng nghiêm túc: “Hủy bỏ hôn lễ, đi tìm Tần Tri, nó đang ở đây. Nó yêu con. Không cần biết dùng cách nào, tìm nó, xin nó tha thứ, ba sẽ chuyển giao Lang thị cho con trên danh nghĩa. Nếu Tần Tri đồng ý, gia nghiệp này sẽ là của hồi môn cho con. Nói với nó, ba sẽ về hưu, giao công ty cho người trẻ tuổi quản lý, ba già rồi..... Không thể nhìn xa hơn được nữa. Thay ba xin lỗi nó, mời nó đến một lần. Chỉ cần ngồi xuống, có thể nói chuyện tử tế. Sản nghiệp của Thi Hạo Khánh sẽ sát nhập vào Lang thị, gia tộc chúng ta sẽ trở thành một thứ phong nền quan trọng của Bắc Kinh trong tương lai.....”

Lang Ngưng kinh ngạc đứng lên, nhìn cha cô, dường như không thể tin nổi.

Cô không thể tin.

Đây là cha cô?

Người đàn ông này ?!

Hết chương 20

21. Chương 21: Ông Chồng Nhà Tôi

Dịch : Hoài Phạm

Sáng tinh mơ, Ngô Gia Dương gõ cửa, vẻ mặt bên lên, hai tay dâng lên một cái lẵng nhỏ, bên trong phủ một tấm khăn lớn, mấp máy mấy tiếng, dọa Quan Thục Di không dám cầm.

Ngô Gia Dương buông rổ, xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa nói: “Chị dâu, vì tôi mất máu quá nhiều nên chị nhất định phải tha thứ cho tôi!”

Sau đó anh ta..... Rầm! Một tiếng trượt chân dài trên hành lang, lăn mấy vòng trên mặt đất, đến thang máy thì nằm phục tại chỗ, hết sức chật vật, vô cùng chật vật. Quan Thục Di thấy, hành vi của người này, có vài phần trăm trong đó là giả bộ.

Nàng nhìn anh ta chạy đi, sau đó nơm nớp lo sợ mở lảng, vạch khăn. Á, có lẽ là cả đời này lần đầu tiên nhìn thấy một con chó nhỏ như vậy, nhỏ đến hai tay có thể phủ gọn nó không hở chỗ nào.

Con chó vô tội nhìn Quan Thục Di, kêu hai tiếng thật nhỏ đầy tâm trạng.

Trước đây Quan Thục Di từng nhìn thấy qua loại chó này trên mạng, nghe nói tên là chó xù Tách Trà (tên tiếng Trung : – Teacup Dog, chihuahua cũng là một loại trong chi chó này. Các bạn lên mạng search hình ảnh nhé, cực dễ thương), một con không dưới vạn tệ. Vất chày ra nước Ngô Gia Dương vì sao sáng tinh mơ lại đến tặng quà? Điều này làm Quan Thục Di bất an.

Không phải một chút bất an, là vô cùng bất an.

Trên cổ con chó đeo một cái nơ bướm màu hồng phấn, cả người run run, vừa đáng thương vừa dễ thương, làm người ta phải quan tâm. Tâm tư Quan Thục Di rất nhanh đã bị con chó hấp dẫn, nàng vô cùng thân thiết đùa giỡn với nó một hồi rồi mới bước vào phòng.

Nàng ôm con chó, vừa gào to vừa một cước đá văng cửa phòng Tần Tri, vạch chăn anh đang đắp, bỏ con chó vào lòng anh.

Tần Tri bật dậy. Anh không thích mấy con vật rậm lông. Sáng tinh mơ vui vẻ bị quăng một con gì đó đầy lông vào lòng, thiếu chút nữa hù anh chết ngất!

“Cái gì vậy!?” Tần Tri chỉ vào con vật – vừa ngồi lên giường lập tức « tè dầm », gần như gào lên.

Quan Thục Di ghé vào bãi nước tiểu nhìn nhìn (khiếp!), tán thưởng: “Oa, chỉ bằng một đồng tiền xu, hay thật!”

Sau đó, hai người chúi vào giường quan sát con chó. Tần Tri lẩn đi rất xa, cẩn thận quan sát con vật đáng thương kiên cường, vừa đến nơi xa lạ đang run lẩy bẩy, cũng hết sức câu nệ chuyện con chó tè bậy chiếm hết chỗ ngủ của anh, chưa tới 10 phút, nó đã ở trên gối, chần, nệm « rót nước » bảy tám lần, mỗi lần để lại một « đồng xu » lớn giúp vui.

Con chó này có điểm rất quen thuộc, rất là Ngô Gia Dương!

“Ngô Gia Dương nói, vì anh ta mất máu quá nhiều nên nhất định phải tha thứ cho anh ta.” Quan Thục Di kéo chân con chó, lôi nó từ trong chăn ra.

“Tên kia chắc chắn đã làm chuyện không tốt.” Tần Tri đứng lên, lại phủ phục xuống. Các khớp xương của anh chưa chống đỡ kịp với những cử động đột ngột. Anh cần phải chậm rãi.

Quan Thục Di suy nghĩ nửa ngày, cũng không nghĩ ra. Ngô Gia Dương có bao giờ có khả năng làm chuyện tốt với nàng và anh, nói thật, nàng cũng không đủ tiềm năng để bị mang đi bán. Con chó đáng yêu này quá sức đáng yêu, nhỏ như tách trà. Tha thứ hay không tha thứ, đó là một vấn đề.

Tần Tri quán chăn, dời mọi hoạt động vào phòng tắm, Quan Thục Di đặt con chó nhỏ đang sử dụng gối đầu xuống dưới, đứng lên mở tủ lấy đồ cho anh.

“Áo len em đan xong rồi, chút nữa anh thử xem. Em cảm thấy tay áo bên trái hơi dài. Nút Chai..... Nút Chai?”

Tần Tri mở cửa phòng tắm, đầu đầy xà phòng: “Gì?”

Quan Thục Di đưa quần áo cho anh: “Em thấy anh bị dị tật.”

Trong phòng tắm, tiếng nước chảy ào ạt, Tần Tri vừa tắm vừa hỏi lớn: “Vì sao lại là dị tật!?”

Quan Thục Di đưa một miếng bánh cho con chó nhỏ, con vật nhìn thức ăn, đầy vẻ khinh thường, nàng vừa dỗ vừa nói: “Tay trái và tay phải của anh không dài bằng nhau.”

Tần Tri cầm khăn mặt lau tóc, ra khỏi phòng tắm, anh đỏ khốc đỏ cười: “Tay trái tay phải của con người không bao giờ dài bằng nhau.”

“Nói xạo.”

“Thật mà.”

Trong lúc hai người cãi qua cãi lại, chuông cửa lại vang lên.

Quan Thục Di ôm con chó nhỏ mở cửa, ngoài cửa là Lang Ngưng và Chương Nam Chính. Trong phút chốc nàng bỗng hiểu vì sao Ngô Gia Dương lại nói như vậy. Ngô Gia Dương chết tiệt, Quan Thục Di cảm thấy nàng sẽ hận anh ta cả đời, khinh bỉ anh ta cả đời. Nhìn anh ta đi, người này chính là phản đồ trời sinh. Dù nàng nhìn mặt con chó, cũng không tha cho anh ta.

“Ai vậy?” Quan Thục Di biểu lộ vẻ kinh ngạc một cách rất thích hợp, kinh ngạc vô cùng. Nàng vờ như thật, chỉ vào Lang Ngưng: “A, chị gái gặp ở tiệm áo cưới? Sao chị ở đây?”

Lang Ngưng cũng cực kỳ kinh ngạc, nàng cảm thấy chỉ số thông minh của mình không tệ, nhưng không thể hiểu vì sao em gái quê mùa gặp ở tiệm đồ cưới lại cũng xuất hiện ở đây?

“Chị tìm ai?” Rõ ràng biết Lang Ngưng đến tìm ai, Quan Thục Di vẫn muốn hỏi thêm một câu.

Lang Ngưng nhìn lại địa chỉ trong tay, lại nhìn số phòng một lần nữa: “Chúng tôi tìm..... Anh Tần Tri, nếu số phòng đúng là ở đây?”

Mọi phụ nữ đều có đặc tính đặc biệt: Bộc phát toàn bộ trong nháy mắt, trên mặt Quan Thục Di lập tức lộ ra một nụ cười sáng lạn ấm áp như mặt trời, trả lời: “Đúng vậy, là ở phòng này. Mời chị vào! Đúng là có duyên thật, không ngờ..... Chị biết chồng tôi? Chồng ơiiii! Có người tìm!”

Từ trong phòng truyền ra một âm thanh thật lớn..... Tiếng gõ.

Quan Thục Di thể hiện phong phạm của chủ nhà, vẻ mặt tươi cười, nàng mời khách vào nhà, duy trì dáng vẻ một bà chủ hiền lành, châm trà bưng bánh. Vừa loay hoay đón tiếp, vừa trách cứ « chồng », giọng nói đầy vẻ sủng nịnh, hơi bất đắc dĩ, nhưng thoát ra từ miệng của người vợ lại là áy náy, lại là thay mặt chồng xin lỗi: “Anh ấy rời khỏi tôi, cái gì cũng không để ý, tìm khắp nơi không thấy. Chị, ôm con chúng tôi giữ một lúc, tôi đi nhìn ông chồng nhà tôi xem.”

Quan Thục Di đặt con chó nhỏ bỏ vào lòng Lang Ngưng, bước nhanh vào phòng ngủ Tần Tri.

Rất nhanh, giọng nói Quan Thục Di – đầy vẻ trách yêu truyền ra phòng ngoài: “Ôi chào, anh xem người anh kia. Rồi em một chút cái gì cũng không xong, mặc cái này, không phải này quần đùi, là cái kia kia..... Có sao đâu? Anh nhanh lên, có khách đang chờ..... Thật là, em vừa đi, cái gì cũng không xong.”

Lang Ngưng ôm con chó nhỏ, từ mặt đến trong tim tràn đầy nỗi khiếp sợ. Cô không thể tin – Rồi xa cô vài tháng, Tần Tri đã kết hôn? Không, phải là sắp kết hôn. Kết quả này làm cô thấy khó mà chấp nhận, vô cùng phẫn nộ. Bảy năm tình cảm! Bảy năm tình cảm! Mới bảy tháng! Cô nhớ tới lời mẹ cô vẫn hay nói, đàn ông đều là những kẻ đồn mạt, không có lương tâm. Đến lúc này, cô hoàn toàn tin điều đó.

Tựa hồ, Lang Ngưng đã hoàn toàn quên, là cô vứt bỏ Tần Tri trước.

Còn Chương Nam Chính lại rất phấn chấn. Trong khi đến khách sạn, tuy Lang Ngưng trên đường đi không ngừng an ủi anh ta, cô nói cô tuyệt đối sẽ không quay lại với Tần Tri, cô chỉ muốn mời cậu ta quay lại Lang thị. Hôn lễ vẫn cử hành như trước. Cô sẽ là vợ của Chương Nam Chính.

Ngay cả như vậy, Chương Nam Chính vẫn bất an. Cảm giác sắp mất đi báu vật làm anh ta cảm thấy Lang Ngưng bỗng nhiên quý giá gấp đôi. Anh ta không lay chuyển nổi cô, đương nhiên anh ta cũng yêu cô.

Lúc này, Chương Nam Chính đã có thể thoải mái, nhìn khắp phòng ngoài và đánh giá một chút, thả lỏng. Trong phút chốc, Lang Ngưng chẳng còn là báu vật trân quý. Anh ta khôi phục hình dạng của một công tử hào hoa, ngả ngớn nói: “Ồ, Tần đại gia nay coi như mang súng đi đối phó*, căn phòng này chắc phải hơn năm ngàn một ngày?”

Nguyên văn : - thương hoá pháo liễu – thành ngữ Trung Quốc

Lang Ngưng hung dữ trừng mắt nhìn Chương Nam Chính một cái, quay đầu nhìn căn phòng dò xét. Cô nhìn những món đồ đôi dùng cho hôn lễ, trọn bộ ảnh cưới của Quan Thục Di và Tần Tri chụp trong ngày thứ ba tới Bắc Kinh. Bức lớn nhất cao gần hai mét, Quan Thục Di cố ý đưa ảnh chụp ra « triển lãm » ngoài phòng khách, chỉ hận không thể khiến cho toàn thể giới có thể nhìn thấy.

Bức ảnh cưới vô cùng « sáng tạo ».

Vẻ mặt Tần Tri xấu hổ, không biết đang nhìn đi đâu, Quan Thục Di vươn tay, ngả ngón nâng cằm anh, tư thế như đang bồn cợt. Loại ảnh lẫn lộn phong cách này hiện nay đang rất thịnh hành, hơn nữa phái nữ vô cùng hoan nghênh. Trên bức ảnh, hai người rất đẹp, nhìn rất hạnh phúc. Nhưng trong mắt Lang Ngưng, cô hoàn toàn không nhìn ra dù chỉ một chút mỹ cảm, cô cảm thấy rất đáng mỉa mai, vì vậy, cô càng phần nộ. Không biết ở nơi nào trong cơ thể, một luồng lửa nóng đang muốn bộc phát, thiêu đốt cô, thiêu đốt căn phòng này, khách sạn này, vũ trụ này

Người phụ nữ kia! Cô ta hoàn toàn không xứng với Tần Tri!

Tần Tri mang theo vẻ mặt tươi cười đi ra, vụng trộm xoa cánh tay đáng thương. Sau lớp quần áo của anh có hai « đồng tiền xu » màu xanh tím Quan Thục Di tặng. Anh tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho Ngô Gia Dương, anh muốn mở một trại heo, bắt tên phản bội kia đi cho heo ăn suốt đời.

“Hai người sao lại đến đây?” Anh hỏi.

Chương Nam Chính đứng lên, làm như bình thường, ôm chầm lấy anh, còn đấm anh một cái: “Sắp kết hôn cũng không cho chúng tôi hay, không biết suy nghĩ, mau giới thiệu vợ cho tôi.”

Quan Thục Di cười tủm tỉm, thông thả bước, dừng đặc giờ một bàn tay níu lấy khuỷu tay Tần Tri, một bàn tay vươn ra: “Tôi là Quan Thục Di, vợ của Nút Chai.”

Họ bắt tay nhau, Chương Nam Chính tò mò hỏi: “ Nút Chai?”

Quan Thục Di mừng rỡ, nàng đang chờ hỏi câu này, lập tức giơ lên khuôn mặt tươi cười rạng rỡ, khẽ nói: “Cục cưng của chúng tôi đâu rồi? Tôi là Tiểu Phương Phương, ông chồng nhà tôi gọi là Nút chai!”

Vì thế, hai người bắt đầu nhìn nhau cười cười đầy dối trá, đang lúc ha ha cười, Lang Ngưng mạnh mẽ đứng bật dậy, con chó đáng thương văng xuống sàn, kêu lên một tiếng thảm thiết. Quan Thục Di đau lòng cúi xuống, ôm nó vào lòng, vuốt ve an ủi.

“ Tần Tri, em muốn nói chuyện riêng với anh!” Lang Ngưng phần nộ nói.

Chương 21: Ông chồng nhà tôi

Dịch : Hoài Phạm

Cứ như vậy, Quan Thục Di và Chương Nam Chính đi ra ban công phòng xép. Gió đông lạnh lẽo hiu hiu thổi qua ban công. Tuy ban công trang hoàng rất xa hoa, nhưng đứng ngầy ngốc vào lúc này cũng không thích hợp. Quan Thục Di đón một cơn gió lạnh, nhìn trộm vào trong phòng, từ chỗ này có thể quan sát trực diện mọi chuyện trong đó. Đó cũng là nguyên nhân nàng và Chương Nam Chính không muốn đứng ở chỗ nào khác. Dù rét lạnh, dù phải chịu tội..... Họ không muốn đi. Vẫn kiên trì nghe ngóng.

Quan Thục Di nhìn một hồi, bắt đầu ngửa đầu nhìn bầu trời u ám. Nàng bỗng nhớ tới trước đây, khi mà nhà còn cao – rất cao, những thứ to lớn thì rất to lớn, những thứ nhỏ thì rất nhỏ, buồn cười thì sẽ bật cười, bi thương thì cả thế giới như đang khóc, một thế giới đơn thuần không gì có thể thay thế. Còn thế giới bây giờ – vì sao luôn phức tạp như thế, không thể lý giải như thế ? Nàng khinh bỉ trình độ hiểu biết tiểu nông dân của mình, khinh bỉ luôn thái độ tiếc xuân buồn thu lãng mạn kiểu đàn bà.

Đã chia tay rồi, không phải sao? Không phải mỗi người đều đã chuẩn bị ỉnh một gia đình sao? Người phụ nữ này vì sao còn chưa buông tha Nút chai của nàng?

Ở phòng trong, Lang Ngưng nói liên tục, không biết đang chất vấn cái gì. Giữa những câu nói là tiếng khóc nức nở. Tần Tri không trả lời, cũng không nói lại, chỉ yên lặng nghe, anh là người lịch lãm, sẽ không nói gì để cô khó xử. Bên cạnh nàng, người đàn ông phong độ kia liên tục châm thuốc lá, cũng chưa nói gì. Chỉ có điều, từng đám tàn thuốc rơi vãi đã thể hiện đầy đủ nỗi bất an, Quan Thục Di cảm thấy hơi coi thường anh ta.

Vợ chưa cưới của anh đang chèo kéo chồng tôi, anh không dám đi ngăn sao?

“Nếu, Tần Tri còn yêu cô ấy, như vậy thì cô ấy còn có thể không phân rõ phải trái. Nếu..... Không hề yêu, một chiêu này sẽ không thể thành. Rất buồn cười!” Quan Thục Di quay đầu nhìn Chương Nam Chính.

Chương Nam Chính uống một hớp nước, kinh ngạc nhìn Quan Thục Di. Miệng nàng nhai kẹo cao su sệt soạt, hộp kẹo này nàng mua mấy ngày hôm trước.

“Cô nói gì?” Chương Nam Chính hỏi lại.

Quan Thục Di quăng viên kẹo khác vào miệng, tiếp tục nhấm nháp: “Người phụ nữ của anh đang thăm dò người đàn ông của tôi, cô ta còn yêu anh ấy.”

Chương Nam Chính lắc đầu: “Lang Ngưng không phải là người như thế.”

Quan Thục Di nở nụ cười, nói, pha lẫn một chút khinh thường: “Cô ấy là đàn bà, đúng không?”

Chương Nam Chính gật đầu: “Đương nhiên!”

Quan Thục Di thở dài: “Đàn bà đều như nhau. Họ biết ai đang thăm yêu họ, ai có ấn tượng với họ, họ có thể lợi dụng được cái gì. Đó là thứ tư chất trời cho của mỗi người đàn bà. Nhưng nếu đối mặt với một người đàn ông không yêu mình, sẽ trở thành trò cười. Lúc này cô ấy rất buồn cười.”

Chương Nam Chính nuốt nước bọt: “Cậu ta không nói không rằng đã biến mất, Lang Ngưng rất lo lắng. Chúng tôi là bạn học, bạn bè, cho dù cậu ta không từng yêu Lang Ngưng, thì cô ấy vẫn lo lắng. Đó là chuyện bình thường? Cô nghĩ như vậy có hơi hẹp hòi.”

Quan Thục Di không để ý lời châm chọc của anh ta. Nàng nhìn bên trong: Nước mắt Lang Ngưng không ngừng rơi, Tần Tri rót cho cô một ly nước, Lang Ngưng hất mạnh ly nước, Tần Tri vẫn không nói một lời. Lửa giận trong lòng Quan Thục Di bùng lên, lại còn rót nước cho cô ta? Đúng là thủy tính dương hoa* mà. Nếu là nàng, nàng đã nước hất lên mặt người phụ nữ kia, chỉ vào cửa bảo cô ta cút đi.

* : Ý chỉ sự lăng lơ đa tình

“Yêu một người, cho dù cô ấy xấu, mắt lác, hôi nách, ngón tay dính nhau, hay cái gì khác, trong mắt những người khác, những thiếu sót đó lại là nét đặc biệt của cô ấy. Cô ấy có thể tự nhiên khi dễ anh ta, làm nũng với anh ta, chơi xấu anh ta, lấy tiền của anh ta, lãng phí tuổi xuân, hao tổn cuộc đời anh ta, vô luận mặc áo ngủ, chiếm tiện nghi... Đó đều là những chuyện đương nhiên.

Nhưng nếu một ngày, không còn yêu, những hành vi như thế chỉ bị nhìn nhận là không phân rõ phải trái, không có đạo lý. Đến lúc đó, những gì cô ta làm, sẽ bị cho là trò hề tẻ nhạt. Thật đấy, tin tôi đi, tôi làm ở văn phòng, tôi phụ trách gọi người sắp đặt hội trường, tôi phải nhớ thói quen và sở thích của hàng chục nhân, ai thích chát, ai ưa ngọt, ai thích nói chuyện, ai có tình nhân ngoài luồng. Những người trong văn phòng chúng tôi, mỗi ngày sống được là nhờ vào nhìn mặt người ta mà sống.

Cô vợ của anh thật sự đã thua cuộc rồi. Không tin, chúng ta đánh cược, thế nào?” Quan Thục Di nói xong, lấy một hộp kẹo đưa cho Chương Nam Chính.

“Cứ mỗi ba giây anh ăn một viên, ở đây có hơn mười viên. Ăn xong, Tần Tri sẽ ra đây nói với tôi : Quả Quả, ngoài này lạnh lẽo, vào đi. Lang Ngưng phải về.”

Chương Nam Chính ngơ ngác nhìn Quan Thục Di, nhận hộp kẹo, anh ta ăn từng viên, không đánh cược với nàng, anh ta chỉ muốn giết thời gian.

Vị quýt, vị chuối, vị dâu tây Anh ta vừa ăn vừa nói: “Tôi thấy thật kỳ quái. Cuối cùng thì cậu ta thích cô ở chỗ nào?”

Quan Thục Di chớp mắt nhìn anh ta, cảm thấy người này kém trí nghiêm trọng: “Anh nói thật vô nghĩa, đương nhiên là thích con người tôi, chẳng lẽ thích linh hồn của tôi? Thích linh hồn thì đi chụp chân dung cho quỷ sứ đi.” Nàng nói xong, làm như sắp bị đông chết, bắt đầu phát run, dậm chân thành thịch.

Không lâu sau, Tần Tri mở cửa ban công, anh nhìn Chương Nam Chính, cười cười, sau đó nhìn Quan Thục Di dụi dụi nói: “Quả Quả, bên ngoài lạnh lẽo, vào đi, bọn họ phải về.”

Quan Thục Di đứng tại chỗ nhún một cái, vươn hai đầu ngón tay.

Kẹo cao su vẫn chưa ăn xong, cũng không thể nói là ai thắng, số kẹo còn lại, Chương Nam Chính cất vào túi quần, cùng chỗ với bao thuốc lá. Anh ta kéo Lang Ngưng – vẫn còn khóc tới run cả người, bỏ đi, cảm thấy mất mặt! Bị một cô gái nông thôn giả làm khổ bốn cột thật sự mất mặt.

Tần Tri vẫn chưa giải thích gì với Quan Thục Di, nàng cũng không hỏi. Một ngày trôi qua, nàng vẫn đi mua đồ đạc cho hôn lễ, Tần Tri tiếp tục làm việc.

Buổi tối, Tần Tri ôm về một đầu DVD mới, được khuyến mãi thêm hai DVD phim tình cảm. Họ rúc vào chăn, cùng nhau giết thời gian.

Tần Tri yên lặng không nói gì, nhìn chăm chăm vào màn hình, Quan Thục Di nằm cạnh anh, không ngừng lẩm nhẩm:

“Mấy bộ phim lừa đảo này năm tuổi em đã xem rồi, bây giờ TV chỉ chiếu mấy cái loại hình này. Một cô nhi, sinh ra ở một nhà tốt, cha mẹ bị hắc đạo giết chết, anh ta liều chết chạy trốn, liều mạng chạy trốn..... Cuối cùng rơi xuống vực, tìm được bí kíp võ công gì gì đó, đả thông được kinh mạch gì gì đó..... Luyện thành tuyệt thế võ công. Sau khi thoát khỏi vực tất nhiên sẽ yêu phải con gái của kẻ thù, yêu đến trời sập đất nứt, cuối cùng lại uy hiếp rồi giết chết người mình yêu, không chừng, đôi khi sẽ một xác hai mạng người (ý là cô gái kia đã mang thai). Nữ chính dù chết cũng không nói cho nam chính..... Sau đó lại xuất hiện nữ thứ, cô ta sẽ thích nam chính, cô nàng này nếu không phải công chúa cũng là quận chúa, cô ta tình nguyện vì anh ta phản bội gia đình, phản bội người bạn thanh mai trúc mã đang thầm yêu mình, cuối cùng còn có thể vì nam chính hiến thân chữa thương, không phải giải độc trên đùi hắc, chỉ là lửa thể sưởi ấm khi hắc sốt cao. Trời hừng đông lặng lẽ biến mất, hoặc là mang thai, hoặc là bị cha ép phải kết hôn, nhưng cô ta thà chết chứ không chịu, anh nhìn kìa, nhìn đi ! Quả nhiên đã đến vách núi rồi, rớt! Rớt..... Cô ấy nhất định không được được, đúng.....”

Tần Tri đột nhiên ôm Quan Thục Di, cắn nàng một cái thật mạnh.....

Thế giới bỗng yên tĩnh.

Lặng yên như chỉ có hai người họ.

Họ nhìn nhau, lặng lẽ không nói gì, Quan Thục Di yêu táo như đang đứng trên chính tầng mây. Hay một nơi nào rất xa.

“Cô ấy nói, anh không nên bỏ mặc cô ấy đối mặt với khổ sở.” Tần Tri thì thào.

Quan Thục Di cười dịu dàng, vuốt ve tóc anh: “Ngốc, rõ ràng là cô ấy coi thường anh.”

“Cô ấy nói, anh bỏ đi, để lại vô số rắc rối cho cô ấy, cô ấy yêu sai người, nhìn nhầm người rồi.”

“Ngốc, có lẽ ngay từ đầu cô ấy không yêu anh.”

“Cô ấy nói, cô ấy không hiểu vì sao anh đối xử với cô ấy như vậy.”

“Ngốc, từ đầu tới đuôi cô ấy hiểu rõ.”

“ Cô ấy nói, khi cả thế giới bỏ rơi anh, chỉ có một mình cô ấy tốt với anh.”

“ Ngốc..... Cả thế giới đều tốt với anh. Chỉ có cô ấy đối với anh không tốt!”

“ Cô ấy nói.....”

“ Ngốc, những gì cô ấy nói thật sự quan trọng như vậy sao?”

“..... Không quan trọng đến vậy.”

“Vậy thì không sao. Quên cô ấy đi, anh đúng là ngốc mà. Anh đã từng tổn thương gì đến cô ấy đâu.”

“Quả Quả.”

“Sao?”

“Anh muốn ngủ với em.....”

.....

.....

“..... Anh đã chuẩn bị bao chưa?” (ôi, dịch đoạn này mà đổ mặt)

Hết chương 21

22. Chương 22: Hoàng A Mã Đột Kích

Dịch : Hoài Phạm

Phim truyền hình hiện nay thường xuất hiện một nhân vật tên là Hoàng A Mã, mỗi ngày của người này ngoại trừ ra lệnh chém đầu người khác, chỉ còn một công việc khác, chính là phá hoại lương duyên của người khác.

Đương nhiên, nếu Hoàng A Mã là ngôi sao hạng A, Thái Hậu sẽ là ứng cử viên sát nút, nếu Thái Hậu diễn tròn vai của mình thì hoàng hậu sẽ là nhân vật tiếp theo, và khi tập thể bọn họ cùng léo nhéo, vị chủ tịch kia sẽ ra mặt phá hoại tình yêu.

Vì thế, đến lượt phim truyền hình hiện đại, những người có tiền có thế, từ nhỏ đã là chuyên gia phá hoại tình yêu.

Sáng tinh mơ, những tia nắng rực rỡ chiếu qua rèm cửa sổ, lưng dán sát ngực, hai người dính chặt vào nhau, đều tỉnh táo, nhưng không muốn mở mắt, không muốn ngồi dậy, chần ầm ập, ôm vợ chưa cưới, tình cảm mãnh liệt thiêu đốt đêm qua vừa mới tạm lắng như bùng cháy trở lại. Nếu có thể, Tần Tri muốn đồ Quan quả táo một hai ba lần, rồi lại thêm một lần.

Đêm qua, Tần Tri cảm giác như anh đã tìm thấy mẹ. Đứng cảm thấy buồn cười vì cảm giác của anh. Đã nhiều năm, chưa có ai ôm anh như vậy, vỗ về anh như vậy. Nàng chậm rãi vuốt từng sợi tóc của anh, an ủi anh, những động tác mang theo sự dịu dàng từ tận đáy lòng, tình tế. Những lời thì thầm bên tai như khúc hát ru trầm bổng, mềm mại. Họ trao nhau ánh mắt, Tần Tri nâng cằm Quan Thục Di. Khắp người nàng như được phủ trong một lớp ánh sáng nhu hoà, trên đầu nàng như hiện lên một quang sáng trắng bạc. Giờ khắc này, Tần Tri phảng phất thấy được rất nhiều màu sắc anh chưa từng biết, những màu sắc đan vào với nhau, từng lớp từng lớp, loang loáng trong cơ thể anh.

Anh muốn sống với nàng, cả đời chỉ sống với nàng.

Anh không biết khi những người đàn ông khác sống cùng với phụ nữ thì sẽ thế nào, thế giới tình cảm của Tần Tri vô cùng đơn thuần.

Quan Thục Di ôm anh như thế, dường như đang nói với một đứa trẻ yếu ớt: “Em biết, Nút Chai của em chịu nhiều tủi thân, cả thế giới coi thường anh. Sau này..... Sẽ không còn ai coi thường anh nữa. Anh có em, nên không có gì phải sợ. Em rất mạnh mẽ, em sẽ bảo vệ anh.”

Tần Tri không biết vì sao anh lại khóc, anh từng nghĩ rằng, nước mắt của anh đã sớm cạn kiệt, không thể tìm thấy, cũng đã quên cách khóc.

Nhưng anh đã khóc, khóc, chôn vùi nước mắt, chôn vùi cả bản thân anh trong thân hình ấm áp kia, tham lam hấp thụ ánh mặt trời trong lòng nàng, chia sẻ hơi ấm của nàng. Người đàn bà này, nàng là anh, nàng chỉ có thể là anh, nàng là..... Mẹ, là ruột thịt, là tất cả, nàng là thứ duy nhất có thể chia sẻ mạng sống của anh, sự tồn tại của anh. Tần Tri biết, anh không còn cô độc, anh đã có một bến đậu để trở về.

Quan Thục Di yêu thương vuốt ve hai má Tần Tri, gương mặt anh co rúm, hé ra nỗi khủng hoảng, như một đứa trẻ đang sợ hãi. Về mặt này, người khác không bao giờ được thấy, chỉ có mình nàng mới có thể thấy – khiếp đảm, run rẩy, luống cuống như không biết phải làm sao. Nàng nhìn anh rơi nước mắt – nằm úp sấp

trên người nàng. Những ủy khuất đối với mọi thứ, mọi con người trong mắt anh như hóa thành sức mạnh hòa tan nàng và anh.

Sau đó, họ hợp lại thành một, trọn đời này không bao giờ tách ra.

Tần Tri thỏa mãn dán vào lưng Quan Thục Di, bàn tay bắt đầu trắng trợn vuốt ve. Tay anh đặt trên ngực nàng, giống như một đứa con nít tham lam. Sáng tinh mơ anh lại nổi ý xấu, nếu người ta không phản đối? Nếu không phản đối.....

Anh định làm nũng, lừa gạt để mưu tính một ít tiện nghi.....

Tần Tri thề, anh vừa mới lập kế hoạch, thì ở thời khắc tuyệt vời như thế, ác ma đã kịp vươn tay, còn chưa kịp chạm vào «địa phương» chính yếu, chuông cửa đã bị ấn, kêu lên mấy tiếng hốt hoảng. Anh tức giận mặc quần áo, mở cửa phòng, định dùng ánh mắt giết chết kẻ phá đám.

Người đứng ngoài cửa, thật sự như sét đánh vào anh, một vị Hoàng A Mã cấp bậc lão thần.

Lang Thế Thần, lão sói sau lưng Lang thị. Cha của Lang Ngưng. Bố vợ của Chương Nam Chính, ông chủ trước kia của anh.

Ông ta tới đây làm gì?

Tần Tri không biết phải đón tiếp cấp trên cũ thế nào, trầm mặc đứng đó.

Nhưng lời ông ta thốt ra lại có khí thế của một Hoàng A Mã « chỉ tiếc rèn sắt không thành thép » , giữa hai hàng lông mày nhíu lại tiết lộ sự bức bối, từ trong lồng ngực phát ra một cơn tức giận mạnh mẽ.

“Thằng nhóc này làm ta quá thất vọng rồi! Đến đây nhiều ngày như vậy cũng không gọi một cuộc điện thoại, để ta giúp cháu chuẩn bị một chút. Chẳng lẽ không còn ở Lang thị thì sẽ thành kẻ thù ?!” Lãng Thế Thần chỉ vào Tần Tri, nói.

Tần Tri sửng sốt. Trên thực tế, anh và ông già này không quen thuộc, trước kia ông ta cũng không thèm quan tâm đến anh. Ở hành lang có nhìn thấy anh cũng làm như không thấy, từ lần đầu tiên gặp mặt và năm năm kể từ đó, một khuôn mặt tươi cười ông ta cũng chưa cấp cho anh. Lúc này ông ta đang nhắc chuyện cũ? Từ lúc nào thì quen thân đến mức như thế?

Tần Tri muốn nói, ngài vào nhầm cửa rồi, tôi không quen ngài. Nhưng anh bị dọa đến không dám mở miệng.

“Buổi chiều ta còn một cuộc họp quan trọng.” Ông già kiểm tra sổ tay.

Tần Tri muốn nói, vậy ngài cứ đi họp, tôi cũng có chuyện phải làm. Nhưng anh không dám lập tức thay đổi thái độ. Dù nói thế nào, ông ta cũng là cha của bạn học anh. Anh là hậu sinh. Bà nội đã giáo dục anh, làm người, việc nhỏ còn có thể không phân rõ phải trái, nhưng việc lớn mà cũng không phân rõ phải trái thì đó là không gia giáo.

“À..... Mời ngài vào, tôi thay quần áo.” Tần Tri mở cửa, mời ông ta vào.

Ông lão chủ tịch gạt đầu, chấp hai tay sau lưng, chậm rãi đi vào phòng, quét mắt đánh giá khắp nơi, mày vẫn nhíu lại, tỏ vẻ không hài lòng, thần sắc có vẻ tức giận.

Quan Thục Di vui mình trong chăn, cử động cơ thể mỗi như dần. Đêm qua..... Ôi, rốt cuộc là nàng không cưỡng lại anh! Nàng lộ ra ngoài. Bên cạnh nàng, Tần Tri đang nhanh chóng đeo thắt lưng. Phòng bên ngoài thỉnh thoảng lại truyền đến vài tiếng ho khan.

“Ai vậy?” Quan Thục Di định đứng lên, Tần Tri ấn nàng nằm lại.

“Không có việc gì, em ngủ đi, là cha Lang Ngưng.” Tần Tri cười, ôm lấy nàng, cẩn thận đắp chăn giúp nàng, thật ra trong phòng không hề lạnh.

Quan Thục Di bấu môi làm nũng: “Hôn một cái.”

Tần Tri mừng rỡ, cúi đầu “mổ” vài cái.

Tiếp tục chu miệng: “Còn muốn.”

Tần Tri nhéo mũi nàng: “Có khách ngoài kia.”

Quan Thục Di đỏ mặt, lại vùi mình vào chăn: “Em không nên có mặt sao?”

Tần Tri cài xong thắt lưng, vừa chỉnh lại áo, vừa quay đầu nhìn nàng: “Không có việc gì đâu, cũng chẳng phải người quan trọng gì. Em ngủ đi.”

Quan Thục Di an tâm trở lại, những âm thanh ở phòng ngoài chậm rãi len vào, Tần Tri dường như vô tình để lại một khe hở khi anh khép cửa. Quan Thục Di đứng lên, đóng nhanh cửa lại. Nàng nghĩ, nàng không cần phải nghe họ nói gì, ánh mắt nàng lướt qua vết máu nhỏ đơn độc trên giường, sau khi mê mải đỏ mặt một hồi lâu, nàng mặc áo lót và quần đùi của Tần Tri, kéo ra giường vào phòng tắm, xả nước giặt.

Lăng Thế Thần tới đưa tiền, chi phiếu ba mươi vạn là Lang thị thiếu Tần Tri, một trăm vạn là tiền bồi thường cho Tần Tri.

Tần Tri buông cốc nước, cầm tờ chi phiếu ba mươi vạn. Đây là thứ anh nên lấy, rồi đẩy tờ một trăm vạn trở lại: “Không nhiều đến như vậy, cũng không cần thiết, cứ cho qua đi.”

Lăng Thế Thần thở dài, cười khổ: “Ta bây giờ thật sự hối hận*. Nhân tài tốt như vậy lại bị ta đuổi đi, đúng là có mắt không trông!”

*Bản gốc: , – Hối hận không tìm thấy chỗ bán thuốc, cầm điếc mà ăn Hoàng Liên. Hoàng liên là một loại thuốc rất đắng. Ý cha Lang Ngưng là nuốt phải trái đắng mà không thể nói gì.

Tần Tri cũng cười: “Ngài khách khí rồi. Kiếm được cơm ăn, đó mới là người tài. Hơn nữa..... Rời Lang thị tôi cũng từng nghiêm túc xem lại phương thức làm việc của mình, sai lầm tương tự..... Tôi sẽ không lặp lại nữa. Là Lang thị đã cho tôi cơ hội thực hiện, người nên cảm ơn là tôi.”

Lăng Thế Thần lắc đầu, ông ta chồm người về phía trước, đẩy vế cấp bách: “Ta tới là muốn hỏi một chuyện. Thật ra, căn bản không có cái gì gọi là nhân viên chính phủ lộ ra báo giá thấp nhất, đúng không? Ta đã nghĩ rất lâu, con số này..... Là do cậu tính ra, đúng không?”

Ông ta nhìn Tần Tri mong chờ. Anh cúi đầu, nhìn chiếc bàn thủy tinh, hàng đồng bánh kẹo cười chất trên đó: “Dù thật sự có người này hay không, công ty không phải đã nắm được hợp đồng rồi sao? Còn tra xét vấn đề gì nữa? Có một số việc, biết kết quả chưa hẳn đã khiến ngài an tâm. Cho nên, ngài cứ coi như có một người như vậy là được.”

Lăng Thế Thần rút một điều thuốc, rít một hơi rồi cười khổ: “Cả đời ta, rất ít khi làm chuyện sai lầm. Không phải vì ta không biết tính toán, chỉ vì ta nhát gan, không tham, biết thỏa mãn. Khi người khác muốn mười đồng tiền, ta chỉ hy vọng không cần lỗ vốn là được, người khác muốn hai mươi, ta cảm thấy kiếm được một cũng tốt. Lang thị tích tiểu thành đại như vậy. Ta quá mức cẩn thận, cẩn thận quá nên mới đánh mất dưa hấu, nhạt hạt vùng lại còn đặc chí.”

Tần Tri đẩy gạt tàn qua: “Nền tảng Lang thị vững chắc, tuy lối làm việc hơi cũ kỹ. Nhưng, tế thủy trường lưu* vẫn có thể xem là một tác phong làm việc tốt. Trong thời kỳ này, chậm mà chắc hẳn vẫn phù hợp để phát triển nhảy vọt.”

* : – khe nhỏ sông dài, nghĩa là nước chảy ít thì dòng sẽ dài – thành ngữ Trung Quốc.

Nhẹ nhàng gạt tàn thuốc, Lăng Thế Thần cười cười: “Thời kỳ này à! Cậu là hùng ưng, miếu nhỏ của ta làm sao giữ cậu được!”

Tần Tri im lặng. Không sai, vào lúc này anh thật sự nhìn Lang thị như cái miếu nhỏ. Kể từ vì tri âm mà chết, bản thân anh không có gì, chỉ biết vạch ra sách lược, hiểu chút đạo dùng người, ở nhà sống tạm mà thôi. Nhưng, lúc anh ở thời điểm khốn đốn nhất, chủ tịch Thi coi anh là một con người chân chính. Từ đầu đến cuối ông không giấu giếm gì anh, coi trọng anh, vì anh bệnh vực kẻ yếu, những ân tình này, anh phải báo đáp. Đó là đạo lý. Còn về phần Lang thị, cả đời này anh không muốn quay lại nữa, một lần là đủ rồi.

“Vài ngày trước, có một phu nhân dẫn theo hai đứa con đến Lang thị cảm ơn. Tặng cờ thưởng, còn đốt hai quả pháo lớn ngoài công ty. Con lớn bà ấy tốt nghiệp đại học, chuyên ngành xây dựng dân dụng. Tuy không hợp với công ty, nhưng ta vẫn lưu lại. Dù sao cha cậu ta cũng làm việc cho Lang thị hơn hai mươi năm.” Lăng Thế Thần cầm điều thuốc, nói.

Tần Tri hơi bất ngờ, chăm chú nhìn ông ta một lúc, chợt hiểu ra. Anh cười: “Người nhân viên đó đi theo ngài hơn hai mươi năm, bởi vì mắc bệnh bạch cầu, ngài tìm lý do đá người ra ngoài, như vậy có hơi nhẫn tâm. Quan trọng là dư luận về công ty. Ông ấy chất phác, tin tưởng công ty nên mới không làm hợp đồng, tốt xấu gì cũng đã phục vụ các vị gần nửa đời người, tuy chỉ là một người tạp vụ nhỏ nhoi, cũng đã mấy chục năm làm việc trong công ty. Ba mươi vạn tuy không nhiều lắm, nhưng mua tiếng tăm quả thật vẫn đáng. Chỉ tiếc..... Thật sự là đáng tiếc, cuối cùng ông ấy vẫn phải đi.”

Lăng Thế Thần thở dài, gật đầu, ông ta đẩy tờ chi phiếu một trăm vạn ra trước mặt anh: “Thứ này không phải cái gì gọi là bồi thường, chỉ là con cháu kết hôn, bậc cha chú như ta có ít tâm ý, cậu công tác ở Lang thị nhiều năm, Lang thị cũng phải có chút thành ý.”

Tần Tri không nói. Anh biết ông già này lo lắng chuyện gì, ông ta sợ anh trả thù Lang thị. Thật lòng, anh chưa từng có ý nghĩ đó.

Lăng Thế Thần ngẩng đầu, nhìn bức ảnh cưới lớn treo trên vách tường, gương mặt cô gái đầy vẻ hạnh phúc, ý cười lan toả khắp đôi mắt. Vị trí này ban đầu là của con ông ta. Bây giờ đã đổi thành người khác.

Hôm qua, Lang Ngưng về nhà, khóc đến thảm thương, ông ta không thể nào khuyên nổi, chỉ có thể rầu rĩ ở trong phòng rút thuốc lá cả đêm.

Lăng Thế Thần đứng lên, vỗ vai Tần Tri: “Hôn lễ của Tiểu Ngưng hủy rồi.”

Tần Tri ngây người, anh nhìn ông ta, không biết nên nói cái gì cho phải, thông tin này thật sự ngoài ý muốn.

Lăng Thế Thần cười mỉu: “Không phải Tiểu Ngưng nói ra, là cha của Chương Nam Chính đề xuất. Bạn bè cả đời, thế mà dễ dàng tặng ta một dao. Họ sợ bên chúng ta nuốt lời nên nói trước. Lần này coi như mất ta mù, nhìn nhầm người. Có rãnh thì gặp Ngưng Ngưng một lần, tâm trạng nó rất tệ. Hôm qua khóc cả đêm, cũng không ăn cơm, không nói chuyện với ta. Nó bị ta bắt buộc, bỏ hết mọi việc để đến Bắc Kinh.....”

Tần Tri yên lặng không nói gì, đưa Lăng Thế Thần ra cửa, anh không thể an ủi ông, không thể để bị cuốn vào chuyện nhà Lang Ngưng. Từ lúc rời Lang thị, Lang Ngưng và anh thật sự đã không còn quan hệ. Tiền, anh sẽ nghĩ cách trả lại, còn Lang Ngưng và Chương Nam Chính, bọn họ nếu có chia tay cũng là việc của bọn họ.

Trong phòng tắm, Quan Thục Di cố sức tẩy vết máu trên ra giường, nhìn thấy những món chăn mền bị như vậy, nàng cảm thấy xấu hổ. Lỡ mà bị người ta hiểu lầm thành “cái đó”, mà xoá bằng chứng không sạch sẽ lại càng thêm xấu hổ.

Tần Tri cầm tờ chi phiếu, đến phòng tắm, tựa cửa nhìn Quan Thục Di. Anh biết nàng đang giặt gì. Anh nhớ trong một cuốn sách, người đàn ông sẽ cất tấm khăn vương dấu vết ấy và giữ gìn cẩn thận, người phụ nữ sẽ cảm thấy e thẹn và thoả mãn trong cảm giác được quý trọng vô hạn. Tuy rằng cô ấy luôn làm những chuyện kỳ quái, nhưng lại không chút khách sáo xoá hết “dấu vết”, có lẽ cô ấy sợ bị nhìn thấy. Một tấm ra giường – anh có thể đền lại cho khách sạn. Có điều anh không có hứng thú lưu giữ món đồ ấy, anh cảm thấy, cất giữ một tấm trải giường lớn của khách sạn – vương một giọt máu, lâu lâu lấy ra nhìn lại một chút, chuyện này hơi bị “rởn da gà”. Mấy mươi năm sau, trong bữa tiệc đám cưới vàng, một đôi vợ chồng già, người vợ bưng ly rượu hồng nhìn một tấm ra giường, chạm cốc, gỡ răng giả xuống rồi hôn nhau. Sau đó lại nhìn ra giường kể lại chuyện xưa... Rồi có thay đổi gì không!?

“Đi rồi?” Quan Thục Di quay đầu hỏi Tần Tri.

Tần Tri nhìn nàng mặc quần đùi của anh, hai chân thon dài cân xứng lộ ra, bỗng nhiên thấy cổ họng khô nóng. Anh khẽ ho một tiếng: “Ừ..... Đi rồi, cha Lang Ngưng, cấp trên ngày trước.”

Quan Thục Di giơ khăn trải giường nhìn một chút, lại tiếp tục vò, chọc ghẹo: “Đến tặng quà sao?”

Tần Tri cười cười, ôm nàng từ phía sau: “Ừ, đúng là đến tặng quà.”

Quan Thục Di kéo cầm anh, lau xà phòng: “Lại lừa người ta.”

Tần Tri bắt hai vai nàng: “Thật mà. Để lại một trăm vạn rồi đi.”

Quan Thục Di nâng vôi nước, mặc kệ nước trong vôi văng tung toé lên ra giường, nàng quay người cắn mũi Tần Tri, léo nhéo: “Nói..... Nói thật mau.”

Tần Tri dở khóc dở cười, ôm nàng đứng lên trở lại phòng ngủ.

“Tay em toàn xà phòng, lại còn không sợ!” Miệng kêu to, nhưng Quan Thục Di không chống cự.

“Được rồi, anh nói thật, ông ấy khóc lóc nài nỉ anh cưới con gái ông ấy, đừng lấy em. Làm sao bây giờ, mau tới nịnh bợ anh đi!” Anh ném Quan Thục Di lên giường, uy hiếp.

Quan Thục Di ghé vào một góc, nói thầm: “Ông già này xấu xa quá!”

Tần Tri ngã người xuống cạnh nàng: “Thật ra không đến nỗi hỏng đến vậy, chỉ là một người cha không biết phải đi đâu. Em nhìn lên?”

Quan Thục Di ngồi dậy, lau ngọn tóc, gạt đầu: “Ừ, có nghe lên, cũng chẳng quan trọng, nghe xong vài câu, cảm thấy vô nghĩa, quay lại giặt ra giường.”

Trong hộp giày dưới giường, con chó nhỏ đang nức nở, Quan Thục Di đi qua mở hộp giày, chơi đùa với nó. Tần Tri đứng lên, cầm điện thoại đặt vé máy bay, anh muốn đưa Quan quả táo rời khỏi đây, lập tức muốn kết hôn với nàng, vùng đất đầy những thị phi làm anh phiền chán không thôi. Anh hy vọng có thể bình an kết hôn, bình an qua ngày, xem ra, lúc này, chỉ cần còn ở nơi này, sự việc sẽ không chấm dứt.

Ngô Gia Dương ngồi ở phòng lớn khách sạn, giả làm một thầy tướng số, một cô gái trẻ tên MM gì đó đang chờ, mấy ngày nay, bọn họ bao trọn một tầng cao cấp nhất. Những người làm việc trong khách sạn đều nói những người này tài lực mạnh mẽ, có tiền có bạc. Ngô Gia Dương tại khách sạn tìm được tôn vinh đã mất, hỗn như cá gặp nước, không nửa tháng, trước leo lên quét mái nhà, sau trèo xuống ngắm gara, người người biết anh ta, phải khen anh ta là là một quý ngài rất tốt rất sang rất có tiền.

“Em xem, đường này là đường tình của em Ôi, không thể thuận lợi đâu, anh xem đường tình này vừa sâu vừa dài, nghĩa là tình cảm của em với người đó rất chân thành tha thiết, cảm tình phong phú, bụng dạ thiện lương, luôn vì người ấy mà suy nghĩ, nhưng lại phân nhiều nhánh, chặn cả đường mệnh, em gái bé nhỏ, nghe anh, rời khỏi tình yêu đó, quý trọng sinh mạng của mình.....”

MM nhỏ chớp mắt, nhìn Ngô Gia Dương sùng bái không thôi: “Anh, anh thật sự thần tiên, cái gì cũng đoán đúng hết.”

Ngô Gia Dương đang muốn vươn tay vuốt tóc cô nhóc, vừa định tình cảm vài lời ngon ngọt, Tần Tri – lúc ấy vừa đến, dùng cặp đựng tài liệu khẽ gõ vào đầu anh ta: “Đừng làm ảnh hưởng đến công việc của người khác, anh cũng là khách, người ta còn phải dựa vào công việc này mà kiếm cơm ăn.”

Ngô Gia Dương đứng lên, cười cười với Tần Tri, anh ta ghé mắt nhìn người quản lý cấp thấp của gian phòng, người kia khách khí nhìn lại, mỉm cười, khoé mắt nhìn một cách thương hại về phía em gái ngồi trước sân khấu – đang đẩy về ‘xin anh nhìn chỉ tay giúp tôi’. Ngô Gia Dương đi qua, ôm người quản lý, nói nhỏ.

Mã Bách Đông đi vào khách sạn, nâng cổ tay chỉ chỉ đồng hồ, trừng mắt nhìn Ngô Gia Dương một cái. Ngô Gia Dương buông người kia, theo Mã Bách Đông, bỏ đi.

“Gặp rắc rối rồi!” Tần Tri ngồi ở trong xe, nói châm chọc.

Ngô Gia Dương làm như không có việc gì, ôm ót dựa vào ghế, khôi phục bộ dạng vô lại: “Tên kia dám đụng vào cô ấy, tôi lấy bao tải gói hấn lại quăng xuống cầu.”

“Anh xem được?” Tần Tri đột ngột hỏi.

Ngô Gia Dương gạt đầu: “Không hổ là anh cả, ánh mắt đủ thâm sâu, trên cổ tay có một vết sẹo lớn như vậy, cô ấy ở bên ngoài chắc chắn đã từng gặp chuyện, còn không để cho tôi phải cảm thông? Anh cả, anh nói xem, một cô gái tính lễ, ở quê nhà không phải là bảo bối trong lòng cha mẹ, tại sao lại phải đến thành phố lớn tìm cái gì? Không phải chỉ vì một chút tiền? Chẳng lẽ tiền ở thủ đô này so với tiền của quê nhà có chỗ khác nhau?”

Tần Tri không nói chuyện, anh nghĩ đến Lang Ngưng và Chương Nam Chính. Kết quả cuối cùng, anh không bao giờ có thể ngờ đến. Chương Nam Chính thích Lang Ngưng không phải ngày một ngày hai, vì Lang Ngưng, đêm sau lưng bạn tốt anh ta cũng dám làm, vậy nhưng nhà họ Chương lại thoái hôn trước? Anh không đồng tình với Lang Ngưng, nhưng cảm thấy, giờ phút này, khó có thể nói được ai đúng ai sai.

Tình cảm cho tới bây giờ không có đúng sai, chỉ có chiếm được, hoặc không chiếm được.

Mà..... thành phố này, nhất định..... Là một thành phố của sự chia ly, tốt nhất là nên sớm rời đi.

Trong phòng, Quan Thục Di thu dọn hành lý, con chó nhỏ quăng đất ra lung tung, nhảy cồm cồm đùa đến ồm tỏi, quần áo nàng vừa gấp xong lại bị nó tha đến tha đi khiến cho toán loạn khắp nơi.

Chuông cửa chậm rãi vang lên vài tiếng, Quan Thục Di ngơ ngác. Lúc này có thể là ai?

Mở cửa. Lang Ngưng cười tủm tỉm đứng ở cửa.

“Tần Tri không có ở đây.” Quan Thục Di nói.

“Tôi biết, tôi đến thăm cô.” Lang Ngưng cười cười, không đợi mời đã len người vào cửa.

Quan Thục Di đứng ngây người ở cửa một lát, cũng đi vào.

Trong phòng, hàng đồng lớn hành lý, kết hôn bữa bãi khắp nơi, Lang Ngưng cởi áo khoác treo một bên, xắn tay áo, tự nhiên nói: “Phải đi rồi? Tôi giúp cô thu dọn.”

Quan Thục Di vội vàng xua tay: “Không cần, không cần, chị là khách, sao có thể để chị làm việc này.”

Lang Ngưng nở nụ cười: “Không cần khách khí, tôi và Tần Tri là bạn học, bạn bè lâu năm. Giúp một chút cũng không sao.”

Nói xong, cô ngồi xổm xuống, gom hết từng món lại một chỗ.

Hai người phụ nữ trầm mặc một hồi, Quan Thục Di lấy một hộp khăn giấy từ bàn trà, đưa cho Lang Ngưng: “Đồ này là những thứ dùng trong hôn lễ, nước mắt rơi vào không tốt.”

Lang Ngưng ngẩng gương mặt tràn đầy nước mắt, rút vài cái khăn, rất không hình tượng lau nước mũi.

Quan Thục Di khẽ rùng mình, nàng cảm thấy, Lang Ngưng – một người phụ nữ cao quý thì không nên có nước mũi thế này.

“Ba chị có tới đây.” Quan Thục Di đổi đề tài.

Lang Ngưng ngây người: “Ông ấy tới làm gì?”

Giọng nói của cô mang theo sự oán hận sâu sắc, rất sâu sắc. Vào thời khắc này, mọi bất hạnh, Lang Ngưng quy hết cho cha mình, nếu không phải ông kịch liệt phản đối, nếu không phải ông..... Cô làm sao có thể gặp phải chuyện mất mặt đến thế. Còn mười ngày nữa là kết hôn, đã bị gia đình người ta không chút khách khí vứt bỏ. Cô không thể chấp nhận sự thật đó, vì vậy cô hận cả thế giới.

“Đương nhiên vì con gái ông ta.” Quan Thục Di dồn sức vào đồng hành lý chặt cứng trong va li, một bụng tức tối. Nàng trêu chọc vào ai? Vất vả lắm mới tìm thấy một người đàn ông, mới sáng tinh mơ, hết cha và con gái thay nhau đến phá.

Lang Ngưng lau mũi, hằn học: “Ông ấy chỉ làm chuyện vô ích.”

“Đó là cha chị!” Quan Thục Di ngẩng đầu chằm chọc cô.

“Ông ta đến đây làm gì?” Lang Ngưng nghiêng răng, gần từng chữ một, như nói về một có kẻ thâm thù đại hận với cô.

Quan Thục Di lôi con chó nhỏ từ trong thùng giấy ra ngoài, nàng quay đầu nhìn Lang Ngưng, cảm thấy người phụ nữ này hết sức buồn cười, bề ngoài và chỉ số thông minh hoàn toàn không hòa hợp. Rõ ràng là cô sai, vậy mà lại oán hận cả thế giới. Khi nào thì đến lượt cả thế giới thiếu nợ cô?

“Vậy chị phải sớm làm gì mới phải?” Quan Thục Di không khách khí.

Lang Ngưng ngây người, cô không nghĩ Quan Thục Di có thể thẳng thừng châm chích cô.

“Ông ấy không sai, sáng tinh mơ đã tới đây nói chuyện với chồng tôi, nói trắng ra, đã là người làm cha mẹ thì đều như nhau, dù ông ấy có làm gì, cũng chỉ vì muốn con gái mình có được những thứ tốt nhất, nuôi chị lớn như vậy, chị không biết ơn, nhưng cũng không nên nói đến ông ấy như đang nói về một kẻ thù. Thật tiếc, tôi còn cảm thấy chị là người có tri thức.”

Chưa có ai từng nói với Lang Ngưng như vậy, ít nhất, trong suy nghĩ của cô, thẳng thừng như vậy là, Quan Thục Di là người đầu tiên.

Cô lắp bắp giải thích: “Không phải, cô hiểu lầm, trước kia, khi tôi và Tần Tri yêu nhau, ông ấy luôn tìm cách bắt chúng tôi chia tay.”

Quan Thục Di đỡ khóc đỡ cười, nàng chỉ vào Lang Ngưng nói: “Đại tiểu thư, chị là thật sự khờ khạo hay giả ngốc? Chuyện này, làm sao mà tôi nói được? Hôm qua chị tới, tôi còn coi chị là khách, bây giờ chị lại nói tới chuyện này, vậy thì đi đi! Thật lòng, tôi nghĩ cả đời này, chúng ta không thể trở thành bạn được, chúng ta đều sẽ phải kết hôn, sáng tinh mơ chị lại đến nói với tôi chuyện cũ của hai người. Vậy thì sao? Hối hận? Hối hận có mua được gì không? Thế giới này nếu hối hận có thể mua được, tiện thể chị cho tôi mua hai lượng ăn, bao nhiêu tôi cũng mua, đập nồi bán sắt cũng phải mua. Còn nếu chị muốn tìm sự đồng tình, tôi không có. Chị gặp đến tình thế này, tôi cũng không buồn, không lừa chị. Còn thiếu điều phóng roi nổ pháo!”

Hết chương 22

23. Chương 23: Mọi Người Cùng Về Quê

Dịch: Hoài Phạm

Quan Thục Di không biết Tần Tri đang làm gì, Tần Tri cũng không giải thích, nàng cũng rất im lặng an tâm giả ngốc, chờ. Hôm ấy, Lang Ngưng tức giận mở cửa bỏ đi, cuối cùng cũng không quay lại.

Quan Thục Di không nói cho anh chuyện Lang Ngưng tới. Nếu Lang Ngưng không tìm cơ hội để nói với anh, cả đời nàng cũng sẽ không đề cập đến chuyện này. Quan cô nương không phải người hoàn toàn tốt tính, nàng không muốn xỏ giầy giúp người phụ nữ kia, điều đó rất không hay.

Sau khi lấy áo cưới và lễ phục, nàng đã yên tâm chờ quay về, mấy ngày nay, càng lúc nàng càng nhớ nhà. Hành lý gói vô số lần, cuối cùng, bao lớn bao nhỏ càng ngày càng nhiều, không còn cách nào khác, đành phải đưa lên xe Ngô Gia Dương chở đi, hiện tại miệng nàng chỉ toàn bọt nước, đến bây giờ vẫn chưa được ăn cơm, trong trí nhớ của nàng, những món đồ ăn vật không ngừng quay cuồng.

Tần Tri bề bộn công việc, vội vàng đến ngắt đi, theo kế hoạch sẽ xuất hiện trên tạp chí tài chính và kinh tế, trong hai ngày này khách đến ngày một đông, Quan Thục Di không hiểu những người đàn ông đó đang bàn luận về cái gì, bọn họ nói rất nhanh, thỉnh thoảng còn xuất hiện mấy người ngoại quốc. Những người đó, người nào cũng tỏ ra ngạo mạn, lúc nào cũng như đang nắm chặt hai tay, ngẩng cao đầu chuẩn bị đặc biệt diễn thuyết, Ngô Gia Dương hù dọa Quan Thục Di, anh ta nói, nơi này có rất nhiều kẻ là «sói trắng không đeo bao tay», ở thủ đô, ngoài chuyện sinh ra các loại chuyện xưa kỳ quái, còn sản xuất thêm một đám ảo tưởng, những người đó, nhóm này vừa đi, nhóm kia lại đến, Tần Tri tốt tính, thủy chung chỉ ôn hoà tươi cười tiếp đón, nhưng chỉ khách sáo bề ngoài, bà nội lại không ngừng điện thoại thúc giục. Cứ như vậy, bọn họ đổi vé máy bay, về trước một ngày.

Đêm trước khi rời Bắc Kinh, Quan Thục Di hạ hạ quyết tâm chia tay với con chó nhỏ.

Một con chó tách trà, bán ra hai vạn, cần chỗ ở đặc biệt, tắm điện riêng biệt, thức ăn cho chó, những thứ đó quá tốn kém, hơn nữa con chó quá nhỏ, không thể để nhiễm bệnh, truyền dịch tiêm phòng cũng là vấn

đề. Quan Thục Di thật sự rất thích, nhưng nàng không đủ tự tin để nuôi nấng một sinh vật nhỏ yếu ớt cần được nuông chiều như vậy. Bản nhân nàng rất qua loa, có đôi khi đối xử với chính mình cũng chỉ bình thường được chăng hay chớ, bàn bạc hai ngày, Quan Thục Di rưng rưng cầu xin Ngô Gia Dương gửi con chó ột nhà nào tốt.

“Anh nói đi, họ sẽ đối xử tốt với nó chứ?” Quan Thục Di ôm nó trong ngực, hỏi Tần Tri.

Tần Tri vươn tay, không ngừng gãi cằm cho nó: “Sẽ tốt, bởi vì còn nhỏ, họ lại càng phải cẩn thận. Nó đáng yêu như vậy, sẽ không ai có thể ngược đãi nó.”

“Em hơi tiếc.” Quan Thục Di thấp giọng.

“Vậy cứ nuôi đi, không tốn bao nhiêu tiền. Ngô Gia Dương chạy đi chạy về sẽ mang đồ ăn cho nó, hơn nữa, sau này anh cũng sẽ thường xuyên về.” Tần Tri khuyên, anh nghĩ, có con chó nhỏ ở cùng Quan Thục Di cũng là chuyện tốt, sau này công việc bận bịu, sợ là cuối tuần cũng không thể về.

Quan Thục Di lắc đầu, cười khổ: “Môi trường em sống không tốt để nuôi nó, nó thích hợp với cuộc sống thành thị như ở đây hơn.”

Nói xong, nàng khịt mũi, bỏ ra cửa, Tần Tri nhìn lại căn phòng anh đã sống trong chín ngày, trong phòng, rèm cửa sổ mở rộng, ánh mặt trời chạng vạng vào đông chiếu vào, ra giường trắng noãn, trắng như tuyết.

Ngô Gia Dương tìm được một nhà cho con chó nhỏ, anh ta và cô bé ở phòng VIP khách sạn nói không sai. Cũng không biết làm sao lại như thế, số phận tính tới tính lui, anh ta đã bị đưa vào đó.

Duyên phận, khi không chú ý, không biết thay đổi thế nào.

Trong phòng lớn khách sạn, cô gái đến lúc này vẫn chưa biết tên vừa nhìn thấy con chó nhỏ thì không còn chú ý đến bất kỳ cái gì khác. Quan Thục Di thật sự không muốn buông, nhưng..... Vẫn là hai tay đưa cho cô bé. Trong hốc mắt, những giọt nước mắt lặng lẽ rơi.

“Tên nó là gì?” Cô gái nhỏ phẫn chấn hỏi.

Quan Thục Di ngây người, mấy ngày nay nàng đều gọi nó là chó, nó quả thật đúng là một con chó, nhưng là chó nhỏ.

“Chuyển (miệng) nhi.” Quan Thục Di trả lời.

Cô gái ngẩng đầu: “Gì?”

Quan Thục Di khịt mũi: “Nó tên Chuyển nhi.”

Cô gái giơ con chó, hôn liên tục: “ Chuyển nhi, Chuyển nhi.....” – luôn miệng gọi

Con chó được ôm ấp trên choker, không bao lâu sau thì lè lưỡi, liếm cằm cô nịnh bợ. Xem ra, mới gặp đã yêu là chỉ cảnh này.

Tần Tri kéo Quan Thục Di, Quan Thục Di nhìn con chó nhỏ trông mong, cuối cùng cũng theo anh đi khỏi.

Vé máy bay về nhà mua không dễ, lại đổi vé gấp gấp nên không có chỗ ngồi tốt, Quan Thục Di và Tần Tri phải chen chúc ở một góc trong cùng.

Máy bay từ thủ đô về quê vẫn như trước, là một cái máy bay nhỏ đời cũ. Người khác đi máy bay thì đến thẳng phòng chờ, Quan Thục Di và Tần Tri mang theo hành lý đơn giản ngồi ô tô đến sân bay, bẫy xoay, tám vẹo quanh co lòng vòng mới đến góc đăng ký sân bay.

“Muốn hết năm luôn rồi, ông chủ tịch Mao đã ngồi máy bay nhiều lần như vậy, đây là đãi ngộ của cấp bậc nguyên thủ sao!” Quan Thục Di ngồi đúng vị trí, thở dài, có thể về nhà, có thể thẳng lợi trở về, hành lý và quà biếu đã gửi lên xe bus, tóm lại, tâm trạng rất tốt là được rồi.

Tần Tri xếp hành lý gọn gàng, ngồi vào chỗ của anh, vị trí ngồi người bên trái người bên phải, ở giữa không biết đã bán cho ai.

Hành khách đăng ký càng ngày càng nhiều, mọi người tay xách nách mang những món đặc sản kỳ lạ của thủ đô, trở về. Toàn cabin náo loạn, lắng tai nghe, lại tràn đầy những giọng nói của quê nhà.

Quan Thục Di nghiêng đầu nhìn Tần Tri, nàng giơ tay, giữ chặt tay anh: “Em có mấy thắc mắc, mấy thắc mắc rất kỳ lạ, em muốn hỏi anh, nhưng chưa chắc anh biết. Nhưng em vẫn muốn hỏi, cũng muốn anh hỏi em mấy vấn đề, anh sẽ không nói em kỳ quái quá chứ? Em chỉ vì quá xúc động, cái lỗ tai dày dầy kia làm em nhớ tới bài hát Mông Cổ gì đó nói về cổ hương. Đặc biệt đủ kích động!”

Tần Tri vừa định mở miệng, một người đàn ông râu xồm kéo hành lý đến chỗ ngồi giữa bọn họ, mỉm cười, giọng nói đặc sệt âm điệu của những người sống ở vùng ngoại thành quê nàng: “Hay là, tôi đổi chỗ, tôi ngồi đây chắn giữa hai anh chị hơi “thiếu đạo đức”.”

Tần Tri lập tức đứng lên, rất nhiệt tình khi được người ta “bật đèn xanh”, còn gọi hai tiếng đại ca. Người này rất ít khi dễ chịu như vậy.

Quan Thục Di cười tủm tỉm, ngẩng đầu nói với anh ta: “Cảm ơn anh.”

Ngồi vào chỗ của mình, cài dây an toàn, tiếp viên hàng không vẫn là kiểu cách cũ, lần này nhìn lại thuận mắt hơn nhiều. Quan Thục Di lần này không nhìn cảnh vật bên ngoài hay bên trong, nàng dựa vào vai Tần Tri thì thầm: “Xúc động trong lòng em chất cao như núi, cảm xúc lúc này là mười “đẳng cấp”, có thể xuất khẩu thành thơ để bộc lộ nỗi lòng.”

Tần Tri chìm trong hương tóc nàng, nuông chiều nói: “Em đọc đi.”

Quan Thục Di quay cổ lại nhìn anh: “Thật ra, nhĩ mạc cấu đích thủ thể thác liễu, miêu tài hỉ hoan hô lỗ hạ ba” (động tác anh làm với con chó sai lầm rồi, mèo con mới thích được gãi cằm).

Tần Tri không biết nên khóc hay cười: “Pháp luật nào quy định không được gãi cằm chó?”

Máy bay rung chuyển vài lần rồi chậm rãi trượt trên đường băng, Quan Thục Di nhìn lên trời. Bầu trời này không thuộc về những người ở thủ đô, thuộc về Chuỷ nhi, ừ..... Vẫn đượm một chút hương vị khác thường. cảm xúc dâng cao, nàng chắt lưỡi, câu thơ này, tiếc là không ngâm ra được, đành phải thở dài vài cái, cố gắng không nói.

“Vì sao lại kêu con chó là Chuỷ nhi?” Tần Tri hỏi nàng.

“Chuỷ nhi, chỉ dùng để chỉ thân thích.” Quan Thục Di rất nghiêm túc trả lời.

Tần Tri cười cười, lặng lẽ áp đầu hôn nhẹ vào miệng nàng.

Anh trai râu xồm quay đầu, vẻ mặt tỏ ra đã đoán được, cười mờ ám.

Sau khi máy bay cất cánh không lâu, anh trai bắt chuyện trước: “Hai người đi đâu?”

Tần Tri ngây người, câu này thật đúng là khó trả lời, anh nhìn qua Quan Thục Di, nàng trả lời dè dặt: “Anh trai, chúng tôi ở khu tây, đầu phố cổ Phượng Hoàng.”

Có một đạo lý, người đồng hương hỏi thì phải càng cẩn thận.

“Thật khéo, bố tôi trước đây cũng ở bên đó, lò làm lư hương sắt cổ ở ngay đầu phố Phượng Hoàng!” Anh trai rất hưng phấn, nói lớn.

“Khéo thật, trường cấp hai của tôi ở đối diện lò làm lư hương, bên kia đường sao hạt dẻ ngon vô cùng, ông cụ đội nón rang hạt dẻ siêu ngon! Siêu siêu! Ăn ngon cực kỳ, một con sâu cũng không có, tuy hơi nhiều cát.” Quan Thục Di cũng hào hứng.

Tần Tri ngả ra sau, khi nói về quê cũ, anh không thể nhớ, trong trí nhớ của anh, anh mãi mãi không xác định quê cũ ở đâu. Những ký ức về quên và cảnh tượng trong mơ cũng rất mờ mịt. Luôn là những hình ảnh mơ hồ.

Trong giấc mơ, có một người đàn bà ôm anh quay nhìn về phía cửa sổ song sắt nói gì đó, lướt qua những song cửa sổ có một bức tranh, trên bức tranh là một người, có vẻ là một vị lãnh đạo. Bức tranh rất to, rất rộng. Anh vẫn muốn nhìn xem đó là người nào..... Nhưng trước sau gì cũng không thấy rõ. Sau đó, khi bắt đầu có trí nhớ, khi anh trôi nổi, có người hỏi anh là người vùng nào? Anh vẫn sẽ nhớ tới khung cửa sổ có lưới sắt bao ngoài. Mãi mãi, tận đáy lòng, anh không biết được anh là người ở đâu.

Bên tai, giọng Quan Thục Di và anh trai râu xồm cùng quē ríu rít chen vào nhau, Tần Tri hơi mông lung, trước mắt bỗng thấy lơ mờ, mấy ngày nay anh mệt muốn chết.

Chương 23: Mọi người cùng về quē

Dịch: Hoài Phạm

Bên tai, giọng Quan Thục Di và anh trai râu xồm cùng quē ríu rít chen vào nhau, Tần Tri hơi mông lung, trước mắt bỗng thấy lơ mờ, mấy ngày nay anh mệt muốn chết.

“Trước đây tôi rất thích đi đến Điếu Ngư Đài nhỏ chơi, tôi..... Trước lộ có một Điếu Ngư Đài nho nhỏ, chính là đầu con sông hộ thành trước kia. Anh nhớ rõ không? Con sông mà mấy ông bà mình hay hù con nít chết đuối!”

“Nhớ, mẹ tôi ngày xưa vẫn dặn tôi không được lại gần chỗ đó, nói dưới nước có một ông rùa già, mỗi năm phải ăn thịt một đứa con nít.”

“Mẹ anh lừa anh, anh trai tôi lặn tới đấy, sông đâu có sâu lắm. Ngup đầu xuống nước là thấy đấy!”

“Đương nhiên tôi biết mẹ tôi gạt tôi, lớn hơn chút tôi có tin đâu? Ha ha! Bây giờ sông đào bảo vệ đã thành công viên.”

“Tôi thấy, tuần trước tôi mới ra coi. Anh nghĩ coi tôi và anh rời nhà đã bao nhiêu năm?”

Tần Tri chậm rãi nhắm mắt, bên tai, những tiếng gào thét lặp đi lặp lại..... Một nhóm con nít cởi truồng ngâm mình trong một cái ao bùn, bọn chúng trèo lên một tảng đá cao đầu Điếu Ngư Đài nho nhỏ, bịt mũi hét lên một tiếng, bùm! Bùm! Nhảy vào. Ánh sáng chói mắt của “thái dương công công” chiếu vào bọn chúng, bà nội đứng ở bên kia ao quát mắng gọi anh. Anh sợ bơi vào đến bờ thì ngã, bà nội đã chạy tới nhéo tai, nhéo xong mới hài lòng tìm quần áo và giày của anh.

“Anh trai bao nhiêu tuổi?”

“Ba mươi hai. Còn em?”

“Ha ha, không nói cho anh. Anh đúng là ba mươi hai? Sao tôi thấy anh già vậy? Chỉ tại đám râu rậm này!”

“Đừng tính toán nữa, dù sao thì cũng là em. Râu anh tốt nhỉ, vừa nhìn đã thấy vắn vẻ!”

“Đúng vậy, râu có đẳng cấp! Anh trai, anh học trung học ở đâu?”

“Tứ Trung.”

“Sao lại học ở trường xa vậy, các anh bên đó đâu có vui, tết âm lịch ở khu Bắc có thể xem thả hoa đăng, đến lúc quay lại còn thấy mấy chiếc đèn đang trôi. Cái gì mà bát tiên quá hải, thuyền đăng!.....”

.....

Tần Tri nghiêng đầu, ngả vào vai Quan Thục Di, anh vẫn nhắm mắt lại, dường như những hình ảnh đó anh cũng từng thấy qua. Cũng là mỗi năm một lần, vào những ngày đó, đầu tiên ông nội sẽ bơm đầy hơi cho xe đạp, chở anh đi xem hoa đăng. Có một năm lốp xe bị nổ. Hình như, lần đó anh đổi, ngồi xồm ở cửa nhà khóc, nhìn đầy trông mong về nhóm bạn bè được người lớn đưa đi nhìn hoa đăng. Sau đó ông nội đi ra, đặt anh trên vai, đưa anh đến khu Bắc, hơn mười dặm, anh cứ ngồi trên cao như vậy, tay cầm một thanh kẹo hồ lô không biết mua lúc nào, cũng không biết nhìn được cái gì, chỉ biết những chấm sáng tràn ngập khắp vùng quē nhỏ, nhìn không đến được những chiếc đèn lồng đầu phố, nghe tiếng pháo nổ ì ầm bên tai, anh..... Chỉ cười ngây ngô. Sau đó, kẹo hồ lô tan, nước đường dính vào mái tóc hoa râm của ông nội, gọi thế nào cũng không sạch, không còn cách nào khác, ông nội đành phải cạo hết cả đầu, anh và bà nội cười bò đến mấy ngày.

Tần Tri mơ màng ngủ một giấc ngắn, khoảng hai mươi phút, tiếng xe trượt trên sàn máy bay khi tiếp viên hàng không phục vụ cơm làm anh bừng tỉnh, Quan Thục Di muốn mua mấy món đồ ăn để về trêu chọc mấy đứa nhỏ trong chung cư. Nàng cũng chưa ăn gì, trước khi lên máy bay mẹ nàng gọi, nói là trong nhà gói bánh trôi.

“Sao anh không ngủ tiếp?” Quan Thục Di vuốt ve mặt anh.

Tần Tri quay đầu, anh trai ngồi bên cạnh đã ngáy nhè nhẹ. Anh nở nụ cười, kéo tay ghế bên cạnh lên, dán lại gần Quan Thục Di, ôm vai nàng thở dài: “Hai giờ nữa, về đó có thể ngủ yên rồi.”

“Mong về nhà hả?”

“Ừ.”

Phía bên kia máy bay, những tiếng cãi vã cổ nén giọng thật nhỏ làm họ ngoái nhìn, một đôi vợ chồng già đang giành vị trí gần cửa sổ.

Bà lão lấy tay đẩy chồng: “Ông bảo tôi cũng nên nhìn mà?”

Ông lão quay đầu: “Bà say máy bay.”

Bà lão tức giận: “Nãy giờ không phải vấn bình thường sao? Cho tôi nhìn một chút.”

“Nhìn cái gì, toàn mây là mây, ngoài mây ra thì chỉ còn mây! Đã uống thuốc chống say tàu xe chưa?”

“Rồi, rồi, tránh ra! Để tôi nhìn, con rùa tính con nghe (ý là trẻ con ấy ạ) thật là nhỏ mọn! Tránh ra!”

Ông lão đành phải đứng lên, miệng vẫn không chịu lép vế: “Bà già nhỏ mọn, cho bà say máy bay xui đi!”

Quan Thục Di không nín được cười, nàng thì thầm với Tần Tri: “Sang năm, em phải bảo ông bà, cả ba mẹ em ngồi máy bay đi du lịch.”

Tần Tri không nói, cúi đầu như đang nghĩ gì. Quan Thục Di đẩy vai anh: “Anh nghĩ gì vậy? Tiếc tiền à?”

“Có nhiều chuyện, như là Điều Ngự Đài, rồi thả hoa đăng, anh từng nhìn thấy.”

“Nói vô nghĩa không, anh lớn lên ở quê em, còn có thể không thấy sao?”

“Vậy tại sao anh quên?”

“Ai biết, mẹ em nói, lúc nhỏ anh là đứa trẻ kỳ quái, khi ai nói chuyện với anh thì anh sẽ thét chói tai, còn cắn người ta, ba em cũng từng bị anh cắn mấy lần. Anh nói xem, tại sao em lại coi trọng anh nhỉ?” Quan Thục Di dí đầu ngón tay vào trán Tần Tri.

Tần Tri sững sốt, hình như, trước đây đúng là như thế, ai lại gần anh cũng cắn. Vì lo lắng, anh luôn trốn vào một góc, ai gọi cũng không ra, nói cũng nói không được. Cứ như vậy, ông nội đưa anh đến rất nhiều bệnh viện, còn đi coi bói. Thầy bói nói là hồn đã mất, bà nội kéo anh đến núi gần đó, bái một cây hoè già làm bà nội, nói rất lạ lùng, chỉ cần như vậy, sẽ không cắn ai nữa.

Máy bay xuyên qua một đám mây, từ dưới đất nhìn lên thì nhỏ xíu. Nó hạ xuống dần, cuối cùng đáp xuống mảnh đất quê hương. Quan Thục Di trao đổi số điện thoại với anh trai râu xồm, ra về không để ý nói ba ngày sau nàng sắp kết hôn, anh trai lập tức chúc mừng, hứa nếu rảnh rồi, anh ta nhất định đến dự.

Ra đến sân bay, Quan ba ba đã đứng đón, buổi chiều ông đã tới, cơm tối cũng chưa ăn. Trên đường về nhà, ông kể vài chuyện trong nhà, gì mà những phòng trống trong nhà bây giờ đầy người, thân thích mấy ngàn dặm xa xôi đều gấp rút về ăn cưới. Giọng Quan ba ba không nén được sự hưng phấn, xem ra ông rất vui.

Tần Tri còn chưa tới cửa nhà, đã nghe được tiếng quạt máy vù vù, âm thanh ong ong vang rất xa, cả nửa con phố cũng nghe được, trong sân lớn, những chiếc bạt lớn dùng cho đám cưới đã được dựng lên, ở một góc sáng sủa, nồi niêu ngỗng ngang, đầu bếp đang rán đậu hũ, thịt viên, kho thịt.

Quan mẹ chạy đến xách hành lý cho Quan Thục Di vừa chùi nước mắt, Tần Tri lưu luyến nhìn nàng bị bà kéo đi. Người thân nhà Quan Thục Di mới đến buổi sáng, họ hàng gần từ sáng mai sẽ ở lại giúp đỡ. Họ hàng của Tần bà nội cũng kéo Tần Tri về nhà, Tần bà nội hỏi Tần Tri muốn ăn gì, Tần Tri ngáy người một chút, rồi ôm vai bà nói nhỏ.

“Bà nội, hồi nhỏ, bà cho con ăn cơm chan nước tương, bà lấy cho con một chén.”

Tần bà nội nhìn anh một cái, ra vẻ “chỉ tiếc rèn sắt không thành thép”: “Thằng bé này, từ thành phố lớn về, lại còn làm như chưa từng ăn qua, hồi nhỏ thích ăn cái đó, lớn rồi còn thiếu ăn sao, lại đòi ăn cơm chan nước tương. Về nhà, ăn bánh tẻo đi!”

Đêm, tuyết rơi, tuyết rất nhiều. Quan Thục Di hớn hở đến nửa đêm, ngủ không được, nàng chui vào chăn gửi tin nhắn cho Tần Tri.

“Em nhớ anh.”

Tần Tri cũng nhắn lại ba chữ đó.

“Một người trong chăn, hơi sợ sợ!”

Tần Tri cũng nhắn y hệt.

“Em quen ngủ một mình, mà sao bây giờ không thấy quen nữa?”

Tần Tri ôm cái gối lăn qua lăn lại vài lần rồi nhắn lại: “Để anh lên đó?”

“Hay là thôi đi, em nhắn nài hai ngày nữa.”

Tần Tri trở về một chữ “Ừ!”

Thời gian tích tắc đi qua, một lúc sau, Quan Thục Di lại nhắn tin.

“Thôi..... Để em xuống đi! Không ôm được anh, rõ ràng là không thể ngủ!”

Hết chương 23

24. Chương 24: Nhớ Lại Những Kỷ Niệm Thơ Bé

Dịch : Hoài Phạm

Hai ngày cuối cùng trước khi kết hôn, việc trong nhà thành một đám rối loạn, sáng tinh mơ Tần Tri đã bị bà nội túm dậy. Chờ anh rửa mặt xong đi ra, trên giường anh đã bị phủ một đồng bông gòn, lão thái thái bắt đầu nhồi chăn, một trăm miếng vải gấm đã đặt trên ghế, Tần Tri không nói gì, nhìn bà lão dăm dăm. Bây giờ nhà ai còn đắp chăn bông?

“Mấy cái chăn này, bà nội đã chuẩn bị cho con từ mười năm trước, gấm thượng đẳng Tô Châu, bây giờ không còn bán nữa. Con sờ coi, gấm mềm lại mịn. Nhìn đi, nặng chưa!” Giọng Tần bà nội khoang trương, gần như bắt buộc tay Tần Tri phải chạm vào tấm chăn. Còn sức nặng, khỏi nói, thật là « áp bức ».

“Đỏ chói nhé!” Tần bà nội cười túm tít ghé vào lỗ tai anh, nói.

Tần Tri nhìn chăn, nhớ ra, đêm đầu tiên cùng Quan Thục Di, hai người đều ở trạng thái kích động, tình cảm mãnh liệt, không mang “dụng cụ an toàn”. Ngộ nhớ nếu có? Vậy thì sẽ thế nào? Anh không muốn con anh phải bước lại con đường của anh. Con của người khác sinh, lúc bắt đầu, xuất phát khởi điểm là như nhau. Còn con anh sinh ra, trên thế giới này, mười công việc thì hết bảy tám không thể làm, tính cách tốt còn không sao, nhưng nếu giống anh, lại thành kẻ đau khổ suốt nửa cuộc đời. Rồi như không có một người bạn đời tốt, coi như toàn bộ cuộc đời là bi thảm.

“Nhìn đẹp lắm.” Tần Tri khen một câu, trong lòng bỗng dưng khổ sở, nếu bà nội biết anh không muốn có con, nhất định rất buồn!

Tần bà nội mặt cười thành hoa đi qua khoe cháu với nhóm bạn già, có khả năng, hiểu thuận, Quan Thục Di tốt làm sao. Các ông các bà chụm lại một chỗ bàn tán xôn xao, sự ồn ào này vài năm gần đây không nhiều.

“Nút chai, nhanh lên!” Quan Thục Di đứng ở cửa, mang theo bao lớn bao nhỏ í ới gọi « ông lão » nhà mình, Tần bà nội, gia gia ngồi trong phòng ngẩng đầu hoan hỉ. Tần Tri thay đồ, mặc áo khoác ra ngoài cùng Quan Thục Di, anh không thể lái xe, hôm nay ban đầu muốn đi taxi đưa thiệp mời, cuối cùng Ngụy Cẩm gọi điện thoại tới, nói chuyện này cô ấy sẽ lo.

Trong sân lớn, chiếc ô tô QQ* mới mua dán chữ Song Hỷ đỏ thắm, một đám họ hàng vây kín nhìn ngó, Quan ba ba cầm một gói thuốc lá mời từng người, xung quanh khu vực này, đồ cưới có ô tô, có phòng ở như

Quan Thục Di là độc nhất, bổ sung thêm, cả nhà nàng đều rất quan trọng thể diện, Quan mẹ sang sảng chỉ huy mọi người làm việc, mấy chiếc nôi lớn treo trên vách tường đối diện, một xấp vải điều đỏ thắm hết sức vĩ đại, dán đầy những tờ tiền một trăm nhân dân tệ đang được mọi người chiêm ngưỡng. Tần Tri không nói, đỏ mồ hôi lạnh nhìn Quan Thục Di, thở dài: “Rất khoa trương!”

* – Nhân hiệu xe được sản xuất bởi Công ty Chery, hãng ô tô đứng thứ 4 Trung Quốc, rất được ưa chuộng.

“Phong tục mà, thôi đi, chỉ đồ được mẹ em. Họ thích ép buộc thế nào thì cứ ép buộc như thế ấy đi!” Quan Thục Di cũng lặng lẽ nhìn em trai nàng, thằng nhóc cầm một cây sào trúc ngồi phía dưới tấm vải đỏ nhìn tiền, đầy vẻ thèm thuồng.

Sân cửa, một chiếc xe hơi cao cấp màu bạc đã đậu sẵn, Đậu Kiến Nghiệp nhen một bụng đầy lửa ầm ầm vào loa. Ngụy Cẩm ngồi ở ghế phụ, bày ra gương mặt của một bà mẹ kế, miệng cũng không dễ nghe: “Này, không phải chỉ tốn của anh một chút dầu thôi sao, có cần đến mức đó không?”

Đậu Kiến Nghiệp càng thêm tức giận, anh ta hùng hổ vặn radio, mở âm thanh lớn nhất. Tiếng hát quỷ dị đình tai từ trong xe truyền ra..... “Anh..... Anh cầu..... Anh cầu xin..... Anh cầu xin em..... Anh cầu xin tình yêu của em..... Vì sao em không đến.....”

Ngụy Cẩm phần nộ liếc Đậu Kiến Nghiệp một cái, không thèm nói, chỉ nhẹ nhàng vươn tay, cầm hai tấm chăn nặng hơi lung lay. Đậu Kiến Nghiệp không đợi nói thêm lập tức tắt radio.

“Anh sai lầm rồi, tha cho anh đi.” Đậu Kiến Nghiệp nói chân thành.

Ngụy Cẩm cười cười, đặc biệt rộng lượng an ủi anh ta: “Không có gì, anh hùng dân tộc tôi cũng thích, nhất là..... Lão tiên sinh Lâm Tắc Từ!”

Gương mặt Đậu Kiến Nghiệp phút chốc trắng bệch, lại không thể làm gì, từ khi bị nắm được bím tóc, anh ta đã trở thành chó săn cho người phụ nữ « thâm độc » này.

“A? Sếp nhỏ?” Quan Thục Di kinh ngạc nhìn đậu Kiến Nghiệp, người này làm sao có thể đến? Ngụy Cẩm và anh ta người này sau vài ngày không gặp, đều ‘hồ đồ’ biến thành người thượng đẳng? Boss nhỏ bị ‘cầm động’?

Đậu Kiến Nghiệp cười khổ, mở cửa xe đi ra, nói: “Gì mà sếp nhỏ? Gọi tên đi! Chúc mừng cô, Quan Thục Di.”

Quan Thục Di đỏ mặt: “Cám ơn anh.”

“Còn anh hay không anh với anh ta làm gì, bây giờ cậu không thuộc quyền anh ta, được rồi, lên xe nhanh đi, đông chết mình rồi, định đi đâu trước?” Ngụy Cẩm ló ra, cần nhân.

Quan Thục Di không để ý đến cô, nàng kéo Tần Tri lại, giọng nói không chút dấu giếm sự khoe khoang giới thiệu với Đậu Kiến Nghiệp:

“Đây là ‘anh ấy’ nhà tôi.”

Tần Tri giơ tay: “Xin chào, tôi là Tần Tri.”

Đậu Kiến Nghiệp bắt tay anh, quan sát anh từ trên xuống dưới: “Đậu Kiến Nghiệp, trước kia là đồng nghiệp của Quan Thục Di. Tôi từng gặp anh Tần ở đâu nhỉ? Nhìn anh rất quen mặt?”

Tần Tri cười cười: “Mặt tôi rất ‘đại chúng’ (nhiều người có).”

Cẩn thận đánh giá một lúc, lòng Đậu Kiến Nghiệp hơi hoảng hốt, khí chất của người đàn ông tên Tần Tri này rất không tầm thường. Phong thái ‘gió qua bụi liểu, mây lững lờ trôi’ từ bên trong hiển hiện ra bên ngoài. Anh ta nhớ trước đây cha anh ta thường nói, một người đứng trên những người khác không phải là người ngênh cổ nổi gân xanh gờ cổ họng áp bức người khác. Áp lực mà người thật sự đứng trên bệ lộ là vô hình, như người đàn ông trước mặt. Khi anh ta nhìn anh, anh chỉ cảm thấy không biết làm thế nào, chỉ sợ nói sai, đi sai, vì thế càng cẩn thận gấp đôi.

“Anh Tần nhận chức ở đâu?” Đậu Kiến Nghiệp rút một điều thuốc lá đưa cho Tần Tri.

Tần Tri xua tay: “Chỉ là người làm công thay cho ông chủ. Mở quán cà phê sách với Quả Quả, anh có rảnh, muốn đọc sách thì mời đến ngồi chơi.”

Đậu Kiến Nghiệp: “Quả Quả?”

Tần Tri vừa định trả lời, Quan Thục Di từ sau ló ra: “Chồng, anh không lạnh à, mau vào ngồi đi.”

Hai người đàn ông nhìn nhau cười cười, mở cửa xe ngồi vào.

Đậu Kiến Nghiệp vừa khởi động xe vừa hỏi Quan Thục Di: “Nói đi, cô dâu trẻ! Hôm nay cô lớn nhất, đi đầu trước?”

Quan Thục Di rút thiệp mời từ cặp: “Về công ty. Lúc còn làm việc tôi phải quà cáp nhiều như vậy, lần này phải đòi cho đủ, thiếu một phần cũng không được.”

Xe chậm rãi chạy, Ngụy Cẩm nhìn Quan Thục Di cười: “Thật ra là cậu muốn khoe khoang, đồ đàn bà hư!”

Quan Thục Di cất thiệp mời, quay đầu nhìn Tần Tri, càng nhìn càng vừa lòng: “Sơn Ny Ny, đừng nói như vậy, mình làm sao có thể là đồ đàn bà hư? Mình còn là một cô gái hư không lập gia đình, Cô gái..... Nhỏ! Nhớ kỹ. Ngày nào còn chưa cưới, mình vẫn là một cô gái!”

Ngụy Cẩm ghê tởm rùng mình vài cái, thò tay: “Quà Bắc Kinh đâu? Bà cô già!”

Quan Thục Di huých Tần Tri, anh đưa một cái bao lớn ra phía trước chỗ ngồi.

“Nặng như vậy..... Cái gì thế?” Ngụy Cẩm mở ra, ngây người.

Chỉnh một bao truyện tranh [người con gái sông Nile]. (ở Việt Nam xuất bản dưới tên Nữ Hoàng Ai Cập)

Tình cảm giữa Tiểu Phương Phương và Sơn Ny Ny sâu đậm phần nhiều là vì hai người có cùng sở thích sưu tầm truyện tranh, từ khi còn rất nhỏ, hai cô gái đã mua [người con gái sông Nile], say mê thời cổ đại, họ thích đứng trên thành lan can của sông hồ thành mơ mộng hão huyền, nói mấy lời thần kinh, như là:

“Ê, Sơn Ny Ny, cậu nói xem mình nhảy xuống, có xuyên qua đó không?”

“Cậu nhảy xuống thì biết, Tiểu Phương Phương.”

“Nếu chết thì sao?”

“Vậy hồn xuyên qua. Giả dạng làm trẻ con, ngay cả mắt trí nhớ cũng mất.”

Ngụy Cẩm ước ao có bộ [người con gái sông Nile] của Quan Thục Di đã rất lâu, trước đây nhà cô rất khó khăn, cha cô làm ở đồn công an, mẹ ở quê, trên có người già phải chăm sóc, dưới có trẻ nhỏ phải nuôi, cả gia đình trông chờ vào tiền lương, tiền tiêu vặt của cô không nhiều bằng Quan Thục Di, cho nên, mỗi lần đều là Quan Thục Di mua truyện tranh, hai người cùng xem. Cùng chia sẻ, cùng mơ tưởng, cùng trưởng thành.

Lòng Ngụy Cẩm ghen lại, cô vuốt bìa truyện. Rất nhiều ký ức lướt qua đầu cô. Sau này, Tiểu Phương Phương đã trở thành một người khác, trời đất bao la chỉ còn lại mình cô, từ khi trưởng thành, cô đã quên bộ truyện tranh này. Bao lâu rồi cô không mơ mộng về những điều huyền hoặc? Người ta vẫn nói, lớn lên, thật ra là một quá trình người ta thanh thản lại, quá trình đó thật sự làm người ta không vui vẻ.

“Cậu..... Còn nhớ?” Cô cúi đầu, ghen ngào nói.

“Ừ, cả đời cũng quên không được.” Quan Thục Di trả lời.

“Cả đời này có lẽ không thể mua được trọn bộ, phải không?” Ngụy Cẩm quay đầu nhìn Quan Thục Di, trong mắt, nước mắt đã sắp tràn ra.

Quan Thục Di gật đầu, méo miệng: “Cái thứ đó nó hãm hại chúng ta.”

Đậu Kiến Nghiệp lái xe, trong sự im lặng, quay đầu nhìn Ngụy Cẩm rơi nước mắt, không biết thế nào lại hơi đau lòng, anh ta đưa một bàn

tay rút từ hộp giấy bên cạnh mấy tờ đưa cho cô.

Không khí tĩnh tế bỗng lan toả, Ngụy Cẩm khóc, Quan Thục Di cũng khóc rất thương tâm.

Tuyết rơi, mặt đường rất trơn, Đậu Kiến Nghiệp lái xe rất chậm, Quan Thục Di dựa vào Tần Tri, nàng vốn lơ đãng, đến giờ khắc này mới nhận ra mình sắp lập gia đình, nàng quay đầu nhìn anh, hai ngày nữa, họ sẽ thành một gia đình? Cùng người này sao? Loại cảm giác như không đúng.

Tần Tri vươn tay, lặng lẽ ôm vai Quan Thục Di.

Chương 24 : Nhớ lại những kỷ niệm thơ bé

Dịch : Hoài Phạm

Ô tô chạy thong thả, trong xe bốn người bốn tâm tư. Những bông tuyết lại chậm rãi bay bay. Thành phố mờ mờ, những cô gái nhỏ sẽ trưởng thành. Quan Thục Di nhìn ra cửa sổ, nhìn thành phố quen thuộc, nhìn cảnh vật thân thương. Rất nhiều kỷ niệm từ sâu một góc trong đầu bỗng trở lại, không ngừng sinh sôi.

Nàng suy nghĩ một lúc rồi vỗ vai Đậu Kiến Nghiệp, “Sếp nhỏ, tôi không đến công ty nữa.”

Đậu Kiến Nghiệp hơi sững sốt: “A?”

“Anh biết phố cổ Phượng Hoàng bên cạnh trường tiểu học không?”

“Biết.”

“Anh đến đó giúp.”

Đậu Kiến Nghiệp ngẩng người, vẫn quay xe.

Quan Thục Di cùng Ngụy Cẩm đứng trước cổng trường tiểu học, gần như đã thành một bãi hoang tàn, sau quá trình sát nhập, trường tiểu học đã nhốt vào trong đám bụi bặm của thành phố, trở thành nhà kho của một công ty kiến trúc. Sau khi tặng ông bảo vệ một hộp pháo hoa, những người này lập tức ủi chiếc cổng sắt cũ.

Trường học quanh quệ nên dĩ nhiên nhìn rất đổ nát, nhưng tầng hai hầu như không mấy thay đổi. Chỉ có cột cờ lắc lư trong gió là còn cho thấy, nơi này từng là một ngôi trường, vách tường trắng trơn, nhiều năm trước bảng đen vẫn còn được giữ. Chiếc bảng tàn tạ cuối cùng còn có thể mơ hồ đọc được nội dung trên đó.

“A! Hoa hướng dương nở rộ. Trên đồng ruộng nước nhà. Chúng ta là hoa của tổ quốc, chúng ta là tương lai của tổ quốc. Chúng ta học tập tri thức, lý tưởng chúng ta rộng lớn..... Chúng ta ở thời đại mới.....”

Trên đám cỏ của trường học chất đầy tài liệu kiến trúc. Hai cô gái nắm tay nhau tản bước trong trường, tìm lại những kỷ niệm tuổi thơ. Họ nhớ về những đôi mắt long lanh, đen láy*. Gương mặt những con người cũ, bạn bè cũ đã nhốt vào không thể nhìn rõ, chỉ có thể nhớ về những ánh mắt. Từng ánh mắt tràn đầy niềm vui và giọng nói thơ trẻ, mềm nhẹ bên tai không ngừng truyền đến.

Họ nhớ tới một ngày nào đó, sau khi đi viếng nghĩa trang liệt sĩ về, họ được giao viết một bài cảm nhận. Trong bài văn, Quan Thục Di viết thế này:

“..... Khi em trưởng thành, phải làm một bộ xương khô danh tiếng, một liệt sĩ cách mạng hăng hái nhiệt tình.....”

Giáo viên chủ nhiệm lớp đã phê: “Chữ viết rất...nghiêm chỉnh, lý tưởng..... Rất cao xa!”

Những góc nhỏ trong trường học, tiếng cười thơ trẻ chảy xuôi theo trí nhớ của hai cô gái, họ trèo lên đỉnh đồng xi măng được để sẵn, nhìn cờ tổ quốc, gương mặt trang nghiêm như những thành viên của đội thiếu niên.

Đậu Kiến Nghiệp cảm động, tuy từ cổng trường nhìn qua, bóng dáng hai cô gái ngốc nghếch lạ lùng, nhưng cũng rất hồn nhiên. Nhìn..... Thật sự đẹp, có người nói, giữa những người phụ nữ không thể có tình bạn, hôm nay xem ra, tình bạn của phụ nữ khi đã được hình thành, chân tình còn đáng giá hơn so với đàn ông.

“Trước đây.....” Đậu Kiến Nghiệp đột nhiên mở miệng, anh ta cảm thấy dù thế nào, anh ta cũng phải cảm khái một chút.

Tần Tri sững sốt, quay đầu nhìn.

Đậu Kiến Nghiệp chậm rãi ngồi xổm xuống, cũng mặc những vết bẩn xếp bằng ngồi xuống, châm thuốc lá hít một hơi rồi hồi tưởng: “Mới trước đây, tôi theo anh tôi đến nhà bà nội ở, khi đó tôi rất bướng bỉnh, đồ chơi đàn hoàng không chơi, còn sắt, ná, xẻng, tua-vít lại không rời tay. Bà nội nói, lớn lên nhất định sẽ là một kiến trúc sư. Tôi còn viết cả trong một bài văn.”

Tần Tri cười, vỗ vai anh ta.

“Trước đây anh thế nào?” Đậu Kiến Nghiệp hỏi anh.

Tần Tri suy nghĩ: “Bà nội nói, tôi là một đứa trẻ kỳ lạ.”

Đậu Kiến Nghiệp nhìn anh đánh giá: “Bây giờ nhìn anh cũng rất kỳ lạ.”

Hai tay Tần Tri rút túi áo, nhếch miệng cười: “Ừ, vẫn đáng vẻ như thế, bẩm sinh đã vậy, không thay đổi được.”

Đậu Kiến Nghiệp suy nghĩ, lại nói một câu rất ý nghĩa: “Đúng vậy, cảm thấy mình đang thay đổi, thật ra cái gì cũng không thay đổi, chúng ta vẫn là chúng ta, thế giới vẫn là thế giới.”

Bên kia sân thể dục, hai cô gái đột nhiên đồng thanh hát lớn: “Trường thôn đến sẵn, chít chít chít chít! Thùng thùng thùng thùng thùng! Nhiều lần nhiều lần, Trang Ny Ny cũng đến đây, mở ra một giấc mộng trái phá, Thái Dương công công cười hì hì, Heo tiên sinh đâu? Mọi người đi về thôn thượng lưu! Sẽ xảy ra chuyện gì? Về phía trước đi thôi, rất mong chờ,.....”

Bắt đầu còn hát đàn hoàng, đến đoạn cuối cùng, lại thành chảy nước mắt mà hét.

Đậu Kiến Nghiệp cười vui vẻ, anh ta quay đầu nhìn Tần Tri đang ghen cười: “Là làng chim cánh cụt*?”

*Phim hoạt hình chuyển thể từ truyện tranh tiến sỹ Slump.

Mặt Tần Tri ngơ ngác: “Cái gì làng chim cánh cụt?”

“Phim hoạt hình, Arale, anh chưa từng thấy?”

“..... Không!”

“Bảy viên ngọc rồng thì sao?”

“..... Không!”

“Kim cương biến hình?”

(hình như tác giả nhầm lẫn, trong chương mở quán cà phê sách, mấy bộ truyện tranh đó là tần Tri lấy về cho Quan Thực Di, bây giờ lại bảo là chưa đọc, haiz!)

Mặt Tần Tri ngượng ngập, rất xấu hổ lắc đầu: “Không, tôi..... Tôi từng xem thám tử mèo đen, có tính không?”

Đậu Kiến Nghiệp đứng lên, vỗ vai anh: “Ông anh à! Thời thơ ấu của anh thật là thê thảm!”

Tần Tri nghiêm túc gật đầu, gia gia bà nội ngày ấy bán hoa quả, trong nhà rất nghèo, không có tivi, không có tiền mua truyện tranh, anh cũng không có bạn bè để chia sẻ.

“Tôi có trọn bộ bảy viên ngọc rồng, có cả bộ Boy (tác giả UMEZAWA Haruto), rảnh rồi mời anh tới chơi.” Đậu Kiến Nghiệp lời xối.

Tần Tri gật đầu, thâm cảm thấy ăn ý với anh ta, Đậu Kiến Nghiệp không đáng ghét, rất hiền hoà. Nếu có thể, anh hy vọng có thể làm bạn với anh ta.

“Đó là một cô gái tốt, anh phải quý trọng, bây giờ rất khó tìm được một người như vậy, gần như tuyệt chủng!” Đậu Kiến Nghiệp cảm khái.

“Ừ, Ngụy Cẩm cũng không tệ, anh phải quý trọng!” Tần Tri cười với anh ta.

Đậu Kiến Nghiệp quay qua, tỏ vẻ muốn ỏi: “Tôi có chết thành tro, cũng không cần người biến thái như vậy.”

Tần Tri vỗ vai anh ta: “Ông bạn, không bao giờ có gì là tuyệt đối.”

Tối công ty, đã là buổi chiều. Tần Tri và Đậu Kiến Nghiệp tránh trong xe không ra. Tuy Quan Thục Di nói mặt đẹp dễ nói, nhưng Tần Tri ‘thà chết chứ không chịu khuất phục’, chết cũng không muốn trở thành “công cụ” để Quan Thục Di khoe khoang. Đậu Kiến Nghiệp không muốn gặp mặt người quen. Họ tránh trong xe nói chuyện. Hai cô gái ôm thuốc lá, bánh kẹo và thiệp mời đi thu nợ cũ.

Tần Tri nhìn theo Quan Thục Di, trên mặt anh tràn đầy tình yêu dịu dàng. Tuyết rơi nhẹ nhẹ, hai cô gái kéo tay nhau băng theo đường ống nước đi vào. Đi rất xa, tiếng cười vẫn còn vọng lại, và anh vẫn nhìn theo bóng nàng biến mất.

Di động trong túi rung rung, Tần Tri lấy điện thoại ra, nhìn tên, không khỏi sửng sốt, tin nhắn của Lang Ngưng.

“Anh đang ở đâu? Bạn học lớp cũ đều đã ở nhà chờ anh.”

Phút chốc, Tần Tri ngây người.

Hết chương 24

25. Chương 25: Những Phiền Nã Trước Hôn Lễ

Dịch: Hoài Phạm

Tần Tri băn khoăn một lúc mới nhắn lại cho Lang Ngưng, nội dung lời nhắn lại rất gượng gạo, thật sự, anh cũng không thích Lang Ngưng đến. Một tin nhắn ngắn ngủi – một câu khách sáo, do dự mãi cuối cùng mới gửi.

“Cảm ơn các bạn tới tham dự đám cưới, bây giờ tôi đang giúp hôn thê đưa thiệp mời, tôi về nhất định mời các bạn dùng cơm.”

Lang Ngưng đến làm anh cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng..... Tần Tri cũng rõ ràng, Lang Ngưng tuyệt đối không phải loại người sẽ giải thích, biết ngoảnh đầu lại, cô chỉ vì gặp đã kích quá mà không có người để trút. Cô có thói quen tìm anh, cũng như trước kia khi còn bình thường, khi cô tức giận ai đó. Cô rất hờn giận, hoặc phải nói là cô duy trì sự hoà nhã trên gương mặt thái quá. Mấy năm nay, Tần Tri vẫn yên lặng không nói gì. Bất cứ ở đâu bất cứ chỗ nào cũng chỉ biết thụ động nghe bạn học Lang Ngưng bùng nổ. Bây giờ nhớ lại, tình yêu của họ, có lẽ cũng hình thành từ tuôn trào và lắng nghe rồi dần trở thành trụ cột ối quan hệ.

Cuối cùng phải nói với cô ấy thế nào?

Chương Nam Chính không phải vẫn rất thích cô vì điều đó sao?

Đậu Kiến Nghiệp không biết tìm ở đâu ra một miếng che mắt, anh ta áp lên mắt, một lát sau đã ngáy khò khò, tối hôm qua anh ta chơi game online. Một đêm huyết chiến, tinh thần mỗi mệc đến đỉnh điểm, lại còn thêm tối hôm qua anh ta lại chơi trò kết hôn, người anh ta lấy là một em gái bác sĩ, thao tác của cô nàng “rác” đến kinh khủng, chỉ biết thêm máu cho yêu quái, hại anh ta cả đêm qua hồi hã cứu sống bản sao. Đối với chuyện này, Đậu Kiến Nghiệp không tức giận, cũng không kích động, ở trò chơi, anh ta giúp ai, làm chuyện tốt xấu gì cũng có thu hoạch, dù chỉ là một tiếng cảm ơn. Đây là nguyên nhân anh ta không thể dứt bỏ thế giới hư ảo.

Đậu Kiến Nghiệp cố chấp trên Internet tìm kiếm cảm giác được khẳng định, một ngày như một ngày tìm kiếm, vòng đi vòng lại, không biết mệc để tìm kiếm sự thật không hề có.

Tần Tri mở cửa xe, đứng ở đường chờ Quan Thục Di, anh hơi bối rối, khi đối xử với phụ nữ, anh luôn luôn ngờ nghệch, Lang Ngưng đến làm anh không biết làm sao, bấy năm tình cảm, lập tức chặt đứt sao có thể không đổ máu, cũng may mà máu đã chảy hết, nếu không anh và Lang Ngưng đều phải ôm vết thương, chờ đợi chúng mưng mủ.

Tần Tri cảm thấy một sự phiền muộn nhen ứ trong lòng mà không thể phát tiết ra ngoài. Anh phải nói chuyện với Lang Ngưng, nhưng vào lúc này, thật sự không thích hợp, lỡ mà xảy ra chuyện, Quả Quả hiểu lầm anh? Phải làm thế nào để kết thúc? Tuyệt càng lúc càng lớn, anh đứng một chỗ, những bông tuyết tùy ý tích tụ dần trên vai anh, anh đứng đợi ra hơn ba mươi phút, không nghĩ ra một biện pháp tốt. Anh không quen xử lý những vấn đề như vậy, nếu anh quen, Lang Ngưng sẽ không rời khỏi anh.

Tần Tri yên lặng đợi Quan Thục Di, không khí lạnh như băng, lạnh đến xương làm anh hơi hiểu ra.

Hai người phụ nữ, một người làm anh bối rối, một người để anh dựa vào, tình yêu của người khác là tình yêu của người khác. Về phần anh và Quan Thục Di, anh nghĩ, anh đã hiểu, nền móng vững chắc nhất là sự ỷ lại.

Thong thả, Tần Tri bước về phía trước từng bước, anh mơ màng nghĩ, khoảng cách giữa anh và Quan Thục Di càng ngày càng gần. Sự tiếp cận làm anh có cảm giác an toàn, không sợ hãi, không hề phiền chán, anh ỷ lại vào Quan Thục Di, từ tình cảm đến cuộc sống. Ở thời điểm không có cảm giác an toàn, anh cần phải nhìn thấy nàng, đến gần nàng. Chỉ có như vậy anh mới thoải mái.

Quan Thục Di cùng đám người Ô Hồng Ngọc tán gẫu, hi hi ha ha từ toà nhà chính của công ty đi ra, nhận được cả đồng khích lệ, tiện thể có vài phần hâm mộ, tâm trạng Quan Thục Di tốt đến không chịu được. Phụ nữ, không phải có được hàng hiệu đồ trang điểm mới thỏa mãn, phụ nữ rất đơn giản, chỉ cần anh tỏ ra ước ao một cách thích hợp, đã là một kiểu lấy lòng hoàn mỹ, Quan Thục Di có được sự lấy lòng nguyên vẹn, nàng được nhóm bạn gái vây quanh, từ tim đến mặt đều là sự hạnh phúc. Ra khỏi công ty, nàng lập tức nhìn thấy Tần Tri đứng dưới lầu, trong tuyết, ngẩng mặt nhìn nàng, vừa nhìn thấy nàng hình như thở dài nhẹ nhõm một hơi, như xác định được cái gì rồi bắt đầu mỉm cười.

Như một đứa trẻ.

Tuyết đậm bao phủ con đường, khoảng cách kỳ diệu giữa họ được kéo gần, Tần Tri nhìn về phía Quan Thục Di, nở nụ cười rất tươi. Anh khẳng định anh đã yên tâm, phẳng phất có một cảm xúc kỳ lạ muốn bộc lộ, anh muốn ôm nàng, ôm thật chặt. Anh muốn xin lỗi nàng, vì nửa giờ trước lòng anh đã thăm so sánh người phụ nữ tốt đẹp này với Lang Ngưng mà xin lỗi.

Trong gió tuyết, Tần Tri đứng đó, trên vai toàn là bông tuyết, người này cũng không biết đã đứng bao lâu, đầu anh, trên vai anh đã một đám tuyết đọng. Xa xa, Tần Tri nhìn Quan Thục Di, hé miệng cười, không tiếng động, một ít khối trắng theo miệng anh tản ra trong không khí.

“Đó là...” Ô Hồng Ngọc đứng lại, hơi si ngốc, Tần Tri như thế, đúng là một bức tranh đẹp cô muốn thưởng thức nhất, người đàn ông này... Quan họ anh ta như đang bị bao phủ trong sự khiếm khuyết tình thương – như thiếu vắng hơi thở của người mẹ, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt cô độc, đường nét tuấn tú, nụ cười thản nhiên khiến người khác muốn thương yêu. Thật giống một giống loài bẩm sinh đã hình thành sẵn bản năng làm trời dậy tình mẫu tử của những người phụ nữ.

Tần Tri nhấc chân, chậm rãi đi đến cầu thang, anh vội vã bước nhanh đến chỗ Quan Thục Di, vươn tay: “Quả Quả, em chậm một chút, đường trơn, coi chừng ngã.”

Quan Thục Di bước nhanh xuống, gương mặt hạnh phúc, níu lấy khuỷu tay anh, nàng đút tay vào túi áo anh, muốn bộc lộ sự thân mật, nhưng tay Tần Tri lạnh như băng khiến nàng rùng mình. Người này đứng ở chỗ này chờ đã bao lâu? Quan Thục Di vội vàng cởi khăn quàng cổ bao tay anh, quần được vài vòng, nàng cầm tay anh, trước mặt mọi người không chút che giấu ánh mắt dịu dàng, giữa đầu ôn hoà, nói: “Con lừa đầu đá?! Hay là chỗ nào bị nhồi chuối thối vào rồi?! Hoặc là anh không cưới em nên cố ý tìm một cơ nằm bệnh viện?”

Tần Tri không trả lời những câu cầu nhàu của Quan Thục Di, anh quay đầu về phía mấy bậc thang, lễ phép cười cười với mấy người phụ nữ đang xem kịch vui, sau đó nói với nàng: “Không..... Đứng lâu lắm.”

Quan Thục Di lơ đãng khoác tay vào tay Tần Tri, giới thiệu, “Đây là Tần Tri..... Chồng tôi.”

Những bức bối trước đây từ trong cơ thể nàng biến thành từng sợi dây nhỏ chảy ra, lại theo những bông tuyết trắng noãn từ từ chậm rãi nhập vào những người phụ nữ chưa lấy chồng đứng đối diện. Ô Hồng Ngọc muốn xoay người né tránh. Không sai, trước đây cô từng nói với Quan Thục Di chỉ có heo mới lấy nàng.

Nhưng cô nàng này chụp được ở đâu một con heo “thượng đẳng” như thế này? Số cô ấy không tốt đến thế chứ? Cô chậm rãi đi xuống, giơ tay cười: “Xin chào, tôi là Ô Hồng Ngọc, Quan Thục Di không nói xấu tôi với anh chứ?”

“Tôi không thêm!” Quan Thục Di thở phì một cái, nàng thật chẳng nói gì về Ô Hồng Ngọc, khi nàng ở cạnh Tần Tri, căn bản là không có thời gian nói về người khác. Thời gian giành cho nhau còn cảm thấy không đủ, chỉ hận cả đời không thể dính một chỗ, chỉ nhìn phong cảnh đã hạnh phúc. Nói đến người khác chỉ lãng phí thời gian.

Ô Hồng Ngọc cười cười, chỉ lên trời, cô lấy giọng đặc sệt tiếng phổ thông bản địa, mang theo một chút cố ý rụt rè kính nhi: “Làm ơn, mưa đêm đưa ô che, tuyết nhỏ tặng bao tay, đây là những tư tưởng méo mó trong phim. Tuyết lớn như vậy, ngây ngốc đứng ở chỗ này, thật ra lại là rất quan tâm đến cậu. Còn lải nhải Nữa. Đừng có nói nhiều, người như vậy rất được, dù thế nào..... Dù thế nào..... Tôi chúc phúc cho cậu, thật lòng, tôi cùng học với cậu, tôi nghĩ..... Thế nào tôi cũng sẽ lấy chồng trước cậu. Không ngờ cậu lại gả trước,..... Rất tốt, thật sự rất tốt, phải biết quý trọng, kết hôn tôi nhất định có mặt Cái đồ trúng số độc đắc chết tiệt!”

Quan Thục Di buông tay Tần Tri, nhẹ nhàng ôm Ô Hồng Ngọc, Ngụy Cầm đầy vẻ kinh hoàng nhìn hai kẻ đối địch trao cho nhau một cái ôm trong tuyết, cô đảo đôi mắt tròn trắng, nói thầm: “Thật ghê tởm.”

Sau đó..... Ô Hồng Ngọc buông ra Quan Thục Di giống như một nhân vật nữ chính trong phim truyền hình thông thả lên lầu. Nếu không phải ở cửa trượt một cái thành ra lão đảo, tư thái nhìn từ phía sau lưng đến là không tệ.

Tần Tri kéo tay Quan Thục Di, quần khăn quàng cổ giúp nàng, anh nghĩ rồi, vẫn nên nói thật: “Lang Ngưng đến đây.” Nói xong, anh hoàn toàn thoải mái.

Chương 25: Những phiền não trước hôn lễ

Dịch: Hoài Phạm

Quan Thục Di kinh ngạc mở to hai mắt nhìn anh, nàng ngây ngốc nhìn anh thật lâu rồi nói bất đắc dĩ: “Cô ấy không định để yên!? Em kết hôn, cô ấy còn muốn đến lừa anh bỏ trốn nữa?”

Tần Tri bất đắc dĩ lắc đầu: “Không có, em tưởng tượng rồi, cô ấy theo bạn học hồi đại học của anh đến nhà. Hơn nữa, anh cảm thấy Lang Ngưng không phải tới tìm anh là có ý gì, có lẽ..... tâm trạng cô ấy không tốt, muốn tìm người trút, thật ra cô ấy không có bạn.”

Quan Thục Di thầm thở dài trong lòng, nàng quay đầu vẫy tay chào đồng nghiệp cũ, í ới vài câu tạm biệt, mới nhìn Tần Tri, giọng mang theo một chút tức giận: “Cho nên anh không biết nói sao mới tốt, mới đứng ở chỗ này chờ em? Căn bản không phải là lo lắng cho em mới đến đúng không?”

Tần Tri thành thực gật đầu, căng thẳng nhìn Quan Thục Di, nàng nở nụ cười, chà xát gương mặt của anh, bắt anh quay lại hướng về nhà, vừa đi vừa trách: “Heo à, bạn đại học từ xa đến, phải chuẩn bị khách sạn, rồi cả cơm chiều. Không thể để người ta chê cười, tuy đây chỉ là thành phố nhỏ, nhưng cũng có nhiều khách sạn không tệ lắm. Đồ đạc của chúng ta Ngô Gia Dương cũng đã mang đến, nếu là tới giúp đỡ, đến chúc mừng, vậy..... Ngày mai, đàn ông làm việc, phụ nữ quét tước vệ sinh, đây mới là cách mà bạn học nên quan tâm nhau đúng không? Đừng nhìn em..... Em nói đùa mà, anh xem, tuyết rơi đầy trời thế này, đường cao tốc mới có thể có bão, tốt nhất anh hỏi bạn anh, nếu sợ trễ công việc, tốt nhất bây giờ ăn lễ, sau đó nhanh chóng đặt vé xe lửa về trước, bằng không cũng chỉ có thể ngồi đợi đến sau tết âm lịch..... Làm sao mà được, em cũng chỉ chu toàn được ba ngày thôi! Còn... Lang Ngưng..... Anh tự xử lý, có điều, không được hoà nhã với cô ấy..... Anh nói rõ mọi chuyện, không dây dưa, nếu anh dám dây dưa, xem em trị anh thế nào, anh tin em dám bắt anh mặc áo hoa làm đám cưới?”

Tần Tri nở nụ cười, gật đầu: “Ừ, cứ theo em nói, đều nghe em, sau này chuyện trong nhà cũng nghe em hết, thật ra, những người bạn này anh cũng không thân mấy. Trước đây, họ cũng chỉ thích đi theo Lang Ngưng.”

Quan Thục Di buông mặt anh, kéo tay anh lên xe bus, vừa chạy vừa trách móc: “Em là con nhà nghèo, nhưng không thể đánh mất mặt mũi, để họ ra khách sạn tỉnh uỷ đi, tốt xấu gì cũng là khách sạn tốt nhất ở thành phố. Phô trương thật, hơn nữa cũng rất tiện nghi, lại gần nhà..... Quan trọng nhất là em chồng của

đi cả em làm quản lý ở đó, có lẽ dễ dàng hơn nhiều?..... Có quen hay không cũng không sao cả, đúng rồi..... Trước đây anh cho bọn họ làm lễ chưa?!”

“Ừ, khi kết hôn toàn bộ đều làm rồi.” Tần Tri thành thật trả lời.

“Vậy thì được rồi, vì tình cảm mà tới, người tới cửa chính là khách, không cho anh bày cái mặt người chết như vậy, sáng mai ba em đi đặt mua quà đáp lễ, để anh đi theo mang đồ phụ, nhé? Nhưng đừng nói với người ta là em không hiểu cấp bậc lễ nghĩa làm người ta chậm trễ. Còn nữa, ngoài một ngàn phải bù thêm năm trăm để mua sắm, anh “cao cấp” hơn, ngoài năm trăm phải thêm hai trăm, chiếu theo đó mà hoàn lễ lại, được chưa? Đây là nguyên tắc!”

“Họ thì không sao..... Anh chỉ lo Lang Ngưng..... Anh sợ cô ấy đến, em hiểu lắm.” Tần Tri ừ ừ, cẩn thận giữ Quan Thục Di, sợ nàng té ngã, bước chân anh thoải mái hơn nhiều, lần đầu tiên anh thừa nhận địa vị gia đình của mình, gia đình này, sau này, sau này sau này, đều nghe Quan quả táo đi.

“Em hiểu lắm cô ấy làm gì, em chỉ cầm súng máy đề phòng, anh muốn đi em có thể ngăn được sao?” Quan Thục Di cảm thấy đầu óc Tần Tri phân chia quá không đều, một nửa vào công việc thì thừa, một nửa yêu đương, luyến ái lại quá thiếu, nhiều nhất chỉ được thể tích ba hạt gạo, chẳng được nhiều hơn.

Lang Ngưng và bạn đại học mang rất nhiều quà cùng nhau đi vào nhà Tần Tri, người dẫn đường cho đám khách không mời mà đến này là “phản đồ” Ngô Gia Dương. Người này đối với quyền lực, tiền tài đã có sẵn tính phục tùng từ trong cốt tuỷ. Có đôi khi Ngô Gia Dương cũng tự phỉ nhổ chính mình, anh ta rõ ràng không nợ nhà họ Lang. Đến lúc phát hiện mình trúng chiêu, Ngô Gia Dương tự đánh mình một bạt tai, thậm chí bản thân bầm sinh thiếu nửa đoạn xương sống.

Nhưng anh ta không có can đảm đối kháng với Lang Ngưng, anh ta cũng biết mình không thắng được.

Khởi xướng lần họp mặt này là Lang Ngưng. Cô cũng không rõ vì sao cô lại dẫn mọi người đến thành phố nhỏ này. Ngày kết hôn của Tần Tri và Quan Thục Di là ngày lành cuối cùng theo hoàng lịch năm nay. Cũng là ngày cô định kết hôn. Vốn cô từng nghĩ cô không cần, nhưng, khi ngày ấy càng gần, cô mới phát hiện cô càng lúc càng nhất gan, sự dả kích thường làm con người nhận thức rõ ràng hơn về mình, hoá ra lá gan của mình không hề lớn, không gì hơn điều này.

Cô sợ phải đối mặt với những lời bàn tán, sợ phải thấy những ánh mắt thương hại, lớn như vậy, lần đầu tiên quay đầu nhìn, cô lại phát hiện chỉ có một mình cô. Cô muốn tìm Tần Tri nói chuyện, tùy ý nói gì cũng được, cô tự nói với mình, cô không phải đến để phá, thật không phải, cô chỉ muốn tìm người nói chuyện. Cô tự nhủ, một lúc nữa nhìn thấy Tần Tri phải lập tức giải thích, cô chúc mừng anh, hy vọng anh hạnh phúc. Dù đã xong chuyện, mọi người vẫn có thể làm bạn, đúng không?

Cứ như vậy, Lang Ngưng bối rối đứng trước cổng chung cư, chờ Tần Tri và Quan Thục Di. Cô hy vọng có thể giải thích rõ ràng, như vậy cô mới an tâm.

Trong cơn lốc tuyết, tiếng nhạc, tiếng kèn, tiếng cồng mang đầy hơi thở quê cha đất tổ vang lên, một người bạn học sống ở thành phố lớn giật mình, hơi thuốc lá không kịp phả ra, cổ nuốt vào bụng, bắt đầu ho khan kịch liệt.

Trong cơn mất bạn bè, hôn lễ này của Tần Tri quả thực thô lỗ đến không thể thô lỗ hơn, quê mùa đến không thể quê mùa hơn, nhưng rất có hương vị, vùng đất này không có sự phô trương xa hoa như thành phố lớn, có khi người trong cả thành phố tập hợp trong khoảng sân chung, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho hôn lễ. Những người bạn này trong các giai tầng của xã hội hiện nay rất có danh vọng, có thể tới đây, phần lớn bọn họ là do nể mặt Lang Ngưng.

Đương nhiên, Tần Tri gần đây đang vui vẻ bước vào hào môn, xã hội vốn tương hỗ lẫn nhau, những khách quý đến từ phần đất bên ngoài này, có trời biết trong lòng bọn họ cuối cùng đang nghĩ cái gì.

Quan mẹ chỉ huy này những người “xung phong nhận việc” chuyển dụng cụ, nâng đồ vật. Nhìn qua những người sang chảnh này rõ ràng là thuộc về phần đất bên ngoài, đều là bạn cũ của rể mới, có bạn học, họ nói, mặc quần áo sống bằng gia sản. Giữa lúc bọn họ nói nói cười cười, Quan mẹ nghe được một tin, bà cảm thấy không vừa ý, ánh mắt con rể không tốt lắm, giống như, rất không đơn giản, tin này làm Quan mẹ hơi

phấn chán nhưng cũng bắt đầu bất an, nếu đó đúng là thật, như vậy con rể của bà thật đúng là một câu nói thật cũng không nói với bà bạn già của bà.

Quan mẹ quyết định tìm người xác định, vì con gái tính toán lại mới là đúng đắn.

Tần bà nội nhận một cái mền lông dê đang định chuyển lên lầu, Quan mẹ vội vàng đi qua, cười nói: “Dì cả! Dì cứ ngồi trong phòng, mấy chuyện này để con làm, bác ở nhà cho ấm. Lỡ mà ngã xuống, mọi người làm sao đây!”

Tần bà nội tỏ vẻ muốn ăn Quan mẹ, bà túm chần, trắng mắt liếc một cái: “Nhìn cô nói kìa, đây đều là những món Khuông Khuông kiếm tiền mua được, nếu thiếu thì làm sao bây giờ, họ hàng nhà cô nhiều như vậy, tay chân táy máy thì.....” bà lão này nói chuyện rất thẳng thừng, dứt khoát không thêm nghe, ôm chần lên lầu, Quan mẹ tức đến muốn tát mình một cái, không phải bà bị khinh rẻ sao? Lòng tốt bị nhìn thành lòng lang dạ thú, lại ăn phải mẹt như vậy? Hôm nay là ngày gì đây?

Bên kia chiếc ô tô, không biết ai trượt tay, một cái hòm lớn rơi xuống đất, những người xung quanh ồn ào, Quan mẹ ngoái đầu kêu to: “Này, này..... Cẩn thận một chút, đây là đồ mua từ Bắc Kinh ngàn dặm xa xôi về! Hư hỏng thì đền làm sao?! Rất quý Nhiều tiền lắm.....” Không còn lòng dạ cãi lại Tần bà nội, Quan mẹ xắn tay áo, điểm vào tờ danh mục hàng đã mua, lại quay đầu nhờ người nhà đến chuyển đồ. Dừng người trong nhà mới yên tâm, người ngoài liệu có biết quý trọng đồ đạc không?

Bọn Ngô Gia Dương rảnh tay, ngồi xỏm nghe nhạc, trong thành phố lớn bây giờ đã không còn thấy được kiểu kết hôn truyền thống này, họ cảm thấy lạ lùng. Ngô Gia Dương cũng không giải thích được vì sao ông chủ anh ta lại đồng ý với một đám cưới quê kệch cỡ đó. Trong mắt anh ta, anh cả phải tổ chức đám cưới ở một khách sạn tốt nhất, bánh ngọt, cầm chai rượu sâm banh đổ xuống tháp ly mới đúng với thân phận.

Quan mẹ cầm pháo hoá, cười tủm tỉm từ một góc sáng sửa đến đưa cho ba người mỗi người một cây. Quan ba bà cũng đi tới giúp họ, hai ông bà hợp mưu cũng rần rôi ba người lên lầu.

Mã Bách Đông và Hách Dật Nguyên đưa mắt nhìn nhau một cái rồi cự tuyệt ý tốt của hai vợ chồng nhà họ Quan, chỉ có Ngô Gia Dương không đầu óc, cảm thấy được nể mặt lập tức đi theo lên lầu.

“Anh thấy anh ta liệu có gặp rắc rối không?” Hách Dật Nguyên nhìn Mã Bách Đông.

“Con rận không cần, anh quản làm gì! Mẹ Quan quả táo cũng vậy, kéo anh ta làm gì?” Mã Bách Đông mắt nhìn dãn nhạt, sẽ nói.

“Nhìn con rận đó đã khó chịu, không hiểu vì sao anh cả lại dùng anh ta, mỗi ngày anh ta không phải gặp rắc rối đã là chuyện khôi hài.” Hách Dật Nguyên nhìn theo bóng Ngô Gia Dương đầy đắc ý, nói, anh ta chưa muốn cùng Mã Bách Đông phán xét cha vợ đại nhân.

“Ừ..... Ai biết được.” Mã Bách Đông nhấp tàn thuốc, nhận một ly trà người nào đó có lòng đưa qua, uống không hết. Đối với câu nói lỗ ban này anh ta hơi hối hận. Anh ta nhìn cốc nước, cái cốc đã được dùng nhiều năm, ngày trước anh ta cũng hay dùng loại này, khách sạn dùng loại ly đặc biệt, còn cái cốc này trong suốt, trên miệng còn mấy vết mẻ, có thể dẫn đến thảm họa miệng bị cắt thủng thương. Trước kia Tần Tri chưa nhận bọn họ, cuộc sống như vậy bọn họ từng trải qua. Mỗi ngày mệt chết mệt sống, tan ca buổi tối thì tìm một quán ven đường ăn vài món vặt, muốn một ngụm rượu cao lương.

Tuyệt càng lúc càng lớn, Lang Ngưng đứng trước cửa chung cư chờ. Một người phụ nữ như cô, dù cổ che đầyu thì vẫn thu hút sự chú ý, những người qua lại khu phố đều tò mò nhìn trộm cô. Lang Ngưng càng lúc càng mất tự nhiên, xúc động đã qua, không khí lạnh băng làm cô tỉnh táo, cô không thích nơi này, bị người khác nhìn, dò xét, bình luận.

Cô tức giận cúi đầu, đá những bông tuyết trên mặt đường, không ngờ dưới lớp tuyết trắng là lớp bùn đen dơ bẩn, lúc này đôi giày da trâu của cô dính đầy thứ bùn đất khó ngửi này, muốn chà sạch sợ cũng không thể hết, tâm trạng càng bức bối, đường lui cũng đã không còn.

Đậu Kiến Nghiệp đậu xe trước cửa, anh ta vào thế chẳng đợi dừng, thời tiết như vậy lái xe ra ngoài, quả thực có thể so với cảm giác muốn chết. Khi trở về, vài lần suýt gây tai nạn. Vừa mới đến con phố nhỏ, phanh xe lại không nhạy, chân vừa đạp xuống, bánh xe rít trên mặt đường rồi quét ngang, thiếu chút nữa đụng vào một người phụ nữ mặc áo phục đang đứng trước cổng con phố ngắn người.

Lang Ngưng hoảng kinh, lùi kịp hai bước, chiếc xe dừng cách cô không đến nửa mét.

Quan Thục Di và Ngụy Cầm cũng hoảng sợ, Tần Tri vội vàng xuống xe, đi qua nâng Lang Ngưng luôn mồm hỏi: “Em không sao chứ?”

Lang Ngưng há miệng, không biết nên nói gì, nước mắt không kìm được chảy ra. Quan Thục Di nhảy xuống xe, đi tới giúp cô phủi những vệt bùn trên người, lớp bùn bám trên áo khoác nhung trắng của cô, dính thành từng mảng. Nhìn Lang Ngưng lúc này như một con bê non hai màu đen trắng bị hù đến kinh hoàng.

Hết chương 25

26. Chương 26

Dịch : Hoài Phạm

Bối rồi, mọi người vội đưa Lang Ngưng vào nhà Tần Tri, Đậu Kiến Nghiệp ngồi yên ở trên xe vẫn không nhúc nhích. Mọi người đã quên con quỷ không hay ho này, quăng anh ta lên xe. Đậu Kiến Nghiệp bắt đầu dĩ cười khở, nửa ngày mới tìm lại được tinh thần, chuyện thức đêm rồi lái xe anh ta sẽ không bao giờ làm nữa. Hơi thở dài một chút, anh ta khởi động xe rời khỏi khu phố. Anh ta biết, về nhà cũng không có ai lo lắng, anh ta đã quen bị đối xử thờ ơ. Cho nên, anh ta quyết định tìm một nhà nghỉ tắm rửa rồi ngủ, tỉnh ngủ tiếp tục chơi game.

Ngụy Cầm đi theo Quan Thục Di vào phòng mới mở các món đồ vừa được đưa tới, vừa tán gẫu vừa thu dọn, chuyện có liên quan đến Lang Ngưng, Quan Thục Di không nói dối Ngụy Cầm.

“Trưởng thôn à, quỷ vào thôn, cậu còn ở đây làm loạn cái gì?” Ngụy Cầm nghe xong, đẩy Quan Thục Di xuống lầu thăm dò.

Quan Thục Di cười cười, quay đầu nhẹ rằng: “Minh không đi, đi cũng vô dụng. Nhưng mà cậu, cậu đá sếp nhỏ ra cửa, hình như không được hay lắm?”

Ngụy Cầm che miệng, nói đến mới nhớ tới người bị cô bỏ rơi ở cổng khu chung cư. Cả một ngày lôi kéo người ta làm tài xế chạy việc, xong chuyện, lại quên người ta, Ngụy Cầm vắt khăn lau, chạy ra ngoài. Vừa chạy vừa nói: “Vây mình đi tìm anh ta, anh ta lòng dạ hẹp hòi, không có việc gì lại thích học Lâm Đại Ngọc rơi nước mắt chôn hoa, thương hại bản thân, nếu không tìm cho anh ta chuyện gì để làm, sợ là tự mình thương hại mình cả đêm, thơ cổ cũng làm.”

Quan Thục Di nhìn theo bóng cô, phồng miệng lải nhải: “Ừ..... Có ý đó, ừ..... Có cái gì bên trong..... Còn thơ cổ, sao cậu ấy biết rõ vậy! À! À! Có gian tình.....”

Có một số việc, đương sự luôn luôn mù mờ hơn những người đứng xem.

Quan mẹ cẩn thận nhìn khắp trong phòng, bà bưng một mâm kẹo dụ mấy đứa con nít của họ hàng rời khỏi phòng, sau đó lạng lẽ khóa trái cửa.

“Quả Quả, nói chuyện với mẹ một chút.” Về mặt Quan mẹ nghiêm nghị.

Quan Thục Di ngơ ngác nhìn bà mẹ, còn nói chuyện? Lớn như vậy, mẹ nàng rất ít khi dùng hai chữ cao quý này. Quan ba ba cũng từ phòng bên đi ra, cũng nghiêm trang ngồi trước mặt con, tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc.

Quan Thục Di đứng lên, xả tay áo xuống, cũng ngồi trên sofa, vậy thì nói chuyện. Lúc này, chứng nhận kết hôn cũng đã lấy, nàng không sợ gì nữa.

Ngã tư phố cổ Phượng hoàng có một tiệm Fastfood, nơi này văn hóa hoàn toàn mang phong cách Âu Tây dù xương cốt thì vẫn Trung Quốc. Trong quán bán khoai chiên sắt sơi, đồ uống đựng trong ly giấy, vách

tường được trang trí. Tên quán cũng thú vị, gọi là [lúa mạch làm chè], cách đó không xa trên một phố khác, còn có một tiệm Fastfood tên là [ăn gấp], quán kia chỉ có hai cánh cửa sổ không lớn, chiều nào cũng mở cửa lúc 5 giờ rưỡi, giữ độc quyền về bạch trảm kê (một món ăn chế biến từ gà).

Tần Tri đưa Lang Ngưng – vừa hoàn hồn lại vào quán này, bọn họ ngồi trong một góc, bất luận là anh hay Lang Ngưng, cả hai đều cần nói chuyện nghiêm túc một lần. Điều này, đúng ra khi hai người chia tay đã phải làm, chỉ vì theo bản năng, cả hai đều lảng tránh.

Tần Tri đẩy ly cà phê giấy chén người bán hàng vừa bưng lên về phía trước nói với Lang Ngưng: “Uống đi cho nóng.”

Lang Ngưng quần khăn quàng cổ, làm từ lông dê – món hàng nhập khẩu thành một chiếc áo choàng bao quanh người cô, gạt đầu, bưng chiếc ly tao nhã uống một ngụm, lập tức đặt xuống không dám uống miếng thứ hai.

Tần Tri nhìn thấy, nở nụ cười, giọng anh mang theo một tia áy náy vì tiếp bạn không chu đáo: “Chỗ này là ngon nhất, khu trung tâm bên kia có một quán dùng cà phê nguyên chất, có điều thành phố nhỏ, ban đêm ít hoạt động, giờ này đã đóng cửa. Lần trước anh và Quả Quả đi dạo, muốn uống một ly cà phê, chỉ toàn mùi mốc, có lẽ hạt đã trữ hơn nửa năm. Chắc chắn là em không thích, hay là..... Gọi một ly nước trắng?”

“Tần Tri, anh đừng nghĩ ngợi, em thật lòng muốn chúc mừng anh nên mới tới, không cần phải đề phòng em. Em không làm gì đâu.” Về mặt Lang Ngưng lộ vẻ hiểu rõ.

Tần Tri ngượng ngùng cười: “Không phải vậy, anh thật sự rất vui. Bạn học có thể đến, anh phải cảm ơn em, em cũng biết, bạn bè anh không nhiều lắm.” Anh nói xong, lại thêm một câu: “Quả Quả cũng bảo anh cảm ơn em.”

Lang Ngưng ngẩng đầu, cũng cười: “Trước kia khi anh còn ở bên em, chưa từng nói nhiều như vậy. Thế nào mà mới bảy tháng đã bắt đầu khách sáo với em. Em là bạn cũ, anh nói vậy làm em hơi hoảng, khách sáo quá, anh định nói với em, anh sắp kết hôn, bảo em đừng quần lấy anh? Anh quá đề ỉnh rồi!”

Tần Tri bưng ly hồng trà chanh, uống một ngụm, đối với câu nói của Lang Ngưng, anh không trả lời, nói nhiều cũng vô dụng, nếu cô không phải đến quá rồi thì không nên xuất hiện. Vài chuyện, Tần Tri biết anh phải nói rõ ràng, đoạn tình cảm này, chém không đứt, sẽ dây dưa không rõ.

Cậu thanh niên phục vụ vừa bưng thức uống, vừa lặng lẽ đánh giá Lang Ngưng. Cậu ta cảm thấy người phụ nữ ngồi ở bên đó thật sự quá xinh đẹp, làm cả quán nước như bừng sáng.

Hôm nay, Lang Ngưng mặc một bộ áo liền quần lông dê thuần màu đen cao cổ, áo choàng ngoài màu trắng ngà được thêu hoa mặt ngoài, tóc cô uốn theo kiểu mà chỉ có những người phụ nữ sống ở thành phố lớn mới có thể tìm được nơi làm, theo phong cách Tây, quá nổi bật. Người phụ nữ mỹ lệ, mắt to, mũi cao thẳng, môi không tô son đã lộ ra màu đỏ thắm tự nhiên. Người đàn ông ngồi đối diện cô cũng đầy vẻ tuấn tú, không giống như người vùng này. Anh ta mặc một chiếc áo khoác da màu nâu nhạt, xắn lên vài lớp, vừa nhìn biết ngay là hàng hiệu. Nhìn nghiêng, đường cong nhẵn từ tai anh ta đến cằm trông rất tự nhiên, rất đẹp! Hơn nữa da rất trắng, giọng nói không mang một chút âm hưởng giọng người trong vùng, dịu dàng, từng chữ từng chữ âm sắc rõ ràng..... Hai người này, có lẽ từ vùng khác đến đây du lịch? Mà thành phố này thì có gì hay đẹp mà tham quan? Mãi nghĩ, cậu phục vụ đã trúng thùng rác lăn vài vòng, những người khách trong quán nhất loạt ngoái mắt lên nhìn cậu.

Lang Ngưng xuất hiện làm Tần Tri kinh ngạc, cũng hơi mệt mỏi. Anh không muốn làm cô tổn thương, cũng không muốn ai tổn thương anh, bảy năm tình cảm, Lang Ngưng không muốn tiếp tục với anh, thủ đoạn cô rời khỏi anh cũng không thể nói nổi, nếu xét về mặt đạo đức. Bảy năm, cô đã cho anh một hồi ức quá đẹp. Nên anh không thể lên án Lang Ngưng, nhưng..... Anh cũng không định an ủi cô, bây giờ, anh chỉ có thể đổ Quan Thục Di. Bằng không cô gái kia có thể cắn anh đến chết.

Tự Tần Tri cũng không hiểu, từ khi nào anh bắt đầu sinh ra nỗi e ngại với Quan Thục Di, cả về ý thức trách nhiệm. Tuy rằng đa số thời gian đều là Quan Thục Di dỗ dành anh.

Lang Ngưng nghịch cái thìa duy nhất, lát sau ngẩng đầu hỏi Tần Tri: “Anh thật sự khó xử?”

Tần Tri suy nghĩ, gật đầu: “Quả Quả tuy sẽ không nói gì nhưng sẽ không vui. Anh sẽ giải thích rõ ràng với cô ấy, em..... Không cần lo lắng.”

“Em không lo lắng!” Lang Ngưng lập tức phản ứng, nhưng rất nhanh đã cười khổ: “Em đã nghĩ rất nhiều, từ khi nhà Chương Nam Chính trở mặt, em đã định tìm anh nói chuyện, trước đây anh nói em thái quá, quá sĩ diện, bây giờ.....Tật xấu này em cũng không sửa, em vẫn còn rất sĩ diện, em không muốn nói với ai, em sợ họ chê cười, chê cười em người tốt không chọn, bây giờ chịu báo ứng, anh biết mà, em ghét bọn họ đánh giá. Nghĩ tới nghĩ lui, đành phải đến chỗ anh tị nạn. Để em tâm sự một lần đi, em thật sự không thể nói được với ai khác.”

Tần Tri quay đầu nhìn ngã tư đường bên ngoài, một người lái xe đạp quẹo gấp, xe đổ, trượt chân ở ven đường, mặt anh ta mặt trượt trên đất một đoạn, người đi đường nhanh chóng vây lại, có giúp đỡ, có phụ gạt tuyết, nhưng đại đa số chỉ vây lại rồi nhìn, mà người càng đến nhìn càng nhiều.

“Nam Chính nói thế nào?” Tần Tri hỏi Lang Ngưng.

Chương 26

Dịch : Hoài Phạm

Lang Ngưng buông tay: “Ngày đầu tiên, anh ta hỏi em, có thể nuôi anh ta không, nếu có thể, anh ta sẽ bỏ cha theo em.”

Tần Tri nhú mày: “Không phải tốt sao?”

“Đáng tiếc Chương tiên sinh nói xong thì giống hoàng hạc một đi không quay lại, điện thoại tắt máy, thư cũng không gửi về, em đến đó thì anh ta không đến..... Công ty nhà anh ta anh ta cũng không đến..... Trước đây em làm việc, lúc nào anh ta cũng đứng ở cổng công ty chờ em..... Xin lỗi anh, nói câu này hơi quá đáng, xin lỗi.” Lang Ngưng nhớ ra, khi cô và Tần Tri chưa chia tay, cô đã vụng trộm hẹn hò với Chương Nam Chính.

Hai người đều hơi xấu hổ, lặng lẽ ngồi như vậy, bắt đầu yên lặng không nói gì tự làm chuyện của mình, Tần Tri nhớ tới một câu thơ cổ, “người vứt bỏ tôi, ngày hôm qua không thể giữ, người khiến lòng tôi rối loạn, ngày hôm nay càng nhiều ưu phiền”. Dù bây giờ anh có phiền, anh cũng sẽ không nói những lời khó nghe, Lang Ngưng biết rõ tính cách này của anh mới dám thoải mái đứng trước mặt anh.

“Em không biết cậu ấy ở đâu?” Tần Tri hỏi Lang Ngưng.

Lang Ngưng ngẩng đầu: “Ai, Chương Nam Chính? Em nghĩ anh ta đang ở trên mặt trăng bèo bọt, có điều phải nói, chuyện chờ em lúc hết giờ như thể anh chưa từng làm. Đôi khi người ấy làm việc dứt khoát hơn anh.” Lang Ngưng nói xong nhìn thẳng vào mắt Tần Tri.

Tần Tri cười khổ: “Anh cảm thấy..... Đó chỉ là hình thức. Xin lỗi.”

Lang Ngưng khoát tay: “Không sao, không sao, trước đây có lẽ thật sự còn khờ khạo, hư vinh quá nặng, lầu trên lầu dưới mỗi ngày gặp, chờ hay không chờ cũng chỉ là hình thức, có lẽ anh nghĩ như vậy?”

Tần Tri lại trả lời rất thành thực: “Không..... Nghĩ tới. Anh không hay nói chuyện với người khác. Cũng không biết người khác yêu đương thì phải thế nào, anh xem phim, mấy bộ phim ngày xưa khi nói về tình cảm đều rất cô đọng, không kịch liệt như vậy.”

Lang Ngưng bật cười vui vẻ: “Anh cũng không biết phải tiếp cận với «người mới» thế nào? Những cô gái ở thành phố nhỏ đôi khi còn chú ý đến cái đó hơn nhiều. Anh không gần gũi, cô ấy không nói gì sao?”

Tần Tri lắc đầu, rất thản nhiên trả lời: “Đều là cô ấy chủ động gần gũi anh..... Đôi khi, anh bận, cô ấy không đến..... Anh nghĩ anh sẽ thất vọng.”

Lang Ngưng kinh ngạc: “Ai? Vì sao? Bởi vì tiền của anh? Hay bởi vì anh có địa vị xã hội? Tuy ở chỗ em anh rất bình thường, nhưng ở đây lại là lòng phượng và sừng lân (ý chỉ món hàng hiếm gặp).”

Tần Tri suy nghĩ, nhưng khi trả lời lại mang theo một chút đắc ý, vừa hàm xúc vừa như có ý khoe khoang rõ ràng: “Khi cô ấy mới biết anh, còn tưởng anh là thợ đào than đá. Hơn nữa..... Cho đến bây giờ anh cũng

chỉ là một người làm công. Cũng không phải là rất giỏi, Quả Quả không thèm để ý điều này, anh ở đây có địa vị xã hội? Em nhìn anh cao quá.”

“Vậy cô ấy xem trọng anh cái gì? Màu sắc không thể phân biệt, nói dễ nghe cũng không nói nửa câu, thoát nhìn thì ở chung rất tốt, thực ra thâm tâm còn ngang ngược hơn lửa, chuyện gì cũng tự mình quyết định, không thèm hỏi ý ai, tốt đẹp hay phá hoại, chuyện gì cũng tự mình tạo ra tự mình tiêu hóa, sau lớp da có ba linh hồn ba tính cách, không có một cái thuộc tính người, Tần Tri, anh là kẻ mâu thuẫn, với em thì bảy năm tình cảm, với cô ấy thì bảy tháng kết hôn. Tuy tình cảm của chúng ta xảy ra vấn đề là em không đúng, nhưng em tự tin em hiểu anh, cuối cùng cô ấy thích anh ở chỗ nào? Em muốn biết, anh có thể nói cho em biết không? Anh không biết anh khoe khoang hạnh phúc với em không phải lúc nào? Em cái gì cũng chưa nói sai, anh dựa vào đâu mà một lần hai lần đối xử với em như vậy?” Lang Ngưng hét, từng câu từng câu trút ào ào, không biết là nói với Tần Tri, Chương Nam Chính hay là chính cô.

Tần Tri không hiểu anh sai ở chỗ nào mà Lang Ngưng lại giận dữ. Anh cảm thấy anh không nên dễ dàng cô. Anh không có nghĩa vụ này, nhưng không dễ, thì..... Anh nhìn Lang Ngưng – lồng ngực phập phồng, hơi thở dồn dập, vỗ mu bàn tay cô, an ủi: “Đừng lo lắng, là anh không đúng, xin lỗi em, sẽ không chọc em nữa, em từ từ nói, đừng khóc..... Khóc, anh không thể đỡ..... Lại khiến em tức giận. Hơn nữa, anh dễ dàng em.... Quả Quả sẽ không vui.”

Lang Ngưng đang muốn khóc, nhưng một câu của Tần Tri khiến những giọt nước mắt nghẹn trở lại, khoe mắt cô như vương hai giọt lệ, nhìn vào vẫn khiến người ta phải đau lòng, trước đây, Tần Tri không chịu nổi nhất là những khi gương mặt cô như vậy. Một khi nhìn thấy, sẽ bằng mọi cách đồng ý, tuyệt đối không dám cưỡng lời.

Lang Ngưng cầm khăn quàng cổ lau khoe mắt. Nhân viên phục vụ đã đưa một hộp khăn giấy lên bàn.

“Cám ơn.” Tần Tri vội vàng nói, cậu phục vụ lại hung hăng liếc mắt nhìn anh. Tần Tri âm thầm nín nhịn, bực bội anh không thể lập tức đi khỏi chỗ này.

Lang Ngưng cố kìm những cảm xúc, thở một hơi dài: “Xin lỗi, không liên quan đến anh, chỉ là mấy ngày nay em thật sự hoảng loạn. Ba, mẹ, trong nhà, trong công ty, chuyện tình cảm, mọi chuyện không hay ho cứ ập đến, trước khi đến em vẫn tự hỏi liệu có mang rắc rối đến cho anh không, nhưng thật sự em không có ai để chia sẻ, bên ngoài mọi người đều thấy em rất hoàn hảo, điều kiện gia đình tốt, bản thân cũng biết vươn lên. Lang Thị không lớn, nhưng công việc cần giải quyết liên tục ủa tới. Như em, trong mắt mọi người, em đang oán hận, đáng ra em không nên gặp chuyện như thế.....”

Tần Tri không biết lúc này anh đang trở thành cái gì của Lang Ngưng, anh hiểu người phụ nữ này, vì hoàn cảnh gia đình, từ nhỏ cô rất ít khi thổ lộ cảm xúc với bạn bè, tự cô dồn ép cô, mới nhìn thì thấy rất thoải mái, thật ra bởi vì quá phòng bị nên lại nhạy cảm hơn những người khác nhiều. Tần Tri yên lặng nghe, cũng như bảy năm trôi qua trước đây, bình thường cũng chỉ có thể yên lặng nghe cô, anh rút khăn giấy đưa cho Lang Ngưng, an ủi: “Họ không phải em, em cũng không phải họ, họ không biết chuyện, em cũng đừng quá khó chịu. Người khác cũng chưa hẳn là nói em, chính họ cũng có những chuyện phải lo.....Lang Ngưng, anh thật sự không cố ý khiến em để ý, bây giờ anh chỉ có thể làm một người bạn khuyên giải vài câu, anh muốn kết hôn, anh..... Anh biết anh rất yêu Quả Quả. Lại nói nhiều... Anh không phải là người nhiều lời. Nếu anh nói nhiều, anh cảm thấy có lỗi với cô ấy.”

Lang Ngưng gấp khăn giấy, cô nắm khăn giấy thành một đóa hoa hồng màu trắng để vào gạt tàn, sau đó quẹt diêm châm vào, lặng lẽ nhìn bông hoa biến thành một đám tro tàn. Sau đó, cô lại cuốn một đóa, lại thiêu, lại cuốn.

Hết chương 26

27. Chương 27

Dịch : Hoài Phạm

Tần Tri yên lặng, nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt anh, người phụ nữ anh từng yêu, người phụ nữ anh có thể nhìn hành động của cô và biết cô đang mất mát rất sâu, nhưng lúc này, anh không còn nghĩa vụ dỗ dành cô.

Lang Ngưng đốt rất nhiều hoa hồng giấy, dường như cô muốn đốt cháy những cảm xúc nội tâm của chính mình, cho đến khi không còn khăn giấy để đốt, cô mới cười gằn, hỏi Tần Tri: “Quan Thục Di sẽ không bởi vì em đến mà tức giận em chứ?” Lang Ngưng nói xin lỗi, nhưng giọng nói lại không có nửa ý muốn xin lỗi. Giọng điệu của cô bình thản như chưa từng có gì xảy ra, thậm chí đượm vẻ hơi khinh bỉ.

Tôi uất ức, anh phải theo tôi, tôi không muốn, em muốn có tôi.

Tần Tri lắc đầu, nhìn cô, nếu là trước kia, anh sẽ không đối đầu với cô, Lang Ngưng đối xử với anh thế nào, anh đối xử với Lang Ngưng thế nào? Hai người họ đều cảm thấy khi người khác nói yêu đương cũng giống họ. Nhưng bây giờ nhìn lại thì không phải như vậy, Lang Ngưng là loại người không bao giờ cho ai cơ hội tìm hiểu gốc rễ con người cô, thoát nhìn thì điều đó rất hay, nhưng cô sai, nếu cô không đúng, cô sẽ nhận lỗi rồi sửa chữa. Cô sẽ không vì gia thế hiển hách của mình mà ý thể hiếp người, cô sẽ nhượng bộ trước. Khách sáo xin lỗi. Mọi người đều nói cô tốt, xuất thân tốt, gia giáo tốt, giờ tay nhắc chân đều có phong phạm của tiểu thư khuê các.

Trước kia, Tần Tri không hiểu, thậm chí anh còn thích một Lang Ngưng như vậy. Lang Ngưng là giấc mơ của mọi người đàn ông, cô chỉ có thể làm nữ thần. Tình yêu của cô đòi sự hoàn mỹ, đáng tiếc, cuộc sống lại tràn đầy những điều khiếm khuyết, chỉ có tiếc nuối.

Để tâm suy nghĩ, Tần Tri cuối cùng hiểu ra! Mọi thứ của Quan Thục Di đều lấy Tần Tri làm trung tâm. Trong tình cảm, nàng biết cái gì là tốt, cái gì không thể chạm vào. Không phải Quan Thục Di trời sinh đã thông minh, với cách giáo dục của nhà nàng, ở nhà nàng, nhà mới là tất cả, có nhà người đàn bà có tất cả, không có nhà người đàn bà không có cả chính mình.

Minh bạch tất cả, Tần Tri trầm tĩnh lại. Anh cười, đưa khăn tay, mặc kệ Lang Ngưng đốt từng bông hoa giấy. Tần Tri suy tính một hồi, vẫn quyết định nói rõ một chuyện, anh không thể để Lang Ngưng ảo tưởng. Anh sẽ lập gia đình, anh phải sống vì gia đình của anh.

Anh gọi tên cô: “Lang Ngưng.”

Lang Ngưng ngẩng đầu nhìn, trong ánh mắt có sự mong chờ, cô hy vọng... Sau khi mất Chương Nam Chính, cô cảm thấy có một tấm bình phong hiểu cô cũng không tệ.

Tần Tri khẳng định với cô, “Quả Quả sẽ không vì em đến mà tức giận, có lẽ thâm tâm cô ấy cũng không nhìn em như một mối đe dọa, không chừng sáng mai khi em vào lễ, ít nhiều cô ấy còn quan tâm chăm sóc em, chứ không có thời gian mà giận dữ. Hơn nữa, mấy ngày nay, việc Quả Quả cần làm rất nhiều, em cũng biết, những chuyện trong nhà kiểu này anh không rảnh làm. Tuy anh và cô ấy mới ở gần nhau bảy tháng, nhưng với cô ấy mà nói, như vậy là đủ. Bọn anh là người ở thành phố nhỏ, so với những người ở thành thị lớn như em vốn dĩ cội rễ khác nhau, chúng ta tưởng quỹ đạo của mọi việc đều giống nhau, nhưng dù đi đâu, gặp chuyện gì, xương cốt bên trong vốn là thứ không thể thay đổi.

Về nhà, về ngôi nhà của mình, con người phải sống dưới mái nhà thuộc về chính mình, mới có niềm vui.

Quả Quả rất què kệch, có lẽ cả đời này cũng không thể đi lên vũ đài của em, cô ấy không bằng em, chính cô ấy cũng biết nên không tranh. Anh là chồng cô ấy, từ hôm kia khi bọn anh nhận giấy kết hôn thì đã như thế, bọn anh sẽ tự có trách nhiệm với nhau. Cô ấy sẽ là một người vợ tốt, anh cũng sẽ cố làm một người chồng tốt. Theo ý em, Quả Quả có lẽ thật sự không thể ngẩng mặt lên, vậy thì thế nào, anh sẽ lên. Việc anh làm, cô ấy không hiểu, nhưng vậy thì sao? Anh là chồng cô ấy, cô ấy biết, vậy là được. Nghĩa vụ giữa vợ chồng là chuyện trong gia đình, nó và địa vị xã hội không có liên quan gì với nhau. Anh biết em nghĩ gì, làm bạn, anh hy vọng em tôn trọng vợ anh. Nếu em vẫn tỏ vẻ khinh khi cô ấy, ngay cả bạn sợ là chúng ta cũng không thể.”

Lang Ngưng nhào người về phía trước: “Bảy năm, trong bảy năm, chúng ta một giờ không được thấy nhau thì chỉ cảm thấy muốn chết, người phụ nữ có bao nhiêu cái bảy năm? Anh đừng làm ra vẻ khó xử, em không đến để quấy rối, thật, em chỉ tới than vãn, em chỉ không thể tin được chỉ bảy tháng mà anh đột ngột kết hôn, nếu anh vì trốn tránh em mà kết hôn thì không cần thiết, anh xem đi, lúc này em cũng có hay ho gì?”

Không đến được với nhau, chúng ta cũng chẳng cần bám víu hay tức giận, còn như vậy nữa chỉ dẫn đến cả hai cùng thua thiệt. Anh không cần phải tự bắt anh cả đời đi lấp hố, Tần Tri, anh có thể tìm được một người rất tốt, tốt hơn một trăm lần so với em cũng có thể. Tin em đi, Quan Thục Di không xứng với anh, từ tâm hồn đến cơ thể, hai người là hai thế giới khác nhau!”

Lang Ngưng nói hết, chăm chăm nhìn vào Tần Tri, như trước đây, lại muốn anh thừa nhận.

Tần Tri cười cười, anh vuốt tấm hình nhỏ dán sau di động, trên tấm hình là gương mặt tươi cười của Quan Thục Di, lúc này, ví tiền của Tần Tri, trên cửa sổ trong nhà, thậm chí trên cửa phòng tắm bồn cầu Quan Thục Di cũng dán ảnh mình lên đó, nàng nói đây gọi là độc quyền, chỗ nào có Tần Tri thì nhất định phải có Quan Thục Di.

Anh ngẩng đầu, giọng rất chắc chắn, nói với Lang Ngưng: “Cuộc đời anh chỉ có thể lấy Quan Thục Di, tình cảm bảy tháng này và bảy năm qua không khác nhau. Trước đây anh không tin, anh không tin liệu còn thứ gì có thể tồn tại sau khi tình cảm đã bị thời gian mai một..... Nhưng Chương Nam Chính nói đúng một câu, em muốn sao cậu ấy sẽ bắc thang cho em. Em biết rõ là giả, em vẫn đi cùng, hái một thứ em không với tới. Quan Thục Di cũng không tin câu nói này, nên cô ấy không bảo anh bắc thang, anh lấy cô ấy bởi vì..... Nói thật buồn cười, trong lòng anh, Quan Thục Di..... Cô ấy là mẹ, là chị gái, là em gái, những lúc anh cần sự giúp đỡ, cô ấy sẽ giúp, anh khiêm khuyết, cô ấy sẽ bù. Ở gần cô ấy.... Anh cảm thấy bình yên. Đời người, nói thật, chỉ cần có bình yên.”

Lang Ngưng vỗ bàn thật mạnh, cười gằn: “Anh định gạt ai!? Anh đơn giản là định cười nhạo nỗi bất hạnh của em. Anh không yêu cô ấy, anh nhìn vào mắt em mà nói, anh vốn dĩ không yêu cô ấy, anh chọn cô ấy là để trả thù em, anh muốn em hối hận cả đời.”

Tần Tri cũng cười: “Không phải, Lang Ngưng, trả thù em, anh có lợi sao? Chuyện không có lợi, anh làm làm gì? Trước kia anh quanh co đường vòng, lúc này mới đi đúng hướng, nếu lời này khiến em giận..... anh xin lỗi, thật sự xin lỗi, Lang Ngưng, anh mong em hạnh phúc. Có lẽ là có hiểu lầm, có lẽ sáng mai Chương Nam Chính sẽ đến gặp em, nói với em, Ngưng Ngưng, là anh sai. Em cũng biết cậu ấy không dứt khoát, nhưng không xấu. Còn... Một chuyện, anh muốn nói, nhưng sợ em tức giận.”

Lang Ngưng hừ lạnh: “Tần Tri, thế nào mà anh cũng học theo anh ta, anh dừng lại đi. Trước đây nếu nghe những lời này em sẽ rất cảm động, bây giờ, em nghe lại thấy ghê tởm, có gì thì anh cứ nói, tính em bây giờ « được » lắm, bị người ta đá em còn nhịn được, còn cái gì khác không thể nhịn?”

Tần Tri nhìn ra ngoài cửa sổ, quán sát cảnh vật quê hương, giọng anh rõ ràng hơn: “Gần đây anh đã nghĩ thông một chuyện, dù anh và em kết hôn, cũng chia tay sớm thôi. Lang Ngưng, em muốn cả thế giới, với anh mà nói, thứ đó quá cao không thể lấy được. Anh là người thoả mãn với bản thân, ba trăm tệ – anh có thể qua một tháng, ba ngàn tệ anh cũng có thể qua một tháng.

Tuy anh và Quả Quả không có thời gian bảy năm xa xỉ để quen thuộc nhau, nhưng... Lang Ngưng em biết không, Quả Quả sẽ chăm sóc anh cả đời, dù anh có bao nhiêu khuyết điểm..... Cô ấy không quan tâm. Anh muốn lấy cô ấy, bởi vì khi anh là một người bình thường cô ấy đã chăm sóc anh như vậy, sau này dù anh gặp chuyện gì, làm gì, cô ấy cũng sẽ bao dung giúp anh, tha thứ cho anh, anh sẽ đối xử với cô ấy thật tốt, vì lấy cô ấy có thể thay đổi cuộc đời thành tốt đẹp hơn, trả giá một phần có thể nhận được mười phần, có cô ấy, anh rất yên tâm, thậm chí anh cảm thấy mình không xứng với cô ấy. Lời này nghe không ổn, nhưng theo anh thấy, Quả Quả hơn em, đương nhiên cái hơn này, chỉ nói lên Tần Tri anh không biết nhìn người.

Lang Ngưng, em là một cô gái xuất sắc, dù là Tần Tri, hay Chương Nam Chính cũng chỉ là một khách qua đường. Bọn anh không thể tiên đoán sau này sẽ có chuyện gì xảy ra, anh nghĩ, chúng ta chỉ có thể xác định trách nhiệm về tình cảm của mình, anh muốn có trách nhiệm với Quan Thục Di, có trách nhiệm cả đời.”

Lang Ngưng cười cười vẻ châm chọc, nguyên một bụng oán hận, thời khắc này, cô lười phản bác, cô không nói chuyện, yên lặng suy nghĩ, Tần Tri cũng không nói nữa, anh lấy di động nhắn tin cho Quan Thục Di, anh ở đâu, anh ngồi với anh, anh kể lại hết rồi gửi tin nhắn. Ở tình huống này, một chút anh cũng không muốn giấu.

Chương 27:

Dịch : Hoài Phạm

Quan Thục Di đang nói chuyện với Quan mẹ, đối với những câu hỏi dồn dập của bà, nàng không biết trả lời thế nào.

Quan mẹ và Quan ba ba ngồi cạnh nhau, giờ phút này hai ông bà bắt đầu lo lắng, đồng ý cho bọn trẻ lấy nhau -chuyện này quá vội vàng, con gái ông bà qua năm đã hai bảy hai tám, như bị quỷ thôi thúc, vậy là nhanh chóng tiến hành đám cưới, mặc kệ Quả Quả có đến tuổi hay không, nhưng nếu theo như lời anh chàng kia, Tần Tri lâu dưới ở thành phố lớn ‘bưng bít’ tốt như vậy, thì dựa vào đâu lại thích đưa con gái bình thường, xuất thân trong một gia đình bình thường như nhà họ. Chắc chắn có vấn đề, hơn nữa vấn đề nhất định không đơn giản.

“Mẹ ơi..... Chúng con sắp phải kết hôn, lúc này ba mẹ mới nói không phải chậm rồi sao?” Quan Thục Di trách, tay bấm loạn xạ trả lời tin nhắn cho Tần Tri. Thái độ em trai nàng lúc này lại khá tích cực, thậm chí là mừng như điên, từ trên trời giáng xuống một ông anh rể lắm tiền, thằng nhóc lòng vòng trong phòng vài vòng, lặng lẽ đi ra phía sau lưng chị, lén lút nhìn nàng gửi tin nhắn, Quan Thục Di buông điện thoại, nhéo em một cái. Hai chị em hi hi ha ha đùa giỡn, căn bản không hề để tâm đến ba mẹ.

“Quả Quả! Mẹ và ba mà lo muốn chết! Mà làm sao vậy?! Tần Tri mà theo như mà nói thì cái gì mới là thật? Mà nói rõ với mẹ..... Con bé này làm sao lại như vậy? Mà muốn chọc mẹ điên lên à?! Bây giờ chúng tao già rồi, cả một câu nói thật cũng không có, trong mắt mà còn có ba mẹ không? Mà.....” Quan mẹ nuốt nước miếng hạ giọng hỏi: “Mà đã làm gì phải không?”

Quan Thục Di sắc mặt một cái, vội vàng đẩy em ra ngồi nghiêm chỉnh, thái độ rất chân thành nói với mẹ: “Cái gì là nói thật hay không thật, anh ấy vẫn ở dưới lầu, ba mẹ nhìn anh ấy lớn lên, ông nội bà nội ba mẹ cũng quen biết nhiều năm. Chuyện nhà anh ấy từ tổ tông tám đời, ba mẹ không phải đều rõ ràng rồi? Con không hiểu mẹ nghe được cái gì? Chẳng lẽ người khác nói, so với cái mẹ nhìn thấy còn quan trọng hơn? Hay là con không lấy anh ấy nữa? Chờ chúng con qua lại tìm hiểu thêm vài năm, chờ con mò anh ấy từ trong ra ngoài, xem ‘dài ngắn bao nhiêu’ thì con đã ba mươi, ba mươi tuổi còn có thể kết hôn được không?”

“Chuyện đó thì thế nào? Họ hàng đã đến đây, thiệp cưới cũng đã phát ra, tiền lễ đã thu đủ, con bé này, mà còn tưởng tượng cái gì? Mẹ lo lắng mà chịu thiệt, điều kiện người ta tốt như vậy, dựa vào đâu mà chọn mà? Hơn nữa, nó nói với mà cái gì cũng phải nói ẹ biết, mẹ và ba mà phân tích ày, nghe chưa?” Quan mẹ lại dồn dập, chỉ hận giờ phút này không thể giải phẫu luôn Tần Tri mới an tâm.

Mở cửa, Quan Thục Di bắt đắc dĩ: “Mẹ, chuyện này không quan trọng, anh ấy bị bệnh mù màu, con sống với anh ấy sẽ vất vả, anh ấy xin lỗi con, cả đời sẽ đối xử tốt với con, thế này còn không được, vậy mẹ bảo con phải làm thế nào. Chuyện này xin mẹ đừng nói nữa, mẹ còn nói nữa, ngày hôm nay xong luôn, con thấy anh ấy tốt, con thích anh ấy. Anh ấy cũng thích con, vậy còn chưa đủ sao? Nếu mẹ lo lắng, để con bảo anh ấy viết giấy cam đoan? Cam đoan toàn tâm toàn ý yêu thương Quan Thục Di, hơn nữa hướng về nhân dân cả nước thế thôi?”

Quan mẹ đứng lên, đi lại trong phòng, vừa đi vừa lải nhải: “Cũng không cần như vậy, hai đứa kết hôn, mau có con, nhà có con mới gọi là có gốc. Về sau có chuyện gì, không nhìn mặt mà, cũng phải nhìn mặt con mà, đúng không? Chuyện của nó để mẹ nói, miễn cho họ hàng làng xóm nói mẹ vì tiền gả con..... Người nhà bên đó cũng thật là, cái gì cũng dấu, nói một chút không được sao? Hôm qua mẹ gặp ác mộng, mơ thấy ba mà chạy vào toilet, cả người dính phân, thối kinh.....”

Quan ba ba bắt đắc dĩ nhìn người vợ đầu đất quay tới quay lui, ông khoát tay về phía con, quên đi, cuộc nói chuyện này cái gì cũng nói không rõ. Con ông cầm áo khoác, giơ tay chào theo kiểu quân đội, sau đó bước ra cửa lặng lẽ chuẩn đi, vợ già nhà ông còn lải nhải không dứt, Quan ba ba rót trà vào ly, cũng lặng lẽ bỏ đi. Trên thế giới này, nhiều chuyện khi muốn nghĩ lại càng nghĩ không ra, càng suy nghĩ lại càng có vấn đề, cứ để mặc bọn chúng, lúc này, có nói gì cũng đã muộn..... Hôm kia, hai đứa còn mượn hộ khẩu. Quấy đục thêm sẽ thế nào? Chẳng lẽ bảo con kết hôn lần nữa? Bây giờ, tốt nhất là nói rõ ràng với hai ông bà dưới lầu mới là đúng đắn. Con ông sẽ vào ở đó, nhà chồng đối xử tốt với nó mới là hạnh phúc cả đời của nó.

Quan ba ba đi ra ngoài, lại quay về phòng lặng lẽ cầm một hộp pháo hoa rồi mới đi xuống lầu, bồi đắp tình cảm với người quen cũ.

Khi quán nước đóng cửa, Tần Tri và Lang Ngưng cùng đứng ở ánh đèn đường, điều nên nói đã nói, không nên nói cũng đã nói, lúc này, họ yên lặng, đứng thẳng.

Những bông tuyết vẫn phát phơ, từng bông rất lớn bay la đà, theo dự báo thời tiết, đây là trận tuyết lớn nhất những năm gần đây. Họ nói chuyện rất lâu, mở lời, từng câu từng câu đúng công thức. Tần Tri nói anh không tức giận, có tức giận cũng qua rồi, anh mong Lang Ngưng hạnh phúc, Lang Ngưng cũng chúc anh hạnh phúc. Dáng vẻ của cô khi nói câu ấy cay đắng đến nỗi Tần Tri nhớ tới câu tục ngữ “Ruộng cần không có người canh, ruộng phì nhiêu lắm người tranh.”

“Cám ơn anh. Gặp lại sau, Tần Tri!” Lang Ngưng thật tâm nói cám ơn, hơn nữa tam biệt trước.

Tần Tri lắc đầu, anh vẫn như trước, bắt tay Lang Ngưng, anh là đàn ông, không thể không có phong độ: “Mang theo đi, thời tiết bên này so với nơi ở của em thấp hơn cả mười độ.”

Lang Ngưng nhận cái bao tay nhìn về phía trước, con phố nhỏ đã bị những bông tuyết bao phủ dày đặc. Cô không ở lại, cô an ủi bản thân, cô chỉ thiếu một người tâm sự, một giọng nói trong lòng vang lên. Bây giờ, cô trút hết rồi, nhà cũng phải về. Cuối cùng vẫn phải đối mặt, nếu Quan Thục Di không thích cô, vậy đêm nay cô sẽ đi.

“Chúng ta..... Ở chỗ này chính thức chia tay đi, em chúc anh hạnh phúc.” Lang Ngưng giơ tay, chân thành nói với Tần Tri.

Tần Tri cười cười, chỉ tay về phía xa xa, đen như mực, nói: “Nghe nói nhà Chương Nam Chính muốn mở một làng du lịch có sân golf ở đây, đã bỏ khá nhiều vốn, thậm chí tốn không ít ‘bôi trơn’”

Lang Ngưng chớp mắt, nhếch lông mày nhìn về phía trước.

Tần Tri chạm mũi giày vào đất, vẽ một đầu heo, anh chỉ vào cái đầu heo, nói: “Tuy rằng họ đã mua rất nhiều. Tuy nhiên..... Anh nghe nói vùng phụ cận có một số hộ bị cưỡng chế, chỗ họ ở tuy không lớn lắm, nhưng mở trại chăn nuôi heo là đủ rồi, em biết đất nước đang thúc đẩy ngành chăn nuôi, chúng ta hẳn nên đầu tư mạnh vào mảng này. Xây dựng nhà máy chế biến thực phẩm, hiệu quả rất nhanh.”

Tế bào khắp cơ thể Lang Ngưng phút chốc sôi trào. Cô khịt mũi, hỏi anh đầy mong đợi: “Làm sao anh biết tin này?”

Tần Tri nhếch miệng: “À..... Đây là do em họ cả của thôn thượng lưu nói, em họ cả nói, anh họ lớn gần đây đang đề cập đến chuyện mua đất với người ở đó, anh nghĩ tin tức này không sai. Đầu tư vào một công ty chế biến thực phẩm từ heo khoảng mười vạn, mười vạn mua đất, một vạn mua heo. Còn làng du lịch, tu sửa cả mấy mươi vạn, sân golf thêm vài vạn, biệt thự an dưỡng bên cạnh vài vạn nữa, anh cảm thấy thật là ‘có ý tứ’. Đầu tư nhà máy chế biến thực phẩm đi, có tương lai hơn. Phí tổn thấp, một năm có thể quay vòng vốn vài lần.”

Lang Ngưng nở nụ cười, tâm trạng tốt hẳn, cô bắt tay Tần Tri thật chặt: “Thật ra anh rất hẹp hòi. Anh vẫn giận Chương Nam Chính đúng không?”

Tần Tri buông tay: “Anh không tức giận, cậu ấy là gì? Anh cảm ơn cậu ấy. Anh chỉ thấy đất đai ở đâu cũng có thể thành tiền, không đầu tư thì thật đáng tiếc.”

Lang Ngưng định bắt tay lần nữa, Tần Tri lắc đầu, anh chỉ về phía cách đó không xa: “Anh phải đi, Quả Quả tới đón.”

Quan Thục Di dẫm trên tuyết, sâu một bước, cạn một bước tới đón Tần Tri, sắp kết hôn, nếu ngã, nàng gả cho ai?

Lang Ngưng nhìn bóng người chậm rãi đi tới, lần này thật sự tỉnh ngộ.

Cô nhìn hai người họ tay trong tay, dìu nhau đi trên tuyết, người kia, trước đây là cô, bây giờ đã là người khác.

Hết chương 27

28. Chương 28: Thái Độ Đối Xử Với Con Rể Mới

Dịch : Hoài Phạm

Trong thể loại kịch Hý Nam* cũ thường có một tử huyệt là quá huênh hoang chuyện mẹ vợ dùng tiền làm « thể lực », há miệng là tiền, ngậm miệng là tiền, bắt con rể nghèo khó phải có sính lễ.

* – loại hình nghệ thuật sân khấu miền nam, thời xưa

Lại nói, dựa theo tác phong trước sau như một của Quan mẹ, nếu bà làm ra chuyện đó cũng không ngoài dự kiến, mà con bà cũng thường để mẹ mình vướng vào cái trò luẩn quẩn đó. Quan Thục Di dẫu một tay với ba mẹ, theo bản năng không phải là cố ý.

Nàng sợ cha mẹ nàng làm khó Tần Tri. Sự thật chứng minh nàng hiểu lầm, giọng Quan mẹ rất chất, nhưng bà không đòi thêm sính lễ.

Sáng tinh mơ, Quan mẹ lại bắt đầu lải nhải, lời nói ào ào không dứt: “Quả Quả, mẹ vốn nghĩ, con gái nhà này tuy không phải rất đẹp, nhưng cũng là nhà có điều kiện. Trước kia con nhỏ thì vô tâm không để gì vào mắt, ba và mẹ nói với nhau, con lớn sẽ gả gán gán, nhìn thấy con thường xuyên, cũng không sợ con chịu thiệt. Người làm cha mẹ, đều muốn gả con cho người làm quan, người làm quan cũng không nên giống trong TV, trong phim, cái gì mà hào môn thế gia, sĩ diện bức người..... Gả cho người như vậy là tìm tội mà ăn, đúng không, thành thật nói xem?”

Quan mẹ kéo tay Quan Thục Di, Quan Thục Di ngơ ngác nhìn lại mẹ. Nói thế nào đây, tâm trạng hơi phức tạp, cảm xúc... có một chút thất vọng, chẳng lẽ nàng thật sự không có kết quả đến vậy?

Quan mẹ chỉ đồng đồ xa xỉ trong nhà, “Mắc lắm phải không? Mẹ hỏi rồi, toàn những món đồ quý.”

Quan Thục Di lập tức lắc đầu: “Không bao nhiêu, đều là hàng giá rẻ!”

Quan mẹ khoát tay đầy vẻ trào phúng, châm chọc con: “Mày gạt ông bà già này chuyện Tần Tri, sợ chúng tao đòi thêm sính lễ thẳng đó chạy mất sao?”

Quan Thục Di lập tức đỏ mặt, xấu hổ cúi đầu, thật sự là nàng nghĩ như vậy.

Quan mẹ thở dài, buông tay con gái, bà gẩy những sợi tóc trên trán phủ xuống hai hàng lông mày của nàng, lơ đãng suy nghĩ, đến khi những sợi tóc không còn vướng vào mi, mới thở dài: “Mấy thứ trong TV chỉ toàn là lừa bịp người ta, lúc con còn nhỏ mẹ vẫn nói mà. Nhưng con như vậy, mẹ chỉ sợ con bị Tần Tri khinh bỉ, thẳng đó cái gì cũng giỏi, tính tình cũng tốt, lại có tiền, mấy cái đó không hẳn đã tốt, lấy nhau rồi con sẽ phải bù đắp nhiều, nếu nó thật sự chỉ là một thằng công nhân đào than thì tốt rồi..... Cả đời nghe lời mày, chỉ biết có mày.”

Quan Thục Di lập tức phản ứng: “Mẹ, sao mẹ lại nói vậy?”

Quan mẹ cười khổ: “Con mẹ sinh, mẹ còn không rõ sao, bề ngoài bình thường, cá tính bình thường, vóc dáng bình thường. Công việc không có, gia thế không có, thật ra mẹ và ba con rất ưng ý Tần Tri..... Chỉ là vì ban đầu nghĩ nó không bằng mày, ba mẹ nghĩ, mắt nó không tốt, nhà bán hoa quả, con vào đó vốn dĩ đứng hơn nó một cái đầu, như vậy cả đời nó phải đỡ con, nghe con. Chỉ cần nó tốt với con, mẹ và ba con có phải chu cấp thêm một ít cũng không sao, người một nhà, nếu sống chung với nhau được thì quá tốt, còn..... Ba mẹ ở trên lầu, lỡ mà có chuyện không hay, ba mẹ có thể lập tức đỡ cho. Nhưng Bây giờ người ta hơn mày, Quả Quả, đồng ý với mẹ chuyện này...”

Quan Thục Di ngây dại, những lời từ mẹ nàng nói ra làm lòng nàng, ngoại trừ nổi xúc động, còn thêm cảm giác nhút nhát: “Mẹ..... Mẹ nói đi.”

“Lấy nhau rồi, đừng có con sớm, nhé? Mẹ lo lắng cả đêm qua, tốt nhất là đừng vội có con, nếu người ta hối hận, con cũng không phải đau lòng vì con mình, nhưng có con rồi thì lại khác. Ít nhất... Có chuyện vẫn có thể tìm một người tốt, không phải vẫn còn nhà sao, cùng lắm cả hai căn cũng được!” Quan mẹ nghiêm nghị, mặt đầy thận trọng.

Tim Quan Thục Di như bị vật gì va vào, nước mắt chảy ra: “Mẹ..... Ai nói chúng con lấy nhau sẽ đi, mẹ suy nghĩ nhiều quá, Tần Tri không phải người như vậy.”

Nhẹ nhàng ôm vai con, Quan mẹ vuốt ve lưng nàng, nói: “Mẹ chỉ sợ, nếu thằng khốn nào không cần con mẹ nữa, mẹ cũng chuẩn bị trước đường lui cho con, nó có tiền, cái gì cũng tốt, lỡ nó chơi bời với mấy đứa con gái dơ bẩn, ly hôn vợ, vậy thì sẽ thế nào, mẹ sợ con mẹ chịu thiệt. Mà cũng thật, ba và mẹ lo lắng đến ngủ cũng không được!”

Quan Thục Di bỗng cảm thấy một nỗi tủi thân kỳ lạ, Tần Tri không thể có con, mẹ nàng lại lo lắng, nàng cũng không thể có con. Nàng yên lặng rơi nước mắt trong lòng mẹ một lúc, rồi đứng lên lau, cười với mẹ: “Mẹ, nhìn mẹ kìa, Tần Tri không phải là người như vậy, con biết mẹ lo lắng vì muốn tốt cho con. Nhưng..... Anh ấy nhất định sẽ đối xử tốt với con.”

“Mẹ cũng chỉ vì quan tâm, mấy người dưới lầu theo ba con nhìn, chắc chắn là cấp dưới của Tần Tri, luôn nói ba mẹ phải đề phòng cái người suýt bị xe đụng ngày hôm qua. Sau này con cũng phải nhớ gần gũi với mấy người bên nhà nó, còn.....” Quan mẹ còn muốn nói, bên ngoài vang lên tiếng đập cửa.

Quan Thục Di vội vàng lau sạch nước mắt đi ra mở cửa, Tần Tri đang đứng ở cửa, mỉm cười: “Bà nội nói muốn đi tát đồ, em để chỗ nào? Anh tìm không thấy, cũng không biết cặp nào màu hồng.”

“Mẹ em đang ở trong này.” Quan Thục Di sợ anh nói lộ, vội vàng chặn lời anh.

Quan mẹ cũng lau nước mắt, lập tức tươi cười, bà không hay biết, giờ phút này, nụ cười trên mặt bà mang theo sự nịnh bợ đầy vẻ bất đắc dĩ, sự đánh đá cả vú lấp miệng em cũng biến mất, bà cúi đầu không phải vì tiền mà vì muốn con rể đối xử tốt với con bà.

Ngô Gia Dương nói về Tần Tri như cơn lốc thổi vào bầu trời yên tĩnh, đảo lộn tất cả. Anh ta không biết rằng cái mà anh ta gọi là góp một viên gạch xây nhà khiến hai ông bà nhà họ Quan áp lực đến thế nào. Thằng bé “móc than” bình thường đột nhiên biến thành ông chủ lớn, ông chủ lớn lại có một tiểu thư nhà thiên kim bám theo, vậy con gái họ làm sao bây giờ, người ta yêu nhau bấy năm, con gái họ mới quen Tần Tri bảy tháng. Người ta xinh đẹp, gia đình phú quý, nhà mình ngoài mấy căn hộ để ở, lại còn một công ty phế liệu. Ôi..... Lấy cái gì so với họ?

“Tần Tri! Đến đây, mau đến đây ngồi!” Quan mẹ vô cùng thân thiết kéo Tần Tri vào.

Tần Tri cười cười, nghiêng người tránh ra, Quan ba ba chấp tay sau lưng, chậm rãi bước từ phía sau anh vào phòng. Ông lão tìm Tần Tri nói chuyện từ tối qua, không biết Tần Tri nói chuyện gì. Lúc này, mặt Quan ba ba đầy vẻ đắc ý. Cười tủm tỉm, cả gương mặt bừng sáng, đầy dễ chịu.

Chương 28: Thái độ đối xử với con rể mới

Dịch : Hoài Phạm

Căn phòng này là phòng mới của Tần Tri và Quan Thục Di, thời gian Quan ba ba trang trí phòng, ông gấp tới chạy trật cả chân, muốn tiết kiệm tiền cho con, mỗi cây đinh mỗi tác sắt ông trả giá đến 3 lần mới chịu mua, cửa phòng cũng là ông tự đưa lên xe ba bánh kéo về. Tất cả chỉ vì để con dư thêm một ít. Ông làm việc này, không biết con ông có nhìn thấy không, có lẽ phải chờ tới khi họ làm cha mẹ mới có thể thấy?

Họ hàng đều đã trên lầu, âm thanh lọc cọc của những lá bài lật chược bài thỉnh thoảng lại văng vẳng truyền tới, ngẫu nhiên giữa tiếng hồ bài huyền ảo, xen lẫn vài tiếng mắng chửi từ bên ngoài truyền vào, tiếng la hét chanh chua lọt vào lỗ tai ba mẹ Quan Thục Di, lúc này..... Bỗng nhiên hơi ngưng ngừng, ai bảo trước đây họ làm con rể bề mặt!

Quan ba ba không biết nên nói gì, ông móc gói thuốc lá, rút ra một điếu đưa cho Tần Tri. Xua hai tay, Tần Tri vội vàng từ chối: “Chú, con không hút thuốc.”

Quan Thục Di gõ tay lên đầu anh một cái, cốc! hăm he: “Gọi ba!”

Hai ông bà phút chốc ngây người.

Về mặt Tần Tri xấu hổ, lại ngưng ngừng không nói được, trong tư tưởng của anh, ba hoặc mẹ, những chữ này là dư thừa, những chữ đáng xấu hổ..... Cũng là những chữ thương tâm.

“Không..... Không sao, không sao!” Quan ba ba vội vàng xoa tay.

Tần Tri nhìn Quan Thục Di, lặng lẽ nói không ra tiếng: “Ngô Gia Dương?” Quan Thục Di vẻ mặt tức giận gặt đầu, làm động tác muốn giết người.

Tần Tri tỏ vẻ đã hiểu, xem ra, lập tức phải đuổi cái kẻ việc không được phá có thừa kia về mới là đúng đắn.

“Con..... Ăn chưa?” Quan mẹ lấp bắp hỏi một câu.

Tần Tri gặt đầu: “Dạ rồi.”

“Hay..... Hay..... Ăn thêm chút nữa?” Quan ba ba nửa ngày cũng không nói được một câu trọn vẹn.

“Ngô Gia Dương nói, mười câu có chín câu là khoác lác.” Tần Tri giải thích với hai ông bà.

Quan ba ba vội vàng xoa tay: “Người ta.... Người ta cũng chưa nói gì. Cũng không dám nói gì, đều là có ý tốt, chỉ khen con tốt.”

Tần Tri cười cười: “Con chỉ là người làm công, tiền lương ột chút, lấy nhau rồi, tiền trong nhà để Quả Quả quản lý, mọi chuyện con đều nghe cô ấy, trừ khi cô ấy không còn cần con, cho nên hai bác đừng lo lắng.”

Sắc mặt Quan Thục Di đỏ lên, lại nheo mắt thật mạnh. Tần Tri không dám chống lại, đem qua Quan Thục Di thật sự rộng lượng, bây giờ anh phải đền đáp cho nàng.

Quan mẹ lập tức cười tươi, huých vào vai chồng, bà biết lúc này, nếu bà lên tiếng thì không thể uy nghiêm như ông, cũng không hùng hồn, lỡ có nói sai thì không phải khiến con bà xấu hổ hay sao? Bà lại quên, Tần Tri từ nhỏ lớn lên bên cạnh bà, đáng vẻ bà thế nào, Tần Tri đã biết rõ, đến lúc này mới che giấu thì đã quá muộn.

Quan ba ba hít một hơi thuốc, để vợ yên tâm, ông quyết định lặp lại một lần nữa, húng hắng ho khan vài tiếng sau đó ông ngẩng đầu hỏi: “Chuyện của con, Quả Quả đã biết chưa?”

Quan mẹ gặt đầu lia lịa, con gái bà thật thà, nhưng đừng hồng hờ.

Tần Tri trả lời: “Cháu không gặt Quả Quả, chuyện tình cảm trước đây, cháu đã nói rõ ràng với Quả Quả, Lang tiểu thư đã về. Trước đây cháu chỉ là người làm thuê cho nhà cô ấy. Bây giờ cháu cũng làm thuê cho người khác.”

“Thế này, Quả Quả không xuất sắc, nhưng nó chân thật, cũng lương thiện, sẽ thay con hiếu thuận với ông bà con, điều này hai bác cam đoan, còn..... Con..... Con cũng biết tính nó rồi?” Quan mẹ lấp bắp nói mà không thể nói cho rõ. Bà muốn khen con gái một chút.

Quan mẹ bị một câu nói của Ngô Gia Dương: Anh cả một năm ít nhất ‘vào’ trăm ngàn làm hoảng hốt, bại trận không điều kiện. Bà định khích lệ con gái vài câu, nghĩ tới nghĩ lui, hoá ra con bà ngoại trừ tính cách hiền lành lương thiện, ưu điểm khác một chút cũng không.

Hai tay Tần Tri đặt ở đầu gối, nghiêm túc nghe, anh không biết cam đoan thế nào, mới có thể yên lòng hai đấng sinh thành đang bất an này, có một số việc không phải cứ nói là được. Phải cần có vài chục năm thực tế mới có thể chứng minh anh thật lòng yêu Quan Thục Di, hơn nữa tự trái tim anh muốn cùng nàng sống cả đời.

Cần có thời gian, thời gian cả cuộc đời, anh tình nguyện, nhưng bây giờ, xem ra không có ai tin.

“Con yêu cô ấy, hai bác yên tâm.” Tần Tri cuối cùng mở miệng, cẩn thận giải thích.

Vợ chồng Quan gia không nói nữa, chung quy người làm cha mẹ đều giống nhau, dù có được lời khẳng định, họ cũng sẽ bất an, cũng sẽ lo lắng. Hai ông bà đứng lên, tìm cớ bỏ đi. Khi ra đến cửa, Quan ba ba còn lấy tay áo lau bụi trên cánh cửa gỗ, xong xuôi mới đóng cửa lại rồi đi.

Quan Thục Di cũng đứng lên, múc một chậu nước sạch, ngồi xổm trong phòng lau mấy cái chân bàn, Tần Tri đứng cách đó không xa, lặng lẽ mở những gói đồ đạc, mở ra lại đóng vào, giữ đồng hồ ổn định, bức hình cưới lớn được anh treo lên vách tường, nhìn trái nhìn phải vẫn cảm thấy hình như hơi lệch?

“Quả Quả.” Tần Tri quay đầu gọi Quan Thục Di.

Quan Thục Di bỏ khăn lau xuống, ngẩng đầu: “À?”

“Lại đây nhìn xem, sao anh cảm thấy hơi lệch?” Tần Tri nhìn lại tấm hình, nói.

Quan Thục Di đi tới, nhìn từ trên xuống dưới: “Đẹp mà?..... Có lệch đâu?”

Tần Tri từ phía sau ôm nàng thật chặt: “Xin lỗi em. Để em khó xử, đều tại anh.”

Từng hơi thở nóng hổi thổi qua gáy, Quan Thục Di thấy cả người tê dại, nàng khịt khịt mũi, rơi nước mắt, tỏ vẻ thoải mái: “Nói gì đâu không, sao lại xin lỗi ? Điều là người một nhà, anh ngốc quá, áy náy cái gì, cũng không phải là anh sai. Chồng em có bản lĩnh thì càng tốt chứ sao. Mẹ em..... Mẹ cũng là muốn tốt cho em.....”

“Để ba mẹ em lo lắng, xin lỗi em.” Tần Tri lại nói.

Quan Thục Di gật gật đầu: “Ừ, mẹ em ba em dọa ghê quá, nếu em nói sớm một chút thì hay rồi.” Nàng xoay người, nhìn mặt Tần Tri rồi đột nhiên vươn tay, nhéo vào chỗ cũ tức giận: “Em nói anh đó, heo, vấn đề của anh là, từ lúc quen nhau đến giờ, anh chưa bao giờ nói cho em biết, đương nhiên..... Em cũng không có hỏi..... Em không hỏi nên anh im luôn? Anh không thể nói sao? Em bảo anh là một cái đầu đá, đúng là đầu đá? Anh còn làm ba mẹ người ta bất an? Mặt quan trọng hơn? Heo sao? Anh lại không gọi ba mẹ..... Từ hôm kia anh nên sửa lại, đó cũng là cha anh mẹ anh, biết không? Bảo anh kêu một tiếng ba mẹ anh sẽ chết sao?”

Tần Tri kéo tay nàng cùng ngã xuống tấm nệm đặt trên mặt đất, suy nghĩ, hai người nhìn chiếc đèn treo bằng thủy tinh trắng, bỗng nhiên hơi mê muội, một sự lãng mạn như thế – cùng nhau ngã xuống, động tác này vẫn thường thấy trong những câu chuyện tình yêu. Nhưng chuyện phiền lòng càng nghĩ càng nhiều.

Chương 28: Thái độ đối xử với con rể mới

Dịch : Hoài Phạm

Tần Tri ôm thắt lưng Quan Thục Di, thở dài: “Không quen, nói cho cùng anh cái gì cũng không phải, trước đây làm việc cho Lang thị, bây giờ là thể thân cho chủ tịch Thi, có gì cũng chỉ là nhất thời, ai biết khi nào thì biến mất, anh thật sự không cho nó thành chuyện lớn, có vài thứ, khi sáu tuổi, anh chỉ biết, có tiền cũng mua không được, anh không biết chú hay thím..... Vì sao có thể nhớ, còn..... Gọi như vậy..... Như vậy..... Quả Quả, em chờ anh một thời gian nhé? Bây giờ thật sự anh cảm thấy rất khó gọi.”

Quan Thục Di lại nhéo anh một cái, tội nghiệp cho thắt lưng của Tần Tri, có lẽ đã bầm xanh vài mảng, anh cười khổ hơi né ra: “Em đổi sang nhéo rồi? Được rồi, ba em mẹ em, ui da, em lại đổi chỗ nhéo?!”

“Ba em mẹ em? Bảo anh sửa lại anh không nghe sao, anh định để mỗi khi người ta họp gia đình tổ tiên làm sao mà gọi ba mẹ anh trên người anh, anh mà biết dễ dàng một chút, ba mẹ cũng không đến nỗi lo lắng thành như vậy.” Quan Thục Di hậm hừ.

Tần Tri nghiêng người, chống tay nâng đầu dăm chiêu suy nghĩ: “Em nghĩ rằng anh không muốn, nên không biết nói làm sao phải không, anh đối với người mình yêu quý, cảm thấy thân thiết, cố gắng thế nào cũng nói không được những lời đó. Không đùa được mấy chữ giả dối ấy Hơn nữa, anh không thể gọi ba mẹ, hai chữ này..... Anh nói thấy không tự nhiên, đừng ép anh nhé?”

Quan Thục Di chui vào lòng Tần Tri, Tần Tri vòng tay ra sau lưng ôm nàng. Không nói gì một lúc lâu, nàng gật đầu. Nhẹ nhàng thở dài tỏ vẻ đã hiểu, giọng nàng mang theo một tia khó hiểu: “Anh nói đi, ba mẹ em làm sao vậy, cha mẹ người khác khi biết được con rể có tiền đồ, chỉ tiếc không thể đem con mình gói lại tống đi, mừng còn không kịp..... Ba mẹ em đang lo lắng gì chứ? Em biết vì ba mẹ muốn tốt cho em, có điều..... Làm em phát hoảng.”

Tần Tri bóp vai Quan Thục Di, vừa bóp vừa nói: “Chắc là cha mẹ trong phim truyền hình?”

“Chắc vậy. Nhưng..... Ba mẹ cũng coi thường em quá, em có chỗ nào không tốt mà để ông bà lo lắng thành như vậy..... Em cảm thấy em cũng khá tốt, đúng không! Muốn lo lắng, phải là ông bà anh lo lắng, đúng không?” Quan Thục Di nói xong, mạnh mẽ xoay người há miệng lấp miệng Tần Tri, nàng không muốn nghe anh trả lời. Tốt hay không tốt, không phải dùng miệng để nói .

Tần Tri né ra, cúi đầu nở nụ cười. Quan Thục Di nằm bên cạnh anh, ngón tay đặt sau lưng lơ đãng vẽ vài đường: “Sau này anh phải tốt với em, mặc kệ thế nào, trước mặt ba mẹ càng phải tốt hơn một trăm lần. Còn lo gì phải giả bộ.”

Tần Tri rầu rĩ ừ một tiếng.

“Em cũng sẽ tốt với ông bà nội của anh một trăm lần.”

“Ừ.”

“Đối xử với anh cũng thêm một trăm lần tốt.”

“ Ừ!”

“Nút chai.”

“ Ừ?”

“Em tốt không?”

“Tốt.”

“Anh yêu em không?”

“ Có!”

“Nói anh yêu em, nói một trăm lần.”

“Yêu em.....”

“Lần nữa?”

“Nhân một trăm lần!”

“Đi chết đi!!!!”

Cứ như vậy, đùa qua đùa lại, mơ mơ màng màng, nằm cùng một chỗ ngủ luôn, dọn dẹp phòng cả ngày, mọi người đều mệt quá mức.

Nửa đêm, Tần bà nội thấy Tần Tri không trở về, nghĩ rằng còn ở trên lầu dọn dẹp, vui vẻ lên lầu, lại nhìn thấy đôi vợ chồng trẻ nằm trên một chiếc đệm, cửa phòng còn mở rộng, đèn chưa tắt, ôm nhau ngủ mê mết, hai ngày gần đây, việc trong việc ngoài, mỗi người đều ở tình trạng kiệt sức. Bà nội rất hiểu ý, nhìn nhìn đánh giá một hồi, càng nhìn càng vừa lòng.

Tần bà nội cười vui vẻ một hồi, tắt đèn trong phòng, bà cụ đến đóng đồ cưới mới mua, rút chăn lạng lẽ đắp cho hai người, sau đó nhẹ nhàng rời đi, ra đến hành lang, bà thì thầm: “Hai đứa ngốc, đã lấy nhau đâu, để cho người ta nhìn thấy thì nói thế nào, hai đứa trẻ ngốc, vừa thấy đã không giàu được, đèn lớn mở cả mười chiếc, tiền điện không biết bao nhiêu, chỉ đốt tiền Hai đứa ngốc.....”

Chưa quá 1 phút sau khi Tần bà nội đi, Quan mẹ khoác áo đi xuống lầu, bà vào nhà, nhìn sơ qua, lập tức lắc đầu thở dài bất đắc dĩ, bà kín đáo cúi người, thò hai tay, một tay nhéo lỗ tai, một tay che miệng bắt Quan Thục Di đứng lên.

Mẹ con hai rón ra rón rén rời khỏi phòng. Đoạn đối thoại mơ hồ truyền vào trong phòng.....

“Còn chưa có lấy nhau đâu? Muốn người ta thấy rồi nói ra nói vào, con bé ngu ngốc.....”

“Mẹ!!”

“Nói nhỏ, người ta nhìn thấy thì sao? Muốn mất mặt à!”

“Mẹ!!”

“Cầm miệng, mẹ dạy mày thế nào, còn chưa có lấy nhau đâu, con bé ngu ngốc!!”

Tiếng bước chân bên ngoài dần dần biến mất, mặt Tần Tri đỏ bừng, cầm một cái đệm dựa trên sofa nhét xuống đầu, anh đang mộng lung mơ hồ, cửa phòng lại có tiếng động.

Quan ba ba cẩn thận ôm một cái máy sưởi vào nhà, phòng ở không lắp máy điều hòa, lúc này nhiệt độ xuống rất thấp, sàn lại lạnh, Quan Thục Di qua loa, tuổi trẻ cảm thấy không gì, Quan mẹ lúc nằm xuống thì thầm với Quan ba ba vài câu. Ông bố vợ lo lắng cho con rể tài giỏi, bê máy sưởi lạng lẽ mang vào phòng.

“Hai đứa trẻ ngọc, thời tiết thế này, dưới 0 hơn mười độ, cũng không sợ lạnh sao? Đợi đến già sẽ biết..... Hai đứa trẻ ngọc.”

Quan ba ba hạ giọng lầu bầu, gài then cài cửa, điều chỉnh nhiệt độ rồi đóng cửa lại, về phòng.

Nhiệt độ trong phòng tăng, không khí càng lúc càng ấm, Tần Tri mở to hai mắt lại ngủ không được, anh khoanh tay, suy nghĩ, anh nghĩ đến Lang Ngưng, anh nhớ tới nụ cười xấu hổ của Lang Ngưng, nghĩ lời cuối cùng anh nói với cô.

Anh chưa bao giờ cảm thấy, người yêu sau khi chia tay còn có thể làm bạn, không thành kẻ thù là may rồi. Anh ở đây không phải để đóng vai trò một cảnh tránh gió (cách nói ví von với nơi lánh nạn của người Trung), cánh tay sau này của anh chỉ có thể hiến tặng cho người của hai ngôi nhà này, anh không có sức lo những người khác. Anh không phải thần tiên. Lang Ngưng cảm hận Chương Nam Chính như vậy, nhất định vì cô vẫn còn yêu? Anh rất lo lắng Lang Ngưng sẽ quay đầu, hôm nay, anh nhận được 2 cú điện thoại của ông chủ tịch cũ, Lang Ngưng không về nhà, cũng không biết đi đâu, ông ta sốt ruột. Ông cầu xin anh trở về, cầu xin anh và Lang Ngưng quay lại với nhau. Anh thậm chí đã mở miệng xin lỗi, nhưng..... Còn khả năng sao?

Cũng trong đêm nay, Chương Nam Chính nhắn tin cho anh, nhờ anh an ủi Lang Ngưng, nói với cô, anh ta lúc này cũng đang bị cha mẹ canh giữ, không thể ra ngoài, anh ta mong cô chờ, chỉ cần anh ta có thể ra ngoài, lập tức sẽ lấy Lang Ngưng, tuyệt đối không nuốt lời.

Người đó, miệng thì nói vậy, anh ta – một người trưởng thành còn bị canh giữ? Anh ta vẫn do dự? Tần Tri khinh bỉ Chương Nam Chính, trước kia anh còn nghĩ anh ta hơi cá nhân, nhưng đêm nay, anh thấy, Chương Nam Chính ngay cả tư cách làm đàn ông cũng không có. Anh không tin lí do thoái thác của Chương Nam Chính, con người khi đã có tình cảm, suy nghĩ luôn khờ dại, hành động cũng ngu ngốc đến đáng kinh ngạc. Anh không vui khi Lang Ngưng gặp chuyện, người phụ nữ đó – cô không phải là người xấu, chỉ vì tai cô quá mềm, quên đi, cầu cho cô ấy hạnh phúc, mặc kệ những người đó gây sức ép, điều gì nên làm anh đã làm.

Mơ mơ màng màng suy nghĩ, Tần Tri chậm rãi nhắm mắt, cửa phòng lại lạng lẽ bị đẩy ra. Một tiếng gọi quỷ dị vang lên.....

“Anh rể..... Anh rể..... Cho em hai trăm tệ, em thua hết rồi!!!”

Tần Tri bắt đầu dĩ giạt nhẹ khóe miệng, thẳng nhóc này, mấy giờ rồi mà còn chưa ngủ??

Hết chương 28

29. Chương 29: Tiến Hành Hôn Lễ

Dịch : Hoài Phạm

Ngô Gia Dương gặp rắc rối, anh ta sợ hãi. « Lấy công chuộc sai lầm », anh ta quyết định làm việc siêng năng, cố gắng sửa đổi.

Sáng tinh mơ 4 giờ rưỡi, Ngô Gia Dương không biết từ đâu kéo đến hơn ba mươi người, cào tuyết động từ khu phố nhỏ hết ra ngoài. Một chiếc xe nâng nhỏ san sạch tuyết động trên mặt đường bằng phẳng.

Mã Bách Đông cũng đưa vài công nhân đến giúp. Vài giờ sau, họ lại quét những vệt nước do tuyết tan ra, rửa sạch mặt đường.

Lúc này mới tờ mờ sáng, Tần Tri không biết công việc đã được bắt đầu.

Hách Dật Nguyên cầm trong tay mấy bảng số điểm danh một hàng ô tô dài trên có đánh thứ tự, xếp hàng trước cửa khu phố, trên mặt kính trước xe dán dòng chữ trăm năm hạnh phúc, sau xe cũng trăm năm hạnh phúc.

Luật sư Trần dẫn theo mười mấy nhân viên ở cửa hàng bán hoa vào sân, bốn giờ hơn bắt đầu lặng lẽ kết hoa, từ cổng hoa đến trước cửa chung cư, một tấm thảm lót mới tinh màu đỏ, trước cửa chung cư là một cái ‘khinh khí cầu’ rất lớn có hàng chữ song hỷ, hai bên khí cầu là ba mươi bánh pháo nhỏ mừng hôn lễ. Hai bên thảm cứ năm bước lại có một cổng vòm trang trí bằng hoa tươi rất quý hiếm, hoa tươi được luật sư Trần mua sỉ ở tỉnh ngoài, lần mua này, ông ta giúp ông chủ mình giảm được bảy ngàn tệ. Ba ngàn trả lại sếp, bốn ngàn ông giặt túi, trong lòng ông nghĩ, không bí mật lấy hoa hồng, trời chắc chắn sẽ giáng sấm đánh chết ông.

Theo tập tục của thành phố, sau khí cầu phải có năm sáu cái cổng vòm màu phấn hồng, nhưng hoa tươi kết trên cổng, ở thành phố nhỏ vẫn là lần đầu mới thấy. Sự phô trương này, ở đây cũng có thể coi như có địa vị khá lớn. Đương nhiên, là vì giai cấp của họ.

Sáng nay là ngày kết hôn, Quan Thục Di dậy rất sớm, thật ra tối hôm qua nàng hưng phấn đến không ngủ được. Nàng đã hẹn với người trang điểm lúc gần 7 giờ. Nửa đêm, nàng nhóm dậy vô số lần để nhìn trời, nhìn đồng hồ báo thức, nhìn di động, nhìn đến lúc trời tờ mờ sáng mới mơ hồ chớp mắt.

Ngụy Cẩm mang theo người hầu Đậu Kiến Nghiệp đến giúp Quan Thục Di, cử chỉ của hai người này hơi ái muội. Làm phù dâu, Ngụy Cẩm hôm nay tự thuê ính một bộ đồ dành cho phù dâu bằng lụa mỏng. Còn đeo cả trang sức, làm Đậu Kiến Nghiệp khi tới đón cô, nhìn cô hơi ngây ngốc, điều này khiến Ngụy Cẩm thỏa mãn, cho rằng anh ta bị sắc đẹp của mình làm ê muội. Đậu Kiến Nghiệp cũng không châm chọc câu nào, anh ta thậm chí rất phong độ gơ tay ra, ý bảo Ngụy Cẩm vịn vào tay anh ta.

Bọn họ dừng ở cổng chung cư lúc 4 giờ rưỡi sáng, vừa đến, hai người này bị ‘hiện trường’ làm choáng váng.

Rất..... Rất phô trương, người nào làm việc người nấy, lặng lẽ chăm sóc, lặng lẽ “kính biểu”? Bọn họ cố gắng để hiệu quả đạt được thật ‘kinh hỷ’ – mừng và hoảng.

Luật sư Trần gơ ngón tay cái hài lòng với sự kinh ngạc của hai người kia.

“Suýt..... Đừng la, chúng tôi muốn anh cả ngạc nhiên!” Ngô Gia Dương rất thích phô bày đã chạy tới, hạ giọng.

Đậu Kiến Nghiệp nhìn một cách kinh ngạc, anh trai anh ta kết hôn cũng chưa đến mức xa hoa như hôn lễ này. Hai mươi chiếc xe này rất khó tìm, còn... Huy động hơn trăm người giúp việc, quả thật..... Rất khoa trương. Tần Tri..... Rốt cuộc là loại người gì? Đậu Kiến Nghiệp quyết định phải tìm hiểu thật kỹ.

Quan Thục Di nhận tin nhấn định chạy ra, đã sớm đoán được Quan mẹ thế nào cũng cứng rắn tóm nàng lại, tự tay đưa cho nàng một chén đồ ăn: “Kích động cái gì, tiệm uốn tóc còn chưa có mở cửa mà?”

Quan Thục Di vừa nhai nhồm nhoàm, vừa trả lời: “Không phải, bình thường trước khi làm lễ hẹn trước vài giờ, bọn họ phải mở cửa sớm. Từ đây đến khu nam mất hơn nửa giờ, không thể đợi.”

Quan mẹ hơi buồn bực, bà bưng nôi lại cho con, gấp một đĩa mỳ sợi: “Mày vội gả như vậy? Ăn trước rồi nói sau, hôm nay vì mày mà mệt mỏi.”

Quan Thục Di ăn ngấu nghiến, vẫn không trả lời, nàng quả thật là sốt ruột muốn lấy anh, từ mười tám tuổi, bắt đầu mỗi tháng nàng đều mơ một giấc mơ về đám cưới, nội dung chỉ là ảo tưởng về kiểu áo cưới nàng sẽ mặc, giấc mơ thay đổi ít nhất mười kiểu, lúc nhỏ là áo bông hồng cưới ngựa đỏ, tiểu học là váy nỉ hồng may thành sườn xám đẹp phối với xe jeep màu lục, từng có một khoảng thời gian nàng thậm chí ảo tưởng mình như công chúa Elizabeth ngày xưa* khi kết hôn mặc áo cưới dài, giáo đường, cha xứ làm lễ cũng muốn, tốt nhất có thêm bộ râu xồm thì càng hay. Cuối cùng cũng đến ngày hôm nay. Nàng không vội mới là lạ.

Elizabeth Ami Liou – Nữ công tước xứ Bavaria, công chúa xứ Bavaria, Hoàng hậu của Áo và Nữ hoàng của Hungary

Quan Thục Di vội vàng xách hai chiếc vali áo cưới hoa cài đầu ra khỏi phòng, Quan mẹ mở cửa sổ muốn nhìn con gái đi, không ngờ, bà bị khung cảnh bên ngoài cửa sổ làm giật nảy mình, sững sờ đứng lặng một

hỏi, sau đó “Ồi” một tiếng, quay người lại kéo chồng đến.

“Oa!!!!!!!!” Quan Thục Di đứng trước cửa cũng ngây ngẩn cả người. Quá cảm động..... Đây là sự ngạc nhiên mà Tần Tri tặng cho nàng? Không phải chứ? Người kia tuyệt đối không phải là người có tế bào lãng mạn như vậy!

Ngô Gia Dương đứng ở cổng lớn làm động tác cúi chào lãnh đạo, Quan Thục Di đã hiểu, phải như vậy mới đúng. Người nào đó nhà nàng, nửa phần tâm tư này, nàng đừng trông cậy vào.

Quan ba ba bị Quan mẹ cứng rắn lôi từ trên giường, hai ông bà ghé vào cửa sổ nhìn, dĩ nhiên là cả một khoảng sân vui vẻ, sân không lớn, lúc này, những trái bóng vải nhiều màu đang bay lơ đãng, tiếng nhạc rền vang. Màu trắng là tuyết, đỏ là thắm, hơn hai mươi lăm hoa tươi trên các cánh cổng sắp thẳng hàng, phía trên là năm loại hoa năm màu, mở cửa sổ, hương hoa giữa mùa đông ủa vào say lòng người. Không khỏi khiến hai ông bà mắt bỗng nhiên ướt một cách khả nghi.

“Ồi! Thăng bé này... Thăng bé ngu ngốc này lại làm cái gì vậy?” Quan mẹ lại lải nhải không đúng lúc.

Đầu bếp đeo tạp dề khịt mũi ngây ngốc nhìn những tiểu thư mặc sườn xám áo khoác xanh lục qua lại giúp việc. Ông muốn hút điếu thuốc, lại ngượng ngùng, vì thế chỉ có thể cười ngây ngô đứng ở bên cạnh ngó sang. Chà, phô trương, quá phô trương.

Mấy cậu thanh niên nâng hai cái bàn đánh bóng bàn thật dài, theo lời ‘ông chủ’ dặn dò, muốn dựng một sân khấu nhỏ để dàn nhạc chơi. Dàn nhạc từ thành phố lớn mời đến bây giờ đang ngồi trong xe trước cổng chung cư. Mỗi một người ngày hôm nay tốn bốn trăm tệ, bao hai bữa cơm, tiền cơm mỗi bàn đúng tiêu chuẩn đủ 500 tệ, ít hơn một xu cũng không đến.

Quan Thục Di hơi kích động, không đúng, nàng kích động đến cả người phát run, quay đầu nhìn lên lầu, cha mẹ cũng đang nhìn nàng.

“Nhiều người đến giúp như vậy, thăng bé Khuông Khuông kia quan hệ khá là tốt.” Quan ba ba thở dài, lau khóe mắt ướt át.

“Ừ..... Nhiều người giúp đỡ. Quan hệ chắc chắn là tốt..... Quan hệ tốt, tính cách sẽ không tệ.” Quan mẹ đóng cửa sổ, lôi chồng vào nhà, hai người mở ngăn tủ, lấy ra hai bộ đồ đồ tươi bằng tơ lụa Trung Quốc mặc lên người, bỗng nhiên cảm thấy sung sướng. Họ muốn xuống sân đưa ra vài ý kiến nho nhỏ, như vậy mới phù hợp với tầm huy chương ghi thân phận mẹ vợ, cha vợ.

Thực tế là Tần Tri hoàn toàn không biết gì cả, những tiểu tiết trong đối nhân xử thế này anh không rành rẽ, trừ chuyện kiếm tiền, những việc khác anh không để vào mắt, những vấn đề thường thấy ở gia đình, người này thuộc loại đẩy một bước đi một bước. Việc làm của bọn Mã Bách Đông là tự phát, tiền là Thi Hạo Khánh chi ra. Đương nhiên cũng không báo trước cho anh. Mà dù anh biết, anh cũng sẽ chỉ đưa ra vẻ mặt chết lặng, nhiều nhất là gật gật đầu nói cảm ơn, tăng lương không cần suy nghĩ.

Hôm nay Thi Hạo Khánh không thể đến, lúc này ông đang ở trong nhà, sắm vai một người đàn ông thất bại! Phá sản! Suy sút! Tiều tụy! Đáng thương! Tuyệt vọng, nhưng vẫn là phần tử nhiệt tình yêu thương cuộc sống xúi quẩy. Ông hy vọng người vợ luôn đi châu Âu tham quan một năm ông gặp nhiều nhất một tháng có thể về nhà để ông nói chuyện, ông hy vọng hai bên nội ngoại ngoài vò tiền có thể nhìn đến đứa con để ông đổ chén nước ấm, ông chờ đợi thân thích trong nhà hãy tán chuyện với nhau chứ không phải đến nghĩ cách lừa tiền tiêu, theo kế hoạch của hai người, mấy ngày nay, ông sẽ ở công trường nào đó chuyển gạch, trong lúc vô ý bị vợ con phát hiện..... Cho nên, ông muốn tới cũng tới không được. Để cứu gia đình, Thi Hạo Khánh không tiếc sức lực.

Chương 29: Tiến hành hôn lễ

Dịch : Hoài Phạm

Ngụy Cẩm đến gần Quan Thục Di, ôm nàng: “Trưởng thôn..... Hôn lễ như vậy, ở thôn chúng ta, đúng là đập lên đầu mọi người, rất tư bản chủ nghĩa! Cậu vô sỉ quá! Phải từ bỏ thói quen xấu, biết chưa!”

Quan Thục Di gật đầu liên tục, quay đầu nhìn về phía nhà Tần Tri, người nào đó tối hôm qua làm việc đến rạng sáng, cái này gọi là kết hôn không quên công việc..... Giờ này chắc đang còn khò khò nằm mộng giữa

sáng sớm.

Đậu Kiến Nghiệp mở cửa xe, mời hai người lên xe, Quan Thục Di lại nói cảm ơn, Đậu Kiến Nghiệp liên tục chúc mừng, vỗ ngực lần nữa chứng minh cho quyết tâm hôm nay sẽ làm một người phục vụ chân chính.

Buổi sáng bảy giờ hơn, khi xe gom rác bắt đầu leng keng bài ca [chuyện cũ mùa xuân] ở ngã tư đường, dân cư toàn khu phố mang rác ra đường, sau đó ngây người, lao vào nhà gọi người thân ra xem náo nhiệt.

Đây là ngày lành cuối cùng trong năm, nghe nói cả năm sau không có một ngày thích hợp để cưới hỏi.

Cậu em vợ Quan Ninh Thuần bị tiếng nhạc xe rác chen lẫn tiếng nhạc cưới phương Tây đánh thức.

Cậu chàng đứng lên, khoác quần áo đẩy cửa sổ, sau đó hét lên một câu: “Con mẹ nó..... Ngày.....!” Xuyên qua những tán cây chật chội, nhìn thấy hơn mười mỹ nữ kéo đàn violon, đàn cello, thổi kèn clarinet, mà chỗ khác thì đang mở quạt gió nấu mỳ, từng sợi khói trắng bay ra từ những cái nồi lớn. Khoảng sân ồn ào đến kinh khủng. Chưa đến chín giờ, toàn chung cư hấp dẫn dân cư của cả một con phố đến xem.

Hai bên tấm thảm đỏ là mười cô gái xinh đẹp mặc sườn xám đỏ tươi làm tiếp tân, trong tay từng người cầm những đĩa lớn đựng bánh kẹo cưới, điểm tâm, hoa quả mời khách, chỉ cần anh cầm một chiếc đĩa, tiểu thư tiếp tân sẽ nở một nụ cười động lòng người dẫn anh tìm phòng đưa lễ.

Tần Tri bị bà nội lôi dậy mặc đồ chú rể, anh không thấy được màu sắc, nghe nói hôm nay anh phải mặc quần áo đỏ. Theo tập quán trong vùng, hai sợi dây lụa màu đỏ giao nhau trước ngực anh, còn thêm một bông hoa lớn bằng lụa, cả một đầu Tần Tri đầy sáp bôi tóc, tỉnh tỉnh mê mê nhìn ra sân, cảm thấy hơi kỳ lạ. Từng tốp người qua lại? Ai? Từ đâu đến? Là vì anh mà đến sao? Anh có cảm giác không đúng, những mối quan hệ không biết từ đâu chui ra làm anh có cảm giác tính cách anh từ trước đến nay không quảng giao lắm. Sự xa hoa quá đáng khiến anh hơi chút bất an. Anh chưa từng bị nhiều người vây nhìn như vậy, đại đa số dân cư nơi này anh không biết, tuy mọi người đều nhìn anh cười tươi liên tục nói chúc mừng, Tần Tri lại cảm thấy đầu anh nhão như hồ dán, không biết nên làm thế nào cho phải.

“A? Anh rể? Anh giống một tên Hán gian, đầu bóng lưỡng sáp bôi tóc..... Chắc phải dày đến ba phân? Chị em nhìn thấy nhất định khóc thét.” Cậu em vợ đứng ở cửa nói một câu mà cậu chàng cho rằng rất là dí dỏm.

Quan mẹ tặng cậu chàng một cái tát, đánh xong còn thưởng một thêm một đá, vừa dạy bảo vừa chì chiết: “Mày ở trên lầu làm loạn cái gì? Họ hàng đến rồi, miệng còn đầy vụn bánh, đừng nói vô nghĩa nữa, ra ngoài làm việc!”

Cậu em vợ bướng bỉnh: “Hôm nay chị con lớn nhất, rồi đến con, chút nữa lì xì thiếu.....” Cậu ta còn muốn huyền thuyên, Quan ba ba đá thêm cú nữa vào mông, đá xong, thấy một băng pháo bắt treo lên.

“Đường cái bên kia, mỗi mét gắn một cặp, pháo treo từ ngã tư đến đầu cổng chung cư.....” Quan ba nhéo tai con đẩy đi, Tần Tri nhìn bóng hai người, buồn cười.

Quan mẹ nhìn con rể từ trên xuống dưới, lầu dưới cười lầu trên cũng có chỗ hay, mẹ vợ sáng tinh mơ chặn cửa con rể, chuyện này hiếm thấy.

“Cái đầu xấu quá, ai làm cho con? Đúng là giống Hán gian!” Quan mẹ không hài lòng, hay thật, con rể đẹp trai mà tóc tai như Hán gian. Còn bôi thêm ba tắc keo xịt tóc bóng lưỡng.

Tần Tri cười khổ, bà nội anh bôi nửa chai keo xịt tóc quá thời hạn sử dụng trên đầu, lúc này đầu anh giống như bị ai dán keo dán sắt từ đỉnh tới Thái Dương.

“Theo mẹ.” Quan mẹ không kiêng kị gì dắt Tần Tri lên lầu.

Mười giờ sáng, các thành viên trong dàn nhạc Bát âm (tám món nhạc khí Trung Quốc) vừa bước vào sân, lại phát hiện chiến trường đã bị một đám khác giành mất, đang tấu nhạc phương Tây du dương, các tiểu thư mặc váy chiếm chỗ, các vị tiên sinh thấy mình bị lấn sân, cứ như vậy, âm nhạc vang lên như tiếng búa tạ gõ vào trống, sân khấu thành võ đài thi đấu.

Tần Tri xấu hổ đứng ở cửa, tay nghề mẹ vợ anh so với bà nội cũng không hơn bao nhiêu, lúc này tóc anh toàn bộ đều được vuốt ra sau, giày da âu phục, anh giống một nhân viên bán hàng đa cấp. Nếu quà tặng thêm

một chiếc khăn quàng trắng, anh thấy mình có thể bước lên sân khấu hát bài quốc ca Trung Quốc.

Thím tư của Tần Tri đứng trước mặt anh dò xét: “Hình như thím thấy có gì đó không thích hợp?”

Tần Tri vẫn đứng không nhúc nhích, thím anh quay người không biết tìm ở đâu ra một bình thuốc xịt màu, xịt lên đầu anh mấy cái: “Hoa lá một chút cho đẹp!”

Thím tư xong, thím năm chạy lại rắc rắc thứ gì đó, thím năm xong, một người khác lại cầm một lọ nước hoa phun giúp anh, khoe miệng Tần Tri giật khe, không thể chịu được nữa, vào nhà gội đầu.

10 giờ rưỡi Quan Thục Di vào sân, Tần Tri vốn cũng muốn xem cô dâu của mình thế nào lại bị bà nội kéo vào nhà.

“Sao bà vẫn không thấy ổn lắm?” Tần bà nội nhìn cháu mình – đang đóng vai một nhân viên bán hàng đa cấp, keo xịt màu, như một đại ca nào đó trong phim bên Thượng Hải ngày xưa.

“Anh cả, đưa anh hai cái búa lớn, cho anh ngậm một điều xì gà, tôi có thể ra ngoài thu bảo kê, ha ha! Ha ha ha ha ha!” Ngô Gia Dương luôn ở những thời điểm không thích hợp nhất nói những lời khó nghe nhất.

Tần Tri nhìn nhìn, rồi cầm nửa bình keo xịt tóc còn lại trét lên đầu anh ta.

Ngô Gia Dương vừa kêu to đã bị người giữ chặt, Mã Bách Đông không biết tìm đâu ra một thỏi son môi, rất quan tâm giúp anh ta tô khắp mặt.

“Cứ để như vậy, hôm nay dám rửa mặt, năm sau đừng đi làm.” Tần Tri sáp lại gần tai Ngô Gia Dương, uy hiếp.

Ngô Gia Dương đáng thương yên lặng không nói gì, rơi nước mắt nhìn đám vô lại trong phòng, đáng tiếc, không có ai bênh vực anh chàng.

Thế đó! Đáng kiếp!

Đó là tiếng hô thầm lặng của toàn bộ quần chúng trong phòng!

Mọi người đang hào hứng. Tần bà nội đi lại một hồi, lại không biết tìm từ đâu một cái lược chải tóc Tần Tri theo đúng kiểu Elvis Presley.

Lần này, Tần Tri không nói nữa. Anh lại lặng lẽ đi gội đầu.

11 giờ rưỡi, Quan Thục Di ngồi trên giường, nàng thấy mình như một công chúa, đối diện tấm gương, nàng lặng lẽ nhìn vài lần, trong lòng hơi đắc ý, giày cao gót trên chân nàng đã bị tiểu thư nào đó dấu đi. Theo tập quán của vùng này, nhóm phù dâu sẽ dấu giày của cô dâu, nếu chú rể tìm không thấy, có thể nắm quyền về tiền bạc.

Em trai Quan Thục Di đắc ý dẫn theo một đám con nít nhà họ hàng khoá hết các cửa, cậu chàng giờ tay nhắm tính lì xì, bắt đầu suy nghĩ đến chuyện độc chiếm toàn bộ.

Cưới vợ không thể nửa chừng rút lui, cho nên Quan ba ba phải nghĩ cách làm dễ, ông ở nhà Tần bà nội tạm sắp đặt một tân phòng. Nói đúng sẽ là từ nhà Quan gia đưa dâu xuống lầu, vòng một vòng, cô dâu sẽ quay lại nhà họ Tần, như vậy sẽ không phải dùng tới lối quay lại.

“Quan Ninh Thuần! Chị nói ày biết, một lúc nữa đừng bảo chị quá đáng!” Quan Thục Di ngồi trên giường gào toáng lên với em trai!

Em nàng quay lại nhìn nàng đầy vẻ thống khổ: “Chị, em nã tiền chị cũng chưa thấy chị như vậy! Chị còn chưa gả đâu. Hơn nữa, anh rể em để ý gì chút tiền ấy? Anh ấy còn khinh nữa!” Sắc mặt Quan Thục Di đỏ bừng, nắm tay lại uy hiếp chứ còn cách nào khác. Nàng nghĩ, chờ hôn lễ xong xuôi, nàng phải nói chuyện với thằng nhóc. Nói từ tim đến phổi.

Ngụy Cẩm đứng một bên, đứng trước gương ngắm nghía, càng nhìn càng vừa lòng, cô sờ sờ mộng, quay đầu nhìn Quan Thục Di nói: “Trưởng thôn, cậu nói xem mộng mình, sao có ai không thèm được?”

Quan Thục Di định cười ha ha, sức nhớ ra lại không dám, sợ hỏng lớp trang điểm.

Mười một giờ bốn mươi, sau tiếng pháo mừng âm ỉ, đầu Tần Tri vẫn đầy một lớp dày keo xít. Từ sáng sớm đến giờ anh gội đầu bốn lần. Dĩ nhiên không ai cho anh quyền được chống cự, chống cự cũng vô dụng, cũng may bà nội không cố chấp bắt anh phải chải đầu theo kiểu Elvis Presley, cái này tạm coi là chấp nhận được!

Ngô Gia Dương tựa vào cửa phòng chống trộm ấn chuông cửa thật mạnh, vừa ấn vừa gào, đôi khi, hiện trường hôn lễ cần người gây sức ép như vậy.

“Mở cửa! Cưới vợ đến đây!!!!!!”

Bên trong cánh cửa có tiếng trả lời: “Cưới vợ cũng được, lì xì đâu?”

Ngô Gia Dương làm bộ thơ ngây giả giọng nữ sinh thẹn thùng: “Ai da! Ai đó?”

Một tràng cười.

Bên trong cánh cửa lại có tiếng trả lời: “Thu tiền điện!!”

Lại một tràng cười vang, Tần Tri không biết nên khóc hay cười, đại lý phổ trà Mã Bách Đông đồng chí đeo một túi tiền cầm thật to đi vào, bên trong một trận tranh giành, cửa thứ nhất đã mở.

Giẫm lên hàng chữ dán song hỷ trên bậc thang, mọi người lên lầu 4, lại là một cánh cửa đóng chặt.

Ngô Gia Dương hét to: “Cảnh sát kiểm tra phòng!!!!!!”

Hách Dật Nguyên nắm cổ áo anh ta đá qua một bên, nhét vào khe một bao lì xì dày cộm. Bên trong nói một cái không đủ, anh ta lại nhét thêm một cái. Không có gì, Thi Hạo Khánh bỏ tiền. Muốn mấy cái ấy cái! Tiếc là bên trong không biết, được hai cái thì mở cửa. Hách Dật Nguyên cảm thấy rất đáng tiếc, khắp người anh ta, sáu túi tiền đầy bao lì xì đỏ.

Chương 29: Tiến hành hôn lễ

Dịch : Hoài Phạm

Cứ như vậy qua ba, bốn cửa vào nhà, Tần Tri cuối cùng cũng thấy được cô dâu của anh, Quan quả táo hạnh phúc nhất trên vũ trụ này. Chưa kịp thưởng thức hình dáng giả vờ ngượng ngùng của Quan Thục Di, đám người bên chú rể đã bắt đầu tìm giày da.

Công phu giấu giày của Ngụy Cầm thuộc hàng số một, đại khái cũng vì ngày thường cô nàng hay làm chuyện này, Quan quả táo về mặt phần hận âm thầm ghi sổ tính nợ, ăn của mình thì nhỏ ra, cầm của mình về sau mình đòi gấp bội.

Sau khi cầm năm bao lì xì dày cộm, Ngụy Cầm mới cười tủm tỉm đưa cho Tần Tri một cái gói đầu khổng lồ.

“Tôi muốn có giày da.” Tần Tri vẫn nói. Lại một tràng cười, Quan Thục Di bắt đắc dĩ nhìn Tần Tri. Người này bình thường đâu đến nổi ngốc như vậy?

Hôm nay Quan quả táo rất xinh đẹp, tuy anh không thấy màu sắc trên người nàng, nhưng Quan Thục Di mặc quần lụa mỏng, diêm lệ như một nàng tiên, Tần Tri cho là như vậy. Anh định nói, nhưng lại ngáy ngốc, muốn nói mà nói không được. Mã Bách Đông vội vàng đưa cho anh bó hoa hồng đã chuẩn bị từ trước. Tần Tri đi đến trước mặt Quan Thục Di, mỉm cười.

Nàng đội một chiếc vương miện nhỏ xinh xắn, áo cưới viền tơ rất đẹp, lông mi giả làm mi nàng như dài hơn, hơi chớp chớp, niềm vui trong mắt không thể giấu giếm, kèm theo một chút khó hiểu rụt rè chỉ vào cái đầu đầy mỡ lợn của Tần Tri.

Ngô Gia Dương không biết từ đâu chui ra, mở gói, lấy ra một đôi giày hồng.

Cúi đầu, Tần Tri nắm bàn chân giúp Quan Thục Di mang giày, tay anh chạm nhẹ lên hai chân Quan Thục Di một cách cố ý, Quan Thục Di cảm thấy cả người như bị điện giật vì niềm hạnh phúc tràn ra toàn thân. Nàng giúp Tần Tri vuốt tóc, khẽ hỏi: “Ai biến đầu anh thành thế này? Khó coi chết đi được.”

Tần Tri thở dài: “Mẹ em.”

Quan Thục Di quăn, ai? Mẹ nàng? Nàng phùng miệng, rất muốn cười, lại cố gắng rụt rè, bởi vậy phổi cũng muốn nổ tung, nàng giúp anh sửa lại cravat, nhìn trái nhìn phải hơi gượng.

“Giờ đây? Không phải khăn quàng đỏ sao?” Nàng lật mặt kia caravat hỏi Tần Tri.

Tần Tri giúp nàng đứng lên, vẻ mặt thoải mái: “Bà nội và ông sáng nay nghiên cứu nửa giờ, lần sau bảo hai người mua cho loại caravat khoá kéo này là thích hợp nhất.”

“Nhưng mà.....” Quan Thục Di gạt đầu, quàng tay vào tay Tần Tri mỉm cười với ống kính, cùng mọi người chụp ảnh.

Dựa theo tập tục, chú rể phải công cô dâu xuống lầu, nhưng chân Tần Tri vừa lạnh, mọi người không làm khó anh. Cũng không dám khó xử. Thế gian này, khó trêu chọc nhất không phải là tiền tài hay quyền lợi, khó trêu chọc nhất là người không lên tiếng. Tục ngữ nói rất đúng, chó không sửa cắn người đau, hạt tiêu héo cay chết người. Người như Tần Tri, một ngày nói sẽ không quá mười câu, trầm mặc đến mức người ta thấy khó gần. Còn một nguyên nhân, khách của chú rể hơn một nửa là cấp dưới, một nửa là bạn học cũ, những người này đều biết cá tính hắc ám của mỗi cá nhân nào đó, hôm nay không phát giận, qua hôm nay, thủ đoạn trả thù thật sự đáng sợ. Trừ Ngô Gia Dương không đầu óc động chút là gào to chuyên gây hỗn loạn, người khác đều đứng xa mà nhìn, cao giọng hò hét Nhưng không ai dám xông lên.

“Bên trên! Bên trên! Không thể đi như vậy! Bắt lấy bọn họ! Bịt miệng!..... Thẳng lưng lên, lì xì đâu?!” Những tiếng hò hét nhốn nháo.

Kéo tay cô dâu, Tần Tri cười tủm tỉm đi xuống phía dưới.

Đoàn người từ lầu 4 náo loạn đến lầu dưới, Tần bà nội túm Ngô Gia Dương đưa cho anh ta một miếng thịt.

“Làm gì?” Ngô Gia Dương ngơ ngác nhìn miếng thịt đỏ hồng.

“Thịt xa mẹ!” Tần bà nội giải thích, chỉ lên lầu 6: “Quăng lên!”

Ngô Gia Dương thống khổ, anh ta nhìn lầu 6, tự hỏi bản thân có sức bật của vận động viên ném đĩa không, nhưng cả đời người chỉ có ngày như vậy, một cơ hội như vậy, bị gánh trọng trách, vì mục đích chung, dù nặng và xa.....

Những người trong sân đang nhìn, cả người Ngô Gia Dương tràn ngập sức mạnh. Anh ta liều lĩnh quăng miếng thịt, nhưng, thịt thì không muốn lên. Một lần lại một lần rơi xuống, Quan mẹ khóc thất thanh.

Bà cố ý cho rằng là do Quan Thục Di không muốn gả đi: “Tôi cảm thấy, Quả Quả còn nhỏ như vậy, làm sao mà gả?”

Khi miếng thịt rớt hết lần này đến lần khác..... Mắt Quan ba ba cũng ướt. Ông nấp vào một góc đưa tay áo lên chói khoé mắt, càng chùi càng nhiều. Gả con, gả tim phổi của mình, con ra ngoài, cũng đã thành con nhà người khác?

Quan Thục Di ban đầu còn ngây ngô cười, cuối cùng, nàng nhìn cha và mẹ, hai người nước mắt đầy mặt đứng trước cửa nhà, gả con gái, cũng như xẻo một miếng thịt trên người của họ, nàng chạy qua ôm mẹ nghẹn ngào: “Mẹ, con không nỡ xa mẹ.”

“Đừng khóc, đừng khóc, trang điểm!” Ngụ Cẩm vội vàng khuyên, Quan Thục Di vội vàng ngẩng mặt nhìn trời, nuốt hai hàng nước mắt nghẹn trở về.

Miếng thịt, cuối cùng Ngô Gia Dương phải chạy lên lầu 6.

Con gái gả ra ngoài, đều phải rời khỏi ngôi nhà của mình, rời khỏi sự che chở của cha mẹ, rời khỏi thế giới quen thuộc của mình, cho nên, miếng thịt đó một khi đã ném đi thì không thể trở về, bắt buộc phải được đưa lên.

Sau những tiếng pháo vang trời, điệu polka lại PK với kèn Xona.

Đoàn xe dài chở Quan Thục Di và Tần Tri đi trên đường bắt đầu hành trình triển lãm, một hàng dài đầy phô trương, một hàng dài những chiếc xe thuần một màu đen. Thành phố nhỏ rất nhỏ, từ đầu đường đến cuối ngõ đều bàn tán xôn xao, Tần Tri và Quan Thục Di nhiều năm không có tiếng tăm gì, lại hình thức như thế, không khỏi trở thành đề tài của mọi người.

Tần Tri không hiểu vì sao họ phải chạy hết một vòng, nhưng mẹ vợ anh dứt khoát bắt có công đoạn này. Nhân dân trong thành phố đều như vậy. Anh chỉ có thể nghe lời, không dám phản ứng một câu.

Đồ cưới đáng thương của Quan Thục Di bị đặt trên một chiếc xe, sợ về đến nhà đồ điện bị hỏng, trên xe chỉ dán một tờ giấy đề chữ hỷ đỏ thắm trên hộp cứng bao ngoài, một cơn gió mạnh quét qua, một tờ giấy đề chữ song hỷ dán không kỹ bị cuốn, rương hòm cũng rơi theo, lái xe đành phải dừng lại, đuổi theo nhặt lại, vì thế đoàn xe và đồ cưới càng ngày càng xa, càng lúc càng xa, cho đến khi hoàn toàn mất tích.

Sau khi lòng vòng trong thành phố vô số vòng, cô dâu chú rể mới quay lại chung cư. Lúc này dàn nhạc Tây đã thành công bại trận, kèn clarinet không đấu nổi với kèn Xona. Xuất phát từ ý muốn trả thù, dàn nhạc Tây bắt đầu chơi trống, nhưng vào thời điểm mấu chốt, xen lẫn với nhịp trống, âm thanh kèn Xona luyến láy quét vào.

Ngực Quan Thục Di và Tần Tri đeo một dây lụa đỏ thắm, cả hai được đưa đến trước một chiếc bàn lớn, theo truyền thống, sau khi xong ba nghi thức, những người thân thích phải ở đây nhận lễ lạy.

Những đời trước, khi làm lễ lạy cũng đòi phải có phí qua cửa, phí đổi cách xưng hô. Gần đây, thành phố nhỏ gọi chung là nhận lễ lạy.

Sau khi người điều khiển nghi thức lễ cất giọng đồng hươu mời ông bà Tần Tri ngồi vào vị trí, Quan Thục Di và Tần Tri cùng quỳ rạp xuống đất, Quan Thục Di dạn dĩ hơn Tần Tri nhiều, nàng gọi rất ngọt: “Ông nội, bà nội.”

Bà nội lấy từ trong ngực ra một phong bao đưa cho người điều khiển, ông ta cảm những tờ nhân dân tệ bên trong, xếp thành hình rẽ quạt vừa giờ khắp nơi, vừa hét: “Ông nội bà nội, nhận lễ..... Năm ngàn nhân dân tệ!”

Luật sư Trần bĩu môi: “Vì sao phải nói năm ngàn nhân dân tệ? Chẳng lẽ một hồi nữa sẽ là pháp tệ*?”

*Pháp tệ: tiền giấy của chính phủ Quốc Dân Đảng phát hành sau năm 1935

Ngô Gia Dương cúi đầu: “Câu nói đùa này không có ý nghĩa, tiếp đi.”

Luật sư Trần khinh bỉ liếc anh ta: “Anh đi đụng vào đầu đó một cái, người ta cho anh một cái chậu xin cơm.”

Sau giai đoạn tiền bạc của ông bà, tình hình bắt đầu theo chiều hướng khôi hài, nghĩ rằng Tần Tri là kỳ tài buôn bán, giá trị con người tuy không thuộc dạng số một nhưng ở thành phố nhỏ cũng coi như khá nổi tiếng, anh cũng không biết mình cuối cùng có bao nhiêu thân thích, cậu cả, cậu năm, bà ngoại bảy, cô sáu, một đại đội thật dài nhìn không thấy đuôi, Tần Tri và Quan Thục Di vì những phong bao nhỏ ba mươi tệ, không ngừng quỳ rạp xuống đất. Tuy rằng chỉ là tấm lòng nhỏ nhỏ, nhưng tuyệt đối không thể cười cũng không thể nhìn, sẽ bị đau cột sống. Đừng nói đến ba mươi tệ, ba tệ cũng phải thành kính đối xưng hô, thành kính cúi đầu.

Từ lúc cưới đến lúc Quan Thục Di vào sân, đáng thương cho nàng quỳ suốt một giờ, bây giờ thật sự không thể quỳ được, đành phải cúi đầu, cuối cùng thất lưng cũng không cúi được, đành phải gật đầu. Người điều khiển nghi thức lễ còn nói mát.

“Đã thấy nhiều tiền như vậy chưa? Đã thấy nhiều tiền như vậy chưa?! Đúng là làm người ta thèm khát, chỉ việc cúi đầu đã có tiền, chuyện tốt như vậy đi đâu mới tìm được!? Tôi cũng muốn quỳ!”

“Ha ha, ông quỳ đi, họ cho ông cái nồi cơm inox!” Ngô Gia Dương cười ha ha.

Đám người luật sư Trần tự động rút lui từng bước, cách xa người này càng xa càng tốt.

Vất vả hoàn thành mọi hình thức, Tần bà nội kéo Quan Thục Di và Tần Tri vào nhà trên, chính giữa nhà là một tấm ảnh lớn của một đôi vợ chồng trẻ, đó là cha mẹ nuôi của Tần Tri, hai người anh chưa từng gặp.

Tần bà nội lau nước mắt, châm hương khấn nhỏ: “Con à, đây là con dâu con, con của con hôm nay lấy vợ. Con phải phù hộ nó sinh quý tử, bình an.”

Nhận hương của bà, Tần Tri nhìn từ trên xuống dưới bức ảnh đen trắng, trước đây, anh tỏ ra rất sợ hãi khi nhìn những tấm hình chụp, nhìn thấy là khóc, không còn cách nào khác, ông bà đành phải dấu đi, cất vào ngăn tủ rồi khoá.

Theo đúng phép tắc, Tần Tri và Quan Thục Di quỳ xuống, dập đầu lạy ba cái, nếu người đàn ông này không đi sớm, Tần Tri sẽ không thể có hạnh phúc gia đình hiện tại. Lần đầu tiên trong đời, Tần Tri gọi ba, mẹ. Tần gia gia dựa cửa, khóc. Ông lão khóc vì vui mừng. Tần bà nội lấy bao lì xì, đưa cho Quan Thục Di, nàng nhận, cũng rơi nước mắt.

Lần hôn lễ này, bắt đầu từ buổi sáng đến chiều muộn, Tần Tri uống khá nhiều, buổi tối khi nháo động phòng, Ngô Gia Dương đi trước làm gương, xông vào làm vật hi sinh. Anh ta vốn nghĩ ở gara trong sân có đặt một cây thang, báo ông chủ của mình anh ta sẽ lên nóc nhà xâm nhập từng phòng, phá từng người và mời Tần Tri đi cùng.

Luật sư Trần cảm thấy anh ta chưa từng gặp người nào vô năng như vậy. Người này lại còn cố tình sống yên ổn trên trái đất, bình an trưởng thành.

Tần Tri nghiêm chỉnh nói với Ngô Gia Dương, anh sẽ không, mời những người anh em tốt nhất thể hiện cho anh thấy một lần.

Khi Ngô Gia Dương lên đến nơi..... Tần Tri chỉ huy mọi người khiêng cây thang chạy trốn.....

Trong ngày này của Tần Tri, cũng có một vài người điên đến.

Hết chương 29

30. Chương 30: Qua Rồi, Vẫn Còn Lại

Dịch: Hoài Phạm

[Con người luôn phải trải qua thời điểm khó khăn nhất -, đó là lúc rời quê, đứng ở một vùng đất xa lạ bởi hồi nhớ lại. Những năm tháng chần chừ, Chương Nam Chính luôn nhớ tới anh. Có lẽ, đối với những người khác, đây chỉ là chuyện nhớ và qua lại râu ria, nhưng đối với Tần Tri, bị nhớ tới, lại là một phần ân tình. Phần ân tình này, anh vẫn nghĩ đã xong rồi, không có khúc mắc mà để trôi qua.]

Tần Tri đỡ cây thang, không biết nên đưa đi đâu. Anh thấy phía sau những người bạn muốn nháo động phòng không định buông tha . Anh vội vã chạy tới, giấu đi, một khi bị nắm, bị ép vào cuộc chiến nháo động phòng, anh nghĩ anh không chịu nổi .

Phía sau, tiếng huyền não càng ngày càng nhỏ, Tần Tri cất thang, thực hiện hành động giả dối chạy ra sân sau, tìm một góc sân vắng ngồi. Anh kiên nhẫn đợi cho đến khi những người đuổi theo chạy thật xa.

Lúc này đã là mười giờ đêm, trong sân, quạt máy còn quay vù vù.

Ngồi mãi, Tần Tri cảm giác sau cổ thổi tới một luồng khí nóng. Anh kinh ngạc, da gà nổi toàn thân. Say rượu phút chốc tỉnh một nửa. Anh quay người, vừa định kêu lên, một bàn tay che miệng anh lại, “Đại ca, là em, là em, Chương Nam Chính!”

Tần Tri xoay qua, hoàn toàn tỉnh táo. Phía sau anh, đúng là người không ngừng nói ma nói quỷ bảo mình đã xảy ra chuyện, bị người nhà bắt lại – Chương Nam Chính. Anh ta từng là người bạn tốt nhất của Tần Tri, người anh em tốt nhất.

Cậu ta muốn gì mà lại kêu mình là anh, giọng lại kỳ lạ như vậy? Câu nói của Chương Nam Chính thật sự mang theo một tia nịnh bợ, cầu xin. Trước kia, người này không như vậy.

Hội động đây, Tần Tri nhìn về phía sau. Trong bóng tối, hai mắt Chương Nam Chính mở rất to, sự hoảng sợ trong mắt dù trong bóng tối vẫn không thể che giấu. Tròng trắng anh ta nở rộng như muốn nhấn chìm tròng đen, đáng dấp như một công nhân vừa chui từ hầm khai thác than ra.

“Chương Nam Chính?” Tần Tri có phần không chắc chắn, thân thể lại né về phía sau một chút. Người này như mới chui từ chuồng heo ra, giữa thời tiết lạnh đến đông cứng vẫn không dẫu được mùi hôi tản ra quanh người anh ta. Tần Tri cảm giác đầu óc choáng váng, chẳng lẽ anh nhận sai người? Người nổi tiếng khắp thành phố lớn, chỉ có phong độ Chương Nam Chính là người này? Cậu ta không thể như thế.

Tiếng cười cất ra từ miệng Chương Nam Chính vương một chút xấu hổ. Anh ta cười, hơi đánh trống lảng: “Tôi cảm thấy Tiểu Ngưng sẽ đến, tôi đến tìm cô ấy.”

Tần Tri không lời anh ta, “Cũng không cần dùng đến cách trốn ở đây!”

Chương Nam Chính: “Trong nhà..... Còn có những người khác..... Đang muốn bắt tôi.”

Tần Tri không hé răng. Lúc này, anh vẫn còn choáng váng, anh không tìm một lý do hợp lý để giải thích, cho dù ảo tưởng một câu chuyện xưa nào đó cũng không được, giống như anh đang hài kịch hoá hoàn cảnh của anh ta.

Chương Nam Chính đợi trong chốc lát, sợ run cả người. Anh ta đưa mắt nhìn khắp nơi, sau khi xác định đã an toàn mới đứng lên, nói: “Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện, nhé?”

Tần Tri cũng đứng lên, lắc đầu cự tuyệt, “Hôm nay tôi kết hôn.”

“Tôi là anh em nhiều năm, anh đừng tuyệt tình như vậy?” Chương Nam Chính khép nép cầu xin, điệu bộ, giọng nói, cử chỉ thật sự hèn mọn.

Cái gì đè nặng trên lưng Chương Nam Chính, làm anh ta hèn mọn như thế?

Tần Tri không hé răng. Hai người cứ lẳng lặng đứng như vậy, đánh giá lẫn nhau, đánh giá đến khi phía xa xa, không biết ai đốt một quả pháo xẹt ban ngày không nổ. Chương Nam Chính hoảng sợ, lập tức ngồi xổm xuống nhìn xung quanh.

“Rốt cuộc làm sao vậy?” Tần Tri hỏi anh ta.

Trong bóng đêm, Chương Nam Chính cố hết sức khom người, nhưng vẫn run rẩy. Người anh ta giật khê trong chốc lát, rồi nói: “Tần Tri, anh em gặp chuyện không hay, thật. Tôi biết hôm nay không thích hợp, nhưng cậu có thể..... Giúp tôi lần này!”

Như trước, không che giấu được sự hèn mọn.

Hơi thở dài từ đáy lòng, Tần Tri bắt đầu dĩ. Anh rốt cuộc là trêu chọc vào ai? Đầu tiên là Lang Ngưng, bây giờ là Chương Nam Chính, muốn kết hôn khó đến như vậy? Anh nhìn khắp sân tìm bạn học cũ, còn cả người – vẫn như trước ngồi trên nóc nhà không biết mất mặt – ca hát ồm ồm Ngô Gia Dương. Thôi, thêm lần này, coi như lần cuối cùng, coi như vì một người khi ở trường đại học không để ý đến anh là một người bệnh, Chương Nam Chính vẫn còn nhớ đến anh, coi như vì sự nhớ thương đó mà đáp đền đi.

“Đi trên lầu, cậu ăn cơm chưa?” Tần Tri chỉ lên lầu chung cư, hỏi anh ta.

“Vẫn chưa.” Chương Nam Chính đứng lên, nhìn trái nhìn phải, cẩn thận trả lời.

Tần Tri dẫn Chương Nam Chính chậm rãi đi về, anh ta rón rén đi theo. Đi đến cửa lầu, Ngô Gia Dương đứng ở sân thượng, chỉ vào anh ta, kêu to. Tần Tri quay đầu trừng mắt nhìn anh ta, “Hừ!” một tiếng cảnh cáo. Người này lập tức thông minh mà ngậm miệng, tò mò nhìn Chương Nam Chính lén lút từ sân đi lên lầu.

Có vài người dù hoá thành tro bụi, Ngô Gia Dương vẫn có thể ngửi thấy mùi hân. Có một số việc anh ta đã sớm biết, nhưng anh ta không muốn nói. Vốn dĩ anh ta muốn chờ anh cả kết hôn ổn thoả, anh ta sẽ bán mỗi hàng này.

Người kia, sao lại tìm tới nơi này?

Ngô Gia Dương nhìn khắp sân tìm bạn học cũ của chú rể, trong lòng lập tức hiểu ra. Tin tức kia, những người này còn không biết, bọn họ vẫn như trước, thăm dò thông tin về Tần Tri để lấy lòng người nào đó. Suy nghĩ cẩn thận, Ngô Gia Dương lúc nào cũng như người say cuối cùng lại lộ sự thông minh đột xuất.

Anh ta ngoắc tay về phía Mã Bách Đông đang ồn ào trong sân. Mã Bách Đông đi về phía anh ta, cười cười, “Tôi cũng không có thang, đêm nay anh đừng trông mong xuống được.”

Ngô Gia Dương:.....

Mã Bách Đông nhú mào, đi tìm thang.

Tần Tri và Chương Nam Chính đi vào phòng tân hôn. Hôm nay, anh là mục tiêu quá hấp dẫn, mới đến cầu thang, một đám con nít nhà hàng xóm lập tức vây lại hét lên: “Tìm được rồi! Tìm được rồi!.....”

Một đứa hét, những bạn học cũ không thấy Tần Tri cũng ủa đến. Chương Nam Chính bị dồn đến một góc, không có ai để ý đến anh ta, làm sao có thể nhận ra?

Con nhà giàu ở Hành Dương, Chương Nam Chính, cùng đường phải cúi đầu, cả người tản ra mùi hôi, không thể là như vậy, dùng tư duy bình thường không thể tiếp nhận.

Khách khứa đều đã uống không ít, miệng nói hươu nói vượn, túm lấy Tần Tri uy hiếp. Tần Tri cười khổ nhìn lối lên lầu, hôm nay nói chuyện rất không thích hợp.

Chương Nam Chính cố gắng co người, nhìn Tần Tri đứng ngoài, vẻ mặt bất đắc dĩ. Anh ta chờ đợi người có thể cứu anh ta, nhưng giờ phút này, bản thân Tần Tri cũng khó tự bảo vệ.

Một bàn tay đột nhiên đặt lên vai Chương Nam Chính không hề báo trước. Chương Nam Chính sợ tới mức giật nảy người, hoảng sợ quay đầu nhìn lại, là bốn người luật sư Trần, đều là vẻ mặt ái muội đang cười cười. Ngô Gia Dương ngẩng đầu nhìn về phía cầu thang kêu vài tiếng, những con ma men trên lầu càng thêm hưng phấn, lập tức ủa tới, tóm Tần Tri lôi xuống lầu, nháo động phòng.

“Ông chủ Chương hôm nay quá say sưa vì lẽ chẳng? Chắc chắn, xem cả người anh đây này!” Hách Dật Nguyên trêu chọc, ra dấu mời anh ta ra khỏi cầu thang.

hương 30: Qua rồi, vẫn còn lại

Dịch: Hoài Phạm

Về mặt Chương Nam Chính xấu hổ, xoay người muốn chạy, phía sau Ngô Gia Dương gọi lại, “Bên ngoài mọi người đều đang tìm ngài! Ở phòng cảnh sát, mấy người bạn hữu từng chơi bài chung có nói, đến mấy ngàn vạn thì phải!”

Con người đáng khinh đành phải quay người nhìn nhóm bốn người. Giờ khắc này, Chương Nam Chính chỉ muốn chết. Không thể chịu được hoàn cảnh này, bị người quen biết không bằng mình nhìn thấy, thực là sống không bằng chết.

Luật sư Trần chỉ vào cầu thang. Ông không cười nhạo Chương Nam Chính, nhưng sự hờ hững thì không cách nào che giấu.

“Đi lên đi, anh cả bận bịu bên kia không chỉ trong chốc lát đâu!”

Chương Nam Chính gật đầu, rất nhanh men theo góc tường lên lầu.

Tần Tri bị dày vò suốt hai giờ mới thoát được, khi anh lên lầu, Chương Nam Chính đã ăn no. Ngô Gia Dương đứng ở cửa, chỉ vào ba cái tô lớn trên bàn trà, nói: “Ba tô cơm lớn, hóa ra có thể ăn hết thật!”

Tần Tri cười cười, chỉ về phía cửa, ba người trong phòng đứng lên đi rồi đi ra ngoài. Gần đến cửa, luật sư Trần thì thầm với Tần Tri: “Đừng mượn anh ta mượn tiền.”

Tần Tri hơi sững sốt, gật gù đầu, vỗ vai ông, khi tất cả đã rời khỏi, anh đóng cửa.

Người anh em tốt nhất trước kia ngồi ngơ ngác trong phòng. Ăn no, Chương Nam Chính đã có cảm giác an toàn. Trốn chạy suốt một tuần, lần đầu tiên anh ta cảm thấy mình thật sự là một con người.

“Tôi gặp xui xẻo!” Chương Nam Chính ngẩng đầu nhìn Tần Tri, cười khổ.

Tần Tri nhìn gương mặt tiêu tụy đã được rửa sạch, cằm lún phún râu, ậm ừ, “Tôi thấy, phụ nữ mới có đặc quyền đó, mỗi tháng một lần, cậu làm sao có tư cách?”

“Tôi thành như vậy, tôi cũng mừng thay cho cậu, thật sự. Bán đứng bạn bè, giật vợ anh em, nếu tôi là cậu tôi sẽ nã pháo ăn mừng.” Chương Nam Chính tự bình luận về mình.

“Bỏ đi, hôm nay thoải mái một ngày. Cậu cũng không cần khổ sở, gần đây giật vợ người khác đã được coi thành kiểu giao dịch lớn, việc làm của nhân tài, người bình thường không làm được.” Tần Tri trả lời.

“Châm chọc tôi?..... Cậu không hỏi tôi, vì sao trở thành thế này sao?” Chương Nam Chính cười khổ.

Tần Tri sâu kín thở dài. Anh thấy hơi khát, đứng lên rót một chén nước. Dưới lầu, Quan mẹ không biết đang mắng ai, giọng bà oang oang truyền lên tận phòng.

“Nhìn đi, các người nhìn xem, ban đầu bảo chuẩn bị hai trăm cân thịt là đủ rồi, bây giờ sáu trăm cân còn thừa ra ngoài! Nói cái gì, ai bảo các người nâng lên như vậy? Ai nói có thể đặt ở đây? Họ hàng thân thích mà còn thua mấy bát mỳ? Mau lấy đi, mau lấy đi, các người còn không biết tính tôi?..... Chuyện hơn mười ngày, này, cậu là ai? Họ hàng? Họ hàng nhà ai? Sao không thấy đến giúp?! Phì, đừng nói tới ông già chết toi nhà tôi, đêm nay tôi còn chưa tính..... Có đủ không? Nhà anh hơn mười người à! Cần thêm mấy chén về, sáng mai có cơm, nhớ tới, còn chén..... A, ai đây? Bán đồ ăn? Bán đồ ăn mà dám ở đây hỗn ăn hỗn uống?”

Giọng bà lộ ra sự vui mừng, tuy nói vẫn khó nghe như vậy, nhưng, sự chanh chua trước kia đêm nay như không hề thấy. Hiếm thấy, đêm nay Quan mẹ rất rộng rãi, liên tiếp đẩy mạnh tiêu thụ mì hỷ (mì cưới), e là lo lắng để lâu, quá thời hạn mốc meo?

“Lang Ngưng đã tới đây, cô ấy rất buồn.” Tần Tri đặt cốc nước lên bàn, nói với Chương Nam Chính.

Chương Nam Chính không lên tiếng. Anh ta hít một hơi thuốc lá, biểu lộ bản thân đã hoàn toàn không thêm để ý giữ ý tứ. Tần Tri nhìn anh ta, không biết nên dùng thái độ gì đối diện anh ta mới thích hợp. Chương công tử không còn tiền, về bản chất mà nói, chỉ còn hai chữ: Phiền toái.

Có điều, Tần Tri không khinh bỉ anh ta. Trước kia học đại học, vì tính tình không hợp, quan hệ giữa anh với những người khác không tốt lắm. Khi đó Chương Nam Chính đang hô phong hoán vũ ở trường, thích lấy tiền đổi cảm tình, thích đứng trên mọi người, bên người không thiếu bạn. Không hiểu sao, một người lắm bạn bè như Chương Nam Chính luôn kéo Tần Tri đi khắp nơi, có vui chơi gì đều dẫn theo Tần Tri. Nhờ anh ta, bốn năm đại học, Tần Tri cuối cùng cũng có được một ít kỷ ức đẹp về trường học. Riêng chuyện này, Tần Tri cảm ơn anh ta cả đời, không quên được anh ta.

Sau này ra đời, sau khi trưởng thành, chuyện xưa luôn lộ ra một nỗi tang thương không thể nói rõ ràng. Tần Tri đối với người bạn – người anh này có tình cảm, thật sự làm bạn tốt với anh ta. Nếu Chương Nam Chính không cho anh cơ hội, có lẽ sẽ không có Tần Tri hiện tại. Nhìn anh ta thành như vậy, Tần Tri sợ hãi mà không thể lý giải. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm Chương Nam Chính lại đến bước đường cùng thế này?

Đã no bụng, Chương Nam Chính tìm được cảm giác an toàn, sự ấm áp làm anh ta buồn ngủ. Dụi tàn thuốc, anh ta ngẩng đầu, nhìn Tần Tri nói: “Tôi cần một ít tiền.”

Ồ, nhanh như vậy đã vào đề tài chính? Tần Tri hơi ngây người.

Chương Nam Chính khom người một chút, thái độ nịnh bợ một chút, nếu làm như lúc này, anh ta gọi một tiếng “anh cả”, có lẽ Tần Tri sẽ giúp anh ta? Nhưng sau khi ăn no, trạng thái tâm lý đã xảy ra biến hóa, anh ta cố gắng nửa ngày, cũng không gọi được. Lúc này anh ta không đói bụng, nên tìm lại được kiêu ngạo và tôn nghiêm.

Anh ta im lặng chờ tiếng từ chối nghe mãi đã thành quen. Dù sao cũng sẽ bị từ chối, không bằng sớm nói ra, anh ta cũng hoàn toàn thoải mái.

Tần Tri nhìn từ trên xuống dưới, quan sát kỹ người anh, người bạn, người học trưởng của anh, cuối cùng anh cười thoải mái: “Được, đối với cậu có lẽ không nhiều lắm.”

Chương Nam Chính hoàn toàn kinh ngạc, rồi sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười kỳ quái. Anh ta cố gắng dùng ánh mắt công bằng nhất nhìn kỹ, tìm tòi nghiên cứu Tần Tri, rồi sau đó anh ta vỗ sô pha, như khi

còn đại học, anh ta ngồi trên bộ sofa bằng da thật đóng theo kiểu Anh Quốc, trong phòng trọ xa hoa, gọi Tần Tri đến ngồi cạnh.

Tần Tri đi qua, lấy từ túi ra một tờ chi phiếu, điền số rồi đưa anh ta.

Chương Nam Chính nhận, nhìn con số, hơi kinh ngạc, “Tôi vẫn nghĩ cậu hận tôi, nên đến đường cùng mới tới tìm cậu.”

“Vẫn hận.” Tần Tri không ngẩng đầu, nói.

“..... Hồi đại học, ai cũng nói cậu cổ quái.”

“Cậu đi với tôi, chỉ vì muốn cho bọn họ thấy cậu rộng lượng, tôi biết.”

“Giống như..... Thế này. Mấy ngày nay, tôi tìm rất nhiều người. Họ hàng đều bảo tôi đi chết cho sớm đi, bọn họ chỉ ước gì tôi gặp xui xẻo. vận xui của tôi hình như đúng ý của họ, toàn thế giới đều tụ tập mà nhìn.”

“Vậy à?” Tần Tri đáp hững hờ.

Chương Nam Chính đẩy chi phiếu lại, cười khổ, “À, chứng minh thư của tôi không thể dùng, nếu được, cho tôi ít tiền mặt đi. Ngân hàng, cái tên chết tiệt đó theo tôi sát gót.”

Tần Tri cất chi phiếu, gạt đầu. Anh mở cửa, nói nhỏ với mấy người đang đứng chờ ngoài cửa vài câu. Luật sư Trần nhìn anh trách cứ, Tần Tri cũng biết anh tự tìm phiền toái, nhưng ngày như hôm nay, thật sự không thích hợp để nhìn người khác khổ sở.

Anh không biết nói gì mới tốt. Nếu Chương Nam Chính không giải thích, anh cũng không định hỏi — biết chuyện bí hiểm của người khác, càng mệt.

Ồ, Phạm xem lại rồi, hạnh phúc có 35 chương

Mà coi bộ ai cũng hóng cái động phòng của anh Nút Chai và chị Quả táo nhỉ ? *hơ hơ...*

Chương 30: Qua rồi, vẫn còn lại

Dịch: Hoài Phạm

Tần Tri đứng ngẩn người, Chương Nam Chính không nói được một lời vò chiếc khăn trải bàn. Trong phòng, máy điều hòa thông thả phả hơi ấm, Tần Tri có cảm giác chệnh choáng, mơ mơ màng màng ngủ.

Anh chìm vào một giấc mơ rối rắm, cũng không biết bao lâu, bên tai bỗng lung có tiếng người nói chuyện. Tần Tri định mở mắt, lại không được, một lượng cồn lớn ăn mòn những tế bào thần kinh, anh không thể tự hỏi, không thể động đậy cơ thể.

Ước chừng sau nửa đêm, Tần Tri ngồi dậy, lắc lắc đầu.

Ngô Gia Dương đứng lên lấy nước cho anh, Mã Bách Đông đưa cho anh một phong thư. Tần Tri quay đầu nhìn, Chương Nam Chính đã không thấy đâu.

Tần Tri mở phong thư viết vội trên tờ giấy ghi danh mục quà tặng – thời buổi này, hình như con người không còn thói quen dùng cách này để trao đổi. Đứng dưới góc độ đó tiếp xúc với Chương Nam Chính, khiến Tần Tri có một cảm giác kỳ diệu, tựa như cầm con dao nhỏ giải phẫu, mở lớp da, bên trong vẫn bình thường. Thật ra, chữ là loại vật thể kỳ diệu, đôi khi, chữ so với ngôn ngữ còn thẳng thắn hơn, chân thật hơn.

Chú em Tần Tri thân mến:

Tiền, cấp dưới của cậu đã đưa tôi. Cậu không cần nói, bọn họ đã hiểu ý cậu. Từ điều đó mà nhìn, tôi vẫn mãi không bằng cậu. Lâu như vậy, tôi không tìm thấy một người có thể giúp đỡ mình, ở thời điểm đúng lúc nhất nhắc nhở về con người thật của mình. Trước kia, tôi vẫn cho rằng cuộc đời là của tôi, tôi làm người tốt hơn cậu, và không hiểu vì sao cuối cùng tôi vẫn luôn muốn bám vào cậu. Đến cuối cùng, cậu đã không rời, không vứt bỏ người bám víu cậu, còn tôi, lại bắt đầu hai bàn tay trắng lang thang quanh đây, hơn nữa không biết phải lang thang tới khi nào!

Tôi đối nhân xử thế không tốt, hôm nay tôi mới nhận ra.

Bằng đó ngày, tôi chạy trốn khắp nơi. Mọi người tìm tôi, bạn bè cũng tìm tôi. Một ngày một đêm tôi đi khắp nơi, sau đó mới phát hiện, cái mà tôi sợ hãi nhất không phải là chủ nợ, mà là hai bàn tay trắng bần cùng. Tôi chỉ là một kẻ yếu đuối, một bao cỏ không dám gánh vác trách nhiệm, một kẻ nhát gan đẩy xuống nước là hư thối.

Cậu muốn mắng tôi thế nào cũng được.

Trước kia, tôi vẫn nghĩ mình thông minh nhất, bởi vậy, tôi thường đóng vai một kẻ đứng nhìn, thích nấp vào chỗ tối quan sát tính cách của người khác, đây cũng coi là một niềm vui. Lần này, một ván bài thoại nhìn không lớn, tôi thua hết nửa đời tâm huyết của cha tôi, lưu lại cục diện rối rắm cho cha tôi khổ sở chống đỡ, cứ như vậy trốn đi, không biết khi nào quay lại.

Ngày tôi đi, tôi gọi điện thoại về nhà. Trong điện thoại, mẹ tôi khóc nỉ non, tôi đứng ở sạp báo bên đường cũng rơi nước mắt. Tôi muốn gọi điện thoại, lại không biết phải gọi cho ai. Rời quê hương thật lâu, tôi mới nhớ tới Lang Ngưng. Hoá ra, tôi không yêu cô ấy, nếu không, tạo sao đến cuối cùng tôi mới nhớ tới cô ấy?

Tôi muốn cưới cô ấy, bởi vì chúng tôi khi ở cùng với nhau sẽ thích hợp. Mọi người cảm thấy thích hợp, tôi cũng cho rằng sẽ thích hợp. Tôi cho rằng nếu bỏ qua Lang Ngưng, có lẽ sẽ không tìm thấy một người xứng với tôi hơn, thích hợp với tôi hơn, bằng cấp, gia thế, dung mạo, địa vị xã hội đều môn đăng hộ đối.

Tương xứng không nhất định là thích hợp, đây là đạo lý đến giờ tôi mới hiểu được.

Tần Tri, cậu biết không, có đôi khi tôi tự hỏi, vì sao Lang Ngưng thích cậu? Trước đây, tôi cho rằng, vì cô ấy là một cô gái mơ mộng hảo huyền, đợi Lang Ngưng lớn lên, từ từ cô ấy sẽ thấy, đó là sai lầm.

Quả thực, mọi người nói với cô ấy, đó là sai lầm trong một lúc, cô ấy thật sự cho rằng mình đã sai lầm.

Tôi gây ra chuyện này, làm cậu tổn thương, cũng tổn thương một người vô tội như cô ấy.

Xin lỗi, nhưng cũng không hy vọng xa vời hai người có thể tha thứ cho tôi.

Tần Tri, lúc này nói gì cũng đã quá muộn. Đoạt người phụ nữ duy nhất của bạn, lại rời bỏ người phụ nữ đó, nghĩ tới nghĩ lui, trên đời này không tìm ra người nào khổ nạn như tôi. Tôi không muốn về nhà, không muốn đối mặt với hoàn cảnh cũ, cứ như vậy và bỏ trốn, để lại một mớ bong bong. Tôi biết, mớ bong bong này, cuối cùng vẫn như trước, cha tôi lại giúp tôi lau dọn.

Mấy ngày nay, suy nghĩ rất nhiều, thật sự, chưa từng có dư dả thời gian như vậy tự hỏi mình, tôi mới nhìn rõ nhiều chuyện. Tôi và cậu lớn lên khác nhau, tôi không thiếu cái gì, chỉ cần tôi muốn, tất cả đều có thể được, dù chưa đủ, cha mẹ cũng sẽ nghĩ cách để tôi thỏa mãn. Họ yêu tôi, mãi đến giờ vẫn yêu.

Lúc này, tôi không dám đối mặt với họ, tôi nhát gan đến mức không dám quay đầu, hoá ra, tôi chỉ có thể.

Tôi không mong được cậu và Tiểu Ngưng tha thứ. Tốt nhất cô ấy có thể oán hận tôi cả đời, như vậy có chết lương tâm tôi cũng an ổn. Nhìn thấy cậu tìm được người phụ nữ thích hợp, cuộc sống thích hợp, coi như ông trời bồi thường cho cậu, như tôi, coi như là ác giả ác báo.

Tần Tri chú em, tôi đi rồi, tôi nghĩ tìm không ai có thể tìm ra chỗ tôi ẩn nấp, chờ thêm một thời gian, suy nghĩ kỹ càng sẽ quay về tạ tội. Tôi sẽ đưa Lang Ngưng con dao, tùy cô ấy xử tôi thế nào cũng được. Có điều nghĩ thì nghĩ vậy, không biết đến lúc đó có còn dũng khí nữa không.

Được rồi, không nói nhiều hơn, cảm tạ cậu đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Ân tình này, chỉ có thể chờ sau này lại báo đáp.

Tội đồ: Chương Nam Chính

Tần Tri liếm đôi môi khô khốc, cười khổ, mắng: “Đồ heo ngốc, vẫn không lớn nổi!”

Hách Dật Nguyên mở cửa sổ, nhìn khoảng sân yên tĩnh hỏi Tần Tri: “Anh cả, anh không hận hấn ta?”

Tần Tri đặt thư qua một bên, chống tay suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Không, tôi cảm ơn cậu ta. Có giận thì phải là cha mẹ cậu ta tiếc rẻ vì rèn sắt không thành thép. Hơn nữa, không có cậu ta, tôi sẽ không về quê; không về sẽ không gặp được Quả Quả. Có một quyển sách viết một câu rất hay: Sẽ có vài lần cảm kích kẻ thù của anh, khi họ lơ đãng sẽ tặng cho anh một món quà không tưởng tượng được. Thật

ra, những con đường trên đời đều là hình tròn, cả đời anh cứ lòng vòng, mãi đến khi anh gặp xui rủi mới phát hiện.”

Anh nhìn về phía bốn người trước mặt, cười cười, nụ cười vô cùng thoải mái. Anh biết, họ không hiểu vì sao anh lại làm như vậy.

Con người luôn phải trải qua thời điểm khó khăn nhất, đó là lúc rời quê, đứng ở một vùng đất xa lạ bồi hồi nhớ lại.

Những năm tháng chần chừ, Chương Nam Chính luôn nhớ tới anh.

Có lẽ, đối với những người khác, đây chỉ là chuyện nhờ vả qua lại râu ria, nhưng đối với Tần Tri, được nhớ tới, lại là một phần ân tình.

Phần ân tình này, anh nghĩ đã xong rồi, không có khúc mắc để nó trôi qua.

Hết chương 30

31. Chương 31

Dịch: Hoài Phạm

Người xưa từng viết, con người vui mừng nhất là khi tên đề bằng vàng và đêm động phòng hoa chúc.

Lời này đúng là người xưa nói?

Cứ tạm xem là vậy, thì cũng sai lắm rồi.

Tần Tri đến gần rạng sáng mới ngủ, uống không ít — sau vài giờ thức anh ngồi cùng vài người bạn ăn bữa sáng, lại uống rất nhiều, cả đêm nói mê. Mà anh say rượu thật đúng là tệ không thể nói, cứ kéo Quan Thục Di đáng thương nói mấy lời vô nghĩa, mà Quan Thục Di một câu cũng không nghe vào — nàng cũng uống không ít. Cuối cùng hai người trở về thế nào, bản thân họ cũng không rõ.

Buổi sáng lên tới nơi, hai người một người phòng bếp, một người phòng ngủ của ba mẹ, chỉ mỗi phòng tân hôn là không ở.

Khi Tần bà nội rời giường, phát hiện Tần Tri đang gối lên một cái nôi ngủ gục trong bếp. Quan ba ba Quan mẹ nửa đêm chịu đủ kinh hoàng, con gái ông bà lên vào nhà, chui vào ổ chăn của họ khóc lóc nói thương nhớ ông bà, cả đời không muốn đi, sau đó thì chen chúc giữa hai người, ngủ không biết gì.

Gả con gần quá không phải là chuyện tốt, một chút xót xa đầy thần bí cũng không. Lúc này, Quan ba ba hoàn toàn không có cảm giác con gái đã gả đi.

Quan mẹ nhìn gương mặt con say ngủ, khịt mũi, nuốt nước mắt: “Sao lại cảm thấy như nó mới sinh ra, mặc cái áo hoa nhỏ nhỏ nằm giữa chúng ta?”

Quan ba ba không lên tiếng, đứng lên, mặc thêm áo khoác đi về phòng ngủ trước kia của con.

Người nhà họ Quan không có cảm giác đã gả con, người họ Tần cũng không có cảm giác đã cưới vợ cho cháu, tóm lại là..... Gả gần quá .

Mười giờ sáng, Tần Tri bị bà nội gõ đũa vào cái gối – nôi đánh thức, họ hàng đã về hết, khoảng sân chung đã khôi phục sự yên lặng vốn có, Tần Tri ngồi nửa ngày tìm lại bản thân, cuối cùng sau khi đầu đau muốn nổ tung cũng nhớ ra mình là ai. Anh ngơ ngác nhìn bà nội dọn dẹp phòng tân hôn, chăn mền, cô dâu mới không thấy đâu, vỏ chuối còn lại mấy vỏ, tất trắng của đàn ông có một cái, nhưng không phải của anh.

“Đi lên đó đón vợ xuống!” Tần bà nội lời còn chưa dứt, lại gõ vào nôi một cái.

Tần Tri ôm nửa đầu đi lên lầu, gõ cửa nhà vợ. Cha vợ không cho anh vào, nói là theo phép tắc, phải ba lần lại mặt mới có thể vào. Không quá một lúc, ông đã công con gái kiêm vợ anh áo hoa ra cửa.

“Đám bạn bè cũng thật là, chuốc rượu nhiều quá..... Con bé này, sao lại nặng như vậy.....” Ông bố cảm rằm, giọng nói tràn đầy yêu thương. Tần Tri đáp lại bằng khuôn mặt tươi cười đi theo ông xuống lầu. Quan Thục Di vẫn say rượu chưa tỉnh, đến lầu hai, nàng ngóc đầu nhìn vách tường, đột nhiên nói: “Có chồng thì giỏi lắm sao?! Tôi cũng có!”

Tần Tri hơi kinh ngạc, sau đó cười khở. Cô nàng có lẽ còn đang bận so bì với người nào đó trong mơ.

Quan ba ba công con đến lầu một thì quay về, khi ông trở ra, nhìn Tần Tri nói: “Hôm qua bạn bè nhà con đưa tiền mừng qua nhà ba, chút nữa lên ba đưa lại. Hai nhà cùng mời khách không tốt lắm, tiền mừng đưa sai chỗ hết. Con về nói lại với Tần bà nội.” Ông bố già muốn chứng tỏ ông không tham tiền, tiếc rằng Tần Tri không theo kịp. Anh mông lung gật đầu, đại khái cái gì cũng chưa vào tai.

“Chú, chú về!” Tần Tri ôm đầu, tạm biệt.

Tần bà nội lại la oai oái, “Kêu ba, còn gọi chú sao!”

Về mặt Quan ba ba không thêm để ý, “Không cần, không cần, khách khí làm gì, thằng bé vẫn chưa quen mà!” Làm bộ nói vậy, nhưng ông già đứng đó không nhúc nhích. Hôm qua phí sửa miệng ông cho đến một ngàn tệ. Theo đạo lý, nhà gái không phải thưởng tiền, nhưng hôm qua Quan ba ba cũng uống nhiều, ôm Tần Tri nói: “Chú em này, anh cho cậu một ngàn tệ, gọi chú là ba được không?”

Tần Tri nghen nửa ngày, cúi đầu gọi một tiếng “Ba”. Ông lão quá vui mừng, nhất thời kích động, tính cách nhiều chuyện lại nổi lên, “Ồ, rồi, về ngủ đi. Phòng tân hôn, lau dọn trong sân để ba tìm người giúp, hai đứa ngủ đi, ngủ đi! Cái gì cũng không phải làm, để ba.....”

Tần Tri gật đầu, quay lại phòng, chui vào giường, ôm vợ, ngủ. Giấc ngủ tiếp tục cho đến khi bản tin tối tiếp sóng đài truyền hình vang khắp địa cầu, cặp vợ chồng mới tỉnh lại vì đói, nhưng vẫn nằm trên giường, không muốn động dậy.

Tần Tri ngạo mạn khuyếch khuỷu tay vào Quan Thục Di, “Con dâu, đứng lên nấu cơm đi.”

Quan Thục Di tỏ vẻ không vui, nàng hơi vặn mình, bĩu môi, “Đây là nhà anh.”

Tần Tri tỏ vẻ ông lớn, “Cũng là nhà em.”

Quan Thục Di hình mũi, làm bộ ngây thơ, “Ừ..... Người ta..... Người ta mắc cỡ mà.”

Sau đó..... Tần Tri ới.

Ới thật sự, vì hôm trước anh chỉ uống rượu mà chưa ăn thứ gì vào bụng. Cũng vì lần đầu nhà anh có người kết hôn, không có kinh nghiệm.

Quan Thục Di ngồi ghé trên giường, chỉ vào Tần Tri nói mấy câu vô nghĩa: “Anh..... Người đàn ông không có trình tiết, thằng nhóc này là ai?”

Tần Tri quay lại túm tay nàng.

Từ phòng ngủ, âm thanh đùa giỡn của hai người rất lớn, Tần bà nội nhìn chồng, mắt hai ông bà lộ ra ý cười, ý cười này gọi là rất ám muội.

“Có con sớm thôi, có con sớm, chúng ta trông cho chúng nó.” Tần bà nội thì thầm với chồng.

Tần Tri ậm ừ mãi mới đứng lên, nhìn vào gương dụi mắt, lão đảo ra khỏi phòng ngủ vào phòng khách. Trong một góc sáng sủa, ông nội bà nội đang đếm tiền. Một giờ trước, luật sư Trần mang tiền đến giao lại, không dám đánh thức Tần Tri, xong việc vội vàng đi. Sắp qua năm mới, nhà ai không có công chuyện phải làm.

Tâm trạng Tần Tri rất tốt, cười tủm tỉm trêu chọc ông bà, “Nhiều tiền như vậy sao? Bà nội, phát tài rồi!”

Tần bà nội lại tỏ ra mất hứng, bà theo Tần Tri đi đến phòng bếp, mở tủ lạnh lấy bọc thức ăn lấy từ khách sạn đã được gói lại ngày hôm qua, bỏ vào nồi, hâm lại.

Tần Tri với sự tiết kiệm của ông bà nội đã thành thói quen, cảm thấy hoàn toàn không thành vấn đề. Một thể hệ quen sống tiết kiệm. Hơn nữa, gói lại cũng đúng, hôm qua đồ ăn đám cưới không biết còn thừa lại bao nhiêu, lãng phí mới đáng xấu hổ.

Dù là nhà họ Tần, hay nhà họ Quan, đều giống nhau ở những con người giản dị cần kiệm.

“Cô họ thứ tư của con, bốn đứa con gái, đứa nào bà cũng đi hơn năm trăm tệ, con đoán nó đi con bao nhiêu!” Tần bà nội cầm đĩa đồ ăn, cầm rằm.

“ Bao nhiêu?” Tần Tri hỏi lại, nhân thể nhìn vào tủ lạnh, những chiếc hộp đóng gói chất thành đôi cao tới phát rầu — ăn tới khi nào? Anh thật sự không để ý người khác đi bao nhiêu, nhưng anh phải tỏ ra chú ý.

“Năm trăm! Con nói xem, có đạo lý này sao? Nhà nó mấy đứa, nhà mình có mình con, sau này hai đứa đầy tháng đứa nhỏ, hiểu hỉ không được mời bọn nó, bà không thêm tiền nhà chúng nó. Còn nữa, nhà bọn nó có việc, con cũng không được đi! Nghe không?! Nghe không?! Nghe không?!” Tần bà nội cầm đĩa lên, đặt nửa con gà vào, múc hai chén cháo, vừa nấu cơm vừa lăm bằm một cách tức tối.

“Dạ! Dạ! Đã biết, đã biết!” Tần Tri vội vàng đồng ý, trong lòng lại buồn bã vì bà anh đề cập đến con cái. Anh không biết mở miệng thế nào với ông bà, vấn đề..... Con cái, anh vẫn kiên quyết không thể có. Anh bưng đĩa vào phòng, đến cửa, anh gọi ông: “Ông nội?”

Tần gia gia đang đếm tiền quay lại, “Gi?”

“Cô họ thứ tư là ai ạ?” Tần Tri buồn bực điểm danh lại tên những người thân thích trong óc.

“Trước đây mượn xe đạp nhà chúng ta một năm không trả, bà nội con tới cửa mới đưa về được đến nhà.” Tần gia gia đối với vị họ hàng này cũng có ý kiến.

Gật đầu, Tần Tri gơ chân đá văng cửa. Quan Thục Di đã rời giường.

p/s: Không có H nhá. Bây giờ bạn Phạm đi chơi, chúc các bạn cuối tuần vui vẻ ^^

Chương 31

Dịch: Hoài Phạm

Nhìn nửa con gà đầy mỡ trên đĩa, Quan Thục Di bỗng buồn nôn, nàng đứng lên: “Chết cũng không ăn. Em về nhà mình ăn.”

Tần Tri ngậm chân gà gật gật đầu, thuận tay mở chiếc TV đen trắng đặc sắc kiểu cũ trong phòng ngủ. Không cần biết là năm thứ bao nhiêu, TV đen trắng vẫn sinh tồn một cách bình an trong nhà họ Tần, ấn nút tivi chỉ dò được 12 kênh.

Quan Thục Di lên lầu, chẳng được bao lâu đã trở lại, vẻ mặt ảm đạm nhìn Tần Tri: “Nhà em đã ăn cơm dư hôm trước, cũng là vài loại trộn vào nhau rồi ăn. Chồng à, em trốn đây, chờ họ ăn xong mớ cơm thừa này em mới về.”

Tần Tri vui vẻ, anh gơ tay chỉ ra cửa, “Hôm nay kháng chiến, em ăn táo không cần tính tiền.”

Quan Thục Di làm một biểu cảm khoa trương tỏ vẻ mừng như điên, lao ra khỏi phòng, ngồng nghênh đi đến sọt táo chọn vài trái. Đang chọn, Tần bà nội gọi nàng lại, chỉ vào kho hàng bên kia: “Bên kia tươi hơn, chỗ này là táo héo, đừng ăn. Để bán đi, bán không được bà nội cho con làm tương táo.”

Quan Thục Di gật gật đầu, hạnh phúc đến muốn chết. Nàng ngẫm lại, lại cảm thấy không đúng, không ngờ trước kia nàng ăn là táo không tươi? Quên đi, quên đi, còn chuyện gì có thể so sánh với chuyện ăn táo không tốn tiền? Nghĩ đến đã không thấy có. Gả cho “thằng” bán hoa quả, quả nhiên là đúng đắn.

“Gia gia bà nội còn kiểm tiền?” Tần Tri gấp một miếng thịt gà đưa vào miệng Quan Thục Di, hỏi.

Quan Thục Di cắn một miếng táo kèm thịt gà, gật đầu. Nàng gơ đầu ngón tay, nói: “Kiểm ba lượt. Mẹ em bên kia đã làm ba lần, đại khái vài ngày tới họ sẽ phải dựa vào đếm tiền mà sống. Bóp chân giúp em, hôm qua một chết!”

Tần Tri cầm khăn lau miệng và tay, nhận lệnh bóp chân cho vợ. Đương nhiên, hành vi ngẫu nhiên lau dầu mỡ trên tay cũng là vì mục đích này.

Hai người đang khúc kha khúc khích, Tần bà nội và Tần gia gia không gõ cửa trực tiếp xông vào.

Quan Thục Di hoảng hốt đứng lên, nhưng Tần bà nội và Tần gia gia hoàn toàn bình thường, à, cũng không phải là không sao cả, về mặt hai ông bà hơi nghiêm trọng, không để tâm hai vợ chồng đang làm gì.

Tần Tri nhìn gia gia hai tay trái phải cầm mấy tập tiền, Tần bà nội cầm một tờ giấy dài ghi danh mục quà tặng, hơi ngáy ra, lại làm sao vậy? Vừa rồi còn tốt mà!

Quan Thục Di vội vàng ra sô pha, mời ông bà ngồi. Im lặng chốc lát, Tần bà nội lại theo đúng sở trường huých một cái vào Tần gia gia, ông mở miệng: “Khuông Khuông..... Có chuyện này cần nói với con. Bà nội con định để vài ngày nữa mới nói, ông nghĩ, cứ nói sớm cho xong, bằng không ông ngủ không được.”

Tần Tri sững sốt, anh nhìn Quan Thục Di, Quan Thục Di cũng nhìn lại anh.

Tần bà nội mở tờ danh mục quà tặng, chỉ vào một hàng chữ phía trên, đẩy về phía Tần Tri: “Con xem này.”

Tần Tri cúi đầu nhìn, hàng chữ viết –

Họ và tên....: Tiền lì xì cho con trai: Hai vạn tệ.

Tần gia gia sờ túi, sờ nửa ngày lấy ra một bao thuốc lá, trong gói thuốc là đủ các nhãn hiệu thuốc lá, ông rút một điếu thuốc vào miệng, hít vài hơi liền mới nhả khói: “Ông nghĩ, có thể là tiền của ba ruột hay mẹ ruột con. Chúng ta không có thân thích nào một lần cho tới hai vạn tệ. Hơn nữa, trước đây cũng nhận được một phong thư, là viết cho con.”

Tần Tri không lên tiếng, Quan Thục Di sán lại gần, khoác tay anh.

Tần bà nội lấy ra một phong thư cũ đưa cho Tần Tri, “Khi con học lớp ba, cũng vào mùa đông, sáng tinh mơ ông bà mở cửa, đã thấy trên nền có phong thư, bên trong có ba mươi đồng tiền, không viết gì thêm.”

Tần Tri mở phong thư, đầu tiên anh nhìn nơi đóng dấu bưu kiện, đáng tiếc phía trên không có gì, chỉ là một phong thư cũ.

“Ông và bà con cũng sợ hãi. Ban đầu chúng ta sợ có người sẽ mang con đi, nhận được ba mươi đồng tiền, mới mang con về quê ở một năm, lo lắng đề phòng hơn một năm. Từ từ rồi cũng bớt lo, dù ông bà dấu con đi, cha mẹ ruột con muốn tới tìm, ông bà cũng không thể ngăn, đúng không? Sau đó, ông bà chờ. Quay về, bà nội lặng lẽ treo một cái chuông ở cửa, thời gian đó, chỉ cần hơi có cái động tĩnh ông bà sẽ lên. Ông bà chờ, chờ, chờ đến bây giờ, không thấy tiếng chuông vang bao giờ.” Tần gia gia vừa nói, vừa cẩn thận quan sát vẻ mặt của Tần Tri.

Mặt Tần Tri không chút thay đổi. Quan Thục Di gắt gao nắm tay anh, nàng có thể cảm giác được, từng lớp mồ hôi từ lòng bàn tay chồng nàng toát ra, lạnh lẽo.

Từ lúc phong bì thư có ba mươi đồng xuất hiện, mấy năm nay Tần gia gia có thêm nhiều tâm sự. Nhiều năm như vậy, nhớ tới chỉ cảm thấy nặng trĩu, nhớ tới như có móng mèo quào vào trong tim. Bây giờ thì khác, Tần Tri đã lấy vợ, cháu dâu ông cũng có, ông không muốn tiếp tục dấu giếm.

Tần bà nội nói tiếp: “Lúc trước bà nghĩ, mặc kệ là ai đến bắt con đi, bà sẽ liều mạng với họ, theo họ lên tòa án. Sau này, con càng lúc càng lớn, con suy nghĩ cẩn thận, có chuyện gì cũng không nói cho chúng ta biết, cũng không để trong nhà thêm phiền hà. Ông con lúc ấy bán hàng ở chợ trời, tan học con phải đi dọn quán đẩy xe, học tập cũng không để ông bà lo lắng. Khi ông bà ngủ không được cũng nghĩ, đứa cháu tốt như vậy, sao có thể nói không cần là không cần? Bà mắc chuông không phải vì muốn gọi họ mang con đi, bà chỉ muốn hỏi họ, lòng người là từ thịt lớn lên, 10 tháng mang thai mới ra máu thịt, sao có thể nhẫn tâm như vậy, mùa đông khắc nghiệt bỏ một đứa trẻ vào sọt..... Lại là một đứa trẻ tốt, tốt như vậy, làm sao mà bỏ được?”

Tần bà nội nói xong, nước mắt rơi ào ạt. Tần Tri không thể nói thành lời, kéo tay bà, ve vuốt những nốt chai. Trên những nốt chai là một vết nứt, mặt ngoài lớp da cả đời không được rửa sạch. Vết nứt đến mùa đông càng mở lớn, dù dùng thuốc gì cũng không lành. Là hai bàn tay này nuôi anh trưởng thành, là hai bàn tay này ôm anh từ trong sọt vương, nuôi anh đến bây giờ. Tần Tri muốn an ủi gia gia bà nội, anh rất muốn cười, cuối cùng lại bày ra một gương mặt tươi cười còn khó coi hơn so với khóc, rồi nước mắt rơi đầy mặt.

Tần bà nội giúp cháu lau nước mắt, Tần Tri cảm giác bàn tay ấy như một tờ giấy thô ráp. Anh chôn mặt trong đôi tay, bờ vai co rúm, hờn dỗi nói: “Bà, con không làm công việc này nữa, ông bà sau này chỉ ở trong

nhà, muốn làm gì thì làm, không làm gì nữa, được không? Con muốn hiếu thuận với ông bà.”

Tần gia gia lau nước mắt, cười, “Nói cái gì vậy? Cửa hàng hoa quả cả đời, ông bà còn đi được, sao có thể ngồi yên? Mặc kệ người ta sống hay chết đi.”

Mũi Quan Thục Di đắng chát như có ai nhỏ dấm chua. Nàng rất muốn khóc, lại không dám. Nhìn ba người khổ sở như vậy, nàng suy nghĩ, thấy nàng có thể thay Tần Tri nói vài lời. Có lẽ, những lời này chỉ nàng có quyền nói. Nàng đứng lên, lại gần Tần bà nội, ôm chầm bà, “Bà nội, bà đừng buồn, con và Tần Tri thế nào cũng không đi, làm con nhà ai cũng không làm, cả đời này con là con dâu của nhà họ Tần. Sau này con sẽ hiếu thuận với bà, sống thật tốt với Tần Tri, ai tới mang Tần Tri đi con cũng không cho, chúng con chỉ theo ông bà.”

Nói xong, nàng cũng khóc, không biết vì sao mà khóc. Nàng thấy chồng mình đáng thương, rất đáng thương. Nàng không nghĩ ra cách nào an ủi những người nhà này, không nghĩ ra cách để xoa dịu lòng chồng nàng, nàng chỉ có thể cùng khóc, trong lòng thâm thê –

Cả cuộc đời, nàng phải tốt với anh, với cả nhà anh.

Chương 31

Dịch: Hoài Phạm

Tần Tri ngậy ngốc suy nghĩ trong chốc lát, đứng lên, ra cửa dỡ cái chuông rỉ sắt — trước đây anh nghĩ thứ đó chỉ để nhắc nhở khách vãng lai mới treo lên. Thời khắc anh tháo chiếc chuông, theo bản năng, anh nhìn ra ngoài cửa.

Tối như mực, cái gì cũng không thấy.

“Say này, ông bà đừng treo chuông nữa, tiền cũng đừng nhận.” Tần Tri đặt cái chuông lên bàn.

Tần bà nội đưa tay lau nước mắt, “Không thể được, không còn cách nào khác sao? Hai vạn tệ, không ít, sau này hai con còn có con, tiền này.....”

“Bà, hai vạn tệ này con có, tiền này..... Đừng lấy!” Tần Tri ngồi xuống, dứt khoát.

Tần gia gia ngẩng đầu: “Không lấy, quăng ra đường?”

Câu nói khiến Quan Thục Di cùng Tần bà nội cùng cười. Quan Thục Di vỗ vào xấp tiền trên bàn, nói: “Vây hay là..... Hiến vào nhà từ thiện, viện dưỡng lão thì sao? Trong đó đều là cô nhi, hoặc là người già không có ai chăm sóc, chúng ta quyên tiền cho họ dùng vào việc tốt. Như vậy cũng coi như không cầm tiền của họ, cũng không nợ ân tình. Tần Tri là ông bà nuôi lớn, không quan hệ đến họ!”

Lời Quan Thục Di như là đang nói thay suy nghĩ trong lòng ông bà. Tần bà nội gật đầu liên tục, tuy rất luyến tiếc, nhưng tiền này quả thật không thể cần vào, Tần gia gia dụi tàn thuốc, rất tán thành mà quăng hai tập tiền lên bàn, “Bỏ đi! Sáng mai hai đứa không cần làm gì hết, ghé vào cái..... Cái cái viện đó, quyên. Quyên hết, hai vạn..... Hai vạn lẻ ba mươi tệ, nhớ tính cả lời vào, tính rõ ràng, quyên hết!”

Đưa ông bà nội ra cửa, nụ cười trên mặt Tần Tri chậm rãi bị bóc ra. Quan Thục Di không an ủi anh, có một số việc, an ủi không có tác dụng. Nàng chỉ ngồi cạnh anh, nhìn anh, chờ anh nói chuyện với nàng.

Vội vàng rối loạn một lúc, khuya dần, âm thanh trong TV của Tần gia gia len lỏi vào , lúc có lúc không. Quan Thục Di cầm hai tập tiền, ném qua một bên, kéo Tần Tri đứng lên, “Anh có ngủ không? Không ngủ thì làm chuyện khác.”

Tần Tri nhìn nàng, gật gật đầu.

Hai người mặc quần áo, lặng lẽ lên lầu 3 mở cửa phòng tân hôn. Quan Thục Di bật hết đèn trong phòng, quay đầu nhìn Tần Tri, chỉ một vòng quanh phòng, “Chúng ta đi chuyển giống như công tơ điện nhé? Chạy như bay tới trời, xoạt xoạt xoạt, một vòng rồi một vòng?”

Tần Tri đang đầy bụng tâm sự bỗng chốc vui vẻ, “Ba em trả tiền điện phai không?”

Quan Thục Di le lưỡi, gật gật đầu, “Ừ, may mắn là ngủ rồi, bằng không lại mất.”

Căn hộ mới rộng hơn 120 m², ba phòng và một phòng khách. Tất cả những món vật dụng chưa mở đều để một bên, muốn dọn dẹp cho gọn phải mất nhiều ngày. Hai vợ chồng xắn tay áo bắt đầu bận rộn, một người tháo hộp sắp đặt, một người cầm khăn lau sàn, lại là yên lặng không nói gì.

Hơn nửa giờ sau, Quan ba ba không nói một lời đi vào. Ông bố lòng vòng vài vòng, làm bộ nhìn mấy khe hở trên tường, làm bộ ngó đông ngó tây. Cứ như vậy, giả như vô ý tắt mấy bóng đèn, ông đứng ở cửa nói nhỏ: “Sáng mai hãy dọn.”

Quan Thục Di ngẩng đầu nhìn cha, cười, “Ban ngày ngủ đủ rồi.”

“Đừng thức quá muộn.” Quan ba ba nói xong quay người đi ra, gần đến cửa thì làm bầm một câu: “Công tơ điện di chuyển, xoạt xoạt xoạt, vẫn xoay vòng, chạy như bay đến cùng trời cuối đất.....”

Tần Tri yên lặng không nói nhìn về phía cửa, khi ông bố vợ không còn tầm tích, anh ngồi phịch xuống sàn bắt đầu cười nắc nẻ. Quan Thục Di túm một gói đồ dưới nền nhà, đập lên đầu anh, hăm hè: “Không được cười ba em!”

Mặt Tần Tri nhăn nhúm ngẩng đầu, rất chân thành lắc đầu, “Không cười, thật mà. Công tơ điện xoạt xoạt di chuyển, anh cũng không cười. Ba em chạy đến cùng trời cuối đất thật sao? Không dễ đâu, còn chạy như bay nữa Ha ha!”

Quan Thục Di lại giơ tay gõ vào đầu anh một cái, “Không được cười nhạo ông già.”

Tần Tri cầm tay nàng kéo vào lòng anh, hai người ôm nhau, nhìn tấm ảnh cưới trên tường.

“Sau này anh sẽ sống tốt, hiếu thảo với ba mẹ em.”

“Cả ông bà nội của anh nữa.”

“Ừ..... Quả Quả.”

“Ừm?”

“Trước đây, anh luôn nghĩ, nếu anh thấy họ, chắc chắn sẽ không nhận họ, dù họ có nói thế nào, anh cũng không nhận họ.”

“Ba mẹ ruột của anh?”

“Ừ!”

“Còn bây giờ?”

“Buông tay, anh chỉ mong họ quên anh, đừng bao giờ nghĩ tới anh nữa.”

“Đừng nghĩ nhiều như vậy .”

“Ừ..... Quả Quả?”

“Ừm?”

“Chúng ta..... Đợi vài năm nữa, nhận nuôi một đứa con được không? Em thích con trai hay con gái?”

Quan Thục Di hơi ngây người, nhìn Tần Tri. Đã sớm biết không thể có con, theo bản năng, nàng giơ tay chạm vào bụng mình, trong lòng như có kim châm, hơi nhói, trong một khắc, Quan Thục Di hiểu Lang Ngưng. Lúc này, nàng muốn có một đứa con. Bởi vì nàng yêu người đàn ông này, nên nàng muốn sinh cho anh một đứa con, đứa con thuộc về hai người họ.

Đàn bà thì muốn có con, đó là thứ ham muốn nguyên sơ nhất, thật ra là muốn chiếm hữu, đứa con là thứ dấu ấn cao nhất đánh vào tâm trí người đàn ông, là tầng đầu tiên trong mối quan hệ chung của một gia đình.

Giờ phút này, trong lòng Quan Thục Di có một loại cảm giác kỳ diệu, nàng cảm thấy, nàng có.

Dấu ấn lần ấy, nàng có.

Hết chương 31

32. Chương 32: Chuyện Bên Cạnh Mình

Dịch: Hoài Phạm

[Bên trong khá ấm áp, những đứa trẻ ăn mặc rất sạch sẽ, được xếp nằm trên giường gỗ, có gối, có chăn, có khăn. Cô bảo mẫu vội vàng qua lại, miệng dỗ dành, mỗi bước đi lại đọc tên từng đứa bé cho Quan Thục Di nghe. Không đứa trẻ nào hoàn toàn lạnh lẽo...]

Không cách nào hình dung được nỗi bi ai lớn đến thế. Chúng tập trung trong căn phòng này, không thể dùng từ ngữ đặc biệt hay xúc động nào để miêu tả, đó là sự bi thảm tự bộc lộ, không có chỗ bám víu, không thể nắm bắt, là nỗi đau hư vô, mạnh mẽ níu lấy hai túi nước trên mắt Quan Thục Di, dày vò.]

Sáng sớm, đôi vợ chồng son ra ngoài, vì hôm sau đã là năm mới, người trên đường như sóng triều, cái gì cũng đẹp. Quan Thục Di ban đầu muốn cùng Tần Tri mua vài thứ đến nhà từ thiện. Tần gia muốn quyền hai vạn tệ, trong lòng ba người già trẻ như có bom hẹn giờ, một ngày không được dỡ xuống, Tần gia già và Tần bà nội mất ngủ một ngày. Để ông bà ngủ ngon, Tần Tri và Quan Thục Di quyết định ra ngoài hoàn thành tâm nguyện của họ.

Nhưng, trên đường đi nhất định không thể mang phụ nữ đi, bởi vì, nếu cho đi, chắc chắn biến thành đi mua hàng tết.

Quan Thục Di mua được mấy câu đối xuân, tượng thần tài, và mấy viên kẹo mạch nha hình ông táo lên trời Nàng ức chế vì không được tiêu tiền, nên tiêu luôn tiền được lì xì lấy chồng.

Bên tai, tiếng nói của mọi người hoà vào nhau, ong ong vang lên, nghe rất rối rắm, nhưng trong lòng lại có một cảm giác yên bình, hiền hoà kỳ diệu, và cảm giác an toàn.

“Hôm kia em thấy trên mạng có bán áo khoác lông dê, bà nội mặc rất hợp, trên lầu có một chỗ bán, anh chờ em đi mua, em về ngay.” Quan Thục Di cúi vài túi nilon vào tay Tần Tri, quay người đã không thấy bóng.

Tần Tri gật đầu, mua một hộp đồ uống nóng, ngồi xuống một băng ghế, ngoan ngoãn chờ vợ. Anh hưởng thụ cảm giác này, hưởng thụ cái gọi là “anh chờ, thế nào em cũng về”, rất hi vọng, rất ngọt ngào, rất thỏa mãn, rất vững tâm. Cùng nhau rời giường, cùng nhau ra phố, cùng nhau bàn bạc mọi chuyện, cùng nhau vì những việc này việc nọ trong nhà. Trong khung, Tần Tri ý thức anh đã có một gia đình nhỏ.

Một thằng bé ngồi cạnh anh đang gào thét, chỉ vào con gấu bông rất lớn trước cửa một tiệm đồ chơi, khóc nức nở. Đôi vợ chồng trẻ bắt đầu dẫm dẫm tay thằng bé. Con gấu bông lớn bằng một người trưởng thành, có lẽ họ không đủ tiền, không thể mua cho thằng bé.

“Nếu con không đứng lên, ba quảng con nằm đây! Bán con luôn!” Ông bố trẻ uy hiếp.

Tiếc rằng thằng bé hoàn toàn không để ý tới, nó tiếp tục lăn lộn, tiếng gào ngày càng thảm thiết. Vào tai Tần Tri, tiếng khóc chói tai như âm thanh khi giết heo. Anh nhìn cảnh ồn ào, trong lòng một nỗi thay cho họ. Anh và Quả Quả không có con là chính xác, tuyệt đối chính xác. Lúc này, Tần Tri nhìn đứa bé, cố gắng đào bới những thứ phiền toái thuộc về bọn trẻ con, phiền nhiễu, dơ bẩn. Anh biết, anh đang sử dụng phương pháp gây tê truyền thống của người Trung Quốc. Không thể có con, tuyệt đối không thể.

Trên toà cao ốc, tiếng nhạc quảng cáo biến thành những viên đạn đâm vào lỗ tai từng người trong thành phố nhỏ, một nhóm người xúm vào một quầy bán hàng rong. Chỉ nhìn chứ không mua. Quan Thục Di từ trên lầu vui vẻ chạy xuống, cúi vào tay Tần Tri một cái bọc khổng lồ.

“Đây là..... Một cái áo khoác lông dê?” Tần Tri buồn bực nhìn cái bọc.

Quan Thục Di rất đắc ý, dương cầm tự đắc, “Đây là..... Áo lông dê cho cả nhà.”

Tần Tri kéo nàng ngồi xuống, “Em mua cũng bị ăn mắng. Đợi bà nội cảm rằm xong, mẹ em thế nào cũng cảm rằm. Cảm rằm tới khi em hồng luôn, hồng đến mức thế từ nay về sau không bao giờ mua cái gì cho nhà nữa.”

Quan Thục Di lắc đầu liên tục, “Không đâu, em nói với nhà ba mươi tệ một cái, một trăm tệ bốn cái, thế nào bà và mẹ chẳng chê em mua ít..... Á, anh đoán xem em nhìn thấy ai?”

Tần Tri nhìn theo tầm mắt Quan Thục Di, Đậu Kiến Nghiệp xách theo một đồng hồ đứng ở một tiệm giày lâu một, Ngụy Cẩm ngồi gần anh ta, đang thử một đôi giày. Đậu Kiến Nghiệp không ngừng đánh giá, Ngụy Cẩm nghe lời anh ta, không ngừng đổi giày.

“Em nhìn lầm sao?” Quan Thục Di dụi mắt, như không thể tin được. Hai người không nên ở gần nhau nhất trên thế giới này lại ở cùng một chỗ ?

Tần Tri cảm thấy không có gì kỳ quái. Anh đưa nửa hộp đồ uống cho Quan Thục Di, “Nhìn lầm cái gì! Hai người đó rất hợp nhau, sao lại không thể ở cùng nhau? Tuổi đến, tình cảm nảy mầm, cũng cần có một người bạn đời. Thế mà em cũng nói được, đúng là người no không biết nỗi khổ của người đói!”

Quan Thục Di dường như đuối lý, cong lưng. Tuy hai người kia không lại gần, nhưng nàng vẫn bắt nó trở thành chuyện bí mật, ra vẻ kín đáo thì thảo với Tần Tri, “Hai người đó là kẻ thù, kiếp trước chính là tử thù, kiếp sau vẫn có thể là tử thù. Thật đó, tin em đi, hai người đó mà kết hôn, ít nhất bảy ngày một trận, mười lăm ngày ly hôn. Đó là một bi kịch, đại bi kịch! Em muốn ngăn cản bọn họ, phải ngăn cản!” Nói xong nàng lập tức đứng lên. Tần Tri giữ chặt tay nàng.

“Đừng lẫn lộn nữa, người ta cư xử tốt, sao lại không thích hợp? Có người còn nói anh và em không thích hợp thì sao!”

Quan Thục Di liếc Tần Tri một cái, “Ai nói?”

Tần Tri lập tức đưa chai nước lên miệng mình, lắc đầu liên tục, tay kia cũng không buông ra.

Quan Thục Di giãy vài cái không được, đành phải ngồi xuống. Nàng chống má, đã không còn tâm trạng mua sắm, mọi ký ức về hai người kia chỉ nhớ về sự đối chọi của họ, với những hình ảnh đó, làm sao có thể yêu nhau? Hai người đó sao lại hồ đồ mà đến với nhau?! Nàng quả thực không thể tưởng tượng.

“Vợ, người ta mới đầu không thích nhau là vì “cẩn thận”, hết cẩn thận mới phát hiện ưu điểm, nhìn thành thói quen, chẳng còn để ý đến khuyết điểm. Vì sao gọi là oan gia, đây mới là oan gia, chính tông oan gia!” Tần Tri an ủi, vỗ đầu Quan Thục Di.

“Chuyện em với anh, tới bây giờ em đâu có gạt Ngụy Cẩm.” Quan Thục Di sốc đến nỗi mặt ửng đỏ.

Nhìn vẻ mặt vợ yêu buồn bực, Tần Tri biết nàng bị đả kích. Có điều, anh cảm thấy Ngụy Cẩm không sai, nếu nói với Quan Thục Di, dựa vào thái độ vừa rồi của nàng, chắc chắn chỉ có thất bại. Chuyện ác này, anh nhất định không để Quan Thục Di làm. Đây là chuyện nếu nhớ đến sẽ giận cả đời, sẽ chịu thiệt thòi. Nếu người ta thật sự thành đôi, Quan Thục Di và Ngụy Cẩm sợ là ngay cả bạn cũng không làm được.

“Hai người đó là họ hàng, không thể kết hôn!” Quan Thục Di thì thảo nói.

Tần Tri cười cười, “Em thật là, họ hàng tám đời không đến, nhà nước không phản đối, em càng không có quyền!”

“Mẹ Đậu Kiến Nghiệp khó lắm, Ngụy Cẩm gả vào đó sẽ bị khinh thường!”

“Có khó đâu bằng mẹ em không?”

Quan Thục Di ngẩng đầu rất mạnh, nhếch khóe miệng mang theo một chút uy hiếp nhìn Tần Tri. Tần Tri nhấc tay đầu hàng, “Anh sai. Chuyện mẹ vợ đại nhân đều là em nói, đâu đến phiên anh đối bụng xen quàng?”

Quan Thục Di gõ bàn, vẻ mặt nghiêm túc như đang bàn chính trị, nhìn Tần Tri đầy thâm tình: “Đồng chí Tần Tri.”

Tần Tri khom người: “Dạ.”

“Đồng chí Tần Tri, từ sau khi kết hôn, anh có phát hiện đột nhiên anh trở nên lăm lăm mồm không?”

“Không phát hiện.”

“Đồng chí Tần Tri, từ sau khi kết hôn, em phát hiện ra sức quan sát của anh rất mạnh, còn học bắt chước. Mẹ em đến phiên anh nói?”

“Anh sai rồi, vợ. Em có thể nói bà nội anh, anh tuyệt đối không tức giận.”

“Không được nhận sai!”

“Vì sao?”

“Em muốn hưởng thụ mùi vị vợ chồng cãi nhau, như vậy mới có cảm giác đã kết hôn.”

“Được rồi! Kiên quyết không nhận sai, rồi sao?”

“Sau đó, anh nói đi, vì sao Ngụy Cẩm không nói cho em biết? Từ nhỏ bọn em đã chơi với nhau, cậu ấy và Đậu Kiến Nghiệp thật sự không thích hợp.....”

“Vợ, em không phải mẹ Ngụy Cẩm, đây là chuyện nên để mẹ cô ấy lo lắng. Đúng không?”

Đậu Kiến Nghiệp cầm tờ hóa đơn đi trả tiền, Ngụy Cẩm đứng lên, cúi đầu nhìn kỹ đôi giày đi trên chân. Chân cô gờ lên, hơi xoay, mang theo một chút dáng vẻ ngây thơ của một cô gái đang yêu. Đậu Kiến Nghiệp chạy về, đưa hóa đơn cho Ngụy Cẩm. Hai người nói nói cười cười, bộ dạng vô cùng thân thiết, thảnh thơi lại lơ đãng làm vài động tác âu yếm, chứng minh rằng đã sớm có “gian tình” từ lâu.

“Hai người đó không hợp chỗ nào hết. Ngụy Cẩm đáng thương, cuối cùng cô ấy phải làm sao bây giờ?” Quan Thục Di kéo tay Tần Tri cầu cứu.

Tần Tri đối với sự quan tâm không đúng chỗ của nàng không biết nói gì. Anh kiên nhẫn vuốt tóc nàng, an ủi, “Em lo lắng cái gì?”

Quan Thục Di nhìn cặp tình nhân kia, nói: “Em lo điều kiện nhà Đậu Kiến Nghiệp quá tốt; em lo mẹ Đậu Kiến Nghiệp quá hung dữ; em lo tính tình Ngụy Cẩm không tốt không khéo chiều lòng người; em lo Đậu Kiến Nghiệp chơi bời lêu lổng; em lo hai người đó môn không đăng, hộ không đối; em lo Ngụy Cẩm thiệt thòi; em lo những chuyện đó sẽ xảy ra, Ngụy Cẩm vẫn cứ khẳng khái; em lo cậu ấy tổn thương, lại không nói cho em biết.....”

Tần Tri bị tình cảm thân thiết cực kỳ hồn nhiên giữa Quan Thục Di và Ngụy Cẩm làm cho cảm động. Ở thành phố mà anh làm việc, tình cảm giữa những người phụ nữ phát triển thành tình thương thuần khiết của người mẹ như thế này, gần như không có khả năng.

“Này..... Quan quả táo, chúng ta về nhà đi! Có chuyện gì em tìm dịp thích hợp nói với cô ấy, không nên xen vào ngay lúc này, quấy phá người ta hình như không phải lắm.”

Quan Thục Di đập bàn, đứng lên, “Em không ngăn cản mới là không phải!”

Tần Tri trợn mắt, há hốc miệng nhìn vợ anh đập bàn, ào ào chạy đến hiệu giày, như vợ chính bắt tiểu tam, ngốc B hò hét túm hai người trước mặt. Với điều này, anh hơi khó hiểu. Anh cho rằng, dù là là bạn bè thân cỡ nào, Quan Thục Di cũng không có quyền can thiệp vào chuyện tình cảm của Ngụy Cẩm, nghĩa vụ của một người bạn hẳn là chỉ nên góp ý mà thôi.

Chương 32: Chuyện bên cạnh mình [2]

Dịch: Hoài Phạm

Một giờ sau, bốn người tìm được một quán trà, đàm phán. Tần Tri không hiểu vì sao phải dùng thái độ đàm phán, anh càng không hiểu vì sao Quan Thục Di bắt anh ra pháp trường — vì sao anh phải ngồi bên cạnh Đậu Kiến Nghiệp “yếu ớt”?

Người tình nhỏ bị phát hiện bí mật, vẻ mặt Ngụy Cẩm xấu hổ, cúi đầu. Đậu Kiến Nghiệp cũng cúi đầu, đùa giỡn với gói thuốc lá.

“Này, hai người có làm gì có lỗi với chúng tôi đâu? Quan quả táo nhà tôi cũng không phải mẹ hai người, sao lại dùng thái độ đó?” Tâm thâm Tần Tri nghĩ thế, nhưng anh không dám nói.

“Bốp!” Quan Thục Di vỗ mạnh lên bàn.

Hai người kia hơi run rẩy, càng cúi đầu thấp hơn. Tần Tri càng không hiểu, họ cúi đầu cái gì với Quan quả táo?

“Bắt đầu từ lúc nào?!” Quan Thục Di chất vấn, bộ dạng hoàn toàn như Quan mẹ thứ hai.

Ngụy Cẩm xoa những ngón tay với nhau, nói nhỏ: “Sau ngày hai người kết hôn.”

Thái độ hai người này rất kỳ quái. Đây lên lút, vô tình ngẩng đầu, chạm vào mắt nhau, lập tức nhìn ra chỗ khác.

Tần Tri nắm tay Quan Thục Di, tay nàng rất lạnh, thậm chí phát run. Tần Tri hơi kinh ngạc, anh thấy việc này khá kỳ lạ, định mở miệng khuyên nhủ, nhưng ngẩng đầu nhìn, nước mắt Quan Thục Di đã đầy hai má, anh lại im lặng.

Quan Thục Di sắp xếp chữ nghĩa, e hèm mấy tiếng, cuối cùng cũng mở miệng: “Đậu Kiến Nghiệp, dựa vào điều kiện nhà anh, anh có thể tìm bất cứ ai, đúng là như thế, vì sao lại là Ngụy Cẩm? Anh có biết, sau đó, mẹ anh sẽ khiến cậu ấy đau lòng, người chung quanh sẽ làm cậu ấy tổn thương, còn anh, anh không có khả năng bảo vệ cho cậu ấy – anh chưa từng học cách bảo vệ cho ai, anh sẽ không biết cách.”

Đậu Kiến Nghiệp ngẩng đầu, nhìn Ngụy Cẩm, nhìn vẻ mặt không thể tin của Quan Thục Di. Ngụy Cẩm nhếch khóe miệng nhìn anh ta cười cười, trong nháy mắt, Đậu Kiến Nghiệp nghĩ, anh ta đã nhận được một cử chỉ khẳng định. Bằng đó ngày, bắt đầu từ lần gặp kỳ lạ trong phòng họp, rồi yêu nhau, anh ta cũng không hiểu mình thích Ngụy Cẩm ở chỗ nào.

“Tiểu Quan đúng là hiểu tôi.” Anh ta mào đầu rất không tự nhiên.

Quan Thục Di gật đầu cười lạnh, “Đúng vậy, anh ngoại trừ chơi game, trốn đời, cái gì cũng không. Nếu gửi hồn ở gia đình bình thường, còn có thể giải thích, nhưng nhà anh thì khác. Anh trai anh rất tài giỏi, anh cũng có thể làm được, nhưng tôi chưa từng nhìn thấy anh cố gắng.”

Ngụy Cẩm muốn thanh minh cho Đậu Kiến Nghiệp vài câu, suy nghĩ nửa ngày, phát hiện Đậu Kiến Nghiệp cực đoan, uất ức trường kỳ, miễn cưỡng, dễ bị thương tổn, đúng vậy, vì sao cô thích anh ta? Đồng cảm sao? Cô ngồi lặng, không biết phải làm thế nào mới có thể tiếp tục tình bạn nếu.... Cô và Quan Thục Di đều là những cô gái ở thành phố nhỏ, ngay từ đầu với tình yêu đã không có nhiều lựa chọn, càng phải để ý đến hoàn cảnh của mình. Cách đây mấy tháng, Ngụy Cẩm vẫn là một người theo chủ nghĩa thực tế trần trụi.

Bạn trai : Không cần quá cao, cao hơn mình một chút là được.

Kiểm tiền : Không cần quá nhiều, hai người gộp lại đủ dùng là được.

Nhà ở : Nhất định phải có, thuộc về chính mình là được.

Bằng cấp : Không cần quá cao, nhưng, khi ngồi đồng người tình cờ có thể khoe khoang là được.

Không cần quá đẹp trai, có trách nhiệm là được.

.....

Lúc này, người bạn tốt nhất của cô tìm được một người mà cuộc sống của anh ta hoàn toàn không có giao điểm với nàng. Quan Thục Di còn có thể đưa ra vài lý do giải thích cho điều này, bởi vì nàng tràn đầy bản năng của một người mẹ, mà đó lại đúng là thứ Tần Tri cần. Nhưng Đậu Kiến Nghiệp? Gia đình anh ta quá ổn, vóc dáng cao lớn, bề ngoài không tệ, bằng cấp đủ, hoàn toàn là người ở một thế giới khác nếu so với cô. Ngụy Cẩm hơi bất ổn, nhưng bảo cô rời xa Đậu Kiến Nghiệp thì không thể. Cô đã rơi vào, hoàn toàn đắm chìm.

Đậu Kiến Nghiệp cầm ấm trà, tự rót ỉnh một ly. Về mặt Tần Tri giúp anh ta bình tĩnh hơn.

Lại uống thêm mấy chén trà, Đậu Kiến Nghiệp cuối cùng cũng sắp xếp xong những lời cần nói. Anh ta ngẩng đầu kiên định, ánh mắt nhìn thẳng Quan Thục Di, mang theo sự khen tặng, một chút cầu xin, và một ý tứ muốn tìm kiếm lời giải đáp. Giọng anh ta rất nghiêm trang, có lẽ, cả đời anh ta chưa bao giờ đứng đắn như vậy.

“Trước đây, mọi người hay so sánh tôi với anh trai tôi, đối với cô, tôi không thông minh bằng anh tôi, dù cố gắng học tập, làm việc cỡ nào đi nữa..... A..... Trời phú ối người, cơ hội là khác nhau, anh tôi và cha mẹ đã ném đủ cay đắng rồi. Ban đầu cha mẹ gây dựng sự nghiệp, anh tôi sống với tôi, coi như phải tội.

“Tôi không phải sống cực khổ, cho nên cũng dễ dãi với bản thân. Tôi không viết chữ để đẹp mặt, tôi không như anh tôi hiểu được đau đớn, tôi không có năng lực như anh tôi, tôi không làm việc được như anh tôi, tôi không kinh doanh giỏi như anh tôi..... Cái gì tôi cũng không có, ngoại trừ cái họ.

“Tôi ghen tị với anh tôi, tôi oán hận mọi người. Từ khi bắt đầu đến trường tôi đã phân bì với anh, phân bì với chính mình, phân bì với mẹ. Tôi lo lắng cái này, lo lắng cái kia, lo lắng đến lo lắng đi, bản thân lại càng trở nên hèn mọn, nhân cách cũng càng lúc càng hạ thấp.

“Tôi thích Ngụy Cẩm, trước mặt tôi, cô ấy chưa bao giờ đề cập đến anh tôi, hay nhà tôi. Cô ấy thích quản lý tôi, cái gì cũng quản, chơi game cũng xen vào, hút thuốc cũng xen vào, thời gian ngủ cũng quản. Ở cùng với cô ấy, cô ấy luôn mắng tôi, lời mắng đa số không phải vì tôi không có tham vọng”

Đậu Kiến Nghiệp nhìn Ngụy Cẩm, Ngụy Cẩm cười với anh ta, anh ta nói tiếp, giọng càng kiên định.

“Cô ấy cảm thấy tôi không biết tự chăm sóc mình, cô ấy đau lòng, cô ấy đau lòng vì Đậu Kiến Nghiệp, làm sao Đậu Kiến Nghiệp có thể không yêu cô ấy? Con người tôi, khi ở giữa đám bạn bè thích náo động, nói chuyện chua ngoa, khiến người ta ghét. Tôi biết, bọn họ đi với tôi...Cũng vì nể mặt cha mẹ tôi, giữ mặt mũi cho anh tôi, nhà tôi không thể cho họ tiền hay mặt mũi. Tôi tuy ngu xuẩn, nhưng tôi biết cách lợi dụng mấy thứ này.

“Từ lúc còn nhỏ, thầy cô, xã hội, công ty, dù tôi làm chuyện quá đáng thế nào, luôn sẽ có người giải quyết tàn cuộc, đến trường trốn học cũng thế, yêu sớm cũng thế, đánh nhau cũng thế, nhuộm tóc cũng thế, tất cả các lần thi cử cũng thế. Tôi làm việc không tốt, tùy hứng, cực đoan, hay mắng chửi người, người càng nhiều, tôi càng điên. Bọn họ nhìn vào mặt tôi, vừa thêm muốn, vừa khinh bỉ. Tôi biết, nhưng, đây là cuộc sống của tôi, nhà của tôi, tôi còn có thể làm gì? Các người cười tôi không biết phúc mà hưởng. Thật ra, mỗi gia đình đều phải có vấn đề, có những thiếu sót không thể giải quyết được. Mà tôi phải sắm vai một nhân vật như vậy ở nhà. Cô xem, chuyện gì cũng phải có người gây ra. Nếu tôi vượt qua anh tôi, sẽ có vấn đề khác, đúng không?”

Quan Thục Di không biết phải trả lời Đậu Kiến Nghiệp thế nào, nàng dường như bị chấn động. Trong mắt nàng, Đậu Kiến Nghiệp không nên minh bạch mọi chuyện như thế, nhưng anh ta lại rõ ràng như thế.

Tần Tri nhìn người đàn ông trước mặt bị bắt buộc nói mọi điều tệ hại của bản thân, lúc này, dường như anh đang nhìn thấy Chương Nam Chính, mà như lại không phải Chương Nam Chính.

Đậu Kiến Nghiệp rút ví da trong người, lấy từ đó ra một tờ giấy đặt lên mặt bàn, cười cười – mang theo một chút đánh trống lảng, nói: “Tôi muốn cô yên tâm, thật đấy, Tiểu Quan, tôi muốn thăng thần mà đặt bản thân mình ở đây, để cô an tâm. Cô yên lòng, Ngụy Cẩm sẽ yên lòng. Trong tờ giấy này có bốn mươi vạn, mấy năm nay, tôi vẫn lặng lẽ làm đại lý cho hãng bia, là số tiền lời kiếm được do buôn bán, không liên quan đến tiền nhà tôi.”

“Tôi mua một căn chung cư, mua từ năm kia. Ngụy Cẩm có đến chơi, cô ấy cũng thích. Căn hộ không lớn, chỉ hơn tám mươi m², chỉ lớn hơn một căn phòng một chút. Tôi muốn..... Muốn sống chung với Ngụy Cẩm, không muốn so bì với bất kỳ kẻ nào. Cô nhìn đi, tôi là Đậu Kiến Nghiệp – một kẻ không có tiền đồ, chỉ biết chơi game, nhưng ít nhất tôi sẽ không trốn tránh trách nhiệm. Xin cô tin tôi, tôi sẽ không để chuyện gia đình quẩn vào cuộc sống của mình. Nếu cha mẹ tôi thật sự làm Ngụy Cẩm tổn thương, vậy thì chúng tôi sẽ bỏ đi thật xa, tôi đi tìm công việc khác. Tôi không có tiền đồ, nhưng tôi nghĩ..... Sau này, tôi có thể xem như trụ cột trong gia đình. Người khác nghĩ như thế nào là chuyện của họ, chỉ cần Ngụy Cẩm muốn dựa vào tôi, tôi sẽ bằng lòng vì cô ấy làm mọi thứ. Chắc chắn là như thế, tiền này, bây giờ tôi để Ngụy Cẩm giữ.....”

Đậu Kiến Nghiệp dúm tờ giấy vào tay Ngụy Cẩm, Ngụy Cẩm không nhận. Hai người đẩy qua đẩy lại một lúc, Ngụy Cẩm đột nhiên ôm Đậu Kiến Nghiệp, oà khóc.

Tần Tri cầm áo khoác của Quan Thục Di, giúp nàng mặc vào, kéo tay Quan Thục Di – đang không biết làm sao, cười cười, rồi giúp nàng vuốt lại vài lọn tóc cho gọn.

“Anh nói rồi, chúng ta về đi. Bạn bè, có đôi khi cũng cần có điểm dừng. Em đã làm rất tốt.”

Quan Thục Di không phản kháng, mặc kệ Tần Tri kéo đi. Khoảnh khắc đóng cửa lại, Tần Tri nhìn lướt qua đôi trai gái đang nắm tay nhau.

Anh nghĩ, Đậu Kiến Nghiệp và Chương Nam Chính vẫn khác nhau. Đậu Kiến Nghiệp ít nhất còn biết anh ta muốn cái gì, phải làm thế nào, hơn nữa anh ta yên lặng cố gắng, gánh vác trách nhiệm của bản thân. Còn Chương Nam Chính, ừ..... Thật đúng là khó mà nói cậu ta rốt cuộc là loại người thế nào!

Chương 32: Chuyện bên cạnh mình [3]

Dịch: Hoài Phạm

Một trăm bộ quần áo con nít, ba mươi hộp kẹo, thêm hai vạn tệ, Tần Tri và Quan Thục Di chuẩn bị cả một ngày, cuối cùng cũng xong. Tần Tri thuê một chiếc xe kéo kéo mấy thứ này đi, cùng Quan Thục Di hoàn thành nguyện vọng của ông bà nội.

Nhà từ thiện của thành phố nhỏ khó tìm, họ phải tìm vài người bạn mới hỏi được chỗ.

Ra cửa, Tần bà nội còn chỉ huy Tần Tri mang từ trong nhà ra vài bao lớn quần áo không mặc đến. Tần Tri lật qua một ít, đa số là mới. Ông bà tiết kiệm, tiết kiệm rồi tiết kiệm, kết quả là càng để càng nhiều, trên người lại toàn là quần áo cũ, mỗi năm không thay đổi.

Hai vợ chồng ngồi trong xe, nói liên miên suốt đường đi. Tâm trạng Quan Thục Di tốt một cách kỳ lạ. Tần Tri không hiểu vì sao nàng hưng phấn như thế. Quan Thục Di giải thích: “Lâu rồi chưa làm chuyện tốt, hơn nữa làm việc thiện trong lòng rất vui, em cảm thấy mình cao thượng hẳn lên.”

Tần Tri tức cười, không nói gì nắm lấy tay nàng.

“Chúng ta đến đó, thấy có duyên phận với đứa bé nào thì đưa về nuôi, được không?” Lời Quan Thục Di mang theo một chút vui đùa, một chút nũng nịu.

Tần Tri vẫn không nói, cầm tay nàng như cũ.

Xe kéo chậm rãi đi vào nhà từ thiện. Quan Thục Di mở cửa xe, kinh ngạc ngó khoảng sân rộng. Thành phố không lớn, từ nhỏ đến giờ, Quan Thục Di đi qua con đường này vô số lần, từ cửa sổ xe bus nhìn nơi này, từ cửa sổ xe taxi nhìn nơi này, thỉnh thoảng mua vài món đồ cũng đi ngang qua con đường này, nhưng nàng không biết đây là nhà từ thiện.

Họ đứng ở trong sân trong chốc lát, quan sát khắp nơi, cảnh đón tiếp nhiệt liệt trong tưởng tượng không xuất hiện.

Một lát sau, một ông cụ canh cổng đẩy cửa ra, ngó ngó họ một chút, chậm rãi đi tới. Đầu tiên, ông nhìn thùng xe, lại nhìn đồng hàng hoá sau xe, giọng điệu rất bình thản: “Hai người ở đơn vị nào có hảo tâm đến tặng quà? Sắp qua năm mới, nghỉ hết rồi, không có người!”

Quan Thục Di lúng túng không biết nên trả lời thế nào. Tần Tri đi tới, đưa cho ông một điều thuốc. Ông nhìn hiệu, nhét vào miệng. Tần Tri vội vàng giúp châm lửa, nói: “Thưa bác, chúng tôi không phải ở đơn vị nào hết, chúng tôi tự đến. Bác cứ tìm một ai đó, chúng tôi giao những thứ này là được.”

Ông cụ thấy kỳ lạ, quay người vào phòng thường trực gọi một cuộc điện thoại, bắt chuyện một cách thăm dò: “Vào đi, trong phòng ấm áp hơn.”

Phòng thường trực thật sự ấm và dễ chịu, Tần Tri cùng Quan Thục Di ngồi trong chốc lát, càng ngày càng cảm thấy vô vị.

“Bên kia có phòng triển lãm, tôi đưa anh chị đi xem?” Ông cụ đứng lên, kéo ngăn kéo lấy ra một xâu chìa khóa, mở cửa đi vào nhà trong, quay đầu nhìn cánh cửa, nói.

Quan Thục Di và Tần Tri đưa mắt nhìn nhau, đành phải đứng lên theo ông cụ.

Hai người đi dọc theo phòng triển lãm, cả ba vách tường là những tấm ảnh chụp, ban đầu họ còn chăm chú nhìn, xong một mặt tường, họ hơi bất đắc dĩ. Phần lớn là lãnh đạo đi thị sát, còn lại là các công ty lớn hảo

tâm. Phía trước mỗi bức ảnh chụp là hàng đồng đồ ăn, hộp quà, đứng sau là nhân viên công ty cười tươi rói ôm một vài đứa bé, nghìn bài một điệu (bài nào như bài ấy). Thật đúng là!

Quan Thục Di bĩu môi, có lẽ cảm thấy dối trá, nàng kéo Tần Tri muốn đi. Đi bên cạnh, ông cụ cầm chổi lông gà quét bụi liếc mắt nhìn anh, lại lầm bầm vài câu: “Cảm thấy dối trá phải không? Loại dối trá này nếu có nhiều mới tốt. Hai năm gần đây, nhiều người miệng trơn như bôi mỡ, nhưng xoay người, gặp người đã than khó sống. Túi có tiền, thà rằng lãng phí, cũng không muốn đến dối trá một lần.”

Tần Tri ngượng ngùng cười cười, đành phải giữ Quan Thục Di lại, tiếp tục làm ra vẻ rất có hứng thú đi xem.

Một cơn gió bắc thổi vào, cửa sổ rung bần bật, lầu hai mơ hồ có tiếng trẻ khóc truyền đến. Quan Thục Di chạy khỏi phòng triển lãm, đứng dưới cầu thang nghe ngóng trong chốc lát, định đi lên.

Muốn cũng bằng không, dưới cầu thang còn một cửa sắt đã khoá. Cánh cửa chia thế giới làm hai nửa, một nửa có tiếng khóc của đứa bé, một nửa lại không thể đi lên. Quan Thục Di hơi vội vàng.

Bên hông ông cụ dọn vệ sinh, chòm chìa khóa va vào nhau leng keng, nhưng ông không mở miệng, cũng không nhìn nàng.

Quan Thục Di nhìn vào cánh cửa sắt một cách mong chờ, nhìn thấy một cô bé mặc quần áo hoa thò đầu ra khỏi cầu thang.

“Bé con, cháu xuống đây đi!” Quan Thục Di lấy kẹo trong túi, bắt chuyện.

Cô bé chạy xuống. Có lẽ là sốt ruột muốn trốn, đến trước mặt Quan Thục Di, cô bé không cầm những viên kẹo đủ màu sắc, lại ngồi xổm xuống.

Quan Thục Di cũng ngồi xuống, tò mò nhìn đứa trẻ. Nàng thừa nhận mình tò mò, đây là lần đầu tiên nàng tiếp xúc với cô nhi, lần đầu tiên tiếp xúc với thế giới của cô nhi.

Cô bé mặc một chiếc váy phấn hoa, ngực còn đeo một cái yếm. Ngồi nghỉ chốc lát, cô bé chậm rãi đứng lên, vươn bàn tay nhỏ bé ra khỏi cửa sắt.

Quan Thục Di lại hoảng sợ. Đứa bé này, trên môi, trên lớp da ở ngón tay đều là màu đỏ, đỏ bầm, gần như đen.

“Lệ Lệ bị bệnh tim bẩm sinh.” Phía sau vang đến một tiếng giải thích. Quan Thục Di quay đầu lại, một người đàn ông khoảng ba lăm ba sáu tuổi, vóc dáng không cao lắm, đang cười cười. Tần Tri yên lặng, đứng cách đó không xa, cũng không lại chỗ nàng.

Nam đồng chí đầu tiên tự giới thiệu họ Quách, sau đó bắt tay hai người rất mạnh, miệng đầy “Cám ơn”, “Thật có lỗi”.

“Giám đốc không có ở đây, tôi phụ ở căn tin, tiếp đón không được chu đáo, sơ xuất quá!”

“Vì sao phải nhốt bọn trẻ lại?” Quan Thục Di chỉ cánh cổng sắt, giọng không vui, hơi chất vấn.

Quách đồng chí tốt tính giải thích: “Những đứa trẻ đều lớn cả, nếu chạy loạn khắp cả lầu, không chú ý coi chừng, chạy ra ngoài thì không hay. Chị xem, lỡ Lệ Lệ chạy ra, lại phát bệnh, bên cạnh không có ai rồi làm sao bây giờ?”

Quan Thục Di không nói nữa, nhìn Tần Tri cầu cứu như cũ. Tần Tri đi tới, lại không đi về phía nàng. Anh nhìn người đàn ông đang nở nụ cười khách sáo, xin lỗi: “Làm phiền anh, xin lỗi. Chúng tôi muốn gửi ít đồ rồi đi.”

Người họ Quách vàng xua tay, bảo không có việc gì, lại chỉ vào một phòng khách, nói: “Chúng ta đi tham quan trước?”

“Tôi có thể vào thăm mấy đứa trẻ không?” Quan Thục Di yêu cầu.

Anh ta nói với vẻ áy náy: “Chỗ chúng tôi không đồng ý cho vào thăm. Chị xem.....”

“Xin anh, tôi chỉ muốn nhìn mấy đứa bé một chút. Cả ngày nay tôi đã muốn, lúc mua đồ cũng muốn, mua quần áo cũng muốn. Tôi không nhìn được thì sẽ không yên tâm.” Quan Thục Di nói như van xin, dù Tần Tri kéo tay nàng rất mạnh, nàng vẫn khăng khăng.

Về mặt anh Quách khó xử, nghĩ ngợi nửa ngày, khẽ cắn môi, hạ quyết tâm cự tuyệt: “Bọn trẻ có cuộc sống của chúng, không phải để cho người ta vào tham quan.”

Tần Tri hơi thở dài, mở miệng: “Anh ơi. Là thế này, tôi cũng là cô nhi, chúng tôi vừa kết hôn, ông bà trong nhà cho hai vạn tệ, bảo chúng tôi dù thế nào cũng phải đưa tới. Chúng tôi thật sự không phải muốn tham quan, vợ tôi chỉ muốn nhìn mấy đứa trẻ một chút, không có ác ý. Anh xem có thể nói với giám đốc của các anh không?”

“A, sao tôi chưa từng gặp cậu bao giờ? Cậu ở đây vào thời viện trưởng nào?” Ông cụ đang hồ hững trông cửa đột nhiên tỏ ra hứng thú, đi lại gần hỏi. Lúc này, trên mặt ông ta đã có nét tươi cười ban đầu không hề xuất hiện, còn sờ đầu Tần Tri, như đang đối xử với cháu mình.

“Tôi được nhận nuôi.” Tần Tri giải thích. Anh vẫn đứng không nhúc nhích, mặc cho bàn tay thô ráp của ông cụ rờ rẫm vào tóc anh, vuốt ve đầu anh.

Ông lão vuốt tóc chốc lát, lại hỏi rất quan tâm: “Nhà nhận nuôi cậu tốt với cậu không?”

“Tốt.” Tần Tri trả lời một chữ gọn lỏn.

Bên kia cầu thang, một cô trông trẻ chạy xuống, ôm lấy Lệ Lệ đang ăn kẹo, thò tay vào trong mở cửa đi vào, hỏi rất to: “Người của công ty nào có hảo tâm vậy?”

Hai vợ chồng lại xấu hổ.

Bên kia, anh Quách gọi điện thoại một lúc, cuối cùng quay lại nói họ có thể lên xem.

Quan Thục Di quay đầu gọi Tần Tri, Tần Tri lại lắc đầu. Nụ cười của anh rất miễn cưỡng, giọng anh đáp lại cũng đầy miễn cưỡng, “Em đi đi, anh không đi.”

Vừa nhìn thấy Lệ Lệ, Tần Tri bắt đầu cảm thấy khó chịu. Quan Thục Di rất muốn an ủi anh, nhưng bây giờ không phải lúc.

Quan Thục Di đến cạnh cô trông trẻ, nhìn Lệ Lệ đang được ôm trong tay cô, vỗ vỗ tay, cô bé rất hiền lành để nàng bế, hình như chưa biết sợ người lạ là cái gì.

Không có ai dạy cô bé phải ngại ngần, cũng không có ai nói với cô nếu người xa lạ đến, đừng đi với người ta. Những đứa trẻ ở đây là như thế, anh muốn ôm, nó sẽ để anh ôm.

Nhìn bóng Quan Thục Di biến mất ở cầu thang, Tần Tri vẫn đứng bất động tại chỗ, chờ nàng.

“Tôi gói bánh trôi, cậu ăn không? Tôi lấy dầu cho cậu?” Ông lão giữ cổng vươn tay, lôi Tần Tri đi.

Giọng ông khàn khàn lại ôn hòa, như ông nội anh ở nhà. Ma xui quỷ khiến, Tần Tri không có một tia phản kháng đi theo ông. Người ở đây khiến anh có cảm giác hơi quen thuộc, dường như trước đây anh từng tới đây. Mùi trên người ông cụ, mùi mà cô bé tên Lệ Lệ mang theo, hình như anh từng ngửi thấy, rất quen thuộc, lại không biết phải nói là chuyện nào, phát sinh trong trí nhớ khi nào hay ở đâu.

Chương 32: Chuyện bên cạnh mình [4]

Dịch: Hoài Phạm

Lòng Quan Thục Di như nhuyền ra, bước vào phòng trẻ sơ sinh ở lầu hai, nước mắt của nàng không kìm nổi. Những đứa trẻ được chăm sóc tốt, thật sự tốt, nhưng nàng vẫn cảm thấy một nỗi khổ sở nói không nên lời.

Bên trong khá ấm áp, bọn trẻ ăn mặc rất sạch sẽ, được xếp nằm trên giường gỗ, có ngủ, có đùa, có khóc. Cô trông trẻ vội vàng qua lại, miệng dô dành, mỗi bước đi lại đọc tên từng đứa bé cho Quan Thục Di.

Không đứa bé nào lạnh lặn.

Không cách nào hình dung được nỗi bi ai lớn đến thế. Sự bi ai tập trung trong căn phòng này, không thể dùng từ ngữ đặc biệt hay xúc động nào để miêu tả, đó là sự bi thảm tự bộc lộ, không có chỗ bám víu, không thể nắm bắt, là nỗi đau hư không, mạnh mẽ níu lấy hai túi nước trên mắt Quan Thục Di, dày vò.

Những đứa trẻ đều được sinh ra từ tử cung ấm áp của người mẹ, có lẽ, khi mẹ chúng sinh chúng ra, đã từng trăm vạn lần chờ đợi, nhưng, bởi vì không trọn vẹn, đảo mắt, chúng lại bị vứt bỏ.

Sau khi bị vứt bỏ, chúng được nhà nước tập trung ở chỗ này, trong căn phòng này, cùng sống, cùng sinh hoạt trong sự mỗi mòn vô hạn. Thế giới không biết chúng, chúng cũng không biết thế giới. Không có ai vì sự cô độc hay bất lực mà phân xử, không có ai có trách nhiệm với cuộc đời của chúng.

Quan Thục Di không thể hiểu, cũng không có thể lý giải. Vì sao 10 tháng mang nặng đẻ đau, nói bỏ là lập tức ném xuống? Nàng muốn ôm những đứa trẻ này, muốn ôm từng đứa một trong căn phòng này.

“Hay chị đừng bế nữa. Chị ăn mặc sạch sẽ, lỡ có đứa nào tè lên áo chị.....” Anh Quách cười nói, tay đã nhanh nhẹn thay tã cho bảy tám đứa bé trong nháy mắt.

Quan Thục Di khịt mũi, muốn nói, lại không mở miệng được. Trong phòng có điều hoà, bầu không khí hơi ẩm ướt, nhưng, cũng có một chút hương vị của sự chết chóc..... Cả đời nàng, lần đầu tiên ngửi thấy mùi nước tiểu nồng đậm như vậy, mùi khai trộn lẫn với mùi phấn rôm vây khắp người nàng. Cũng phải, hai ba mươi đứa bé chen chúc trong một căn phòng, dù dọn dẹp thế nào cũng không thể thật sạch sẽ?

Quan Thục Di cúi người, sờ nhẹ vào một cái cằm của một đứa bé múp múp nằm trên một chiếc giường nhỏ lớn bằng người nàng, thằng bé lập tức hé miệng cười khanh khách.

“Nó tên là Ích Ích, đáng yêu không? Thằng nhóc rất hăng hái, ai sờ cũng cười.” Anh Quách lại gần giải thích.

“Nó làm sao vậy?” Quan Thục Di hơi ghen ngào. Một đứa trẻ đáng yêu thông minh như vậy, cuối cùng đã phạm sai lầm gì để bị bỏ lại nơi này.

“Ôi, Ích Ích của chúng tôi không cao được, cả đời chỉ có thể một con búp bê không thể lớn!” Anh Quách lại gần ôm thằng bé, đu đưa ru vài cái, thả trở lại giường.

Nghe tiếng cười của thằng bé, Quan Thục Di chảy nước mắt.

“Chị nhảy cảm quá, mới vào phòng thứ nhất, chẳng lẽ chị muốn khóc đến lần 5?” Anh Quách rút một miếng giấy trong cuộn giấy vệ sinh, kéo xuống đưa cho Quan Thục Di.

Quan Thục Di lau nước mũi, miệng lầm bầm cái gì đó. Bên kia, cô trông trẻ đi tới vỗ vai nàng, tiếp tục làm công việc của mình.

Phòng thứ hai, phòng thứ ba, bọn trẻ cũng như vậy, bởi vì không trọn vẹn, cho nên phải vào đây.

Quan Thục Di đến từng phòng một theo chân anh Quách. Nàng khóc quá nhiều, anh Quách đành phải dừng lại, cùng đứng với nàng ở hành lang chờ nàng khóc xong.

“Thật ra chị không phải khóc, thật đấy, bọn chúng vui rất nhanh. Con nít mà, không biết bị thương, không biết yêu là gì thì sẽ không bị thương. So với những đứa trẻ nhỏ, những đứa lớn hơn mới đáng thương. Cái gì cũng biết, cái gì cũng hiểu, biết có ba mẹ, biết có thân tình, biết thế giới rộng lớn thế nào, biết được ôm thì rất dễ chịu, đảo mắt, lại bị quăng đến đây, đó mới là bị thương? Như Lệ Lệ..... Hay tôi.”

Quan Thục Di ngừng khóc, kinh ngạc ngẩng đầu. Anh Quách cười cười tỏ ý không sao, vén ống quần. Quan Thục Di lúc này mới kinh ngạc nhận ra, hai chân anh Quách một bên thô nhám, một bên mềm như không xương.

“Anh..... Cũng là cô nhi?”

“Đúng vậy, tôi lớn lên ở đây.”

Quan Thục Di nhìn chân anh ta, hai cái chân không giống nhau bị che dưới hai ống quần, nếu không nhắc tới thì không thể nhìn ra.

“Thế này đâu phải là dị tật gì đâu, sao lại như thế?” Quan Thục Di tức giận.

Lại đưa cho Quan Thục Di một miếng giấy, anh Quách cười rất tươi, vẻ mặt như không hề để ý.

“Có lẽ họ thích những đứa trẻ toàn vẹn. Cái gì cũng vậy, xuất phát đều như nhau. Những đứa trẻ tàn tật cũng chẳng thuận lợi hơn, một lần phiên lụy là cả đời. Có lẽ lúc đầu bọn họ sẽ khóc, tôi nghĩ vậy, nhất định sẽ khóc, nhưng sau khi khóc xong bọn họ thế nào, tôi không biết.”

Quan Thục Di gạt nhẹ giấy vệ sinh, ngoái nhìn xuống dưới: “Chồng tôi, anh ấy bị mù màu, cho nên..... Cũng bị vứt bỏ.”

“Nhìn tình hình anh chị, sống được đã là không tệ?”

“Nhưng anh ấy không thể có con, còn tôi thì muốn.”

“Bệnh mù màu di truyền phải không? Anh ấy không sai.”

“Ừ, là di truyền. Nhưng nếu là con gái thì sao? Con gái sẽ không bị bệnh.”

Quan Thục Di giải thích, giải thích cho người đàn ông xa lạ, cũng là giải thích cho chính bản thân nàng.

Anh Quách nghĩ ngợi, rút từ trong túi ra một điều thuốc, cả một cái bật lửa đưa cho Quan Thục Di. Quan Thục Di kinh ngạc nhìn anh ta.

“Không phải bảo chị hút, chị nhắm mắt, rồi hãy đốt thuốc.”

Quan Thục Di cầm điều thuốc, khép mắt, sờ soạng cái bật lửa. Đốm lửa lay động hai bên tay nàng, dời qua dời lại, đốt nóng vài thứ, nhưng nàng tìm không thấy phần đầu của điều thuốc để mồi lửa. Không thể châm lửa cho điều thuốc lá, nàng đành phải mở mắt nhìn.

Anh Quách nhận lại bật lửa và thuốc lá, nói: “Thế giới này là thế giới của những người toàn vẹn, mọi đồ vật đều căn cứ theo những người mà thân thể và tinh thần toàn vẹn phát minh sáng tạo ra. Một thứ đối với chị mà nói rất đơn giản, đối với người mù mà nói, lại rất khó để làm. Chồng chị có lẽ là vì đã trải qua quá nhiều khổ sở, sợ con mình sau này sẽ phải tủi nhục, sợ con lại phải gánh chịu những nỗi khổ sở trong lòng anh ấy. Có lẽ chị có thể lý giải được. Chị xem, chỗ chúng tôi cũng có vài đứa sau khi phẫu thuật đưa về nhà, vẫn có thể phụng dưỡng người già lo chuyện ma chay, cũng có thể yêu thương chị, cho dù không phải con ruột.”

Quan Thục Di không nói, lại theo bản năng vuốt ve bụng nàng – Kinh nguyệt của nàng tháng này chưa thấy tới.

Anh Quách nhìn cử chỉ của nàng, suy nghĩ rồi hỏi: “Chồng chị bị bỏ rơi năm bao nhiêu tuổi?”

“Trên dưới sáu tuổi. Chúng tôi lớn lên cùng nhau, mẹ tôi có nói với tôi, khi đó, chuyện này huyền ảo cả một con phố, có điều..... Ông bà anh ấy đối xử với anh ấy rất tốt, cái gì cũng vì anh ấy.”

Chỉ vào một chiếc ghế nằm ở hành lang, Quan Thục Di và anh Quách qua đó ngồi xuống. Trong bụng Quan Thục Di có quá nhiều lời không có ai để nói, đến mức cơ hồ nàng sẽ sục đổ. Mấy ngày nay, mỗi ngày nàng đều bồn chồn, mỗi khi nảy sinh một ít tình huống tương tự, phải chạy vào WC, mỗi một lần nàng thất vọng lại càng bất an.

Hành lang đã có vài đứa trẻ chạy tới. Có lẽ là bị kéo của Lệ Lệ hấp dẫn, chúng nhanh chóng từ lầu 3 chạy xuống, ủa đến trước mặt Quan Thục Di. Chúng không nói tiếng nào, nhìn nàng. Những đứa trẻ khi chạy cũng không ồn ào, chỉ im lặng chạy.

“Buổi sáng không phải vừa phát táo và bánh bích quy sao?” Anh Quách ngồi xổm xuống hỏi chúng.

Quan Thục Di sờ túi, vội vàng đứng lên chạy xuống lầu. Không lâu sau, người lái xe ôm mấy thùng đồ ăn, đi theo nàng lên lầu.

Anh Quách ngăn Quan Thục Di – đang muốn phát quà. Anh ta mở ra một hộp kẹo, chỉ lấy một nắm, sau đó đặt vào tay một đứa trẻ một viên. Đứa bé đẩy về thoải mãn lần đi, cũng không đòi thêm. Bọn chúng đồng loạt chạy đến cầu thang thì dừng lại, ngồi trước cầu nhìn qua, không nhìn Quan Thục Di, chỉ nhìn chằm chằm hộp kẹo.

“Tùng đứa bé, thân thể không đồng đều, vài đứa vừa thay răng, răng cũng không tốt lắm, còn mọc dài nữa lại càng không ổn.” Anh Quách đùa, lại cầm kẹo vào một căn phòng, còn khóa cửa ngoài.

Anh ta nhìn thấy vẻ mặt Quan Thục Di không vui, đành phải nói thêm: “Chị cho quà nhiều, chúng tôi cảm ơn, nhưng đối với chúng tôi, thật sự là không thể ngày nào cũng phải chiều theo từng đứa như vậy. Vả lại, trong viện đã có quy định, trừ cơm canh là những thứ thiết yếu, buổi sáng buổi chiều chỉ có thể thêm cơm. Thích thì cho, cho sẽ lại đòi hỏi, lại không thể như cũ. Chị xem, một cô trông trẻ của chúng tôi phải chăm sóc hơn hai mươi đứa, nếu từng cô đều chiều chuộng bọn trẻ không hạn chế như ở những nhà bình thường, điều đó là không thể. Họ phải làm theo quy định, chỉ cam đoan những đứa trẻ này khỏe mạnh, còn sống là được. Kẹo của chị cũng được, nhưng chị cho xong rồi đi, chị đi rồi, còn có thể quay lại sao? Dù có, có thể một năm đến vài lần không? Đừng tùy tiện gieo hy vọng A, xin lỗi, tôi nói quá lời.”

Quan Thục Di im lặng trong chốc lát, đứng lên, lấy tiền từ túi đặt vào tay anh Quách. Nàng hết sức chân thành, thận trọng nói: “Tôi sẽ quay lại, không dám cam đoan, nhưng tôi sẽ trở lại, đến nhìn, đến làm một vài nghĩa vụ có thể làm. Thật sự cảm ơn anh. Anh khiến tôi hiểu trách nhiệm nếu so với một chữ yêu đơn giản còn nặng nề hơn nhiều. Tôi chỉ biết lý thuyết ở trường lớp, nhưng tôi đã hiểu được. Cảm ơn anh.”

Anh Quách cười cười, rút ra một quyển biên lai, nói nghiêm túc: “Tôi viết cho chị một tấm biên lai, năm sau, chị lại đến một lần, bổ sung giấy tờ. Chị nhớ ghi lại địa chỉ của chị, đừng làm anh hùng vô danh, phải kêu bọn họ viết một bản tin, tốt nhất là báo chí, dù chỉ là giả tạo. Để có được nhiều người như hai người, chị nên nói thật hay vào!”

Quan Thục Di từ đầu đến cuối chỉ xấu hổ.

Hết chương 32

33. Chương 33: Người Mới Làm Khó

Dịch: Hoài Phạm

“Em cảm thấy, chúng ta sẽ trở thành một đôi vợ chồng trẻ đầu tiên từ cổ chí kim trong lịch sử vì quá no mà chết. Quan Thục Di đứng lên, đi đến ban công bắt đầu chạy bộ — đã giữa trưa, nàng cần tiêu hao năng lượng.

Buổi sáng 10 giờ rưỡi, vợ chồng son xuống lầu. Bà nội gói bánh trôi, bọn họ rất nể tình ăn không ít, cũng vì thế mà khen không dứt miệng.

Buổi sáng 11 giờ rưỡi, vợ chồng son lên lầu. Quan mẹ gói bánh trôi, bọn họ mỗi người ăn một chén lớn, cũng vì thế khen không dứt miệng.

Buổi tối năm giờ, cha vợ Tần Tri hằm thặt dê.

Buổi tối bảy giờ, nhà chồng Quan Thục Di hằm thặt dê.

Sau đó..... Quan Thục Di ói.

Năm mới trôi qua.....

Con gái Trung Quốc ở một ngàn năm trước và con gái Trung Quốc ở một ngàn năm sau thật ra đều giống nhau, mặc kệ đã trải qua đau khổ thể nào, mặc kệ đã trải qua sự đấu tranh thể nào, chỉ cần yêu một người đàn ông, gả cho anh ta, thành vợ, thành mẹ, con dâu, cô gái sẽ không còn chính mình, quên mất bản thân trước đây như thế nào.

Phụ nữ dù luôn miệng kêu mình phải khiêng nửa bầu trời, luôn mồm tôi thế kia thế nọ, thì cũng chỉ là nói, một khi đã kết hôn, cá tính từ trong máu và cốt tủy sẽ không tự chủ mà mất đi từ từ.

Quan Thục Di là người yêu ngủ lại làm biếng, trước kia phải đến trường, đi làm thì không còn cách nào. Nàng từng lập một lời thề, chờ một ngày nàng có tiền, nàng là con rùa ngu mới dậy từ sáng sớm.

Kết hôn ba ngày mới chuyển vào nhà mới, ngày đầu tiên ở nhà mới, Quan Thục Di dậy từ rất sớm, xem như quá hưng phấn mà dậy đi. Căn nhà cái gì cũng mới, gối đầu mới, chăn mới, giường mới, đồ dùng mới.

Nàng đã quên lời thề con rùa ngu, ảo tưởng chồng mình ăn bữa sáng do chính nàng làm sẽ cảm động, vì sự cảm động này, Quan Thục Di đến 5 giờ sáng đã hưng phấn không thể ngủ thêm. Nàng lần qua lần lại, đợi tia nắng sớm đầu tiên chiếu vào căn phòng ngủ hạnh phúc của nàng.

Như vậy, nàng chắc chắn sẽ cùng ánh mặt trời rời giường, làm bữa sáng tình yêu cho người âu yếm.

Quan Thục Di quay đầu nhìn Tần Tri, trong lòng tràn đầy yêu thương. Nàng lặng lẽ cầm tay Tần Tri đặt qua một bên, mặc áo khoác, lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ.

Nàng mở tủ lạnh, giơ tay, sau đó thở dài, trong tủ lạnh đầy ắp..... CƠM thừa, đồ ăn thừa..... Cùng lúc mở hai cánh cửa tủ lạnh, bên trái là cơm thừa nhà chồng, bên phải là cơm thừa nhà mẹ đẻ. Trong khoảng thời gian tết nhất này không ít nhà mời khách, nhà chồng cũng vậy, nhà mẹ đẻ cũng vậy, người không lãng phí, thành phố cũng không lãng phí, vì thế đồ ăn thừa, cơm thừa càng ngày càng nhiều. Bỏ đi thì tiếc nên gói lại mang về, trong nhà để không được, vậy là bỏ vào tủ lạnh trong nhà mới của bọn trẻ.

Quan Thục Di khịt mũi, lật lật mấy lồng cơm trong chốc lát, nướng một cái bánh mì trong mớ đồ ăn thừa. Còn Tần Tri, Quan Thục Di không nỡ để anh ăn đồ thừa, làm cho anh hai trứng ốp la, còn nấu một mẻ sữa mới.

Quan Thục Di đặt bữa sáng lên bàn, cầm một chai dầu, từ trong chai dầu, một bông hoa rơi xuống bàn ăn, — trong nhà mấy ngày nay không thiếu hoa tươi, mỗi nhà trong sân cũng không thiếu hoa tươi, ngày kết hôn, cổng hoa đã bị mọi người chia nhau một cách hòa bình.

Bưng bàn ăn, Quan Thục Di có một chút cảm giác thắng lợi khó nói. Đã gần 7 giờ, nàng thầm tự khen mình đảm đang, lặng lẽ đi vào phòng ngủ. Nàng đặt bàn ăn xuống, vuốt tóc — nàng đã trang điểm thật trang nhã từ sớm, giả dạng bản thân hiền lành bằng biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn.

“Chồng ơi..... À!” Quan Thục Di cất giọng như hát, ngón tay nhéo khế mũi Tần Tri, nũng nịu gọi.

Tần Tri đang mơ, anh đứng trên một con phố ở nước Anh, bên cạnh là một buồng điện thoại nước Anh kiểu cũ, anh đang đợi điện thoại. Trong mơ, anh hình như trở thành Sherlock Holmes, cũng không hiểu vì sao lại là Sherlock Holmes, nhưng quả thật anh đang ngậm một miếng thuốc đứng ở buồng điện thoại chờ một cuộc gọi. Trên đường rất lạnh, những mạch nước ngầm lộ ra ngoài bốc khói, bên tai, âm thanh dờ hàng ở cảng mơ hồ truyền đến. Anh chờ, chờ..... Chờ một cái bao da rất lớn, đương nhiên, Tần Tri không thể nhìn ra màu sắc, nhưng điều này không có nghĩa là anh không biết cái bao da.

Khi cái bao da xuất hiện trong giấc mơ của Tần Tri, Tần Tri phảng phất nhận ra, anh đang chờ đợi nó. Anh lại gần, cái bao da quay đầu lại nhìn anh, chớp mắt, miệng phun một câu, “Chồng ơi..... À!!!”

Tần Tri rùng mình một cái, hoảng đến nhảy dựng. Anh mãnh liệt mở mắt, đang lúc Quan Thục Di xáp lại, quệt miệng chờ một cái hôn sáng sớm.

“Aaaaaaaa!!!” Tần Tri hét toáng, nghiêng người, lăn đến bên kia giường.

Cứ như vậy, cư dân trong khu chung cư bắt đầu một ngày mới.

Tần Tri đắm đầu vào họa, một tai họa vô cùng to lớn, bữa sáng tình yêu của vợ yêu cứ như vậy mất luôn — Quan Thục Di đổi. Anh ăn đồ ăn thừa là một cái bánh mì, vừa ăn vừa xin lỗi. Quan Thục Di nấn lòng hơn mười phút lại khôi phục sức chiến đấu. Người này cứ ăn no sẽ không còn tức giận, là loại động vật đơn thuần.

Nhà mới đã dọn dẹp xong xuôi, cả nhà tổng động viên làm việc trong hai ngày. Hai người kia không muốn ra ngoài, cùng nhau mốc meo trong phòng.

Ăn điểm tâm xong, đôi vợ chồng son quay cuồng ngồi trên sofa, đang muốn làm vài chuyện xấu, vừa mới thọc bàn tay tội ác về phía nhau, đúng lúc đó cửa lại bị người khác mở ra – sống bên cạnh cha mẹ quả nhiên không tốt, hoàn toàn không có riêng tư, chìa khóa ai cũng có.

Quan mẹ bưng một cái nồi vào nhà. Phòng trong, hai kẻ kia vẽ mặt bối rối một đọc sách, một đan áo len.

“Đi lên?” Quan mẹ cười tủm tỉm coi như chào hỏi. Bà vừa đi vào bếp, vừa nói: “Mẹ nấu canh, đang còn nóng, mau ăn đi.”

Quan Thục Di buông áo, đi qua ôm mẹ, “Mẹ, tụi con ăn rồi. Mẹ đem về đi.”

Mặt Quan mẹ tỏ vẻ thất vọng, rồi lập tức tươi cười, “Sao không ngủ thêm chút nữa?”

“Ngủ không được.....” Quan Thục Di mở nắp nồi, mùi hành lá và dầu vừng bay ra. Mẹ nấu quá ngon, nàng nuốt nước miếng, đến chặn lấy hai cái chén rồi múc vào.

“Mẹ em nấu canh, ăn ngon lắm.” Nàng đưa cho Tần Tri một chén, nháy mắt.

Tần Tri bưng bát, nể nang ăn cả hai chén. Quan mẹ đầy phần khởi. Bà ngồi lên sô pha nhìn bọn trẻ, lại hỏi: “Ăn ngon không? Ăn ngon không?”

Có thể nói không ngon sao? Họ đành phải gật đầu liên tục, đâu có ăn, nuốt chửng đó chứ.

“Hai đứa không cần nấu ăn, sau này cứ lên lầu ăn.” Quan mẹ nói xong, lưu loát dọn chén không, đi vào bếp.

Quan Thục Di rất thản nhiên, không nhúc nhích, lại ngồi lên sô pha mở tivi xem.

Tần Tri cảm thấy hơi ngại ngùng, đứng lên đi vào bếp giúp, bị Quan mẹ đẩy đi ra. “Đàn ông con trai, vào bếp làm gì? Đi ra ngoài, đi ra ngoài.”

Quan mẹ dọn dẹp nhà cửa xong xuôi, lau sạch mọi đồ đạc trên bếp rồi mới đi, trước khi đi còn dặn hai người kia cơm trưa đi lên lầu ăn.

Nghe tiếng khóa cửa, Quan Thục Di và Tần Tri lập tức ném phăng sự ngoan hiền giả tạo, vờn ma chường về phía nhau, còn chưa “chiếm được tiện nghi”, bên kia cửa lại vang lên tiếng lách cách...

Tần Tri khom lưng nhận hai chén canh, long trọng bưng ra ngoài, nhìn Quan Thục Di, chớp mắt, nói: “Ăn đi, món canh sở trường của bà nội, rất thơm.”

Cứ như vậy, hai người mới đầu tiên phải hoàn thành nhiệm vụ một ngày ba bữa cơm.

Họ no đến mức muốn động đậy cũng không động đậy, ngồi trên sô pha, không nói gì, nhìn nhau cười khổ.

Nhà ai cũng không đắc tội nổi!

Tần bà nội vô cùng tinh tế quét dọn trong nhà một lần, lại một lần, cười tủm tỉm rời đi, trước khi đi nói: “Hai đứa đừng nấu cơm, lãng phí, sau này xuống dưới mà ăn.”

Nghe tiếng chân bước trong hành lang, Quan Thục Di vút chiếc áo len mới đan một nửa, phát ra một tràng rên rỉ, lẫn lộn trên sô pha giả khóc, “Làm sao bây giờ? Em no đến sắp chết rồi.”

Tần Tri buông sách, mặt hơi co rút, “No là chuyện nhỏ, mích lòng là chuyện lớn. Trưa nay ghé nhà ai ăn?”

Xoay người ngửa mặt hướng lên trời, Quan Thục Di vuốt bụng, rất nghiêm chỉnh tự hỏi.

“Em đi nhà anh, anh đến nhà em.” Quan Thục Di đưa ra chủ ý.

Tần Tri lắc đầu, “Nếu ở xa còn nói được, đằng này lầu trên lầu dưới Hai “bà trùm” kia người nào cũng không dễ lừa đâu.”

“Em cảm thấy, chúng ta sẽ trở thành một đôi vợ chồng son từ cổ chí kim trong lịch sử vì quá no mà chết. Quan Thục Di đứng lên, đi đến ban công bắt đầu chạy bộ — đã giữa trưa, nàng cần tiêu hao năng lượng.

Chương 33: Làm khó người mới [2]

Dịch: Hoài Phạm

Buổi sáng 10 giờ rưỡi, vợ chồng son xuống lầu. Bà nội gói bánh trôi, bọn họ rất nể tình ăn không ít, cũng vì thế mà khen không dứt miệng.

Buổi sáng 11 giờ rưỡi, vợ chồng son lên lầu. Quan mẹ gói bánh trôi, bọn họ mỗi người ăn một chén lớn, cũng vì thế khen không dứt miệng.

Buổi tối năm giờ, cha vợ Tần Tri hầm thịt dê.

Buổi tối bảy giờ, nhà chồng Quan Thục Di hầm thịt dê.

Sau đó..... Quan Thục Di ới.

Tần bà nội nhìn thấy thì rất vui vẻ, nhưng lại cảm thấy hơi kỳ lạ. Bà nhéo Tần Tri một cái, dạy dỗ: “Thằng bé này, không theo phép tắc. Mới kết hôn không đến nửa tháng, người khác đã biết Quả Quả có, lại bảo hai đứa vì con mà lấy nhau. Ôi trời ôi trời.....”

Tần Tri sưng sốt, mặt trắng nhợt.

Quan Thục Di từ phòng vệ sinh đi ra, chỉ vào dạ dày, sắc mặt Tần Tri mới tốt lên một ít.

Hai vợ chồng về nhà, một người đi qua đi lại khắp phòng, một người cầm cây lau nhà lau tới lau lui. Vừa chuyển nhà ngày thứ nhất, giấc mộng xinh đẹp bị sự thật vô tình đánh tan, tưởng tượng những ngày sau này, họ đều rừng mình một cái.

Vất vả lắm mới có thể ở một chỗ, có thể nói chuyện hòa bình thế giới, vấn đề tầng ozone bị thủng linh tinh, chuông cửa phòng khách lại vang động liên hồi. Quan Thục Di tức giận đến muốn quăng đồ, nằng gào về phía cánh cửa: “Quan Ninh Thuần mày muốn chết thì nói đi!”

Bên kia cửa im lặng trong chốc lát, rồi giọng Quan Ninh Thuần khàn khàn truyền đến một cách âm u: “Bà chị à, mẹ già ời, chị xong rồi.....”

Quan Thục Di đi qua, túm áo em, quăng cậu ta vào nhà, “Mày mới xong rồi, tại sao không về trường học?”

Em nằng giãy dụa tránh chị, vươn tay, “Năm trăm, sáng mai em mời bạn đi ăn cơm!”

Quan Thục Di không cho, “Cái gì chứ? Muốn đòi tiền thì về nhà đòi ba, tao gả đi rồi!”

Quan Ninh Thuần đi đến sô pha, đặt mông ngồi cạnh Tần Tri, còn gợn tay ôm cổ anh, tỏ vẻ là hai anh em tốt, nói: “Bà chị, anh rể, đừng vô lương tâm mà! Từ khi anh chị chuẩn bị kết hôn, em đã nhờ bạn bè đến phụ, mấy chữ song hỷ từ cầu thang lầu một đến lầu 4 đều là bọn em cực khổ dán từng chữ, còn chuyện bếp núc trong sân lớn, mỗi ngày đổ rác.....”

Tần Tri đứng lên, vào phòng ngủ, lấy ví tiền, rút một ngàn tệ đưa cho em vợ đại nhân.

Quan Ninh Thuần hết sức cao hứng, cảm thấy ông anh rể này thật có đẳng cấp. Thằng nhóc bỏ tiền vào cái bóp giả BOSS, vừa giả vờ vừa lấy lòng anh rể có tiền, “Enh rể, ông bà già gọi anh chị lên. Hình như bà nội nói chị em có thai, họ muốn họp.....”

Hai vợ chồng khó xử, không biết nên làm thế nào cho phải. Quan Thục Di đứng lên nhìn Tần Tri nói: “Được rồi, anh không cần lên, em lên nói với mẹ và bà.” Tần Tri gật gật đầu.

Vừa nghe đến tin đó, trong lòng anh cảm thấy hơi hồi hộp, anh nhìn Quan Thục Di, hỏi nàng: “Có?”

Quan Thục Di cầm áo khoác, mặc vào, quay đầu cười anh, “Anh muốn, còn phải xem phúc khí của anh nữa! Không có! Đừng suy nghĩ vẩn vơ, bật máy tính chơi đi.”

Tần Tri thở dài nhẹ nhõm, trở lại thư phòng. Người này thích vào blog của những người khác tham quan, trạng thái sống của con người hiện đại luôn có một sự tịch mịch chết người, mỗi người đều muốn được người khác nhìn vào, lại sợ bị người khác thấy rõ, vì thế, mọi người chỉ có thể ở Blog biểu lộ nhân cách thứ hai của mình.

Tần Tri thích vào Blog, trong mắt anh, blog là góc âm u nhất phân tích một người, một nơi để càn quấy thích hợp nhất.

Anh vừa viết xong một đoạn mở đầu văn vẻ, vừa nhìn lại, đã nghe gian ngoài truyền tới tiếng thủy tinh rơi bễ loảng xoảng to như bom nổ. Tần Tri đứng lên, mở cửa thư phòng nhìn ra ngoài. Trên ghế sô pha anh mới ngồi đầy những mảnh thủy tinh, một viên gạch đỏ nằm chổng chơ trên sàn gỗ, trên sàn còn một lỗ thủng lớn.

Rất nhanh, trong sân vang lên những tiếng cãi vã ầm ĩ, tiếng chửi thề của cậu em vợ vang tận mái nhà. Tần Tri vội vàng lê dép, nhanh như chớp chạy xuống.

Bồn hoa dưới lầu, vài cậu sinh viên đang ghì một người, vừa ghì, thỉnh thoảng lại dấm vài cái.

“Mẹ nó, cũng không xem cho kỹ nhà ai, cửa kiếng nhà anh chị tao mà cũng dám đập! @# %... *[]” Cậu em vợ anh vừa chỉ huy đám người dấm người kia, vừa mắng.

Tần Tri đi qua, cúi đầu nhìn. Từ cái nhãn mặt mà thấy, người này chỉ trên dưới hai mươi tuổi, lúc này miệng nó ngáp trong bùn và tuyết, ú ớ một chập. Tần Tri sờ túi nó, lập tức chạm vào một cái ví da. Anh nhìn về phía những bóng đèn trong khoảng sân chung.

Hiệu của chiếc ví này Tần Tri đã quen thuộc, hơn mấy ngàn tệ, tiếc là, ví thì đắt tiền như vậy, tiền bên trong còn không đến một trăm tệ. Trong ví có một tấm ảnh gia đình, Thi Hạo Khánh tươi cười đứng giữa đám người nhà.

Quan Thục Di cũng chạy tới. Tần Tri đưa ví cho nàng, nàng nhìn vài lần, kinh ngạc trợn mắt nhìn Tần Tri, “Không thể nào?”

Tần Tri bĩu môi bất đắc dĩ, “Nhà Thi Hạo Khánh quần là áo lượt quen rồi, có lẽ là thấy anh bây giờ ngồi ở vị trí cha nó nên khó chịu, tới báo thù.”

Quan Thục Di nhìn quanh quất một lúc, vốc một nắm bùn đen bên dưới mái hiên, gào lên: “Quan Ninh Thuần mày dừng tay cho tao!” Sau đó chạy qua. Nàng ngồi xổm xuống, kéo thằng bé tội nghiệp lên, lại chà bàn tay đầy bùn vào miệng nó, vừa chà, vừa la lối: “Đây không phải là con trai thứ của anh Thi sao? Thằng nhóc này lại dám uống rượu, đã vướng phải đồ con nít xúi quẩy nhà cậu lại còn uống rượu, rượu không tốt cho sức khỏe..... Cậu nhìn cậu xem, còn nói lảm nhảm” Nàng cảm râm, vừa lặng lẽ đưa mắt ra hiệu cho em trai.

Quan Ninh Thuần cũng thông minh, cậu ta chỉ huy đồng bọn túm thằng bé xui xẻo lên lầu. Hàng xóm túm tụm dưới lầu bàn luận trong chốc lát đều tản đi, Tần bà nội và Tần gia gia vội vàng đóng cửa hàng lên lầu.

Phòng khách lầu 3, Quan Thục Di vừa dọn dẹp, vừa chửi lộn với thằng nhóc đang vất vả móc bùn trong miệng ra – Thi Á An, con trai thứ của Thi Hạo Khánh.

Thi Á An: “Phì, có loại người dám giết cha! Không dám giết chết cha, lần sau cha giết các người! Phì! Phì!”

Nhìn nhà mới bị phá thành như vậy, Quan Thục Di đau xót cả ruột. Nàng vừa dọn mảnh thủy tinh vỡ vừa châm chọc: “Mày có gan, thì ngay lúc này nhảy xuống đi, đừng để người khác giết mày! Chẳng có ý nghĩa!”

Thi Á An đang muốn đứng lên, Quan Ninh Thuần ấn thằng bé xuống sô pha lại chèn thêm hai chân. Quan Thục Di khoái trá, cảm thấy đứa em trai của nàng rất đáng tin cậy.

Tần bà nội nhìn quanh quất. Bà lão bị dọa hoảng, vội vàng ra cửa, nghiêm mặt gọi điện thoại cho Tần Tri: “Khuông Khuông, thâm thù đại hận gì vậy? Con nói sao đây? Đến mức tới cửa đòi mạng!”

Tần Tri treo điện thoại, đỡ bà nội vào phòng ngồi.

“Bà nội, không có gì, đâu chỉ là hiểu lầm.” Anh nói xong, nhìn cha vợ. Ông cũng hoảng không ít, Quan mẹ rất cục phản ứng đầu tiên, nhào đến trước mặt thằng nhóc, tát một bạt tai, “Mày giết một người thử xem? Mày giết một người thử xem? Bà này không tha à! Nhà mày ở đâu? Mày gọi mẹ mày tới, ba mày đâu?! Mày giết một người thử xem? Mày thử xem.....”

Quan Thục Di vội vàng đi qua, kéo mẹ vào phòng trong. Nàng cũng hoảng, vụn thủy tinh rơi đúng chỗ Tần Tri đang ngồi. May mà ai cũng tránh được, lỡ mà giẫm phải? Nghĩ cũng sợ.

Tần Tri vẫn coi cái gọi là kế hoạch cải tổ gia đình của Thi Hạo Khánh là một câu chuyện cười, anh có thể đồng ý với Thi Hạo Khánh trở thành người lèo lái, bởi vì Thi Hạo Khánh cho anh quyền quyết định tuyệt đối với những quyết sách của công ty ông ta. Ở công ty khác, anh sẽ không thể có quyền lợi này. Đến lúc này, anh coi như hiểu được Thi Hạo Khánh cuối cùng đã bị cái gia đình kia bức bách đến tình trạng gì,

thằng bé này mới một tháng không nã được tiền xài, đã có thể làm ra hành động như vậy. Bây giờ, cố gắng của Thi Hạo Khánh thật sự chính xác.

Thi Á An mắng to, vẫn giãy dụa muốn đứng lên. Quan Ninh Thuần ấn nó, dứt khoát không để nó làm theo ý nó. Thằng nhóc vừa giãy dụa vừa tiếp tục mắng: “Tôi không phải người, nhưng ít nhất tôi vẫn còn có nhân cách, tôi sẽ không dùng thủ đoạn dơ bẩn chiếm đoạt tài sản của người khác. Người như anh đúng là không sợ báo ứng! Người không có mắt, trời còn có mắt!”

Tần bà nội mở cửa phòng, hỏi Tần Tri dồn dập: “Mày chiếm đoạt của người ta bao nhiêu tiền? Nó nói không sai đâu, mày lấy tiền nhà ai? Tiền đó bà không cần, còn người ta, nó còn bé, bà không cần. Nó mà nói đúng, thật là làm chết người!”

Tần Tri cười khỏ nhìn người cả một phòng đưa những ánh mắt mang theo dấu chấm hỏi. Nhưng, nói cái này, lại không rõ cái kia. Quan Thục Di nhận ra Tần Tri đang khó xử, đến trước mặt anh, đứng cùng anh một chỗ, giải thích: “Tần Tri không phải loại người đó, bà nội, ba mẹ, đừng nghe thằng nhóc này nói bậy.”

Những người trong nhà liếc nhìn nhau, vẫn tỏ thái độ không tin như cũ.

Hết chương 33

34. Chương 34: Cha Mẹ Không Chịu Nổi

Dịch: Hoài Phạm

Tần Tri đi vài bước lại quay đầu nhìn nàng, vẫn là vẻ mặt không nỡ.

“Anh vào đi!” Quan Thục Di thúc giục.

Tần Tri lao tới ôm chặt nàng, trong lòng cảm thấy không thể rời bỏ. Anh nói: “Hay là, đóng cửa tiệm cà phê, chúng ta cùng đi Hành Dương?”

Quan Thục Di bật cười, “Nhìn anh kìa, tục ngữ nói, chăm trẻ dưỡng già. Ông bà nội lớn tuổi, ba mẹ em cũng một ngày một già đi, em muốn chăm sóc ông bà, cha mẹ. Anh mau vào đi thôi, cũng đâu phải là không trở lại, nhanh chút đi.”

Tần Tri buông nàng, cảm hành lý..... Cuối cùng cũng bước đi.

Thi Hạo Khánh không thể lái xe đến. Bắt đầu một lời nói dối, Thi Hạo Khánh phải sử dụng sức lực toàn thân để tạo sự tin cậy cho lời nói dối đó. Chờ ông từ tỉnh ngoài tới nhà Tần Tri thì đã trải qua hơn mười chuyện nhỏ sau đó. Ông đánh xe đến. Trong nhà không tìm thấy tiền, không thể dùng thẻ, Thi phu nhân ra hiệu cầm đồ, cầm một món trang sức – thứ đồ duy nhất không bán trong những ngày này. Mấy ngày nay, Thi phu nhân đối với việc mượn nợ đã rất quen thuộc, chiếc nhẫn kim cương là món quà khi Thi Hạo Khánh làm xong công trình bằng gỗ đầu tiên mua tặng, bà tiếc, không bán.

Một đêm, Tần Tri không ngủ. Anh chẳng muốn nói nhiều với cậu công tử nhỏ quần là áo lượt đã quen, cũng không nói gì. Anh rất tức giận, tám lưa mìn chết tiệt đó cái gì cũng không hiểu, đập nát sự bình tĩnh thường ngày, bây giờ anh phải lãng phí rất nhiều lời lẽ giải thích với những người trong nhà cho rõ ràng chuyện này.

Cả một đêm, Tần Tri không nói không rằng, nhìn chăm chăm vào Thi Á An, ánh mắt lạnh lẽo như mấy nhân vật phản diện trong TV.

Ban đầu, Thi Á An hùng hùng hổ hổ, những lời thô tục ào ào xả ra.

Lát sau, những người trong nhà tản đi, về nhà mình. Quan ba ba túm mấy tờ báo cũ dán vào cửa sổ bị phá xong, cũng về.

Sau nửa đêm, Thi Á An không còn chửi đổng, thẳng nhóc lảng tránh đôi mắt Tần Tri, đảo mắt khắp nơi. Nó bắt đầu sợ hãi, bắt đầu lo lắng cái mạng nhỏ của mình. Cha mẹ không ở bên cạnh cho nó ỷ lại (nguyên văn là - vĩnh môn đấy ạ), nó hoàn toàn không có cách phản kháng, không còn can đảm.

Sau nữa, Tần Tri vẫn ngồi trên sô pha đối diện nhìn nó, mí mắt cũng không nhắm. Quan Thục Di nấu hai tô mì, làm ấm ỉ như vậy, dù rằng một ngày bảy bữa, nàng vẫn đói bụng.

Thi Á An nghe mùi mì, bụng đánh lô tô. Nó không còn tiền, nhắc đến tiền, tiền xe về nhà chỉ còn vừa đủ, dư một tẹo cũng không. Nhị thiếu gia đáng thương lại ôm bụng đói tới tìm kẻ thù, thực tế trước mặt với nó mà nói là lần đầu tiên trong đời.

Tần Tri không muốn ăn cơm, anh bưng tô mì đến cho Thi Á An.

Quan Thục Di buông đũa, chạy lại chỗ thẳng bé, giành lại tô mì, nói: “Nó rửa cả nhà mình chết hết, anh cho nó ăn cái gì. Để nó đói chết!” Nói xong, nàng bưng tô mì kia, ngồi ăn trước mặt Thi Á An, cho nó ngửi mùi.

Từ khi Thi Á An sinh ra đến giờ, nó muốn cái gì, đòi cái gì, đều có nhân viên của ba nó đoán ý, chuẩn bị rồi đặt trước mặt nó. Nếu món đồ không làm Thi Á An hài lòng, người khác còn phải dỗ dành nó.

Lúc này, không có ai vì tiền dỗ nó, “lý tưởng” của nó lập tức nhỏ lại, đơn giản chỉ còn là “muốn ăn tô mì kia”. Rất đói bụng, mùi vị đói khổ lạnh lẽo quá khó để tiếp thu, Thi Á An muốn khóc, lại cố nén. Nó không mở miệng, cố gắng duy trì danh dự đáng thương.

Mùi hương mì tôm càng lúc càng đậm, khứu giác Thi Á An chưa bao giờ minh mẫn như hôm nay. Nó đấu tranh với cơn quẫn thất còn cào. Nó cố nhớ tới mỗi tình đầu, muốn lấy từ đó ra một chút xíu cái gọi là thương tâm để kích thích sự đáng thương của chính mình, sử dụng nó để quên cảm giác đói khát. Nó liên tục nghĩ về những tình yêu trước đây. Trước kia trong mắt nó, tình cảm đó thật ào ạt, sôi nổi, kinh thiên động địa, còn bây giờ..... Nó thấy, từ nội tâm nó nhận thấy, tình yêu đó mới nông cạn đáng thương làm sao, quá lắm chỉ đủ để thay ột tô mì khi đói bụng.

Quan Thục Di cuối cùng cũng ngủ, Tần Tri trở về thư phòng bật máy tính, không có ai nhìn Thi Á An nữa. Thằng bé do dự trong chốc lát, đói khát chiến thắng lý trí, nó quên hết đối trá và tự tôn, bưng tô mì lên. Bắt đầu nó còn sợ người khác nghe tiếng, chỉ nhai rất nhẹ, sau đó thì húp sù sụ, điệu bộ “phải ăn bằng bất cứ giá nào”.

“Ăn chậm một chút.....,” Tần Tri lặng lẽ đi ra, đưa cho nó một ly nước.

Thi Á An uống một ngụm, tiếp tục ăn như hổ báo, ăn xong còn cầm tô không nhìn Tần Tri hỏi: “Còn không?”

Tần Tri hơi cùng quẫn, thăm thở dài một chút, nói: “Anh không biết làm mì, mì dẹt được không?”

“Được!” Thi Á An trả lời rất vui vẻ.

Thi Á An ăn ba tô mì to, cảm thấy cả đời chưa khi nào được ăn ngon như vậy. Cơm no, nó còn rất tự giác rửa sạch tô, đây cũng là lần đầu tiên. Nó ngẩn ngơ ngồi yên lặng trên sô pha trong chốc lát, rồi ngã xuống ngủ vui. Tần Tri phủ lên người nó một tấm chăn.

Rồi thằng bé tỉnh lại, bị nước mắt của Thi Hạo Khánh làm sực tỉnh. Tần Tri chưa bao giờ nhìn thấy Thi Hạo Khánh khóc. Người đàn ông này xuất thân không cao, nhưng lập nghiệp bằng hai bàn tay trắng, bản thân trải qua không biết bao nhiêu khổ nhọc. Lâu không gặp, khi Tần Tri mở cửa, anh lập tức hoảng sợ.

Thi Hạo Khánh mặc một chiếc áo khoác quân đội đã cũ, giày da dưới chân toàn là bùn, râu ria lởm chởm, trên tay, những vết thương còn quần mấy miếng băng dính đen – khoảng thời gian này, ông chỉ ở công trường đợi.

“Người đâu?” Ông vừa bước vào cửa đã hỏi con.

Tần Tri chỉ về phía sô pha. Thi Hạo Khánh nhìn qua, mặt tức khắc mềm lại, trong đôi mắt đầy những vết chân chim, nước mắt nhanh chóng ứa ra, “Mẹ nó, thằng khốn nạn này, ông một tuần nay không gặp nó. Có tiền, ông là cha; không có tiền, ông thành gia súc.....”

Ông khóc trong chốc lát, vịn tường đứng lên. Tần Tri muốn đỡ, ông đẩy tay anh ra. Từng bước, ông đến trước mặt con, vuốt tóc nó, lăm bầm rất nhỏ: “Ba sinh mày làm gì? Không phải ba tự mình tìm tội sao? Ba sinh mày làm gì?”

Thi Á An bị nước mắt của ông lay tỉnh. Nó chớp mắt, sau đó đứng lên, lùi về phía sau theo bản năng. Cha nó mỗi khi tức giận luôn luôn chẳng kể đúng lúc hay không cởi thắt lưng quất nó, nó vòng hai tay lên che đầu, chờ thắt lưng giáng xuống.

Thi Hạo Khánh lại khỏ sở. Ông gơ tay, chần chờ giữa lưng chừng một chút, rồi chậm rãi kéo tay con, “Ba không đánh mày, chúng ta về nhà. Mẹ mày lo muốn chết. Thằng ngốc, coi như có tiền đồ, biết báo thù cho ba.....”

Hai cha con ngồi trên sô pha thì thầm nói chuyện với nhau. Thi Á An gặp phải nhục lớn, bạn bè cũ như hoa cúc ngày mai (câu ví von, ý chỉ việc đã qua), nó đi đâu cũng gặp trắc trở, chạm vào người chỉ toàn là vết thương. Thi Hạo Khánh an ủi con, nói ông sẽ cố gắng làm việc, nhất định phải cho con học xong đại học; ông khẳng định Đông Sơn tái khởi (cùng nghĩa với thua câu này bày keo khác), mong con tin tưởng ông; ông hy vọng nắm tay con kiến tạo những tốt đẹp ngày mai..... Linh tinh.

Tần Tri bắt đắc dĩ chống tay lên trán, thở dài, cảm giác Thi Hạo Khánh nói chuyện, tuy giọng rất chân thành tha thiết, nhưng từ ngữ thật đáng ghê tởm.

Quan Thục Di từ phòng ngủ đi ra, dọn dẹp xong mọi thứ, không nói một lời, vào bếp nấu cơm cho hai kẻ không may. Đêm nay, cha con nhà này dần vật nhau cũng quá mức đi?

Tần Tri quay đầu nhìn nàng, không tiếng động thốt ra hai chữ cảm ơn. Quan Thục Di cười cười, tỏ ý không có gì.

Bên kia, tiếng cha và con nói chuyện không thể che đậy, len vào lỗ tai hai vợ chồng.

“Họ đánh mày!?”

Thằng nhóc chết tiệt, mày phá kính cửa sổ nhà chị, còn chưa tính sổ với mày đâu!

“Không đánh, con không cần thận nên giẫm phải bùn. Tuyết rơi, đường trơn.”

“Mẹ mày lo sắp chết.”

“..... Mẹ giận con không?!”

“Không, mẹ mày chỉ khóc.”

“Anh đâu?”

“Còn chưa tìm được.”

“Mẹ..... Mẹ nói với con, bảo con chết ở bên ngoài đi, đừng về nữa.”

“Ngu ngốc, có cha mẹ nào bỏ được con chết ở ngoài? Nếu mày không về vòi tiền, làm bà ấy bực, bà ấy có thể nói như vậy sao? Để đi tìm mày, mẹ mày bán cả nhẫn.”

“Ba, con xin lỗi!”

“Không sao, mày không có việc gì thì chúng tao thế nào cũng được. Chỉ vì mày, mẹ mày nhớ đến là khóc, cứ thấy đứa trẻ nào phải tội lại tự trách, nếu bà ấy chịu tổn một chút sẽ không phải như vậy. Mấy ngày nay..... Anh mày cũng không về, nó bảo nó muốn đi về Nam buôn bán, đem xe bán. Thằng khốn, xe đó không phải của nhà chúng ta, là của chủ nợ người ta. Nó biết là của người ta. Thằng khốn này nữa! Một tuần rồi mày ăn cơm ở đâu? Tối ngủ ở đâu?”

Tần Tri bĩu môi, xe của anh? Rắm!

“Mấy ngày đầu, con ở ký túc xá của bạn, sau đó tụi nó nói ba tới..... Rồi con ngủ ở phòng học trong trường. Ăn cơm, ban đầu họ ăn cơm thì nấu cho con một phần, sau đó con bán đi động.....”

“Mày ngốc sao, ở bên ngoài chịu tội thành như vậy, cũng không biết về nhà. Điện thoại bán được bao nhiêu tiền?”

“Hai trăm rưỡi.”

“Mày mới đáng hai trăm rưỡi, điện thoại đó ba mới mua à, biết bao nhiêu không? Bấy ngàn một cái!”

“Không phải, cái đó..... Con bán lâu rồi..... Ba, con xin lỗi.”

Thi Á An vùi vào trong lòng cha bắt đầu khóc, ban đầu chỉ hơi nỉ non, sau đó thì gào khóc. Có lẽ, đứa trẻ này sinh ra đã được bao bọc trong chăn êm nệm ấm, mấy ngày nay, trong nhà xảy ra những sự kiện động trời khiến nó trưởng thành, đau đớn, thương tích đầy người và sẽ loang rộng dần, rộng mãi cho đến khi nó đủ tuổi, không còn khờ dại nữa.

Tần Tri nhận ra, Thi Hạo Khánh thật sự tỉnh táo, ông biết vấn đề của gia đình ông ở đâu.

Bản thân lằng nhằng, vợ hoang phí, con lêu lổng, người trong nhà vô trách nhiệm, tóm lại một câu, có tiền là đốt. Bây giờ sử dụng đến chiêu bài này tuy hơi tàn nhẫn, ngu ngốc, nhưng xem ra, lại dùng được. Nếu bây giờ con còn nhỏ, không nhìn ra trước tai họa, lỡ mà trưởng thành đến tuổi Chương Nam Chính, tai họa một khi xảy ra, sẽ là họa của người trưởng thành, che đậy không nổi.

Chương 34: Cha mẹ không chịu nổi [2]

Dịch: Hoài Phạm

Quan Thục Di làm rất nhiều bánh hấp gói lại, còn thêm một tô canh trứng. Nàng dọn cơm đầy bàn trà, gọi với: “Thị đại ca, chút nữa hãy khóc tiếp, ăn cơm trước đã.”

Thi Hạo Khánh khịt mũi, hơi ngượng ngùng, “Làm phiền Em dâu. Thằng bé khôn nạn này.....”

Quan Thục Di chia đĩa, “Phiền gì, tiện tay thôi mà. Anh ăn cơm rồi tắm rửa, sau đó hãy ngủ.”

Thi Á An ngẩng đầu, mặt bừng đỏ. Nó thẹn thùng so đĩa, ngẩng đầu: “Dì, con cảm ơn.”

Quan Thục Di nhất thời . Thằng nhóc này có lẽ cũng bằng tuổi em trai Quan Ninh Thuần của nàng, đều mới năm nhất năm hai, sự thật cuối cùng cũng túm được lý trí của nó về. Nhưng..... Tự trọng thì sao? Tự trọng sợ là sẽ bị cuộc sống lau đi. Thằng bé đã bắt đầu khuất phục, mất đi cá tính. Thi Hạo Khánh vỗ vai con, gấp thức ăn cho nó. Ông bố đạo đức bắt đầu hiểu.

Nhìn hai cha con, Tần Tri yên lặng lui về phía sau vài bước, đứng ở một góc tối. Quan Thục Di đi tới, hạ giọng: “Lại nghĩ ngợi miên man gì vậy?”

Tần Tri nhìn nàng, “Không có, sao em lại nói vậy?”

“Vậy anh trốn cái gì?” Quan Thục Di cười anh.

Sắc mặt Tần Tri đỏ lên, không trả lời.

Quan Thục Di tựa vào tường bếp, nhìn ra, nói: “Em biết anh nghĩ gì, lại là một Chương Nam Chính, đúng không?”

Tần Tri gật đầu.

“Thằng bé này sẽ không như thế. Nó biết đòi công bằng cho cha, nó biết xin lỗi, nó còn cứu được. Tuy rằng thủ đoạn hơi ngây thơ, nhưng, anh xem, những đứa trẻ đặc biệt tốt luôn giữa lưng chừng cuộc sống ngã vài cái, như anh. Cố giúp Thi Hạo Khánh trông nom sản nghiệp của ông ấy, anh nhìn tay anh ta xem, em thấy đó mới là tay của một người cha chân chính. Người như vậy, đáng để anh giúp. Chồng ả, Thị đại ca là người tốt.”

Tần Tri rất muốn ôm Quan Thục Di, mạnh mẽ ôm nàng, vùi nàng vào lòng anh. Sự lương thiện của nàng làm cho lòng anh, tìm anh như có một mũi kim đâm vào, đau nhói.

Quan Thục Di nhìn Tần Tri, cười cười, vào phòng tắm xả nước.

Nước ấm ào ạt chảy từ vòi nước, Quan Thục Di ngồi xồm, sờ tay vào kiểm tra độ ấm.

Con cái là thứ mà cha mẹ không bao giờ có thể dứt bỏ. Thi Hạo Khánh phải tội, đều vì con ông, đứa con cũng là hi vọng của ông.

Nhưng còn nàng? Nếu nàng có con, sinh mệnh đáng thương kia, có lẽ ngay cả quyền được mở mắt nhìn thế giới cũng không có.

Trong phòng khách, Tần Tri đã gọi hai người kia vào tắm. Quan Thục Di ghé vào cửa thư phòng, hỏi anh: “Quần lót mới em mua cho anh đâu? Phòng ngủ là anh dọn.”

Tần Tri cuống quýt đặt ví da một bên, trả lời: “Ổ tử quần áo dưới cùng, trong cái rương lớn màu đỏ.”

Quan Thục Di kinh ngạc, “Sao anh biết là màu đỏ?”

Tần Tri cười cười, “Anh nhờ bà nội nhìn giúp, sau đó dán băng dính bên trên. Sau này, phía trong quần áo của anh, em cũng giúp anh nhìn màu rồi dán một miếng băng dính, viết màu áo lên cho dễ phân biệt.”

Quan Thục Di thích thú, gật gật đầu vào phòng ngủ, tìm đồ mặc, quần lót, áo lót của Tần Tri cho hai người kia.

Trong phòng tắm, tiếng nước ào ạt, tiếng cha và con đối đáp thẳng thắn với nhau vọng ra, cả tiếng chà lưng. Thỉnh thoảng, Thi Á An phát ra vài tiếng nức nở, Thi Hạo Khánh an ủi con. Trên người ông ta bị gạch đê, rất nhiều vết thương, cố ý cũng tốt, tự mình tìm tội cũng tốt, Tần Tri nghe âm thanh, không thể không thừa nhận, Thi Hạo Khánh áp đặt cho gia đình này, coi như rải máu tươi dày đặc, nhưng tốt xấu gì cũng đã cứu được một đứa con. Về phần đứa con lớn bán xe kia, khi đã ném trải cảnh đầu rơi máu chảy, nó tự nhiên phải về nhà. Ngoài nhà, nó còn có thể đi đâu?

Nói là nói vậy, nhưng Tần Tri không biết anh còn phải đeo tiếng ác trên lưng tới khi nào. Quên đi, nợ máu tiền còn. Tiền kiếng thủy tinh, tiền gỗ lót sàn, một phần cũng không thể thiếu.

Quan Thục Di cầm một đồng quần áo đưa cho Tần Tri, dùng miệng thay tay gõ cửa phòng tắm. Tần Tri cầm quần áo giúp nàng, đưa vào, đổi ra thành một đồng đồ hôi khú. Quan Thục Di không nhìn mặt, cầm lấy đi giặt.

“Để anh giúp.” Tần Tri cảm thấy vợ anh phải cùng chịu tội thay anh, không nên.

Về mặt Quan Thục Di ghé tởm, “Anh có khả năng lắm! Ở thư phòng cả đêm, đi ngủ đi.” Nói xong, nàng ôm đồ đến chỗ máy giặt, phân loại, quăng vào máy giặt.

Tết âm năm này, đối với nhiều người mà nói, đều đã trải qua vài chuyện xưa.

Quan Thục Di lấy chồng, Tần Tri phát đạt, tuy rằng chỉ là đội một bộ tóc giả.

Thi Hạo Khánh phá sản, tìm lại được vợ ngoan, con thảo.

Lang Ngưng không lấy chồng, tính cách lại lạnh lẽo xảy ra biến hóa, bắt đầu năng làm việc thiện, đi chùa.

Chương Nam Chính sau một ván bài, thua nửa đời tâm huyết của cha, mất tích, đến giờ vẫn không có tin tức.

Về phần Ngụy Cẩm, cô và Đậu Kiến Nghiệp vẫn còn một con đường dài phải đi.

Chỉ chớp mắt, qua tết âm lịch, Tần Tri phải rời nhà đến thành phố khác công tác. Dù buông được hay không nở rời đi, anh cũng phải ra ngoài kiếm tiền.....

Mười sáu tháng giêng, Quan Thục Di đưa Tần Tri ra sân bay. Trước khi lên máy bay, Tần Tri ôm nàng, thì thâm vào tai: “Nếu em thấy buồn, hay em nuôi một con chó cho đỡ buồn. Nếu vẫn còn buồn, thì đăng ký vài chuyến du lịch, nước ngoài cũng được.”

Quan Thục Di chỉ cười, giúp Tần Tri sửa lại áo khoác, miệng lẩm bẩm: “Đi Hành Dương, phải chú ý sức khỏe, vitamin em mua cho anh để dưới quần áo trong vali. Tên Ngô Gia Dương hay gây rắc rối, anh phải dạy dỗ anh ta. Mẹ em nhờ luật sư Trần mua giúp đồng nghiệp thuốc, chờ anh ta từ Bắc Kinh về, anh nhớ trả tiền cho hô, không thể chiếm lợi từ người ta. Lốp trong quần áo em đã dính băng dính cho anh. Khi anh mang đi giặt, nhớ dặn tiệm giặt giúp anh viết lại, đừng lẫn lộn màu sắc, ra ngoài phơi đồ không hợp.”

“Mấy hôm trước anh ngủ, ban đêm hay giật mình, ba nói là vì nóng trong người. Khi anh ăn cơm, ăn thêm một trái mướp đắng trừ nóng. Buổi sáng nhớ uống sữa.....”

Tần Tri ôm nàng, trả lời liên tục: “Anh biết, anh biết rồi.”

Quan Thục Di khóc. Nàng lưu luyến, không muốn anh đi.

Hành khách trong sân bay mang hành lý chậm rãi đi tới, Quan Thục Di cũng buông lỏng áo Tần Tri.

Tần Tri đi vài bước lại quay đầu nhìn nàng, vẫn là vẻ mặt không nỡ.

“Anh vào đi!” Quan Thục Di thúc giục.

Tần Tri lao tới ôm chặt nàng, trong lòng cảm thấy không thể rời bỏ. Anh nói: “Hay là, đóng cửa tiệm cà phê, chúng ta cùng đi Hành Dương?”

Quan Thục Di bật cười, “Nhìn anh kìa, tục ngữ nói, chăm trẻ dượng già, chăm trẻ dượng già. Ông bà nội lớn tuổi, ba mẹ em cũng một ngày một già đi, em muốn chăm sóc ông bà, cha mẹ. Anh mau vào đi thôi, cũng đâu phải là không trở lại, nhanh chút đi.”

Tần Tri buông nàng, cầm hành lý..... Cuối cùng cũng bước đi.

Chương 34: Cha mẹ không chịu nổi [3]

Dịch: Hoài Phạm

Tuần lễ thứ hai kể từ khi Tần Tri Hành Dương, Quan Thục Di mở lại quán cà phê, quen dần với việc sống một mình. Vài ngày đầu sau khi Tần Tri đi, một mình ở trong căn nhà mới, nàng rất sợ hãi. Sau vài đêm mất ngủ, nàng lấy lại nhịp sống cũ, một lần nữa bắt đầu độc lập.

Ngày đầu tiên, tuần đầu tiên của tháng đầu tiên năm mới. Sáng tinh mơ, Quan Thục Di đến quán, xé câu đối trên cửa sắt, kéo cửa sắt qua một bên. Có lẽ vì cả một tháng không mở cửa, cửa sắt hơi rỉ, nàng đẩy vài cái vẫn không ra. Đang khó xử, một đôi tay thò tới, giúp nàng đẩy cửa.

Quan Thục Di vừa muốn nói cảm ơn, lại trợn mắt vì hoảng.

“A? Sao lại là cậu?”

Thi Á An ngưỡng ngừng cười cười, “Dì, ba con nói, chỗ dì thiếu người phụ bán.”

Quan Thục Di lập tức lắc đầu, “Rắm, tôi ở đây mới nhiều, một người là đủ! Không cần thêm người.”

Thi Á An vội vàng cầu xin, “Dì, con làm gì cũng được, thật mà.”

Quan Thục Di hỏi nó: “Vậy cậu không học nữa?”

Thi Á An gật đầu, “Con tạm nghỉ học, bảo lưu một năm rồi mới học tiếp. Trước đây, với bạn học trong trường con cũng ít chơi. Trường con thu phí theo quý, con không đóng nổi, nhưng ba không đồng ý, cho nên con muốn tạm nghỉ học một năm, ra đời làm việc xã hội, nhìn cho kỹ hẵng học tiếp. Dì cứ sai bảo, bảo con làm gì con làm cái đó.”

Quan Thục Di thở dài, lấy chìa khóa mở cửa trong, thẳng nhóc lập tức len vào trước. Vào nhà, nó cầm cây lau bắt đầu tìm vòi nước. Quan Thục Di hoàn toàn im lặng. Nàng đến góc gọi điện cho Tần Tri. Tần Tri đang họp, vội vàng bảo nàng điện thoại cho Thi Hạo Khánh.

Quan Thục Di gọi qua.

Thi Hạo Khánh bắt máy rất nhanh, hình như cũng đang đợi bên này gọi đến, câu đầu tiên ông ta nói mang theo nụ cười hơi ngại ngùng, “Em dâu à, An An đến chỗ em chưa?”

Quan Thục Di nhìn Thi Á An đang ra sức lau lau chùi chùi. Thẳng nhóc ngay cả kéo cây lau cũng không làm cho gọn, cần bản chỉ cầm như cầm bút vẽ mây vòng.

“Đến rồi.”

“Vậy anh yên tâm rồi.”

“Thi đại ca, anh có ý gì? Chồng tôi làm việc cho anh, vợ anh ta làm vú cho con anh, anh cho nhà tôi là nô tài bao bọc cho nhà anh phải không! Phải tìm vú em cho con anh sao?”

Quan Thục Di trốn ở góc phòng, cố kìm cơn tức giận, rít khế.

Đầu bên kia, Thi Hạo Khánh nói đầy chân thành, vẻ áy náy, “Em dẫu, thứ lỗi cho anh, nó không thích ở thành phố, ở đây chỗ nào cũng là người quen. Bên trường, bạn bè thân thiết nó không có, thi cử một môn cũng không qua. Tạm cho nó vào đời rèn giữa một chút cũng được, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ nghĩ ra chỗ em. Em yên tâm, anh khẳng định sẽ không làm em mệt.”

Quan Thục Di tranh luận nửa ngày, cuối cùng, Thi Hạo Khánh cười ha ha ngắt điện thoại, còn tắt máy.

Quan Thục Di tức giận đến muốn đập đồ, lại cái gì cũng không đập được, đành gập điện thoại, cầm chổi lông gà quét loạn xạ đông tay. Không bao lâu, Thi Á An kéo cây lau nhà đến trước mặt nàng, hỏi thật cẩn thận: “Di, nước bẩn lau nhà đổ đâu?”

Quan Thục Di hoàn toàn bất đắc dĩ. Nàng chỉ chỉ lên đầu mình, nói: “Đổ lên đầu tôi!”

Cái mặt trắng bóc của Thi Á An từ bơ bơ chuyển sang đỏ rực. Nó cúi đầu, nhỏ giọng: “Con ăn không hết bao nhiêu, dì cứ sai con.”

Quan Thục Di đành gật đầu cam chịu. Thằng nhóc phẫn chấn, nhún nhảy đi ra, tiếp tục biểu hiện sự siêng năng chịu khó.

Biết làm sao, từ lúc sinh ra đến giờ, tay chưa từng cầm, vai chưa từng đỡ, chưa chạy được vài bước, nó đã vấp phải thùng nước dơ, bên trong là cây lau nhà tự nó đặt giữa nhà, cứ như vậy té sấp mặt.

“Ông chủ của tôi ơi, tôi cứu tôi đi!” Quan Thục Di đỡ trán rên rỉ.

Cứ như vậy, Thi Á An ở lại quán giúp việc. mấy ngày đầu, áp lực xung quanh nó thật sự to lớn. Những lời nói, ánh mắt dò xét, làm một đứa trẻ chưa ra ngoài xã hội không biết theo ai. Khi nó vào làm, thành phố quá xa lạ, sự xa lạ này làm nó tìm được cảm giác an toàn, nó thấy mình sống lại, một lần nữa tìm được phương hướng để sống tiếp.

Cứ như vậy, từng ngày trôi qua, Thi Á An từng ngày cố gắng sinh hoạt, làm việc.

Quan Thục Di vẫn chưa chia sẻ cho Thi Á An một chút hài lòng trong công việc. Nàng cho rằng mình đang mời một quý ông đến làm, vị nhị đại gia tuổi trẻ xa lạ, anh bảo nó hướng đông nó tất nhiên sẽ đi tây; anh bảo nó kéo, nó tất nhiên sẽ làm đổ vài món đồ; anh bảo nó lau cửa sổ, nó tất nhiên sẽ đánh rơi cái gì; anh bảo nó nghiêm chỉnh ngồi xuống, nó lập tức sẽ nước mắt lưng tròng nhìn anh.

Trong lòng Quan Thục Di lập tức an bài cho hai cha con nhà này, cả hai sung quân đi thôn hạ lưu.

Rất nhiều người khi làm việc đều thiếu sự cân nhắc, luôn cảm thấy người khác vì anh ta làm cái gì cũng đều là đương nhiên, như Thi Hạo Khánh, ông ta tuy mỗi ngày vẫn ở công trường chịu tội, nhưng dù thân thể tu luyện một lần nữa, trong khung ông ta vẫn như trước mang theo tính nết ông chủ. Người này khoa tay múa chân chỉ huy người khác, phát biểu ý kiến, nhưng ông ta không còn tiền, ai còn nghe ông ta? Theo lời Tần Tri, tuần lễ này ông ta bị công trường đuổi ba lượt.

Ở mắt Thi Hạo Khánh, thế giới này vẫn quay xung quanh ông ta — không, có lẽ quay quanh tiền của ông ta. Lại dùng lời Tần Tri, người kia cần phải dùng lưng công gạch hai năm mới có thể dài trí nhớ! Quan Thục Di bắt giác nghĩ đến cái kỳ hạn hai năm ở quán.

“Kêu con heo đó dùng lưng công gạch bốn năm, dè chết cái tên không biết chịu trách nhiệm luôn đi!”

Đây là lời của Quan Thục Di.

Từ ngày mười lăm khi Tần Tri rời nhà, nháy mắt, một tháng trôi qua.

Quan Thục Di mỗi ngày chạy qua chạy lại hai nhà mẹ đẻ, nhà chồng, chăm sóc hai gia đình, ra ngoài còn phải trông quán. Tuy Thi Hạo Khánh hàng tháng lặng lẽ đưa nàng hai ngàn tệ coi như tiền trông trẻ, nhưng Quan Thục Di không thêm, ai không muốn sống yên ổn qua ngày? Miễn không mang rắc rối đến là được.

Không đúng, có vài người rất giống nhau.

Kén ăn như trước!

“Người trên thế giới này, đều bị tiền tài làm mờ hai mắt!” Đậu Kiến Nghiệp vòng quanh bàn, lắc nhai. Người này gần đây cũng thành khách quen của quán, thứ nhất là tìm Ngụy Cẩm, thứ hai là cái gì cũng không mua, tìm Quan Thục Di oán thán cuộc sống, bộc lộ thế giới quan của bản thân.

Quan Thục Di cầm một mũi khoan khổng lồ, đục lỗ làm kệ sách mới. Nàng mặc kệ người kia. Chuyện tình cảm của anh ta và Ngụy Cẩm bị phản đối kịch liệt, mẹ anh ta còn chạy đến nhà Ngụy Cẩm náo loạn một hồi.

Cứ như vậy, Ngụy Cẩm giận dữ chạy đi xem mắt. Nghe nói người gần đây nhất mặc dù là lần hôn nhân thứ hai, nhưng điều kiện kinh tế trong nhà kia thuộc nhất nhì, có nhà có xe còn chưa có con. Nhà Ngụy Cẩm rất coi trọng người này, nhất là ba Ngụy Cẩm, khen không dứt miệng, luôn mồm bảo con rể tương lai dù là tâm tính hay nhân phẩm, đều chỉ có đứng đầu.

Ba Ngụy Cẩm nói: “Không sợ người còn thiếu sót, chỉ cần hiền hậu là được.”

“Tiểu Phương Phương, cô mau đưa Sơn Ný Ný của nhà cô về đi. Cô ấy không sợ mất mặt, nhưng mà tôi sợ. Cô ấy cứ như vậy, có nhà có xe lập tức theo người ta đi luôn.” Đậu Kiến Nghiệp than vãn đầy oán trách.

Quan Thục Di ngẩng đầu mắng: “Anh mặc kệ mẹ anh đấy? Mẹ anh chạy đến nhà người ta, chỉ vào Ngụy Cẩm mắng lúc đó anh ở đâu? Ngày đó anh cam đoan với tôi và Tần Tri, anh còn chưa làm được mà còn nói?”

Đậu Kiến Nghiệp vò đầu khốn khổ, “Mẹ tôi gần đây bị chuẩn đoán mắc bệnh phụ khoa, bác sĩ nói không thể tức giận.”

Quan Thục Di lại mắng, “Mẹ anh có giá, nên mẹ Ngụy Cẩm bị mắng?”

Đậu Kiến Nghiệp bày ra khuôn mặt tươi cười: “Mẹ tôi là nhất thời nói không suy nghĩ thôi! Xin cô, người tốt à, cô khuyên nhủ Ngụy Cẩm, cho tôi một chút thời gian, được không?”

Thi Á An kéo xe đẩy chở một chồng sách tới. Nó nhìn mông Đậu Kiến Nghiệp chắn ở cửa phòng đọc, không có lỗi đi đành phải nói: “Chú à, chú để tôi qua được không?”

Đậu Kiến Nghiệp giận dữ, trừng mắt nhìn nó một cái, “Chú? Cậu gọi anh là chú? Anh còn nhỏ lắm, chưa kết hôn đâu! Biết không? Anh còn chưa đến ba mươi đâu! Anh đủ trẻ để làm cháu cậu đấy!”

Quan Thục Di lập tức không vui. Nàng quăng cái khoan, mãnh liệt đứng lên, “Ba nó là bạn tốt của Tần Tri, nó gọi Tần Tri là chú, gọi tôi là dì. Anh còn giả vờ trẻ nữa! Được, An An, sáng mai, con làm chú, anh ta làm cháu! Người này không biết xấu hổ, lần sau thấy, tốt nhất đừng cho anh ta vào. Tên này thích viết chữ lên mặt, rồi rảnh còn thích sắm vai anh hùng dân tộc Lâm Tắc Từ. Anh ta không bình thường, con đừng để ý đến.”

Thi Á An cúi đầu cười cười một chút, điệu bộ đầy vẻ hiền lành. Nó xếp sách lên kệ, lại quay người tiếp tục làm việc. Quan Thục Di nhìn theo bóng nó, phát sầu. Có đôi khi, nàng thật sự không thể thấy được thằng bé bây giờ với thằng bé từng đập bể kính cửa nhà mình có mối liên hệ nào, rõ ràng là một con cừu ngoan ngoãn mà thôi!

Đậu Kiến Nghiệp bị mắng choáng váng, hôn mê trong chốc lát, tiếp tục chuyển động vòng quanh Quan Thục Di. Người này đầu tiên là nói một ít tình hình quốc tế, ô nhiễm trên thế giới, phần tử khủng bố, sau đó lại lèo lái, hỏi thăm tình cảm của Ngụy Cẩm. Quan Thục Di không thêm nói cho anh ta! Dựa vào cái gì? Anh ta cũng chẳng là gì của Ngụy Cẩm.

Thấy Quan Thục Di không để ý, Đậu Kiến Nghiệp lại bắt đầu nói cái khác, “Mấy ngày nay tôi trang trí lại nhà, sáng mai, cô giúp tôi hẹn Ngụy Cẩm đi tham khảo cách mẫu giấy dán tường. Tôi biết cô ấy còn đối tôi, tôi không tức giận, thật mà. Giúp tôi hẹn cô ấy nhé? Nếu cô ấy muốn điều kiện kinh tế tốt, Quan Thục Di, cô nói tốt giúp tôi vài câu, sau này tôi sẽ cố gắng kiếm tiền cho cô ấy. Tôi cam đoan sẽ đối xử tốt với cô ấy.”

Quan Thục Di đứng lên, nhận sách từ tay khách, tính tiền. Cô bé mua sách nhìn Đậu Kiến Nghiệp từ trên xuống dưới, quay đầu nói nhỏ với Quan Thục Di: “Chị, chị muốn nhân viên mới không tốt bằng trước đây, cái gì cũng kém hơn.”

Quan Thục Di phấn khởi, để ấy cô gái đến đây thất vọng mà chết đi.

Đậu Kiến Nghiệp không buồn nghe người khác nhận xét, tiếp tục vòng quanh Quan Thục Di.

Quan Thục Di coi anh ta là người trong suốt, không nhìn. Đậu Kiến Nghiệp lòng vòng vài vòng, tự cảm thấy mình vô nghĩa, ngượng ngùng nói vài lời khách sáo, rồi đi.

Chương 34: Cha mẹ không chịu nổi [4]

Dịch: Hoài Phạm

Đậu Kiến Nghiệp đi rồi, phòng đọc sách “khôi phục hòa bình”. Quan Thục Di vừa định thở dài một hơi, cửa lại bị đẩy ra, hộp khí đang định thở ra bị Quan Thục Di tắc ngay cổ họng, nghẹn ngang. Luồng khí không thể đi lên, sưng mặt, chèn ở đường hô hấp, thành viêm họng.

“Tần Tri không có ở đây!” Quan Thục Di nhìn Lang Ngưng mới vừa đi vào, cao giọng.

Lang Ngưng đặt hộp đồ ăn điểm tâm lên bàn, “Tôi không tìm anh ấy, tôi tìm cô!”

Quan Thục Di buông tay, “Lang Thúy Hoa cô nương, tôi không quen chị.”

Lang Ngưng chỉ vào hộp bánh, “Tôi mới mua bánh ngọt Black Forest, tôi còn mang theo loại cà phê mới tôi thường uống!”

Quan Thục Di liếc Thi Á An – đang đứng ở cửa tò mò nhìn ngó, tạo một gương mặt tươi cười cẩn thận hỏi Lang Ngưng: “Không phải chị muốn tìm việc làm nên đến đây chứ?”

Lang Ngưng che miệng cười, muốn bao nhiêu tao nhã có bấy nhiêu tao nhã, “Được rồi, nhà tôi còn chưa xuống dốc đến trình độ đó. Cô cho ai cũng là Thi Hạo Khánh sao! Nghe nói gần đây ông ta đang ở công trường chuyển gạch. Công ty nhà tôi đang có hạng mục gần vùng núi ở đây, ở vùng này tôi chỉ quen cô, cho nên tới.” Cô quay đầu, ngoắc Thi Á An, “Em trai, em lại đây.”

Thi Á An buông thông hai tay tay, đi tới, vẻ mặt mất kiên nhẫn — Nó nghe được Lang Ngưng đang nói ba nó.

“Rửa giúp chúng tôi hai cái tách.” Lang Ngưng nhờ.

“Không rảnh!” Thi Á An trực tiếp cự tuyệt, Quan Thục Di khoái trá.

“Vây..... Cứ lấy đại hai cái tách đến đây.” Lang Ngưng không biết thái độ thù địch của thằng bé từ đâu mà có.

“Không có!” Thi Á An cự tuyệt thẳng thừng.

Về mặt Lang Ngưng xấu hổ, quay đầu nhìn Quan Thục Di. Quan Thục Di giờ khắc này cảm thấy, Thi Á An thật là một đứa bé ngoan. Mặt nàng hơn hử, không mở miệng, chờ chế giễu.

“Tôi không biết cô lại huấn luyện nhân viên cửa hàng đối địch với tôi. Có phải mỗi ngày cô đi làm đều giờ hình tôi ấy người giúp việc trong này xem không?” Lang Ngưng châm chọc Quan Thục Di.

Quan Thục Di định phản ứng, Thi Á An phun ra một câu ác ý: “Dì là ai chứ? Tôi đối địch với dì? Đối địch với dì có tiền sao? Dì tự cho dì là đĩa đồ ăn!”

Lang Ngưng lung túng đứng đó.

Quan Thục Di nghẹn cười, cầm một bộ dụng cụ cà phê lại gần Lang Ngưng. Nàng đốt đèn cò, giải thích: “Đừng so đo với thằng bé thất tình, tự làm rồi uống đi. Tôi sợ cà phê đắng, không thích uống thứ này. Tôi uống trà, mẹ tôi gần đây cũng không gọi tôi lên uống, không biết vì sao!”

Lang Ngưng ngây người, cẩn thận nhìn bụng Quan Thục Di, “Mẹ cô chắc muốn cô ăn kiêng. Đây, cô có thai?”

Quan Thục Di bất giác thở phào một cái, “Xì, chị mới có thai! Không có! Tôi nói nhé Lang Thúy Hoa, kiến thức chị phong phú lắm nhỉ, cũng biết nói mấy câu này?”

Lang Ngưng gật đầu, nói: “Nhà tôi cũng có vài người chị họ, chị bà con, một chút tri thức nhỏ đó, tôi biết. Tôi nói vậy thôi, chắc hẳn Tần Tri không muốn có con, tôi cũng vì vậy..... Không phải, không phải, cô đừng hiểu lầm.”

Quan Thục Di thở dài, “Tôi đã hiểu lầm, vì sao lại bảo chị cũng vì vậy...?”

Lang Ngưng cởi áo, tùy tiện quẳng khăn quàng cổ và mũ xuống, “Chị gái, tha cho tôi đi, tôi nói lung tung thôi.”

Quan Thục Di càng thêm tức giận, “Thúy Hoa, rõ ràng tôi nhỏ hơn chị..... Đúng rồi, khi nào thì chị đi? Đi rồi sau này cũng đừng đến đây!”

Ám nước sôi ùng ục, hai người phụ nữ không lên tiếng, ngây ngốc nhìn. Họ vốn dĩ không có tiếng nói chung, trời biết vì sao lại phải ở cùng một chỗ.

Vài nhân viên nữ vừa cười vừa đi vào phòng sách, gọi vài món điểm tâm, ngồi vào vị trí cửa sổ, uống trà nói chuyện phiếm. Không nhìn thấy Tần Tri, họ hỏi vài câu, dần dần thành hỏi mãi. Lát sau, Lang Ngưng cũng bưng đĩa ra ngồi cùng họ.

Xem ra, Lang Ngưng gần đây rất cô độc. Quan Thục Di nhìn theo bóng cô, nhận ra, người phụ nữ này thật ra đáng vẻ cũng chỉ có vậy, cô gái không có người yêu, nhìn thế nào cũng không thấy xinh đẹp.

Thi Á An ngồi vào chỗ Lang Ngưng, Quan Thục Di cầm bình cà phê của Lang Ngưng rót cho nó một ly. Khởi nói, phong cách uống cà phê của thằng bé này chính xác là người mô phỏng kiểu chó.

“Nhìn đi tốt hơn bà đi đó.” Thi Á An đặt tách xuống, nói.

Quan Thục Di chống cằm cười cười, “Nịnh bợ không đủ!”

Thi Á An nghiêm túc: “Không nịnh, bà đi đó thật sự không bằng dì, tuy bà ấy xinh đẹp hơn, có khí chất hơn, đáng người cũng hơn.....”

Quan Thục Di đứng lên, Thi Á An vội vàng nói tiếp câu cuối vuốt đuôi, “Nhưng không tốt bằng dì.”

Xoay qua, Quan Thục Di nắm hai bên hàm Thi Á An nhéo thật mạnh, “Cậu mới tốt, cả nhà cậu đều tốt!”

Thằng bé hiển nhiên bị dọa hoảng, ngây ngốc ngồi yên không nhúc nhích. Quan Thục Di đẩy cửa đi ra ngoài, không bao lâu, nàng xách một bình rượu nhỏ rỏ rượu tiền vào nhà. Lang Ngưng tò mò nhìn nàng đi đến trước mặt Thi Á An, tháo giày nó, lấy rượu lau phía sau mũi giày cho nó.

“Cô làm gì vậy?” Lang Ngưng đi tới, cười khê, cô hơi khuyu gối xuống thấp, hỏi nàng.

“Thằng bé mua giày mới, cần chân, cô không thấy nó đi hơi khập khiễng sao? Nhỏ ít rượu đổ vào chỗ ma sát chân, da giày mềm đi, sẽ không đau chân nữa.” Quan Thục Di không ngẩng đầu.

Lang Ngưng cười cười vài tiếng, khích lệ, “Cô tốt thật!”

Quan Thục Di ngẩng đầu, há miệng muốn nói gì, nhưng rồi mở miệng. Nàng vỗ mặt mấy cái thật mạnh, lại cúi đầu nhỏ rượu vào giày.

Tần bà nội mang theo hai hộp cơm trưa, cười hớn hở bước vào. Quan Thục Di bận rộn từ sáng, đang đầm lưng cho đỡ mỏi. Bà lão vừa thấy lập tức tỏ ra phấn khởi, bà tháo cặp lồng cơm, giúp Quan Thục Di xoa thắt lưng, hỏi đầy quan tâm: “Có rồi phải không? Hai tháng này phải cẩn thận.”

Quan Thục Di quay đầu, cười khỏ, “Bà nội, bà biết rồi ạ?”

Tần bà nội vẫn cười tủm tỉm, “Con nhìn vào gương sẽ biết, khóe mắt đúng là của người có chữa.”

Quan Thục Di cười gượng, mở cặp lồng cơm. Vừa nhìn thấy món thịt vẫn thích ăn, không kịp nói một tiếng, che miệng, lao vào phòng vệ sinh.

Tần bà nội lại cười mừng rỡ, tay bà khê vuốt ngực, thở dài, khóe mắt mơ hồ ướm át.

Quan Thục Di ới một hồi, đi ra nhìn quanh quất, Lang Ngưng bỏ đi không biết từ khi nào, trên bàn pha cà phê đặt một trăm tệ, tách cà phê của cô một miếng cũng không vơi.

Quan Thục Di cầm tiền cất đi, chuẩn bị lần sau gặp cô còn đưa lại. Nói toạc ra, cô vẫn là bạn bè của Tần Tri, số tiền này nàng không nên lấy.

Tần bà nội dặn vài câu, nhếch đuôi lông mày một cách vui vẻ, về nhà.

Quan Thục Di vẫn không nhúc nhích, ngồi lặng đến vài giờ.

Quán cà phê khi không còn Tần Tri, đã không còn đặc sắc, buổi sáng, khách hàng thiếu hơn nửa, buổi chiều cơ bản không có người đến. Quan Thục Di đuổi Thi Á An ra ngoài, còn nàng ngồi trong quán nhớ anh. Mấy ngày nay, càng ngày nàng càng nhớ chồng, không biết anh ở ngoài sống thế nào, làm việc có mệt không, có khoẻ không, còn...

Nếu anh biết nàng có, liệu có khuyên nàng đừng giữ con không? Nhất định sẽ như vậy.

Quan Thục Di vuốt bụng, lòng dạ rối bời.

Ngoài cửa, tiếng gõ vào kiếng thủy tinh lại vang ầm ĩ. Quan Thục Di ngẩng đầu, phút chốc vui vẻ, Ngụy Cẩm cầm một cái túi mây to bằng bàn tay, sấn lại gần cửa thủy tinh, nhả mặt làm xấu với nàng.

“A, Sơn Ny Ny, quý cô hôm nay rảnh rồi sao?” Quan Thục Di đứng lên, cười tủm tỉm một cách vờ vịt, ra vẻ nghênh đón. Người bạn này dạo này không vui, chuyện của nàng vẫn nên do nàng xử lý.

Ngụy Cẩm gật đầu lia lịa, “Ha ha! Đúng!”

Quan Thục Di cầm túi của cô, áo khoác, vừa hầu hạ vừa hỏi: “Xem ra xem mắt vui nhỉ?”

Ngụy Cẩm tiếp tục đắc ý, “A ha ha! Đúng!”

Quan Thục Di bật cười, “Đừng lảng, lại đây inh hỏi một chút.”

Ngụy Cẩm xếp tay thành hình hoa lan, đặt lên má Quan Thục Di, kéo những lọn tóc mai ngậm trên miệng, thổi khí, “Van xin bà cô này đi..... Bà cô nói cho cháu nghe!”

Quan Thục Di cười lạnh, vơ cái khoan đục lỗ đóng sách đến, đập lên mặt bàn.

Ngụy Cẩm lập tức biết điều, mặt lộ vẻ nghiêm túc, hai tay đặt ở đầu gối, ngoan ngoãn nói: “Bố à, bố muốn biết cái gì? Con nói cho bố nghe hết.”

Quan Thục Di kéo ghế đến trước mặt cô, nghênh ngang ngồi xuống, hỏi: “Bề ngoài bên kia thế nào?”

Ngụy Cẩm giơ ngón tay cái, “Người đẹp bậc nhất.”

Quan Thục Di gật đầu, “Vóc dáng thế nào?”

Ngụy Cẩm: “So với sủng thiếp Tần Tri còn cao hơn.”

Quan Thục Di liếc mắt về phía cái khoan, Ngụy Cẩm lập tức sửa miệng, “Bằng Tần Tri, chắc là thấp hơn chút.”

Quan Thục Di vừa lòng gật đầu, lại hỏi: “Nói năng thế nào?”

Ngụy Cẩm khen lia lịa, “Trời ơi, có thể gọi là đẳng cấp. Anh ta bàn luận cả về xã hội đời Tần, còn nói Gia Cát Lượng không phải người thông minh nhất thời kỳ Tam Quốc, Quách Gia mới là thông minh nhất. Anh ta còn đề nghị nếu mình rảnh phải đi du lịch nhìn phong cảnh nước nhà, nhìn thế giới bên ngoài..... Đàn ông đích thực!”

Quan Thục Di lau mồ hôi trộm, không biết nói thế nào mới tốt. Nửa ngày sau, nàng thì thào một câu, “Xã hội đời Tần cái rắm, có liên quan gì đến cậu? Đừng làm bộ với mình.”

Ngụy Cẩm đứng lên, tự rót một ly cà phê. Uống một ngụm, cô bậm môi, nói: “Mình không nhiều lời với đồ không biết lịch sử, có gì ăn không? Cho mình một miếng.”

Quan Thục Di đẩy hộp cơm nàng chưa ăn cho cô. Ngụy Cẩm nhìn phần cơm đầy vun, hơi lo lắng, “Tiểu Phương Phương, sao cậu không ăn?”

Quan Thục Di thở dài, “Mình không muốn ăn.”

Ngụy Cầm đi tới, nghiêm trang đặt tay lên vai nàng, nói: “Tiểu Phương Phương, có phải đã muốn mình làm mẹ nuôi?”

Quan Thục Di giương mắt nhìn Ngụy Cầm, thở dài, nói: “Này, Sơn Ny Ny.”

Ngụy Cầm ôm vai nàng, cười, “Làm sao vậy? Tiểu Phương Phương đa sầu đa cảm?”

Giả giọng ồm ồm, Quan Thục Di nói: “Bọn họ nói, một ngày nào đó nếu địa cầu hủy diệt, là bởi vì chúng ta không biết tội nghiệp môi trường.”

Ngụy Cầm kinh ngạc, che miệng bật cười, “Trời ơi, sự tỉnh ngộ của trưởng thôn lại cao thêm một bậc, đã đến mức bắt đầu quan tâm đến toàn nhân loại.”

Quan Thục Di vẫn gơ vể mặt sắp chết, không, là gương mặt thương tâm. Nàng xoay qua, nghiêm túc nói: “Mấy ngày nay mình vẫn luôn nghĩ, nếu, mình không có con, sẽ không có đời sau, như vậy, mình sẽ không còn sợ hãi ngày đó nữa!”

Ngụy Cầm hoàn toàn không hiểu Quan Thục Di muốn nói gì, cô hít một hơi thật dài, sờ má Quan Thục Di, nói: “Này, trưởng thôn, phụ nữ có thai rất dễ nổi nóng. Mấy ngày nay, mình giúp cậu trông quán, cậu nên đi bệnh viện khám, hoặc là phải đi tìm Tần Tri.....”

Quan Thục Di bỗng ngẩng đầu, lắc đầu liên tục, “Không, không thể tìm Tần Tri, không thể nói cho anh ấy, cậu nhất định không được nói với anh ấy!”

Hết chương 34

35. Chương 35: Khi Ba Trở Về, Con Ở Nhà

Dịch: Hoài Phạm

Chồng của em không thể nhìn thấy màu sắc, thế giới của anh chỉ có hai màu đen trắng.

Nhưng, chồng của em nỗ lực, chồng của em lương thiện, chồng của em không lùi bước trước những khó khăn, chồng của em quý trọng những người trong nhà, chồng của em là núi, là cổ thụ chắn cho em, chồng của em yêu em nhất trên đời, chồng của em là một người có ích cho xã hội.

Chồng của em và những người khác không có gì khác biệt.

Chồng của em, anh còn sợ hãi điều gì?

Quan Thục Di van nài Tần bà nội giữ bí mật chuyện nàng có thai, nói là muốn cho Tần Tri một sự “bất ngờ đáng vui mừng”.

Bà lão miệng thì đồng ý, ngày hôm sau, đã thông cáo toàn chung cư.

Bây giờ, mỗi người khi nhìn Quan Thục Di đều cổ cổ quái quái, trước xem bụng, sau nhìn người.

Quan mẹ mua rất nhiều sơn tra, cả lòng trắng trứng. Bà còn nhớ đến hai đồng bạc tổ tiên truyền lại, tìm thợ bạc đánh thành hai cái chìa khóa bạc, muốn để cho cháu trai tương lai.

Tần gia gia mỗi ngày đều đến đại lý hoa quả, ông chọn loại táo quý nhất, ngon nhất đặt khắp nơi trong nhà để Quan Thục Di mất vừa nhìn thấy, tay có thể bốc ăn ngay.

Mọi người đều phấn khởi, trừ Quan Thục Di.

Nhìn những người thân từng ngày lộ ra vẻ mặt vui mừng vây quanh nàng, áp lực tinh thần của Quan Thục Di không thể không dần dần tăng từng chút.

Tần Tri vẫn bận rộn như vậy. Có lẽ mới kết hôn tạo cho anh niềm hy vọng, và cả trách nhiệm to lớn, lúc này, mục tiêu mà anh tự đặt ra ình rất cao .

Một người đàn ông tốt, nghĩa là phải để cho người vợ của mình không phải lo đến chuyện áo cơm (quá đúng). Suốt hai tháng qua, anh không trở về một lần. Anh theo cấp dưới, có đôi khi ở công trường xây dựng làng du lịch mới, có khi lại ở Hành Dương tham quan nhà xưởng. Nếu không ở hai chỗ này, vậy nhất định anh ở trong văn phòng chủ tịch công ty, vất vả làm việc.

Ngô Gia Dương mỗi tuần lễ đều ghé thăm, mỗi lần đến luôn mang quà của Tần Tri, thổ sản mua từ khắp mọi nơi trong nước cho Quan Thục Di, ăn, rồi trêu chọc nàng.

Mỗi lần như thế, Quan Thục Di đều cười hì hì nhận quà, trong lòng lại hy vọng người về là anh.

Nàng nhớ anh, lại sợ nhìn thấy anh.

Cứ như vậy, mùa xuân tươi đẹp kéo dài, chỉ có mặt trời mặt trăng không nhanh không chậm chạy luân phiên từng ngày.

Trong sân, những cây con được cánh đàn ông trồng đã lớn bóng, đứng dưới tàng cây có thể phơi nắng cho đến khi mặt trời đứng bóng, những người rồi rảnh bắt đầu tụ tập. Thỉnh thoảng họ lại ngẩng đầu, cùng nhìn mấy con chim én tha bunn về xây tổ. Những bóng chim vun vút bay qua lại rất nhanh, cố gắng xây xong tổ trước hè.

Ngoài cửa sổ phòng ngủ của Quan Thục Di ở lầu 3, có một cặp chim én mới tới, có lẽ là một đôi vợ chồng đang xây tổ. Quan mẹ nói, đây là điềm lành.

Thời gian thông thả mang vài mầm sống đến, bản năng làm mẹ đã giúp Quan Thục Di. Nàng cũng như những bà mẹ khác, bắt đầu lấy đứa trẻ trong bụng là trung tâm ọi hành động và tình cảm.

Vuốt ve bụng lén lút nói chuyện; luôn nhìn chăm chăm vào bụng; mỗi khi nhìn thấy phụ nữ có thai, nàng rất muốn nói với người ta: Nàng cũng có. Nàng nóng vội muốn chia sẻ kinh nghiệm làm mẹ với những người khác. Đi ngang cửa hàng bán quần áo trẻ con, nàng không thể dời bước, nhất định sẽ vào trong đi quanh quần. Mấy hôm trước, Quan Thục Di còn lén lút mua một đôi giày vải rất bé của trẻ sơ sinh. Đôi giày nhỏ màu hồng nhạt, trên mặt còn thêu những bông hoa rất xinh xắn.

Toàn bộ đầu óc Quan Thục Di bị hai chiếc hài nhỏ nhỏ kia giữ chặt. Nàng lập tức trả tiền, cầm đôi giày về nhà. Đêm đó, Quan Thục Di không ngừng vuốt ve hai chiếc hài, tưởng tượng ra hình ảnh năm ngón chân trắng nõn nhỏ xíu, vô cùng đáng yêu xỏ vào chiếc giày nhỏ.

Nàng cảm thấy trong bụng nàng nhất định là một bé gái, nếu không, tại sao đã hơn ba tháng, nàng vẫn cảm thấy yên tâm như thế? Nếu không, vì sao khi nàng nhìn thấy đôi giày nhỏ màu hồng phấn đó thì không thể bước đi?

Con gái của nàng, bây giờ vẫn an ổn nằm trong bụng nàng, mỗi ngày một trưởng thành. Loại tình cảm này làm tim Quan Thục Di chua xót, dẫn vật không thôi.

Nàng vừa vui sướng, lại khổ sở.

Hôm nay sáng sớm, Quan Thục Di dậy sớm. Nàng không thể không thức, mỗi ngày, buổi sáng là thời điểm cơn ghen ghé thăm bắt đầu, so với đồng hồ báo thức còn chuẩn hơn.

Quan mẹ bưng một tô mì sợi bỏ rất nhiều cà chua vào nhà, nhìn con đang thay quần áo, hỏi: “Tần Tri còn chưa biết sao?”

Quan Thục Di hơi phản ứng lại, gật đầu nói: “Công việc anh ấy bận rộn muốn chết, nói với anh ấy anh ấy có thể thay con lo lắng sao? Có nói cũng vậy, chờ anh ấy về tự nhiên cũng biết.”

Quan mẹ gật gật đầu, nhìn con ăn hết tô mì lớn, mới hài lòng thu nôi. Ra đến nửa, Quan mẹ nhìn đồng hồ điện tử trên vách tường, lại nhìn con đang ngồi lẳng lẳng, hình như không có ý định ra cửa, hỏi nàng: “Hôm nay không ra quán sao?”

Quan Thục Di lắc đầu, “Hôm nay con bận, Thi Á An còn ở nhà chưa lên.”

Càng ngày, Thi Á An càng giống một nhân viên phục vụ đủ tư cách, chịu khó, có trách nhiệm.

Quan mẹ gật gật đầu, mang nỗi lên lầu. Bà có đầy một bụng những chuyện muốn nói với con. Suốt hai tháng, Tần Tri vẫn không trở về. Con gái từ lúc mang thai, tuy mỗi ngày vẫn cười dễ dãi, nhưng bà biết con không vui.

Quan Thục Di dựa sô pha, nhìn tấm ảnh cưới của hai vợ chồng, nàng nhìn vào mắt Tần Tri trong bức ảnh, càng nhìn càng thấy kỳ lạ, dường như có ánh sáng phát ra từ đó. Phía đối diện, ánh mắt Tần Tri mang theo sự trách cứ, nhìn nàng. Quan Thục Di quay đầu, nhìn về phía khác. Đêm nay, nàng muốn nhờ ba tháo tấm ảnh này xuống, quá khoe khoang, trông thật đáng sợ.

Di động vang lên vài tiếng, lúc này, nhất định là tin nhắn của Tần Tri.

“Vợ ơi, dậy chưa?”

“Ừm, dậy rồi. Anh thì sao? Ăn sáng chưa?”

“Anh ăn rồi, bây giờ anh đang ở toà án.”

“Toà án? Anh đến đó làm gì?”

Quan Thục Di vội ngồi xuống, nhắn tin liên tục hỏi thăm, lòng hơi bối rối.

Tần Tri ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong phiên toà, điện thoại di động rung bần bật, âm báo tin nhắn của vợ anh liên tục vang lên. Anh tự “kiểm điểm“, quyết định sau này nếu gặp chuyện gì khó xử cũng không thể nói với nàng, tự mình gánh vác là được. Quan quả táo nhà anh gấp đến độ mấy tin nhắn toàn lỗi chính tả.

Hôm nay là ngày mở phiên toà xử Chương Nam Chính, Tần Tri và đám người Trần Ích Trí cùng đến xem. Lang Ngưng ngồi cách Tần Tri không xa. Cô đội nón len, mặc một chiếc áo khoác ngắn rất bình thường, cúi đầu rất thấp, khi ngẩng đầu, trên mặt có một chiếc kính râm lớn.

Tần Tri liếc mắt một cái đã nhận ra cô, dù cô che giấu thế nào.

Tội của Chương Nam Chính được xác định gồm hai phần: Biếm thủ công quỹ và đánh bạc.

Một tháng trước, trong phiên toà sơ thẩm, chỗ của bị cáo là cha của Chương Nam Chính. Ông vốn là người đại diện cho công ty, sau khi Chương Nam Chính chạy trốn, ông thành người chịu tội thay.

Tần Tri khi đó cũng không biết vấn đề của Chương Nam Chính nghiêm trọng như thế. Anh tuyệt đối không ngờ, cái tên kia lại để mặc tội cho cha, sau đó bỏ trốn. Mà cha anh ta, ông Chương lại yên lặng nhận tội thay con.

Ngày đó, Tần Tri vào trại tạm giam thăm ông, vài năm không gặp, tóc ông bạc trắng hết đầu, bi thương đến già nua. Ông nhìn Tần Tri, vẫn rất phong độ như trước, gật đầu, thản nhiên cười, giữ nguyên kiểu cách tri thức, phong phạm khí khái.

Khi ông Chương nói chuyện vẫn là những câu nói chậm rãi, “Không ngờ người tới lại là cậu, so với Chính Nam nhà ta, cậu có tiền đồ hơn.”

Tần Tri cười khổ một cách tự trách, không biết có nên nói với ông, là anh đã cho Chương Nam Chính tiền hay không? Anh áy náy, Chương Nam Chính trốn trách nhiệm, nhanh như chớp đã chạy, anh lại cung cấp tiền cho anh ta trốn đi. Anh ta mặc kệ cha mình mặc áo tù ngồi sau song sắt, chẳng lẽ không hề áy náy?

Ông ngồi yên trong chốc lát, mở miệng: “Ta là cha của đứa trẻ không được giáo dục tử tế đó, nếu Chính Nam làm chuyện sai lầm, ta xin lỗi, cậu tha thứ cho nó. Sau này, nếu chủ tịch Tần có thể..... Hãy giúp đỡ nó.”

Người cha, dù ở thời điểm khó khăn nhất, vẫn chỉ nghĩ đến con đầu tiên.

Lần đầu tiên Tần Tri nhìn thấy ông là lúc ông đang ngồi dưới một cái bàn cổ, trong một hoa viên xây theo kiểu cũ, đang viết chữ. Tần Tri nhớ rõ, trên giá bút cạnh ông treo đầy bút lông, phía sau, những tàng hoa anh đào hé nở, dáng ông múa bút vẩy mực như một bậc thần tiên.

Ngày đó, khi Chương Nam Chính cất tiếng cười rộ, ông tử chậm rãi buông bút, cầm một cái khăn mặt trắng noãn đặt sẵn bên cạnh, vừa lau tay, vừa liếc Chương Nam Chính, nghiêm giọng: “Ngày thường ta vẫn dạy con, thủ mặc, tĩnh tọa, ít ham muốn (Giữ yên lặng, ngồi yên, ít ham muốn). Càng di động càng dễ làm sai, nói không suy nghĩ dễ thành không gia giáo.....”

Chương Nam Chính đứng yên nghe, cả người run rẩy. Anh ta sợ hãi cha mình, sự sợ hãi này vượt qua nỗi sợ bình thường của con cái đối với cha mẹ. Ngày ấy, Tần Tri cảm nhận được, Chương Nam Chính thật ra vẫn rất đáng thương, ở nhà mình, ngay cả cười to anh ta cũng không dám.

Bây giờ, người cha này dùng giọng nói như hàng vạn người cha khác trên đời, xin Tần Tri giúp đỡ con mình.

Tần Tri hỏi ông: “Bác không giận cậu ấy?”

Ông Chương cười khổ, lắc đầu, “Không. Từ nhỏ ta dạy nó rất nhiều, bắt nó theo phép tắc, thằng bé đó hiểu được đạo lý, phép tắc cũng rành rẽ, nhưng, ta quên chuyện quan trọng nhất, phải chú ý đến nó hơn, khen nó nhiều hơn. Nó muốn ta kiêu ngạo vì nó, cũng muốn ta khen nó. Ta biết, Chính Nam là đứa trẻ tốt, ta tự hào vì nó, nhưng chưa bao giờ nói với nó. Là ta không dạy dỗ nó, là ta sai, ta không nói cho nó phải biết gánh vác trách nhiệm, ta chỉ bảo nó nhìn về phía trước, lại không nói dạy nó thỉnh thoảng cũng phải nhìn lại đằng sau.”

Ông đã già. Ông thăm thì kể chuyện về con ông, từ đầu đến cuối, nhưng không có một câu trách cứ.

Tần Tri buông di động, nhìn Chương Nam Chính đứng ở vành móng ngựa, đầu cạo bóng lưỡng. Anh ta đến tự thú, còn tố giác cả sòng bạc lớn nhất trong thành phố.

Chương 35: Khi ba trở về, con ở nhà [2]

Dịch: Hoài Phạm

Phiên toà chấm dứt lúc 12 rưỡi sáng, bên ngoài toà, Tần Tri và Chương Nam Chính trao nhau một cái nhìn. Chương Nam Chính cười cười, miệng mấp máy nói ba chữ không thành tiếng, Tần Tri biết, anh ta xin lỗi.

“Nó đã trưởng thành!” Con trai lớn của ông Chương chậm rãi đưa ông đến bên cạnh Tần Tri, ông nói.

Tần Tri nhìn ông, mỉm cười, cũng giơ tay đỡ ông.

Đêm Chương Nam Chính đến cảnh sát tự thú, ông bị đưa vào bệnh viện – máu không lên não được. May mắn, được cấp cứu kịp thời, ông bây giờ còn có thể tự do hít không khí, cũng còn đường sống, nhưng sau này không thể đi lại.

“Vâng, cháu nhìn mắt cậu ấy, thấy là đã trưởng thành lên nhiều.” Tần Tri nói chuyện với ông.

Ông Chương vui mừng. Dường như, phiên toà này mở ra đã vẽ một dấu chấm tròn kết thúc những bất hạnh của nhà họ Chương, tất cả có thể một lần nữa bắt đầu.

Lang Ngưng bỏ đi từ sớm. Cô ngồi ở toà án, nhìn người mà bóng dáng anh ta vẫn nằm trong đầu cô, không hề tương xứng. Không phải Chương Nam Chính, không phải Chương Nam Chính cô từng quen, không phải Chương Nam Chính cô đã yêu.

Cứ như vậy, Lang Ngưng đứng lên, lặng lẽ rời khỏi phiên toà. Có thể đoán được là, con người Chương Nam Chính chính thức bị Lang Ngưng bóc trần.

Lang Ngưng vừa đi, vừa tự hỏi mình, “Người đàn ông đó, rốt cuộc cô yêu anh ta cái gì ?”

Đầu cô trống rỗng, không thể ỉnh một đáp án chính xác.

Quan Thục Di cuối cùng cũng yên tâm. Biết số phận của Chương Nam Chính, nàng buồn cho cha anh ta trong chốc lát. Nàng thật lòng mong Chương Nam Chính có thể thụ án cho tốt, sớm ra tù để cả nhà đoàn tụ.

Buông điện thoại, Quan Thục Di ghé vào siêu thị gần nhà, mua rất nhiều đồ ăn vặt. Nàng muốn hiểu rõ vấn đề, nên đến cô nhi viện một lần nữa.

Ba giờ chiều, Quan Thục Di mang vài món đồ chơi và đồ ăn tới đó.

Mở cửa vẫn là ông cụ hôm nọ. Khi Quan Thục Di nhìn thấy ông, ông cụ đang ôm một đứa bé ngồi trên những bậc thang phơi nắng. Nhìn thấy nàng, ông cười tủm tỉm, chào hỏi.

“Ông nhớ con, con là cô dâu mới đầu năm đến quỳen tiên.”

Quan Thục Di cười ha ha, co chân, ngồi xuống cạnh ông cụ. Nàng đưa tay, muốn ôm đứa bé trong tay ông, hỏi: “Ông, đứa nhỏ này mấy tuổi?”

Cụ ông đưa đứa bé cho nàng, trả lời: “Hơn hai tuổi, là con trai.”

Quan Thục Di đưa đồ ăn vặt đậu cho thằng bé. Hai bàn tay nó bé xíu, vẫn cố gắng cầm cho hết đồ ăn trong tay nàng, miệng sốt ruột kêu, “Ồi ô ô, mam mam ...” .

Thật đáng yêu! Quan Thục Di mở gói bánh, bẻ thành từng miếng nhỏ cho nó ăn. Động tác ăn của thằng bé không khác gì những đứa trẻ khác, cái miệng nhỏ nhắn chớp chớp linh hoạt.

Trên mặt nó, vết sẹo sau cuộc phẫu thuật trên vành môi bị hở bẩm sinh lặng lẽ trần thuật “tội lỗi” của nó. Nó không hoàn hảo, cho nên bị vứt bỏ. Bây giờ thì nó khá tốt, như những đứa trẻ khác, có thể nói, có thể gọi, có thể hút, nhai và nuốt. Trừ một vết sẹo, thằng bé này không còn gì khác thường.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu đầy những bậc thang, trên cầu trượt. Vài đứa nhỏ vì thế không ngừng leo lên thang trượt, bày đủ mọi tư thế, trượt xuống.

Một đứa bé không rảnh tay ở đằng sau những đứa khác, chỉ dùng hai tay cố gắng đẩy xe lăn đuổi theo bọn trẻ kia. Chúng phá ra cười, tiếng cười không hề khác những đứa trẻ bình thường.

“Chị tới lấy biên lai? Viện trưởng không có ở đây.” Phía sau vang lên một giọng nói quen thuộc.

Quan Thục Di quay lại, người đàn ông luôn lạnh nhạt, nói chuyện sắc bén – anh Quách – đang nhìn nàng. Nàng vẫy tay về phía anh ta, cười tủm tỉm: “Hi! Tiểu Quách tử (bé Quách), chị tới tìm cậu.”

Mặt anh Quách đại ra, nửa ngày không phản ứng kịp. Tiểu Quách tử?

Đây là tình huống gì?

“Lại đây ngồi xuống. Chị muốn hỏi cậu một chuyện.” Quan Thục Di nhích mông qua một bên, chờa chờ. Quần nàng quệt qua quệt lại, dăm đã thành cái giẻ lau bậc thang cho người ta.

Anh Quách đương nhiên sẽ không ngồi xuống, anh ta đứng nơi đó hỏi: “Chị muốn hỏi gì?”

“Ừ, tôi muốn hỏi, những đứa trẻ lớn lên từ đây, họ đang làm gì? Có kết hôn không? Hạnh phúc hay không hạnh phúc? Có phải rất khổ.....”

“Chị là phóng viên?”

“Tôi là kẻ thất nghiệp!”

Quan Thục Di đứng lên, vuốt bụng, kiêu ngạo ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Tôi đến nhờ anh giúp đỡ! Bởi vì, có lẽ tương lai tôi sẽ có một đứa con không thể nhìn ra những màu sắc trên thế gian này. Làm mẹ, tôi phải biết, nếu là một đứa trẻ không toàn vẹn, có phải đường đi của con tôi sẽ rất khó khăn không? Cuộc đời của nó sẽ gặp phải những trắc trở gì? Chuyện gì sẽ khiến nó hoang mang? Làm cách nào nó tự động viên bản thân? Mọi người sẽ cư xử với nó như thế nào? Đứa trẻ bị vứt bỏ, phải đối xử với nó thế nào mới có thể làm nó yêu cuộc sống, có cảm giác an toàn? Anh có biết, chồng tôi không có lòng tin vào đứa con do chúng tôi sinh ra. Anh ấy sợ đứa trẻ lại bước trên con đường của anh ấy, anh ấy thấy sự tồn tại của anh ấy là vô nghĩa, không cần phải kéo dài.”

Quách đồng chí ngẫm nghĩ, hỏi Quan Thục Di một cách nghiêm túc: “Chị khẳng định chị muốn sinh đứa bé? Chị khẳng định chồng chị sẽ đồng ý?”

Quan Thục Di phớt lờ, xua tay, “Tại sao lại không chứ? Vì sao lại không muốn? Tôi muốn có đứa bé này, đây là một sinh mệnh, không quan hệ với chuyện đồng ý.”

Về mặt anh Quách bỗng trở nên dịu dàng một cách ngoài ý muốn, sự chua ngoa mang theo nỗi oán hận tự trong sâu thẳm dần dần tan biến. Anh ta ngồi trên bậc thang, cười rồi gât đầu, “Những đứa trẻ ở đây không ít, nhưng tôi biết chúng khá nhiều. Ngoài nơi này, tôi quen biết với nhiều người bạn khác cũng tàn tật như tôi. Bị vứt bỏ chỉ là một góc nhỏ, đại đa số những người cha, người mẹ sẽ có trách nhiệm, đều toàn tâm toàn ý nuôi nấng con mình. Tôi có thể giới thiệu nhiều người cho chị.”

Quan Thục Di đứng lên, cẩn thận trả đứa đứa trẻ lại cho ông lão giữ cổng. Nàng vui mừng nói: “Thật quá tốt! Tôi cần họ giúp.”

“Bọn họ đều là những người bình thường, chị khẳng định họ có thể giúp đỡ chị?”

“Trung Quốc một phẩy ba tỉ dân, trở thành vĩ nhân không được vài người sao? Tôi khẳng định, họ có thể giúp tôi.”

“Có vài người, vì thân thể tàn tật, sống được nhưng không phải rất giàu có. Vậy cũng có thể chứ?”

“Họ có vui không?”

“Đương nhiên, họ càng trân trọng mọi thứ, bởi vì mọi thứ có được không dễ dàng. Họ cố gắng sống, một chút hạnh phúc đối với họ mà nói sẽ là gấp bội, nên so với người bình thường họ vui hơn nhiều.”

“Vậy là đủ rồi, tôi muốn sự vui vẻ gấp nhiều lần ấy.”

Tần Tri cuối cùng cũng dành ỉnh một khoảng thời gian nghỉ ngơi, gần đây, anh rất nỗ lực, lợi nhuận thu vào không ít, sự nghiệp cũng đã cao hơn một tầng. Rời nhà đã bốn tháng, những chuyện cần giải quyết đã xong. Lúc này, Tần Tri tự nhủ, anh phải về nhà, anh muốn về nhà, anh nhớ nhà.

Vì sao nhiều tháng liền anh không dám về nhà? Tần Tri sợ thói quen của anh làm hư anh. Sự nghiệp vừa bắt đầu, anh không dám về vì sợ rơi vào ảm áp. Anh hiểu bản thân, một khi về, anh sẽ không thể rời đi.

Bây giờ mọi chuyện đã ổn định, anh có thể an tâm về.

Ngô Gia Dương đưa Tần Tri vé máy bay đã đặt trước, anh ta còn mua một gói lớn hơi kỳ lạ, bảo Tần Tri mang theo. Khi anh lên máy bay, Ngô Gia Dương níu Tần Tri lại, nói một câu rất kỳ quặc, “Anh cả, chị dâu là người tốt, thật đấy! Tôi và Mã Bách Đông, Hách Dật Nguyên đều bảo, thế giới này tìm không thấy người nào tốt hơn chị dâu, chị dâu là tốt nhất.”

Tần Tri hơi ngây người, không rõ gã cấp dưới ngu ngốc này muốn bày tỏ cái gì. Anh nhìn Ngô Gia Dương, cầm hành lý trong tay anh ta, thở dài: “Ngô Gia Dương, chừng nào cậu mới có thể học được cách diễn đạt ý mình một cách rõ ràng? Cậu hơn ba mươi rồi phải không?”

Ngô Gia Dương nhướn mày, mặt anh ta luôn hiện vẻ vô tâm, nhưng hôm nay anh ta lại tỏ ra bồn chồn, lo lắng, khó làm, khó nói, hơi miễn cưỡng, như là muốn khuyên nhủ, muốn nói, nhưng không biết nói sao cho đúng, không biết bắt đầu từ đâu..... Loại cảm xúc này yêu cầu diễn cảm phải thật tài giỏi.

Tần Tri cảm giác thật khó tin, anh buông hành lý, nhìn cấp dưới, không nói được một lời, chờ người kia không nín được. tự mình nói ra. (nguyên văn: chờ người kia không nín được rầm, tự mình phóng xuất >_<)

Ngô Gia Dương cuối cùng không kìm nén nữa, anh ta rút từ túi ra một phong thư, và một gói to bằng giấy cứng như văn kiện của công ty, đưa cho Tần Tri bằng hai tay.

“Một tháng trước, em đi thăm chị dâu, chị nói, khi anh trở về, để anh xem cái này trước, hãy xác định có nên về nhà hay không.”

Về mặt Tần Tri bồn chồn. Anh nhận gói giấy, đang muốn hỏi anh đây là chuyện gì, Ngô Gia Dương đã chạy trốn chết.

Mã Bách Đông, Hách Dật Nguyên, Ngô Gia Dương, Trần Ích Trí trốn ở một góc sân bay, nhìn anh cả trong nhà lọt miệng cổng.

Hách Dật Nguyên hỏi: “Ai quản công ty?”

Trần Ích Trí ném vé vé máy bay trong tay, nói: “Bảo Thi Hạo Khánh trở về mà coi. Còn cái gì quan trọng hơn hạnh phúc của anh cả đâu?”

Mã Bách Đông nhìn bóng dáng Tần Tri xa dần, đứng thẳng lưng: “An tâm, tôi thấy các anh đúng là chuyện bé xé ra to. Anh cả chỉ nghe Quan quả táo. Tôi khẳng định bỏ không được.”

Về mặt Ngô Gia Dương khinh bỉ trừng mắt nhìn anh ta, “Anh biết cái rắm, anh cả ngang ngược lắm! Anh không đi tôi đi. Tôi không thể nhìn anh cả không xong lần nữa. Anh cả không có nhà, chúng ta còn cái rắm, ăn không khí đi.”

Trần Ích Trí vỗ vai Ngô Gia Dương, về mặt thưởng thức. Ông rất ít khi tán thưởng người này, nhưng hôm nay, ông thấy mình cần khen ngợi anh ta một chút, “Chúc mừng cậu, Ngô Gia Dương, cậu lĩnh hội được đạo lý này, coi như đã đạt đến trình độ tuyệt hảo, xứng đáng là người có cấp bậc ở thôn hạ lưu!”

Ngô Gia Dương không hề tỏ thái độ đắc ý một cách khác thường. Thứ mà Quan Thục Di đưa Tần Tri, túi giấy đó không dán lại, anh ta lén lút nhìn, vừa thấy, người luôn không có đầu óc như anh ta hoàn toàn rung động.

Chương 35: Khi ba trở về, con ở nhà [3]

Dịch: Hoài Phạm

Máy bay chậm rãi trượt trên đường băng, Tần Tri chạm tay vào bức thư vài lần. Chờ máy bay ổn định, anh vội vã mở phong bì.

Thư này một tháng trước Quan Thục Di đã đưa Ngô Gia Dương. Quan Thục Di nói, trước khi Tần Tri về nhà hãy đưa anh.

Ngô Gia Dương rất nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ này.

Tần Tri:

Khi anh mở lá thư này, em biết, anh đang trên đường về nhà. Em muốn chính thức báo cho anh một tin: Em sắp làm mẹ. Với em, đây là một chuyện vui làm em vừa ngạc nhiên, vừa mừng và lo sợ. Trong đời, ngoài chuyện được gả cho anh, em tin, đây là chuyện vui nhất em từng có.

Gần đây, em thường sờ bụng, quả thật là kỳ lạ, bên trong có một bé cứng. Con nằm trong cơ thể của em, đây thật là một cảm giác kỳ diệu. Với cuộc đời em, ngoài một người đàn ông có tên Tần Tri, thứ còn lại là đứa con này. Con cùng em chia sẻ sinh mạng, chia sẻ nhịp tim đập, chia sẻ dinh dưỡng, chia sẻ máu, chia sẻ bầu không khí của thế giới, chia sẻ mọi thứ tốt và xấu trên đời.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện khi con đủ tháng, rời khỏi cơ thể em, bắt đầu bước trên con đường của con, em lại cảm thấy không đành lòng, em luyến tiếc. Em tình nguyện lấy toàn bộ cuộc đời mình để con thấy ấm áp, chăm sóc con, yêu thương con, nuôi nấng dạy dỗ con.....

Em yêu con, em khẳng định trừ anh ra, em yêu con nhất.

Anh nhất định sẽ hoảng sợ, nhất định sẽ buồn, nhất định sẽ giận em, vì sao không bàn bạc trước với anh, vì sao lại để đến hôm nay mới nói cho anh biết. Đừng trách em, thật ra, khi em biết mình đã có con, người đầu tiên em muốn báo là anh. Nhưng em sợ, nhìn thấy anh rồi, em sẽ nghe theo tình yêu của mình, bỏ đứa bé này.

Mấy hôm trước, chim én mẹ và chim én bố xây tổ mới ngay dưới mái hiên nhà chúng ta, em nhìn chúng từng chút từng chút kéo rơm xây tổ, rồi vào ở.

Sau đó, chúng có én con.

Em thường nhìn qua cửa sổ, lén lút, không dám làm chúng hoảng sợ, trộm quan sát cả nhà chúng. Én mẹ, én bố, và bảo bối của chúng, một giây chúng không thể rời rảnh, chỉ vòng quanh tổ.

Chim non luôn giương cái mỏ vàng nhạt mà kêu gào. Đói bụng chúng kêu, khát chúng kêu, lạnh chúng kêu, không đói bụng, không lạnh, không khát, chúng vẫn kêu. Cái miệng nhỏ nhắn của chúng kêu từ sớm đến tối mịt.

Anh nói xem, mạng sống rốt cuộc là gì?

Em nghĩ, mạng sống là sự trả giá, như đôi chim én đó, có lẽ cả đời chúng cũng không thể hiểu vì sao phải trả giá, chúng chỉ dựa vào bản năng, tận lực kéo dài trách nhiệm với mạng sống, vì trách nhiệm mà trả giá.

Em cũng muốn vì thế giới này trả giá một cái gì đó. Em muốn tìm một người để chứng minh, chứng minh em từng sống rất sung sướng trên tinh cầu xinh đẹp này, và con là chứng cứ duy nhất xác định sự tồn tại của em trên thế giới.

Em biết, em từng đồng ý, cả đời này chỉ cùng anh sống nương tựa vào nhau.

Em xin lỗi, em không giữ lời. Kể từ ngày em bắt đầu làm mẹ, tình yêu con đã vượt qua tình yêu dành anh. Em có thể để mất anh, một mình nuôi con, nhưng không thể vì yêu anh mà không cần con.

Anh rời khỏi em, có thể sống, còn em và con đã trở thành một thể.

Nếu anh muốn nói chuyện với em, xin lỗi, xin anh đừng khuyên em, đừng cướp đoạt quyền làm mẹ của em. Nếu anh thật sự không cần đứa con này, vậy anh đừng xuất hiện.

Con của chúng ta sinh ra nhất định khác với những đứa trẻ khác. Nhưng, con của chúng ta, vì sao lại không có quyền sống trong thế giới này, cùng những đứa trẻ khác hô hấp, chơi đùa, nghịch ngợm, gây sự, đi làm, mỗi ngày mỗi ngày không ngừng lo nghĩ như những đứa trẻ khác?

Chẳng lẽ vì không toàn vẹn, sẽ không được phép sống?

Như vậy không công bằng, đó là sự thiếu trách nhiệm đối với một mạng sống.

Tần Tri, em biết, chuyện em hứa với anh em không làm được.

Em đồng ý, bởi vì lúc đó em không hiểu cái gì là tình yêu của mẹ, cái gì là tình yêu thật sự.

Vài ngày trước, nửa đêm bình tĩnh, em ngồi dậy, nghĩ đến một chuyện. Nếu sau này, thật sự chỉ có hai chúng ta sống nương tựa lẫn nhau. Như vậy, nếu có một ngày, em đi trước, anh làm sao bây giờ?

Nếu, anh đi trước, anh nhẫn tâm để em một mình sống trên đời sao?

Khi chúng ta cùng sống trong một ngôi nhà, chúng ta cần đứa con thuộc về chúng ta, kéo dài mạng sống của chúng ta. Như vậy, sự tồn tại của Quan Thục Di và Tần Tri mới thật sự có ý nghĩa.

Trước đây, trong mắt em, thế giới chỉ có hai loại người: Người tốt, người xấu.

Bây giờ, con làm em trưởng thành. Em nhận ra, một đứa trẻ sinh ra vốn thuần khiết vô tội, chúng ta cho chúng mạng sống, cho chúng những thứ cơ bản nhất, sau khi chúng lớn, tự nhiên sẽ mở mắt nhìn thế giới, trường học cho chúng tri thức, trắc trở trên đường đời làm chúng trưởng thành.

Làm thế nào phân chia con người, đáng vẻ đẹp dễ hay là lợi ích có được sau này, em hay anh, đều không có quyền phán xét.

Tựa như:

Quan Thục Di chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Cô thành một bà chủ quán cà phê sách, là một người có ích cho xã hội.

Chương Nam Chính chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Anh ta trở thành một tội phạm cần sửa chữa sai lầm, anh ta đang cố gắng cải tạo để trở thành một người có ích cho xã hội.

Thi Á An chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Nó trở thành kỹ sinh trùng sống nhờ cha mẹ, bây giờ nó đang cố gắng học cách sinh tồn, học cách làm một người có ích cho xã hội.

Ngụy Cẩm chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Cậu ấy trở thành một viên chức bình thường trong công ty, là một người có ích cho xã hội.

Lang Ngưng chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Cô ấy trở thành ông chủ của một công ty, là một người có ích cho xã hội.

Ngô Gia Dương chào đời là một đứa trẻ khỏe mạnh: Anh ta trở thành một viên chức bình thường trong công ty, là một người có ích cho xã hội.

Em nghĩ, như vậy mới là sự phân chia đúng đắn con người — làm người, làm người tốt, làm một người có ích cho xã hội.

Cuối cùng, em muốn giới thiệu với anh về chồng em, Tần Tri.

Chồng của em không thể nhìn thấy màu sắc, thế giới của anh chỉ có hai màu đen trắng.

Nhưng, chồng của em rất cố gắng, chồng của em lương thiện, chồng của em không lùi bước trước những khó khăn, chồng của em quý trọng những người trong nhà, chồng của em là núi cao, là cổ thụ chắn cho em, chồng của em yêu em nhất trên đời, chồng của em là một người có ích cho xã hội.

Chồng của em và những người khác không có gì khác biệt.

Chồng của em, anh còn sợ hãi điều gì?

Mấy hôm trước, em lại đến thăm nhà từ thiện, gặp những đứa trẻ. Trên người chúng, những chỗ thiếu hụt so với anh còn nặng nề hơn không biết bao nhiêu, nhưng chúng vẫn đang cười, tiếng cười của chúng vẫn trong trẻo như những đứa trẻ bình thường.

Em gặp Tiểu Quách, anh ta đưa em đi thăm một người, nhờ ông ấy, em đã đẩy được cánh cửa sắt nặng nề.

Cánh cửa ấy nằm ngay trong túi giấy trong tay anh, hy vọng anh có thể bình tĩnh mở nó.

Sau đó..... Tùy anh quyết định, có đồng ý trở lại với em không.

Trở lại nhà của chúng ta.

Khi anh về nhà, em ở nhà.

Vợ của anh: Quan Thục Di

Mở túi giấy, Tần Tri đổ ra một tập tranh rất dày được đóng kỹ.

Bìa tập tranh là hình ảnh: Dưới mái hiên rất to, tiểu thư nôi, em gái kem đánh răng, tiên sinh xà phòng hộp, em trai chén, cô nương gối đầu, đại ca ruột gối để trần, chúng vẽ những khuôn mặt tươi cười, kết đôi một chỗ.

Mở trang thứ nhất, đầu trang có một tấm ảnh, trong ảnh là Tiểu Quách và những đứa «con» (những đứa bé trong cô nhi viện) của anh ta. Dưới bức ảnh, có một dòng chữ:

Xin chào, Tần Tri, chúng ta từng gặp nhau, bây giờ tôi chính thức giới thiệu về mình:

Tôi, ba mươi mốt tuổi, một người bị liệt chân. Nhà tôi ở viện từ thiện, tôi có rất nhiều anh em trai gái, tôi muốn làm việc ở đây cả đời, tôi hạnh phúc, bởi vì những người sống cạnh tôi đều hạnh phúc.

Tương lai, tôi muốn kết hôn với một cô gái xinh đẹp như Triệu Nhã Chi.

*Triệu Nhã Chi : Diễn viên Trung Quốc, từng đóng trong các phim như Bến Thượng Hải, người tình của Tần Thủy Hoàng...

Trang thứ hai: Một nhà ba người, bọn họ ngồi ngay ngắn trong tấm ảnh, nụ cười trên mặt hơi ngượng ngùng và thận trọng.

Phía dưới là một dòng chữ: Xin chào Tần Tri, tôi bị mù, vợ tôi cũng là người mù, chúng tôi mở một tiệm massage, có một đứa con sáu tuổi, đôi mắt của bé sáng nhất trên đời.

Con của chúng tôi, bé có thể nhìn thấy cả thế giới.

Trang thứ ba: Một đứa trẻ chất phác, lộ ra nụ cười hồn nhiên, đang giơ ngón cái biểu lộ sự thắng lợi.

Chào chú, con là bé Đường* [hội chứng Down]. Trí khôn của con mãi mãi dừng lại ở tuổi thơ, cho nên cả đời con hạnh phúc. Mẹ nói, nhiệm sắc thể của con nhiều hơn một cái so với mọi người, cho nên con là thiên sứ có đôi cánh dài!

* Đường = trống không

Nước mắt Tần Tri rơi, rơi không thể ngừng lại, lòng anh đau như vỡ nát. Anh lật từng trang, từng trang, vì những con người đó mà tươi cười, cũng vì họ mà rơi nước mắt.

Xin chào Tần Tri, tôi không có chân, mở một trang web online. Tôi tự tay làm hàng thủ công, bán qua các nước, xa nhất là bán qua Thái.....

Xin chào anh Tần Tri, em không có tay, nhưng đã có một gia đình hạnh phúc nhất. Ba, mẹ cũng như em.....

Xin chào Tần Tri, tôi không thể nghe, nhưng đã được nhìn thấy ngọn núi cao nhất trên thế giới.....

Xin chào Tần Tri, tôi không thể nói, nhưng tôi có thể đàn ghita, tôi có thể làm xiếc.....

Xin chào Tần Tri, tôi vẫn nghèo như cũ, nhưng tôi cố gắng.....

Xin chào Tần Tri.....

Xin chào Tần Tri.....

Tần Tri lật, càng không ngừng rơi lệ. Anh không thể kiềm chế được cơn run rẩy khắp toàn cơ thể, tim như bị vắt đến nát bấy. Giờ khắc này, anh thấy, anh là người hạnh phúc nhất trên đời.

Vì sao không phải thế? Quả Quả nhất định phải đặt vào trong Khuông Khuông (sọt vuông).

Trang cuối cùng.....

Đó là một tấm ảnh chụp X quang, phía dưới là một hàng chữ: “Ba Tần Tri, xin chào. Con là bé cưng, khi ba về nhà, con ở nhà!”

Hết

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hanh-phuc-qua-cao-chin>